C2,

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

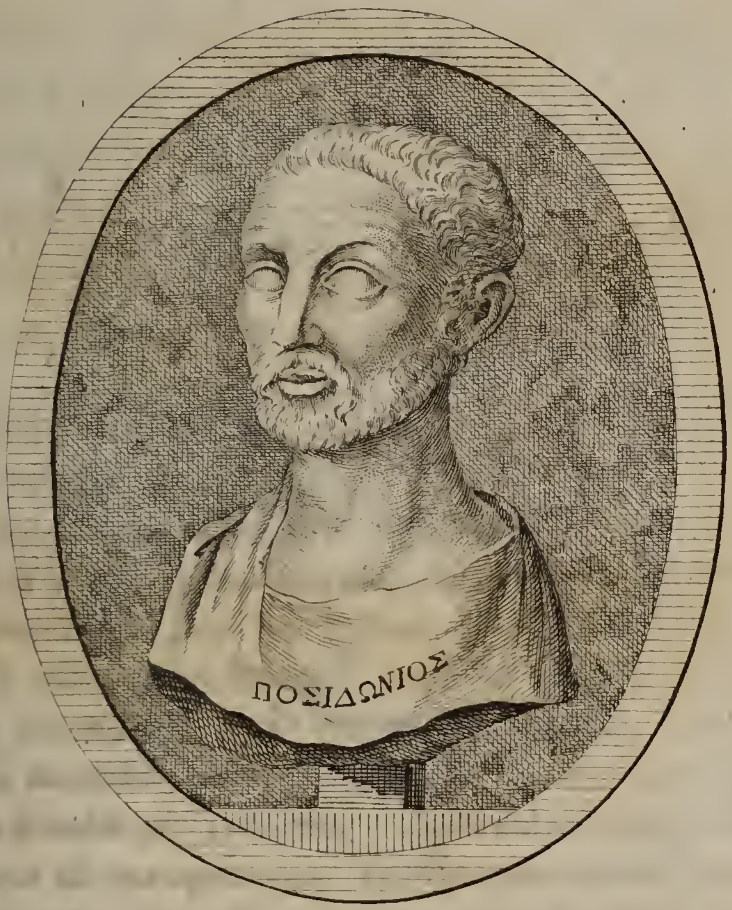
LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIƆIƆCCXCI

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA4230
A2
1789 v. 8

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ
ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἴει [1] μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναί τις δόξειν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἕρμαιον εἶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι

1 ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὑτωσὶ εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσας τινὰ, Λουκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῷ τούτῳ δεξιώματι δι' αἰῶνος ἠμείψω αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM
ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium eſt conſilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipſum quoque viſum iri eſſe aliquid, ſi ſtudioſe pulcherrimos quoſque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipſum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, *quod* nec emis optimos, ſed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac theſaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

13765

διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότι τὸ κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἄν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεῳγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νὴ Δία, κατακόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανὸν, ἢν μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἑκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σέας) Ἀπὸ εὐθείας τῆς σεὺς, σημαίνει καὶ τοὺς σῆτας. V.
6 Κεκρικέναι) Κεκριμένα. G.
7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος) Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἄριστοι. V.
13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος. V.

unde tu dignoſcere poſſes, qui ſint veteres & multi pretii, qui autem viles & temere futiles; niſi ex eo, quod exeſi & pertuſi ſunt, iudices, & conſiliarias ad hanc inquiſitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquiſitae, & certae fidei, quae aut qualis a te proficiſcatur diiudicatio? Ut autem tibi dem, ipſa illa te iudicare poſſe, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus ſumma cura ſcripſerint: quid tibi prodeſt, mirabilis homo, *eorum* poſſeſſio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis uſurus ſis, non magis, quam caecus forma fruatur amorum ſuorum? Tu vero apertis quidem oculis inſpicis libros, & ſane ad ſatietatem; alios etiam curſim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum ſatis eſt, niſi virtutem etiam vitiumque uniuſcuiuſque eorum, quae ſcripta ſunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίῃς ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν φῄς, καὶ ταῦτα μὴ 3
μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μή ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβών; Ἑλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιοῦ· σοὶ καὶ μεμνῆσθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεῖναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκνησαν φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἵῳ δέ σοι, καί μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυῤῥίνῃ ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἑλικῶνα μὲν) Ὄρος ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.

13 Λιβανίτιδος) Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δαμασκηνὸς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος εἰκάσαι. V.

ſcas, atque intelligas, quae ſit ſententia univerſis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam ſcriptor exegerit, quae ſubleſtae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igitur ais? haeccine etiam, licet non didiceris, tamen nobis ſcire? Unde? niſi forte a Muſis lauri ramum, ut ille paſtor, accepiſti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audiſti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminiſſe quidem Muſarum fas eſt. Illae enim paſtori apparere non ſunt dedignatae, duro homini & hirſuto, & multum in corpore ſolem prae ſe ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (&, per ego te Libanitidem, permitte in praeſens, ne diſerte dicam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, unquam dignentur: ſed pro lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

οὕτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἄν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ
4 δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Ἀλλ' ἑνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὑρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοί εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικὼν, ὄρος ἐστὶ Βοιώτιον, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατῴκηται, ἐν ᾗ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὕτω γάρ φασι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, *fontes* gregibus ſitientibus alioquin, & puri oris paſtoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens ſis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum eſſe, aut unquam curae tibi fuiſſe arctiorem cum libris conſuetudinem, aut hunc magiſtrum tuum fuiſſe, aut illum condiſcipulum. Sed uno hoc ſolo omnia te illa iam emenſurum ſperas, multis libris comparandis. Hactenus ſane habe tibi collecta illa Demoſthenis *exemplaria*, quae ſua manu ſcripſit orator, & illa Thucydidis, quae a Demoſthene & ipſa octies deſcripta pulchre inventa ſunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis miſit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat acceſſio? etſi

δῆς, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστῇς; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἀεί· τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων οἶσθα οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὡς εἴγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἴγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὄψει μηδ' ἐκείνους πολύ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἵους εἰκὸς εἶναι τοὺς μηδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

ſubſtratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel veſtis inſtar circumpoſita circumferas. *Simia enim ſimia eſt*, ait proverbium, *etiamſi aurea geſtet crepundia.* Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis ſemper: eorum vero, quae legis, ſcis nihil, ſed aſinus lyram audis movens auriculas. Nam ſi eruditum redderet dominum librorum poſſeſſio, quantivis certe illa poſſeſſio pretii eſſet, & veſtrûm ſolorum, qui eſtis divites; ſi nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos ſuperare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibuſque? Verum ſi volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praeſtantiores, ſed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales eſſe credibile eſt, qui nihil vel turpium vel honeſtorum perſpiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres *libros* ab illis ipſis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καί μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκριναι· μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἑπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἆρα διὰ τοῦτο καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθών. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσαιτο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐντείνασθαί τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα) Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἕνεκεν, ἵν' ᾖ τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἕνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιτο Ἰσμηνίου, εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἔσεσθαι Ἰσμηνίας. ἐώνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ πλέον τοῦ ἐλπίσαι τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant. Cuius igitur boni cauſa illos emis, niſi ipſas quoque librorum capſas eruditas eſſe putas, quae tot veterum virorum ſcripta contineant? Ac mihi reſponde ſodes: vel potius, cum hoc non poſſis, annue certe aut renue ad ea, quae interrogabo. Si quis tibiarum inflandarum ignarus, Timothei tibias emat aut Iſmeniae, quas hic ſeptem talentis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipſi poſſeſſio profuerit, qui ex arte illis uti non poſſit? Recte tu quidem renuis. Neque enim ſi vel Marſyae aut Olympi *tibias* quis poſſideat, canat, niſi didicerit. Quid vero, ſi quis Herculis cum arcu ſagittas habens, ipſe non ſit Philoctetes, qui poſſit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἆρ᾽ ἂν ἐπιδείξασθαί τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδὼς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκὼς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρήσαιτο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ᾽ ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος γὰρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν

6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον) Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαιόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα, ἀφ᾽ ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππατίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόραι. Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἡ Νίσα δὲ πεδίον Μηδίας, οὗ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus opus ſagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione qui gubernare neſcit, & equeſtrem rationem non exercuit, ſi iſte quidem pulcherrimam navem accipiat, rebus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centauri de ſtirpe, aut coppa inſignem: deprehendatur, puto, uterque, qui neutra re recte uti poſſint. Annuis etiam hoc? Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, ſi quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in ruditatem ſuam contra ſe ipſum *elicit*, & publicat? Quid annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim iſtud eſt argumentum, videntiumque unuſquiſque ſtatim illud, quod maxime in promtu eſſe ſolet, ſubiicit, *Quid commune cani*

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδή ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδούμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους ἀεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποιεῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Aſia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, ſphacelo eſſent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuiſſet. Huic ergo miſerabilis ille caſus obvenit: quod infortunium uti conſolaretur, ligneos ſibi pedes fecerat; iiſque ſubligatis, ſervis ſimul innixus, incedebat. At hoc factitabat ridicule, quod crepidas ſemper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum ſibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis ſemper calceis ornata haberet ligna illā, hoc eſt, ſuos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emiſti ſaepe, capiat aliquis & legat tibi ſecundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίηται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος, εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἴει ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦτο καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει δὲ αὐτοῦ τὸ ῥεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἕκτορα, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὁπόταν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὁπόταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα ποιῆσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari ridiculus undique homo, diſtorto corpore atque debili. Ille ergo Therſites, talis, Achillis arma ſi capiat, putaſne illum propterea ſtatim & pulchrum ſimul & fortem futurum, & traiecti ſaltu fluminis aquas Phrygum caede infecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum Lycaonem & Aſteropaeum, qui neque humeris ferre fraxineam illam *Achillis haſtam* poſſit? Non ſane dixeris. Sed riſum quoque debeat, claudicans ſub ſcuto, & prae gravitate pronus prolabens, ac ſub galea, ſi quando ſuſpiciat, ſtrabos illos oculos oſtendens, & illa dorſi curvitate thoracem elevans, trahenſque ocreas, qua re pudorem & artifici & domino armorum obiiciat. Idem vero tibi quoque uſu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελώμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπαινούμενος· οἳ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοὔνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρᾳ δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥᾳδίως κρατήσειν ἐπείσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἧκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τά τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque diſtorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum ſunt, adulatoribus, qui tamen & ipſi ad ſe invicem converſi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen ſtatim ſupra ſe eſſe videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus eſſet: cithara vero & cantu facile ſe victurum, perſuaderi ſibi a ſacerrimis hominibus, familiaribus ſuis, paſſus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera ſplendidus, tum quod intextam auro veſtem ſibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri ſmaragdi eſ-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μέν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυές τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. Ἐπεὶ δ' οὖν ποτε καὶ ἧκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διεφαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδή ποτε καὶ ᾆσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀποῤῥήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν

ſent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipſam *fecerat* admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam ſolido, ſigilliſque & gemmis variis ornatam, cum Muſae inter alia & Apollo & Orpheus inſculpti eſſent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando veniſſet dies certaminis, tres erant, quorum media canendi ſors exiit Evangelo, & quidem poſt Thebanum Theſpin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, & ſmaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque veſtimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculiſſet theatrum, & admirabili exſpectatione ſpectatores impleviſſet, ac tandem canere etiam & citharam pulſare omnino oporteret: pulſare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abrumpit autem chordas ſimul tres, vehementius iuſto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρᾳ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, κἀκείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὔμηλός τις Ἠλεῖος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπας ἐπικειμένην) Κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδέδενται αἱ νευραί. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Muſis atque extenuatum, ut riſus ſpectatorum omnium cooriretur, praeſides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caeſum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus viſus eſt aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam ſcenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens ſigilla citharae, quae exciderant ſcilicet, cum vapularet una cum ipſo etiam cithara. Parvo autem poſt illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Elienſis, citharam habens veterem, cuius lignei eſſent verticilli, veſtem vero vix cum ipſa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantaſſet, & lege artis tractaſſet citharam, vicit, & praeconio ornatus eſt, & deriſit Evangelum, fruſtra ſibi placentem cithara illa ſua & ſigillis, ac dixiſſe illi fertur, *Tu quidem*,

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῆν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικήν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὤνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ᾽ ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἄτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. περὶ πόδα δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ᾽ ὅσον σοί γε οὐδ᾽ ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν.
Οὐκ ἄκαιρον δ᾽ ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- 11
γήσασθαί σοι πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ᾄδουσαν θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ᾽ ᾠδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κᾀκείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὠνήσω) Γραι. Ὤνησω. G.
6 Περὶ πόδα δή σοι) Περὶ πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγγύς. ἢ ἀληθέστερον ἐρεῖν, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως· ἐπεὶ καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται C. Ῥιπτεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum ſolum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miſerante quoquam te victum, hinc diſcedis, ſed exoſus omnibus propter artis illam expertem atque ſupervacuam luxuriem. Apptime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas riſum ſpectatorum. Neque vero intempeſtivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Threſſae mulieres diſcerpſiſſent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapſum in ſinum Melana delatum eſſe, aiunt; atque innataſſe caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, ſuccinuerit, & ſic cum cantu appulſam Lesbo: illoſque ſublatum caput ſepeliiſſe, ubi nunc

ἅπερ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστι· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ ἐπὶ πολύ γε σώζεσθαι αὐτήν.
12 Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῴδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς ἁπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πεῖσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως· λαβόντα δὲ μεθ᾽ ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἴεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπηχήσειν τὴν λύραν, ὑφ᾽ ὧν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis eſt, lyram vero Apollinis in templo dedicaſſe, ubi diu ſervata ſit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui iſtaec de lyra audiſſet, ut animalia, & plantas, & ſaxa demulſerit, ac poſt Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidiſſe, corruptoque magna vi pecuniae ſacerdoti perſuaſiſſe, ut ſubiecta alia ſimili, Orphei ſibi lyram daret. Cum vero accepiſſet, interdiu quidem in urbe ea uti non ſatis tutum putaſſe; noctu vero illa ſinu condita ſolum progreſſum eſſe in locum ſuburbanum, eaque depromta, pulſaſſe & perturbaſſe fides adoleſcentem artis & Muſarum expertem, qui ſperaret, carmina quaedam divina reddituram eſſe lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum poſſet, beatum ſe fore Muſicae Orphei heredem; donec convenientes ad ſonum canes, multos autem ibi fuiſſe, miſerum laniaverint. Hacte-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐ-
τόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους
ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅπερ καὶ σαφέ-
στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνα ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς
μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμει-
νον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊ-
κοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλ-
πιζε γὰρ, οἶμαι, κἀκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ
λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτή-
του σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ
θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρώην ἄλλος 14
τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέ-
μενος ἥλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου κἀκεῖνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτὸν) Ἐπεὶ κἀκεῖνος ὑπὸ τῶν κυνῶν διεσπάσθη. V.

5 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τοῦτον. V.

14 Καὶ πρώην) Λέγεται καὶ ἄρτι πρώην, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρχος. V.

15 Πρωτέως) Περὶ τοῦ Περεγρίνου λέγει. V.

nus ergo Orphei ſimile fatum habuiſſe, ut ſolos in ſe convocaret canes. Ubi illud quidem manifeſtiſſime apparuit, non lyram fuiſſe, quae demulſerit, ſed artem & cantum, quae ſola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra ſupellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum noſtra aetate fuerit, & forte adhuc ſit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, ſi noctu ad illam lucernam legeret, continuo ſapientiam Epicteti adſtituram ſibi per quietem, ſeque ſimilem ſeni admirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem depoſuerat, cum in ignem deſiliret, talento ipſe quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἴσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι᾽ αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελᾶται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ᾤετο ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ᾽ ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον κᾳκεῖνο τὸ Δωρικὸν, ἧκεν ἡ Διονυσίου γυνὴ, καὶ πάλιν· οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque oſtentat, ut Tegeatae Calydonii *apri* exuvias, & Geryonis oſſa Thebani, & Memphitae cincinnos Iſidis. Ipſe vero admirabilis rei dominus, vel ipſum te inſcitia atque impuritate vicerit. Vide, quam infeliciter te habeas, baculo in caput [*incuſſo*] revera indigens. Dicitur etiam Dionyſius tyrannus ſcripſiſſe tragoediam, male ſane & ridicule, adeo ut ſaepe propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus, qui riſum continere non poſſet. Hic ergo derideri ſe audiens, pugillares Aeſchyli, in quibus ille ſcribere ſolitus fuerat, ſtudioſe emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen ſtudio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipſis *tabellis* longe etiam magis ridicula ſcripſit, quale illud Doricum, *Advenit Dionyſii mulier*: & illud, *Hei coniugem quam commodam deperdidi!* nam iſtuc etiam de pugillaribus: & illud, *Stulti ſibi illudunt enim mortalium.* Atque

τοῦτο μέν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὡς δή τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι διὰ τὴν ὠνὴν, ὃς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, φυγῇ
φευκτέον ἂν ἦν ὅτι πορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν. Δυοῖν δὲ ὄν- 17
τοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλῳ τῶν ἀρίστων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα φαίνηταί τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλὸν) Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὡς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri poteſt a Dionyſio; ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares. Qua enim ipſe ſpe de libris concepta, eos volvis ſemper, & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis, & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fructum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino iam ipſa illa emtione factus es, qui ſic dicas, *ut libri praecipiunt?* Quin piſcibus magis mutus es. Vivis autem, ut neque dicere honeſtum ſit, ſed *immane*, ut in proverbio eſt, *odium* omnium ſuſtines propter impuritatem. Itaque ſi talem libri efficerent, curriculo quam longiſſime fugiendum ab illis erat. Cum vero duo fere ſint, quae a veteribus parare ſibi poſſit aliquis, ut & dicere poſſit, & facere, quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deteriorum: ſi neque iſtuc, neque hoc utilitatis percepiſſe aliquem

ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κᾀκεῖνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν, (ἀεὶ δέ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὗ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς, πράως εἴποις τοῦτό γε· εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ αἰτιῷτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροίης, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὔξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρων τὸ βιβλίον;
19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικὸς, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον κάλλιστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶμαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγούμενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις) Τίλφη ζωΰφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκὸς, ἐπιμήκη κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλιον· εἴ τις τούτου ἐγχρίψαιτο, κονιορτὸν ἀποβάλλον. V.

9 Οὐκ εὔξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit, aut habitacula blattis, aut ſervis plagas, tanquam iſtorum negligentibus? Quomodo vero turpe eſſe illud negabis, ſi quis te videns in manu librum habere, (ſemper autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut oratoris, aut hiſtorici, aut poëtae ſit? tu vero, qui ex titulo noris, placide illud certe reſpondeas: deinde vero, ut ſolent talia in conſuetudine familiari ad longos ſermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi ſcripta ſunt; tu vero conſilii inops non habeas, quod dicas: non tibi tum dehiſcere tellurem optabis, qui librum eo modo, ut *literas* Bellerophontes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui librum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis, eſſet autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἁρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἄμεινόν ἐστι τῷ Πενθεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ ἀεὶ πρὸς ἐμαυτὸν, οὔπω καὶ τήμερον εὑρεῖν δεδύνημαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τὴν ὠνὴν τῶν βιβλίων· ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε εἰδότων. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε κἀμὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὐτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ-

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* diſcerpſit, dicens, *Melius eſt Pentheo ſemel a me lacerari, quam a te ſaepe.* Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire poſſum, cuius rei cauſa tantum ſtudii in emendis libris colloces. Utilitatis enim aut uſus cuiuſquam ex illis percipiendi cauſa *fieri*, nemo putaverit, qui vel minimam tui notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emerit, aut ſpeculum caecus, aut ſurdus tibicinem, aut pellicem caſtratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum oſtentationem forte divitiarum ea res habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego etiam, Syrus homo, ſcire potui, niſi te ipſe in illas ſenis iſtius tabulas per fraudem inſcripſiſſes, iam periſſes fame, & auctionem librorum tuorum propoſuiſſes. Relinquitur

B. 2

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, κἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγέναι, ἢ μὴ πίνειν, ἢν μὴ διαῤῥαγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾷστος εἶ τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὡμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις
21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία) Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἔσφαλται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκτέθλιπται τὸ Ε τοῦ συνδέσμου. V. Exſtat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te eſſe atque amabilem, ſed doctum, atque oratorem, & hiſtoricum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum aſſeras. Aiunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terreſtrium ranarum inſtar prae ſiti clamare, aut non bibere, niſi dirumpantur clamoribus. Neſcio enim quomodo opportunus es, qui naſo ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam perſuaderi tibi paſſus ſis, regi te cuidam ſimilem vultu eſſe, ſicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pſeudo-Philippus, & qui proavorum noſtrorum memoria fuit, ſimulatus Nero, & ſi quis alius praefixam ſuo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, ſi hoc tibi uſu venit, dementi atque indocto homini, ſi proceſſiſti ſupina cervice, inceſſum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui aſ-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύῤῥον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύῤῥου εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύῤῥον, ὅτι σε εἴκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο ὁ Πύῤῥος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δή τις ἐν Λαρίσσῃ πρεσβῦτις ξένη αὐτῷ τἀληθὲς εἰποῦσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὅμοιος εἴη,

4 Καίτοι τὸ τῶν Μυσῶν) Ἀντὶ τοῦ ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. V.

ſimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad ſimilitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro ſe illi ſimilem putaret: cum tamen ea res, quantum Muſicorum illud ſummum intervallum, diſtaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat *in ſe* expreſſam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem ſequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxiſſet Pyrrhus, eaque de ſe ipſe crederet; nemo erat, quin accederet illius ſententiae, & in ſocietatem huius morbi veniret, donec quaedam Lariſſae anus peregrina, verum dicendo, iſta ipſum pituita liberavit. Pyrrhus enim, poſtquam oſtendiſſet illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Caſſandri, aliorumque regum, interrogabat, *cui ipſe ſimilis eſ-*

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτήν· ἡ δὲ
πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίωνι, ἔφη, τῷ μα-
γείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσῃ, Βατρα-
22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύῤῥῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ᾧ
τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας,
οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐῤῥωμένην ἔτι καὶ νῦν μαί-
νεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ᾽ ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς
οἶδα. οὔκουν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πι-
στεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λη-
ρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία
σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον.
σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἴει, τοῦτ᾽ ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπί-
δας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς
μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὠνῇ βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

ſet? perſuaſum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Lariſſa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho ſimilis. Tu ſane cui de cinaedis illis, ſaltatorum libidini ſervientibus, ſimilis ſis, non equidem dixerim: te vero furorem robuſtum nunc adhuc furere videri omnibus iſta de imagine, illud plane ſcio. Itaque admirandum eſt, te malum adeo pictorem eruditis videri velle ſimilem, & his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid iſta nugor? Manifeſta enim cauſa tui circa tales libros ſtudii, licet ego prae tarditate non olim perſpexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum eſt, & ſpes non parvas ea de re concepiſti, ſi Imperator iſta audiat, vir ſapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si vero iſta de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. Ἀλλ', ὦ καταπύγων, οἴει τοσοῦτον 23 μανδραγόραν καταχεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μέν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἵοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢν ἀποδύσωνταί σου, τί οἴει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόῤῥητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipſo impetraturum ſperas omnia. Sed putaſne, impudice, tam copioſe illum mandragora perfuſum, ut haec quidem audiat, neſciat vero idem, qualis ſit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae noctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Neſcis, multas eſſe aures, oculos regis multos? Tua autem *facta* ita ſunt aperta, ut caecis etiam atque ſurdis innotuerint. Si enim vocem modo mittas, ſi enim exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipſe, ſi videtur, ſi ſervi modo tui exuantur: quid putas? nonne ſtatim manifeſta futura tuarum ſecreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, ſi veſter ille, Baſſus, Sophiſta, & Batalus tibicen, & cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis ſcripſit, quomodo furere, velli, pati & agere iſta deceat; ſi, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἴει φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνὴ, καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἴει λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἴει συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

fuſti ambulet; quid viſum iri putas ſpectantibus? Herculemne illum eſſe? Non, ſi totas etiam ollas lippiant. Sexcenta enim ſunt, quae teſtimonium adverſus illum habitum perhibeant, inceſſus, conie&tus oculorum, & vox, & cervix infracta, & ceruſſa, & maſtiche, & fucus, quibus vos ornamini. Et omnino facilius, quod eſt in proverbio, quinque ſub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero ſperas futurum, uti libro tectus deliteſcas? Sed fieri id quidem non poteſt. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia veſtra. Quod caput eſt, ignorare mihi videris, bonas ſpes non a bibliopolis eſſe petendas, ſed a ſe ipſo unicuique, atque a quotidiana vita ſua, ſumendas. Tu vero putas, advocatum tibi communem teſtemque futurum Atticum, & Callinum librarios? Non, ſed crudeles quoſdam homines, qui

ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσοντας· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μέν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κἀκεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνὴν, καὶ τὸ πρᾶγμά σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθοῦσιν, ἢν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἴσχι-

te obterent; ubi Dîs viſum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad ſanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros iſtos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus iſtis ſtudioſiſſime elaboraſti, in libris magni pretii exquirendis, & in adoleſcentulis exoletis, iamque robuſtis coëmendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non poteſt, ut homo pauper utrique *ſtudio* par ſis. Vide ergo, quam divina res ſit conſilium. Cenſeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius miniſtros pretio emere; ne, deficientibus ſervis, liberos homines arceſſas, quibus nempe non *aeque ac ſervis* periculoſum, niſi acceperint, *quantum volunt*, eliminare omnia, quae poſt compotationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγεῖτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλισθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταὐτὰ καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ 'γαθὲ, ταμιεύου τἀργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
26 τοτραγεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥᾴδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἅλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpiſſima de te ſcortum illud effutiebat, qui ipſa indicia *ſceleris* oſtenderet. Ac poſſum ego teſtes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praeſertim cum alium quoque teſtem advocaret ſimilium, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & ſerva, ut domi & ſecure talia facere & pati poſſis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te ſententiam tranſducat? Nec enim canis deſinat temere, corium ſemel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: ſatis tibi ſapientiae: tantum non ſupremis in labiis habes antiqua omnia. Hiſtoriam noſti omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum uſum. Omnino ſapiens quiddam, &

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ οὐδὲν κἀμέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας; ἀνέγνως καὶ τὰς Βάπτας τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδέν σου τἀκεῖ καθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἅπτει τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἑώρακε ποιοῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-

ſummum in eruditione, librorum iſta multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potiſſimum inter eos legas? Platoniſne, an Antiſthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, ſed oratores potius, quam illi, in manibus tibi ſunt? Dic mihi, an Aeſchinis etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem noſti omnia, & unumquodque illorum agnoſcis? Ariſtophanem & Eupolin egiſti? legiſti etiam fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi ſunt, te movere, neque *in te* agnoſcens illa erubuiſti? Itaque vel maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu? Utrum, cum iam iſtis intentus es? An ante ſtudia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεῖνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι, ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο. προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῷς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam iſtorum audes? Quin tu relinquis libros, & tuam ſolum rem agis! Quamquam nec iſtuc amplius oportebat, ſed Euripidis illam Phaedram revereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conſcias,
Vocemve, ſi gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perſeverare in morbo *tibi* decretum eſt, abi, eme libros, & domi concluſos tibi habe, & fruere gloria poſſeſſionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos attingere, nec lege, nec linguae *iſti tuae* veterum virorum orationes & poëmata ſubiicito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, fruſtra me iſta nugatum eſſe, meque Aethiopem, quod eſt in proverbio, lavare conatum eſſe. Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis, quibus utilitatem percipere ſatis eſt, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἴει θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευ- 29
σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
καὶ σικύας ἀργυρᾶς ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
λήτους· ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐ-
δὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ
μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τἄλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε
τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ
εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς
μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, ſed e ſermone & ſententia auctorum. Tu vero putas curari a te poſſe inſcitiam, tegique iſta opinione, percellique *poſſe homines* librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitiſſimos quoſque medicos, qui eburneas medicamentorum capſulas, & cucurbitas argenteas ſibi faciunt, & ſcalpra auro ferruminata: cum vero iis utendum eſt, illi, neque quomodo tractanda ſint, norunt. At progreſſus in medium aliquis eorum, qui didicere, ſcalpellum habens probe acutum, de cetero rubigine obſitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonſores mihi iſtos conſidera, & videbis, eos, qui ſunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos, & ſpeculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, & ſpecula magna: nec tamen propterea obſcurum eſſe, illos nihil ſcire.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι χρήσειας ἂν τὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παῤῥησιάζομαι πρὸς σὲ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχεστάτῳ τούτῳ μειρακίῳ, μὴ καθ᾽ ἓν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ᾽ ἑαυτοῦ κινῆσαι ἑνὸς ἐγκρατῆσαι βιβλίου. V.

Sed illud ipſis uſu venit, quod oppido ridiculum eſt, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos ſe curent, ad illorum vero ſpecula accedentes, diſponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare poſſis libros: ipſe uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodaſti, ſed facis, quod canis incumbens praeſepio; quae nec ipſa edit de hordeo, neque equum edere, qui poteſt*, patitur. Haec in praeſens de ſolis libris libere apud te diſputo: de aliis, quae deſpuenda & flagitioſa facis, ſaepe in poſterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ- 1
ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλύν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἑκάστου βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες ἐοίκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκὸς, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ

6 Ἐπηλυγάζουσα) Ἀντὶ τοῦ ἐπισκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ ἐπισκοτίζουσα. ἠλύγη γὰρ ἡ νὺξ λέγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE DELATIONI.

GRAVE ſane malum ignorantia, & incommodorum plurium cauſa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, & obſcuret verum, & umbram vitae uniuſcuiuſque obiiciat. Per tenebras enim oberrantibus ſimiles ſumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par eſt, progredimur, non videntes quod ante pedes eſt; quod vero procul eſt, & longe diſtat, tanquam moleſtum quiddam metuentes. Atque in univerſum, in unoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoediarum ſcriptoribus ſcribendarum fabularum argumenta

τοιοῦτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὑφ᾽ ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
2 διαβολὰς πιθανότητος. Ἵν᾽ οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολὴ, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praebuerit, Labdaci Pelopiſque progeniem, & horum ſimilia. Pleraque enim fere, quae in ſcenam aſcendunt, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, ſubminiſtrata. Dico autem iſtuc cum ad alia reſpiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everſae domus ſunt, & urbes vaſtatae funditus, patreſque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adverſus parentes, & contra amatores ſuos amaſii. Multae vero etiam amicitiae reſciſſae, & confuſae domus ſunt ab illa calumniarum probabili ſpecie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quaſi in tabula quadam, oſtendere volo, quale quid ſit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Epheſius olim imaginem illam occupavit. Nam ipſe quoque delatus fuerat

αὖ καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου τινὰ ὕπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ᾽ ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τοὔνομα, ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεοδότα, καὶ παρ᾽ ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τἄλλ᾽ οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν, ἀλλ᾽ ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν. V.

9 Τῶν ὅλων) Δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπαναστάσεως τῷ Θεοδότᾳ. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πῶς τὸ κάρτα κεῖται. V. (Sed in V. altero: Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενήρης) Ὁ φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri conflaverat Theodotas, ſocius fuiſſet. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis eſſet Theodotas, noverat, niſi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum eſſe, cui Phoenice commiſſa eſſet. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quaſi omnium eſſet conſcius, &, eſſe qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipſo conferentem. Breviter, defeciſſe Tyrum & Peluſium captam de Apellis conſilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, ſed adulationi innutritus tyrannicae, adeo ad abſurdam calumniam exarſit

οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ᾽ ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ᾽ ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ παρ᾽ ὁντινοῦν τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἕαδε μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἴγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέτμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν
4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ

7 Ἕαδε) Ἀντὶ τοῦ ἤρεσκεν. V.

& perturbatus eſt, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum eſſe delatorem, neque, minorem eſſe pictorem, quam qui tantam proditionem ſuſtinere poſſet, eum praeſertim, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiuſdem hominibus praelatus eſſet; quin neque explorato ante, navigaſſetne omnino Tyrum Apelles? furere ſtatim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & inſidiatorem, & coniuratum. Et niſi comprehenſorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miſeri Apellis miſericordia motus, dixiſſet, nihil quidquam cauſae ipſi ſecum fuiſſe, capite plexus Tyriorum mala ipſe luiſſet innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus eſſe, ut centum talentis donaret Apellem, & in ſervitutem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi ſui

δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιᾶδέ τινι εἰκόνι ἠμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόῤῥωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἑτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολὴ, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾷδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὀξὺ δεδορκὼς, καὶ ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν εἶναι τὸν Φθόνον ἄν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ κεχρημένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πευθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς ὄνου ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas aures habuiſſe aſelli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, ſic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculoſque regibus tribuit *Xenoph.* Cyr. VIII, p. 144 ed. *Baſ.* *Reitz.*

memor tali pictura delationem illam ultus eſt. Ad dextram vir ſedet, ingentes aures habens, parum abeſt, quin Midae auriculis ſimiles, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero ſtant mulieres duae, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suſpicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, ſed calidiuſcula, & emota, ut quae furorem atque iram oſtendat, ſiniſtra manu accenſam facem geſtans, altera iuvenem quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, teſtantemque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum cernens, ſimilis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem eſſe, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι,
καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι καὶ ταύ-
τας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλή
τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς
τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη,
Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοὐ-
πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
ὅρῳ τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρη-
μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ὁμαρτοῦσαι. V.

3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμηνεύς. V.

5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια μελανείμων. V.

que duae ſequuntur hortantes, & componentes, ornanteſque Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit Myſtagogus *atque interpres* imaginis, altera quidem Inſidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A tergo ſequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Reſpiciebat enim retrorſum lacrimans, & cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita ſuum periculum pictura expreſſit Apelles. Age vero nos etiam, ſi videtur, ſecundum Epheſii pictoris artem ea, quae inſunt delationi, perſequamur, cum fine quodam illam ante deſcripſerimus. Eſt ergo delatio accuſatio quaedam, abſente altera parte facta, ignota accuſato, uni parti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit noſtrae diſputationis. Cum vero tres ſint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτ- 7
αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.
Ἔπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητα ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, perſonae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio inſtituitur; ſingulatim eas inſpiciamus, qualia ab iis fieri veriſimile ſit. Ac primo quidem, ſi videtur, inducamus primarum partium actorem, ipſum dico auctorem calumniae. Hunc ſane virum bonum non eſſe, omnibus puto, manifeſtum eſt. Neque enim bonus quiſquam malorum auctor alteri fuerit. At eſt bonorum virorum, ſuis in amicos benefactis, non accuſandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae ſibi parare opinionem. Tum vero quam iniuſtus ſit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui ſe utuntur, diſcere facile eſt. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus *ſibi arrogandi moderationem*, iuſtitiae munera eſſe; ſed inaequalitatem, & plus *ſibi ſumendi audaciam* iniuſtitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὥς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθεὶς, θατέρου χείρων ἢ ἀμείνων φανῇ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέποιμεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφιζοίμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δί-

utitur contra abſentes, quomodo non plus iuſto, totum nempe auditorem, ſibi vindicat, cuius aures occupet, atque obturet, & alteri orationi plane reddat impervias, quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id quidem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obſtrinxerint iudices, ad ſimiliter utroſque audiendos, aequalemque his, qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec comparata alterius cauſa, vel deterior altera vel melior appareat. Ante vero quam comparata eſſet crimini defenſio, impium plane & profanum fore iudicium arbitrati ſunt. Etenim ipſos quoque indignari Deos dixerimus, ſi accuſatori ſine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipſo oris ſilentio calculum contra alterum, priore oratione ſubacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικὸν, φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. ἠπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἄν τις εὕροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀντὶ τοῦ μηδὲν μέρος κατειληφυίας. V. Ἤτοι μὴ ἑτεροῤῥεπεῖς. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητήν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς) Ἀττικὸς σολοικισμός. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μηδενὶ (*Plut.* μηδὲ) δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων (*Plut.* τοιούτῳ inſerit) τινὶ λόγῳ χρώμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ' οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ] μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισεν. ἤτοι (δὲ *Plut.*) ἀπέδειξεν ἢ οὔ. (*Plut.* οὐκ ἀπέδειξεν.) οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντέγραφε (*Pl.* ἀντέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (*Pl.* ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἦν ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iuſto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurisiurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non ſatis digni fide videantur legislatores, cum iubent ſic iuſta & in neutram partem propenſa iudicia facere; poëta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque.* Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa ſint iniuſta in vita facinora, nullum inveniri poſſe deterius nec iniuſtius, quam ſi ſine iudicio, & indicta cauſa quidam damnentur: quod omni ſtudio delator conatur efficere, indemnatum

C 4

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος
ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαῤῥησίαστος καὶ δειλὸς ἅ-
πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὡς
μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσα-
σθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
ρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τἀληθῆ κατηγο-
ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
φανερὸν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμε-
νος, ἐνέδρᾳ ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιτο κατὰ τῶν πολε-
10 μίων. Ἴδοι δ' ἄν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἔν τε βασι-
λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφέρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που τὸ ὂν φάσκεις, Λουκιανέ. V.

obiiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandeſtina accuſatione cauſae dicendae facultatem illi intercipiens. Etenim fiduciae in dicendo expers & meticuloſus unuſquiſque huius farinae homo nihil aperte molitur, ſed, inſtar collocatorum in inſidiis, ex obſcuro alicunde iaculatur, ut neque contra conſiſtendi in acie facultas ſit, neque repugnandi; ſed inopia conſilii & belli ignorantia pereundum: quod quidem maximo eſt indicio, ſani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a ſe accuſari, ſibi conſcius ſit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad rationem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte ſe vincere poſſe ſperet, inſidiis unquam & fraude contra hoſtes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & principum atque potentium virorum amicitiis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαι δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ ἀεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέστατον. V.

vidia multa, ſuſpiciones ſexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim ſpes ſemper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculoſiora, & maleficentiores obtrectationes. Quare intentis ſe invicem ſpeculantur oculis, & tanquam gladiatores obſervant, ſi quam nudam corporis partem conſpiciant, dumque unuſquiſque primus eſſe cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante ſe eſt, ſi poſſit, detrahit & ſupplantat. Hic vir bonus ſtatim videlicet everſus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes eſt probabilior. In univerſum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur Homerica illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen ſit, varia com-

κατ᾽ ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο, ὡς ἄν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολὴ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ᾽ ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ πιθανὸν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ᾽ ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπο-

9 Κατίσχυε) Κατεδυνάστευε. G.

miniſcuntur contra ſe invicem compendia, quorum celerrimum & periculoſiſſimum eſt delatio, quae initium ſumit ab invidia bonae aliquid ſpei reliquum habente, ſed miſeriores longe tragicoſque exitus, & multis refertos calamitatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque ſimplex quiddam hoc eſt, ut ſuſpicetur aliquis, ſed arte multa, nec ingenio pauco, exquiſitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, niſi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorem omnibus veritatem, niſi allectamenti plurimum, & probabilitatis, & ſexcenta alia ad audientes machinaretur. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore eſt, atque ob id ipſum eorum, quos poſt ſe reliquit, invidiae expoſitus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obſtaculum quoddam atque impedimentum ipſum intuentes, dum putat unuſquiſque, primum ſeſe futurum, expugna-

λιορκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἀν τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἄναθλος ἀνταγωνιστὴς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὡς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἄν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, κἀν ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὕσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφετηρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ μύωπα. G.

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in curſoribus. Nam ibi quoque bonus curſor, ubi primum decidit repagulum, ſolum anteriora petens, & ad metam intendens animum, ſuiſque in pedibus ſpem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adverſus certatores machinatur. At ille malus, abiecta ſpe celeritatis, ad malas artes converſus, illud ſolum omnino ſpectat, quomodo retentum impeditumque illum curſorem ſufflaminet, ut qui, ſi hoc non ſuccedat, vincere nunquam poſſit. Simile quid hiſce in amicitiis beatorum ſolet evenire. Qui enim primas tenet, inſidiantibus ſtatim expoſitus eſt, & ſi incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At iſti amantur & videntur amici ob id ipſum, quod laedere viſi ſunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστιν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπῳδὸν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.
14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἁρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἢν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένευσέ, φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καί τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, ſed in eo omni elaborant ſtudio, veriti, ne quid abſonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae inſunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; miniſtrum denique dominationis *ſuſpectum* proditionis *faciunt.* Interdum vero ipſe, qui audit, diverſam calumniandi rationem ſubiicit, ut maligni, ad ipſius ſe mores dum componunt, ſcopum feriant. Si enim zelotypum eſſe videant, *In coena*, inquiunt, *innuit uxori tuae*, *& intuitus eam ingemuit: viciſſim ad illum Stratonice reſpexit non ſane iniucunde*, *& vultu omnino amatorio.* Et *praeſto ſunt* quaedam etiam aliae de ipſius adulteriis ca-

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσῳ ἁλοὺς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμηχανίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἶτα σοφίᾳ Ἐρασιστράτου τοῦ ἰατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

διαβολαί. ἢν δὲ ποιητικὸς ᾖ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῇ,
μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος δια-
βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ
ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστρα-
πται τὸν φίλον, οὐ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ὅ- 15
λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
μενον· καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενοι, ἐπ'
ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
αυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ κἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖ-
σθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
ἀληθεῖ προκατειλημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμενον ἀνῦσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re ſibi placeat, *Per Iovem*, ait, *riſit verſus tuos Philoxenus*, *& traduxit*, *& immodulatos eſſe dixit*, *& male compoſitos*. Apud religioſum autem atque pium, pro atheo & profano amicus defertur, qui Deum reſpuat, & neget providentiam. Alter autem audiens, oeſtro ſtatim in aure percuſſus, incenditur, ut facile eſt ad intelligendum, & averſatur amicum, non exſpectata accurata demonſtratione. Talia enim omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque ſciant, ubi quiſque vulneri maxime ſit opportunus, eo collineant, & feriunt: adeo ut praeſenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; ſed etiamſi cauſam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, iam ante occupatus ſit. Efficaciſſimum enim profe-

δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπι-
θυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπι-
κληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δη-
μήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναι-
κεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κλη-
θεὶς ἕωθεν ἔπινέ τε πάντων ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραν-
τινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει
ἂν, ὡς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀν-
τισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.
17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἁπασῶν διαβο-
λὴ λέγοιτο, εἰ ἕλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν
Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ
λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετε-
λευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ
τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

ſto genus calumniae, quod contrarium eſt audientis cu-
piditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionyſus
appellatus eſt, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium,
quod aquam biberet, & ſolus muliebrem veſtem non in-
dueret Dionyſiis. Et niſi ille vocatus poſtridie bibiſſet in
conſpectu omnium, & Tarentinula indutus ſaltaſſet cum
cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita re-
gis, ſed aemulatione quadam ductus, ſententiis, vitae, lu-
xuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero
maximum omnium crimen dictum eſſet, ſi quis neque co-
lendum ſibi neque adorandum ſumſiſſet Hephaeſtionem.
Cum enim deceſſiſſet Hephaeſtion, prae amore illius Alex-
ander reliquae ſuae hoc etiam adſtruere magnificentiae vo-
luit, & Deum ſuo ſuffragio facere defunctum. Statim er-
go & templa excitare urbes, & loca conſecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυον παρέδρῳ, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἥδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιεν) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λέοντα τὸν βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεξιὼν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄκη, ἵνα μόνον εὐδοκιμοίη ψευδόμενος. V.

atque ſacrificia, feſtique dies novo Deo parari, ſanctiſſimumque omnibus iusiurandum eſſe Hephaeſtion. Si quis vero ſubrideret ad iſta, aut non ſatis religioſus eſſe videretur; mortis illi poena erat propoſita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis ſtatim eam incenderunt, excitaruntque, qui immiſſa ſibi ab Hephaeſtione inſomnia narrarent, praeſentiamque ſibi illius oblatam, & ſanationes quaſdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem ſacrificarunt velut Aſſeſſori Depulſorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere ſibi, qui non Dei modo filius eſſet, ſed facere etiam poſſet Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiiſſe Hephaeſtionis divinitatem? cum deferrentur, ut

νὸν ἁπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
19 κρῦσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρὸν αἴσθωνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea cauſa, atque benevolentia regis excidentes. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui ſepulcrum Hephaeſtionis praeteriens fleviſſet. Verum ſuccurriſſe illi dicitur Perdiccas, deierans per omnes Deos, ipſumque adeo Hephaeſtionem, venanti ſibi apparuiſſe manifeſtum Deum, ac iuſſiſſe dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, ſed veteris conſuetudinis memoria, fleviſſe. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius ſe affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obſidione non ad excelſa, & praerupta, & tuta murorum accedunt hoſtes, ſed ſi qua incuſtoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νὸν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρεισδῦναι καὶ ἑλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἶτ᾽ ἐπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἁλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἥτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ ἀδελφή τις οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίη πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime ſubire, & capere urbem poſſint: ſic delatores, quamcunque imbecillam viderint animi, vitioſamque partem, & ſuperatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, & expugnant denique, cum obiiciat ſe nemo, quin oppugnationem neque ſentiat. Deinde cum ſemel ſunt intra moenia, igne vaſtant omnia, urunt, caeduntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ſervitutem redacto, fieri probabile eſt. Machinae autem illis contra abſentem fraus, & mendacium, & periurium, & improba aſſiduitas, & impudentia, & ſexcenta alia maleficia. Maxima autem omnium adulatio eſt, cognata vel ſoror potius delationis. Nemo enim tam generoſus eſt, & adamantino muro ſic munitum pectus habet, quin concedat adulationis calumniis: cum praeſertim velut cuniculis

21 ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔν-
δοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας
ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα
τρόπον τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶ-
τον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρ-
χει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα
τῶν ἀκουσμάτων ἑπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα
πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς
ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινας οὕτως ἡδέως γαργα-
λιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
22 ρεῖς κνωμένους. Ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων
συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶ-
μαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπα-
ραταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ
τοῦ μὲν ἀκούοντος ἑκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίκορον.) Παρὰ ἄψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως, καὶ τὸ κόρος, ὁ εὐθέως κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐχ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐχ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. alter. (In ed. ad Λαθρηδὰ relatum, & poſt σχῆμα omnia omiſſa.)

quibuſdam fundamenta ſubruat delatio. Et extra quidem ſunt iſta. Intus vero proditiones multae *hoſtem* adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura ineſt omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, faſtidium; tum quod mirabiles auditiones ſectamur. Gaudemus enim, neſcio quomodo, univerſi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena ſunt ſuſpicionum. Novi enim quoſdam, quorum aures non minus ſuaviter titillantur a calumniis, quam ſi plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo ſtet in contraria acie, nec impetum repellat; ſed ille, qui audit, ſua ſe ſponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἁλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἴκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
γενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἢν μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παῤῥησιαστικὸν, εὐθὺς ἐξέῤῥηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ τοῦ φίλου παρωξυμένος. Ἢν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὗ δὴ ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολὴν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὑτῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶν,

5 Τὰ συνήθη) Πέπονθα τοῦτο ἐγὼ, ὦ θεία δίκη, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

tur, ignoret inſidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miſerrimum eſt, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali ſibi ſit conſcius, & conſueta loquiturque ac facit, undique inſidiis circumventus miſer. Alter vero, ſi quid generoſi pectoris habeat, ac liberalitatis, & fiduciae, ſtatim erumpit iram, & impetum animi effundit, tandemque admiſſa defenſione intelligit, ſe fruſtra contra amicum incitatum fuiſſe. Si vero minus generoſus ſit atque humilior, admittit ille quidem, & ſummis labris arridet; ſed idem odit, & clanculum frendit dentibus, & , ut ait poëta, iram tenet alta mente repoſtam. Qua ſane re nihil equidem iniuſtius eſſe arbitror, aut ſervilius, commorſo labio, clanculum alere bilem, & concluſum intra ſe augere odium, aliud ſub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὰν πάλαι Φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε φωνὴν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτός τις ἔνοχός ἐστι, ταυτὶ Φθάσας κατηγόρησε τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις) Οἷον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

10 Οἷς αὐτὸς) Εἰς τὸν Ἰωσὴφ αἰνίττεσθαί μοι δοκεῖ. V. Οὐ καλῶς σοι δοκεῖ, ὦ ἑρμηνεῦ· οὐ γὰρ εἰς Ἰωσὴφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα Ἄντειαν. ὥς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

ctore tectum habere, aliud vero dicere, atque ſimulare, ſub hilari & comica perſona, triſtem plenamque luctus tragoediam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuiſſe eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum cauſam dicunt: quod fide dignam accuſationem ex longa, quam putant, amicitia praeſumunt, neque hoc cogitant, multas ſaepe inter amiciſſimos cauſas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipſe reus eſt, eorum accuſare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in univerſum inimicum criminari nemo auſit. Fidem enim ſtatim amittit delatio, quae cauſam manifeſtam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἳ κἂν μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσίεσθαι, οὐδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἠδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικοῦν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευμένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

Τεθναίης, φησὶν, ὦ Προῖτε, ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,

Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ·

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχὼν, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάτθανε) Γραι. κάκτανε. G.

ci, qua re ſuam adverſus audientes benevolentiam oſtentatum eunt, qui ipſorum utilitatis cauſa ne familiariſſimis quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didicerunt, iniuria delatos apud ſe amicos, tamen verecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam *excuſationis*, nec adſpicere illos audent, tanquam iniuria affecti *eo ipſo*, quod nihil iniuſte egiſſe illos deprehenderunt. Itaque malis multis impleta eſt vita, a creditis ita temere & ſine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, *o Proete*, *aut interfice Bellerophontem*,
Qui noſtrum invitae voluit conſcendere lectum:

cum tamen ipſa prius pudore illius tentato repulſam tuliſſet. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit ſuae temperantiae, & pudoris adverſus hoſpitem, ut libidinoſae mulie-

νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κἀκείνη τὰ ὅμοια κατειποῦσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἱππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὦ θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον.
27 Ναὶ, φήσει τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἆρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, ἧς φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
28 Καὶ εἴγε ἀληθής ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, κἀν τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ φθόνου φαίνεται συντε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος) Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνισμένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθονούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν ἀεὶ Θεμιστοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὁρέων, Θεμιστόκλεις, τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ἀναληψόμεθα. V.

ris inſidiis peteretur. Phaedra autem, ipſa quoque ſimilia cum detuliſſet contra ſuum privignum, effecit, ut exſecrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patraſſet. *Sane quam!* dicet aliquis. *Sed fide dignus nonnunquam eſt delator, qui iuſtus cetera & prudens eſſe videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiſerit.* Numquid ergo eſt aliquis Ariſtide iuſtior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themiſtoclem, & concitavit una populum, eodem *nempe*, aiunt, quo iſte, civilis ambitionis pruritu ſollicitatus. Scilicet iuſtus, ſi cum aliis comparetur, Ariſtides: at homo erat ipſe quoque, & bilem habebat, & amabat quoſdam atque oderat. Et, ſi vera eſt illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentiſſimus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
θρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. Τί γὰρ ἄν τις ἢ τὸν 29
Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τόν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλέειν κελεύ-
σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονάς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταν-
νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσέως περὶ Σειρῆνας ἀλληγορικῶς λέγεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησιν Ὅμηρος. V. (v. Odyſſ. M.)

inſidias invidia compoſuiſſe deprehenditur contra virum conſanguineum, & amicum, & qui ad eiuſdem ſocietatem periculi una navigaverat. Adeo inſitum eſt hominibus omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dicamus, iniuſte delato apud Athenienſes pro impio atque inſidiatore? vel de Themiſtocle, aut Miltiade, poſt tantas victorias proditionis Graeciae ſuſpectos? Infinita enim numero ſunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid ergo facere par eſt prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate diſceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obſcure ſignificavit, praeternavigare iubens pernicioſas illas auditionum voluptates, & obturare aures, nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam ſunt occupati: ſed apponere curioſi ianitoris inſtar rectam rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ φαῦλα
δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διά-
31 νοιαν ἀνεῳγμένα ἐᾶν. Ἐπειδὰν τοίνυν τοιαῦτα προσίῃ τις
λέγων, αὐτὸ ἐφ᾽ αὑτοῦ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος,
τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ τοί-
νυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
κατηγοροῦντος, ἀλλ᾽ ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον,
καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἑκατέρου δια-
νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾷν τὸν δεδοκιμασμέ-
νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
κινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ
32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἁπάντων αἴ-

admiſſione, atque aſſumat, mala autem excludat repellatque. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores conſtituere, aures autem ac mentem apertas ſinere. Cum igitur dicens talia aliquis acceſſerit, ipſum per ſe explorare negotium oportet, neque aetate conſiderata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in ſermonibus illius forte ineſt, ſollertia. Quo enim quis probabilior eſt, eo curioſiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accuſantis, ſed examen veritatis ſibi ſervare, ſuamque ſibi invidiam delatori reddere, &, qua quiſque mente ſit, in claram lucem protrahere, ac ſic demum vel amare vel odiſſe, prout quemque probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile eſt, bone Hercules! & humile, & non minime inter omnia inhoneſtum. At harum rerum

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ που εἶναι τὸν ἑκάστου τρόπον. ὡς εἴγε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ βάραθρον ἡ διαβολὴ, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium cauſa, quam principio dicebamus, ignorantia, & quod mores uniuſcuiuſque in obſcuro ſunt. Quae cum ita ſint, utinam Deorum aliquis vitas noſtras aperiat! iret ſane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe, rebus a veritate colluſtratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

1 Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοὔνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ᾐτιῶ βάρβαρον εἶναί με τὴν φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νὴ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιᾶσδε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κακούργους καταδικαζομένους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἅς τινας ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta ſcelerata & ſcelerata via. *G.*

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuiſſe nomen Apophras, unicuique manifeſtum. Quî enim accuſares me hoc ipſo nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, eſſe te Apophradi, *hoc eſt, atro diei* ſimilem? (Memini enim profecto, tuos me mores tali diei aſſimilare) ſi omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid ſibi velit, paulo poſt te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, *Cicadam alis prehendiſti!* ſi quidem iamborum quendam poëtam noſti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παῤ-
ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
ούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰλη-
φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχί-
λοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτόν·
πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδὼς ἰάμ-
βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἅ μοι δοκεῖ οὐδ᾽ ἂν ὁ Ἀρ-
χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ᾽ αὐτοῦ

8 Γεγωνότερον) Τρανώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti ſolitum, nec cunctantem maledicere, ſi vel maxime laeſurus videretur eos, qui in bilem iamborum ſuorum incidiſſent. Hic igitur, cum male ipſi a quodam ex illo genere dictum eſſet, dicebat, alis prehenſam ab eo eſſe cicadam, ipſum ſe cicadae comparans Archilochus, ſtrepero natura ſua, etiam nemine cogente, *animali*, ſi vero etiam ala prehendatur, clamanti ſonantius. *Sic tu*, inquiebat, *infelix*, *quid tibi vis, cum loquacem in te poëtam concitas, occaſiones & argumenta iambis quaerentem?* Haec ipſe quoque tibi comminor, non profecto, quaſi Archilocho me comparem: unde *enim?* multum ſane ab eo abſum: ſed quod novi ſexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipſe quidem ſufficere mihi Archilochus videtur, etiamſi Simonidem & Hipponactem advocet, ut ſecum vel unum eorum, quae tibi inſunt,

κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὔλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παῤῥησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος μεταπεισθείη ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὔτ' εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine deſcribant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effeciſti Orodoecides, & Lycambûs, & Bupalûs, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tum adduxiſſe tibi riſum de dicta *a me* Apophrade, ut ipſe quidem manifeſtius, quam Scythae, ruditatis omnium rerum convincereris, qui communia iſta, & quae ante pedes ſunt, ignores; occaſionemque & principium praeberes contra te ſcribendi viro libero, quique te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu atque interdiu perpetras. Quamquam vanum fortaſſe & ſupervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud te uti: neque enim ipſe unquam a reprehenſione fias melior, non magis, quam ſcarabaeus dediſcat volvere talia, cum ſemel iis aſſueverit; neque puto quem-

οὖντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἥκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄνων ἁπάντων ὑβριστότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἕωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνὼν, κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην οὐδὲ· παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχρῶς ἥδον. τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γε Πολύμνηστος καὶ Οἰώνιχος ἀῤῥητοποιεῖ. καὶ πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνηται ποτηρίου, καὶ αὖθις. Ἀρίφραδες παῦσαι ληρῶν. V.

quam eſſe, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque ſenex homo in te ipſum deſignes. Non ita ſecurus, non ita obſcure impurus es: neque opus eſt, qui leoninam tibi detrahat, ut appareat, te aſinum eſſe, niſi quis forte ab Hyperboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo ſit Cumanus, ut non ad primum ſtatim conſpectum cognoſcat, aſinorum te omnium eſſe inſolentiſſimum, neque exſpectet, dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud omnes, & ſaepe, tua vita praeconio vulgata eſt; & famam eo nomine non parvam habes ſupra Ariphradem, ſupra Sybaritam Miſthonem, ſupra Chium illum Baſtam, illum ſimilibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obſoleta dicere videar, ne reprehendar, qui ſolus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἔλεγχος, Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ θεὸς, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὁπόσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἔλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξῃς τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ Φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἴδιόν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἄπιθι ἐκποδὼν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε· μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

13 Βδελυρίᾳ) Αἰσχροποιΐᾳ. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obſcuriſſimus eorum, qui in ſcenam prodeunt, ſolis vobis inimicus, qui linguam ipſius timetis, qui & novit omnia, & diſerte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum ſane fuerit, ſi velit ille ad nos accedere, & enarrare ſpectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diſerte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc diſputationem devenerimus, ſed cum propriam iniuriam ulciſcentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis cauſa perſequentes. Haec ſola ubi dixeris, & aperte expoſueris, propitius e veſtigio diſcedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσῃς, ὦ Φίλτατε Ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέῃς αὔτως· οὐ γὰρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἧκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπό τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσῖνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὔφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιὸν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἕωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ᾽ αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὔτως) Ματαίως. V.
6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος. V.
16 Σχεδιάζειν) Ἤτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

vincemus *eum* in pleriſque, ut libertatis veritatiſque *neglectae* nemo te accuſare poſſit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche cariſſime, neque, iſti quae inſunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire ſermones de rebus adeo deſpuendis. *Nimirum iſte, qui Sophiſtam ſe eſſe ait*, iſta iam loquitur Prologus, *Olympiam venit aliquando, orationem olim conſcriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Athenienſium puto, ſacris Eleuſiniis intereſſe, tanquam Barbarus, quod ipſe dictitaverat Pythagoras, ſe quondam Euphorbum fuiſſe. Erat porro oratio illa ad Aeſopicae corniculae inſtar conſarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, ſed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat ſodalium aliquem,*

τινὸς, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
πολλὰ) ἐπειδὰν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίη-
σε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυ-
6 θαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ
ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ
ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ
ἀναισχυντία οὖσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ συνη-
γωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων.
καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρέα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέπον-
τες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥᾳ-
διουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ᾽
ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἓν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχον-
τες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ
διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.
7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπεβοήθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrenſis, in cauſis multum verſatus homo) cum argumenta poſceret dicendi, Pythagoram ut ipſe deligeret. Idque facit homo, ac perſuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Poſtea iſte in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri neceſſe eſt a longo inde tempore commentatam & meditatam, etſi quam maxime praeſens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Riſus interim multus apud auditores, cum alii in Patrenſem illum intuentes, ſubindicarent, auxilium iſtius impoſturae ab illo praeſtitum non latere: alii vero, qui agnoſcerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoſcendo, cuius eſſet unumquodque eorum Sophiſtarum, qui paulo ante noſtram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipſe quoque fuit, qui hunc libellum ſcri-

ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ᾽ οὐκ ἔμελλε γελᾷν ἐφ᾽ οὕτω περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καί πως; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχὴ, 8
μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι, κατά τι ἀρχαῖον, εὔχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασι τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμησεν) Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν) G.

pſit. Quî enim non rideret auſo tam manifeſto, & improbabili atque impudenti? Quî, inquam? *Eſt autem alioqui riſus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poëta meus, in ſuaves cachinnos ſolvi, aſinum videns citharam tractare conantem. Verum iſte converſus hoc obſervat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani priſco quodam more, & ipſi vota quaedam pro toto anno, & ſacra faciunt, a Numa rege praeſcripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur feſto die atque ſacro, is, qui riſerat Olympiae inſiticium illum Pythagoram, cum videret accedere conſpuendum iſtum atque ſuperbum alienae orationis hiſtrionem, cuius*

κριτὴν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο) Ὥρα ἡμῖν, ἔφη πρός τινα τῶν ἑταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον τοῦτο θέαμα, ὃς φανεὶς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθὺς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου γέλωτος ἠμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἆρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων, ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευ-

15 Ὕστατον τὸ μέγα) Euripides: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα, ἤτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

etiam mores accurate noſſet, & reliquam vitae iſtius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus deprehenſus fuerat, Suadeo, *inquit ad ſodalium quendam,* devitemus infelicis occurſus hoc ſpectaculum, qui ſua praeſentia iucundiſſimum nobis diem atrum (*Apophrada*) videtur facturus. *Hoc ipſum nomen* Apophrada *audiens Sophiſta, tanquam peregrinum & alienum Graecis nomen ſtatim riſit, & prioris illius riſus nomine virum ultus eſt, ut quidem ſibi videbatur, & apud omnes uſurpabat hoc ipſum,* Apophras! Quid vero id rei eſt? fructuſne aliquis? an herba quaedam? an vas? an eſculentorum quiddam vel poculentorum eſt *Apophras?* Equidem nec audivi unquam, neque intelligebam unquam, quid ſibi velit. *Talia iſte contra hunc meum ſe diſputare opinabatur, multumque* Apophradi *riſum conflabat, ignarus nempe, ultimum ſe hoc ruditatis contra ſe indicium proferre. Hac*

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δείξειε τὸν ἀοίδιμον σοφι-
στὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα κἂν
οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦ-
τα μὲν ὁ Ἔλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα 10
τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
φικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μέν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἶτα ἑξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν,
ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
ρυφὴ, καὶ κορωνὶς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Ἰλιεὺς ὢν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι
ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
πω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς
Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte ſcriptum erat κεκριμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδων) Εἰς ἀφροδίσια σκῶψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τουτονὶ, τοῖς τοιούτοις αὐ-

igitur cauſa hunc libellum conſcripſit ille poëta meus, *qui me ad vos praemiſit, ut oſtendat, nobilem Sophiſtam communia Graecorum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines norunt.* Iſta quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipſe ſuſcepi quod reliquum eſt fabulae) iure meo iam poſſem iſta *velut* e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris, quid in Palaeſtina, quid in Aegypto, quid in Phoenice & Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac ſuper omnia, quae nunc Epheſi, quae quidem maxime capitalia, & faſtigium amentiae tuae, & *impoſita* moribus tuis coronis. Cum enim, quod eſt in proverbio, *Ilienſis ipſe tragoedos conduxeris;* iam decebat tua te mala audire. Sed potius iſta nondum: de *Apophrade* autem prius. Nam dic mihi, per ego te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-

μεμπτὸν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοὔνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; νὴ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθὺς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τουτὶ τοὔνομα, φαῖεν ἂν οἵγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταὐτὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀρχῶσαι διέγνωκεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπίθετα. V. Γενετυλλὶς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος· ob quod & appellata ſic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. *Ariſtoph.* ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριώδες καὶ κατεγλωττισμένον, καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλὶς, ἤτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

11 Ἐπήλυδας) Ξένους, ἐποίκους. G.

re tibi reprehenſione aut riſu dignum *Apophradis* nomen viſum eſt? Ita ſane. Nec enim erat Graecorum proprium; ſed alicunde quaſi comiſſatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (noſti enim Athenienſium omnia) ſtatim hoc excluſiſti, & praeconio de Graeco *ſolo* eieciſti. Hinc riſus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Athenienſibus patrium ſit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregrinos atque advenas eſſe Athenis oſtendas, quam *Apophrada* demonſtres non domeſticam eſſe indigenamque Atticae. Multa enim ſunt, quae ipſi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem ſoli iſti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιαρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἄπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῆται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.
13 Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νὴ Δία. καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἔστι τὸ λοιπὸν, κᾂν ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κᾂν ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὁπόσα

minandum, & infauſtum, & inauſpicatum, & ſimilem tibi diem. Ecce iam obiter didiciſti, quid ſibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magiſtratus ſui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri poteſt, neque ſacra peraguntur, neque omnino rerum, quas fauſtas eſſe volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* eſt. Illud vero aliis aliiſque de cauſis receptum eſt. Aut enim magnis ſuperati proeliis, deinde dies hoſce, quibus talia illis evenerant, nefaſtos eſſe conſtituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde eſſet, poſſet ſuſcipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intempeſtivum forte, & ſerum nimis iam, aliter inſtituere ſenem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc eſt *ſolum* reliquum: & hoc ſi diſcas, futurum ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim ſi ignores, condonandum fuerit, quae extra communem *quaſi*

ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν
ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουληθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἓν γὰρ
14 τοῦτο καὶ μόνον ἁπάντων τοὔνομα ἔστω, φησί τις. Ἀλ-
λὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ'
οὒ, ὁπόσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράτ-
τοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ
ὦτα. ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ
σοῦ εἰπὼν, ἥμαρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Πα-
φλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια δια-
λέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκού-
ειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἕλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλά-
δα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ
χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦ-
το ἐν τοῖς μάλιστα τοὔνομα διετέλεσεν, οὕτως ἀεὶ, καὶ
15 πρὸς ἁπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ
ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε δια-

viam, & plebeiis incognita: ſed *apophrada*, ne ſi velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & ſolum omnium nomen hoc eſto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda ſunt, alia minus: quae nimirum non uſitata vulgo, ne perturbemus audientes, aureſque eorum, quibuſcum verſamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, ſi ad te iſta de te dixiſſem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi eſſent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum eſt. Deinde cum Attici etiam diverſis temporibus multa in lingua ſua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remanſit, ita ſemper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine uſi ſunt, niſi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιών. μᾶλλον δὲ οὐδ᾽ ἐγώ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἕνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. καίτοι, ὅστις γέρων ὤν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο- 16
μα ᾔδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἠτιάσω· Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε, ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροί τινες ἐς τὰ ἤθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πρεσβύτης. V. 10 Ἠτιάσω) Ἐμέμφου. V. 15 Βδελυροὶ) Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus eſſem, peregrina tibi & incognita poëtarum, ac rhetorum, & hiſtoricorum nomina recenſendo. Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum ſi oſtenderis antiquorum non uſum eo nomine, aureus, aiunt, ſtabis Olympiae. Etſi, quiſquam ſenex & devexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem eſſe in Attica, & in Iſthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneſo. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te ſciviſſe, ſed uſum intempeſtivum a te eſſe reprehenſum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par eſt, cauſam dicam: tu vero animum adverte, ſi non nimis parum tua referre putas, nihil ſcire. Si antiqui multa id genus ante nos iecerunt in tui ſimiles ſuae quiſque aetatis: (fuerunt enim tum quoque, ut veroſimile eſt, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα
εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς
τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάνην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας
θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι
ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκ-
κλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν
σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδώνιδος,
εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
17 φον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς
χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἕωθεν
ἴδοιμεν αὐτούς. κἂν εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πί-
θηκον, εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ
ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους
ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ
καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις,
καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἕωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari poſſet; alius Rabiem, quod conciones tumultuoſus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri ſeptimis *cuiuſque menſis* diebus, ſic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio ſibi ſeriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauſpicato diei atque infauſto? Nos etiam claudos dextro pede averſamur, & maxime ſi mane illos videamus: & ſi quis aut exſectum videat aut caſtratum, aut ſimiam, ad primum domo egreſſum, in ſua veſtigia reverſus redit, auguratus non bonas ſibi futuras illius diei actiones, poſt malum illud atque obſcoenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egreſſu, ſummoque velut mane totius anni, ſi quis videat cinae-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόῤῥητα ποιοῦντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπεῤῥωγότα, καὶ μονονουχὶ τοὔνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὄλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγῃ, μηδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; Ἀλλ' οὐχὶ 18
σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον) ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφὰς, καὶ ὡς παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὕρωσιν ἀνακύψαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὦ τύμπανα, ὦ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοιὸν ὀνομάζουσιν. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλέθριος. εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ ἡμερῶν κ', ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον. τοῦ δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περιβαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipſa re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine ſuorum operum appellatum, impoſtorem, praeſtigiatorem, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, ſi fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, ſed manifeſtus es omnibus & famoſus. Si vero manum conſerere velis, ac negare, te talem eſſe: quibus fidem dictorum facies? civibuſne tuis? inde enim incipere aequum eſt. Sed norunt illi prima tua alimenta, & quomodo deditus tua voluntate perdito illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σε τὸ τοῦ λόγου
19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Κἀκεῖνα μέμνηνται, ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τοὔνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τοῦτο ἢν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾷν δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθὺς τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιεύεται) Νέου ἔργα ποιεῖ, κομπάζεται, κενὰ τολμᾷ, ἐγκαυχᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei ſubſerviens, donec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effeciſſet, exegit. Etiam illa meminerunt, ut probabile eſt, quomodo in ſcena adoleſcentem te validum oſtenderis, cum ſaltatoribus accommodares operam tuam, & dux gregis eſſe poſtulares. Nemo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod nomen eſſet fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis indutus calceis, veſteque tyrannica, praemittebare, benevolentiam petiturus a theatro, coronas ferens, diſcedens cum plauſu, iam tum honoratus ab illis; ſed modo orator ac Sophiſta. Itaque cum audient quondam talia de te illi, illud ſane, quod eſt in Tragoedia, duo ſibi ſoles videre videbuntur ac Thebas duplices: atque in promtu ſtatim erit omnibus, *Iſtene? qui tum? poſt iſta?* Itaque ipſe, prudenti ſane conſilio, omnino non accedis ad illos, neque in iſta

ριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἑκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναί σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπείσειας ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἁπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἁπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιῶσθαί σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοὔργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἥκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπέως) Διογένους. V.

regione verſaris, ſed ſponte exſulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aeſtatem, ſed pulcherrima & maxima earum, quae in Phoenice ſunt, omnium. Nempe redargui, & verſari cum ſcientibus & recordantibus antiquorum illorum, vere tibi ſuſpendium eſt. Verum quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, poſſeſſiones apud illos magnas tibi eſſe, miſeram illam turriculam adeo, ut Sinopenſis dolium cum illa comparatum Iovis aula eſſe videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione perſuadeas, quo minus omnium te putent impuriſſimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortaſſe autem reliquorum in Syria ſuffragia feras, ſi dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum eſſe? At Hercule ipſum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarſo adoleſcentem abdu-

φέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ
21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ. Ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ' ἥ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, καὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτοις μεῖζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κεφαλή· εἷς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι ἐξάρνῳ γιγνομένῳ μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τοὔνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαί

xiſti.... Verum etiam detegere iſta turpe forte mihi fuerit. Interim norunt & meminere, qui tum adſtiterunt, ac te conquiniſcentem viderunt, illum autem, facientem illud, quod tu noſti, niſi omnino obliviofus es. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui poſt praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum veſtiarii te mercatores perſequerentur, a quibus emtas veſtes pretioſas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi Alexandria conſcia eſt, nec oportebat, ita me Iuppiter, illam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nuda, & turpitudo flagitiorum furioſa magis, & maior propter iſta celebritas, & ſuper omnia caput apertum. Unus ſolus neganti tibi credidit, nihil te tale feciſſe; & auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Romanorum. Nomen ipſum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὁπόσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κείμενον, τί οἴει; ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε, ὥς φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 22
σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
κας προσέμαθες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διός, καὶ φι-

15 Παρὰ πόδα) Ἐγγὺς, πλησίον. G.

cum ſciant omnes, quem deſignem. Ille igitur quot alias res ſuſtinuerit in *tua* conſuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendiſſet te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne tibi, te non eſſe talem, ipſum opus cum videret? Non: niſi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe ſententiam ſuam, qui ſtatim domo te eiiceret, & purgamina quaedam, ut aiunt, poſt exceſſum tuum circumferret. Ergo Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facinorum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, iſta gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Epheſi, illud equidem dico, quod eſt veriſſimum, quam non admiraturi tum eſſent, ſi priora tua noſſent? Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidiciſti. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari? Sed quid, per Iovem, etiam oſculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσειας ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητὰς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντη ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα· φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιῤῥαντηρίων,
24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ᾐσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἄν· σὲ δὲ οὐδεὶς ᾐτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes poſt iſthaec facinora? hoc enim facis contumelioſiſſime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis ſodalibus, quos ſatis erat illa ſola oris tui mala exhaurire, nomina barbara, vocem aſperam, nihil diſcretum, nihil ordinatum, a Muſis aliena omnia, & quae his ſimilia ſunt. Oſculum autem te ferre inſuper, abſit, Depulſor malorum! natricem aut viperam oſculari potius eſt. Morſus hic periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus. A tuo vero oſculo, & iſto veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat? quot adſperſionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis ipſe cum eſſes, riſiſti alios de nominibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, ſi neſciſſem *Apophrada*, pudore afficerer potius, tantum abeſt, ut me uſum eo nomine, negem: at te nemo noſtrûm adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν; καὶ Ἀθηνιῶ, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἤπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί φαίης ἂν, εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγώ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβοσκον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπο-

cuſavit, cum *verbicrepos* diceres, & *morefutiles*, & *vocimetiri*, & *Athenurio*, h. e. Athenas cupio, & *floripotentem eſſe*, & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipſis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum iſta invenis? In angulo forte Ialemorum poëtarum cuiuſdam defoſſa, rubiginis & aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore digniſſima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, ſi tecum in ius vocato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, *Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum accepiſſem, & victus indigum, primo in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te, modo Metiochum, & paulo deinde poſt Achillem conſtituerim. Poſtea ſyllabas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens*

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικοῦτον ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα αἴσχιστα, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕθλους καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ᾽ οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἐᾷς· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαίνομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὡς ὤφελε κἀμέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς θεῶν, ἢν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πώγωνα

orationes, Sophiſta ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi obiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas ſpurciſſima, ac deſpuenda miniſteria? Nonne ſatis mihi erant diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otioſam eſſe pateris: ſed ſola tibi facio omnia, & conculcor, & inſanio. Et pro eo quod lingua nata ſum, ut manu uti me decreviſti: meque tanquam alienam contumelioſe tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum eſt: iſta vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum eſt. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exſecet! Beatiores enim me ſunt linguae eorum, qui ſuos ipſi pueros devorarunt. Per Deos! ſi iſta dicat, ſuum ſibi ſermonem ſumens lingua, & advocatam ſibi adſciſcat barbam tuam,

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος εἴρηταί σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον· ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένησαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσοῦν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι. εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλάς σου προσηγορίας, ὁπόσας κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ᾽ ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις.
Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη 27
κληθεὶς, ἐφ᾽ ᾧ δὲ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι· ὥστε τόγε ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλαιστίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἔνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνιγῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi reſpondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta ſunt, de perpetrato iam facinore expoſtulantem, te hac ipſa re nobilem brevi tempore & conſpicuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis dicendo conſecutus eſſes? Optabile autem eſt, quacunque demum ratione celebrem eſſe atque nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepiſti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum eſſe, illis autem nominibus non fuiſſe offenſum. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero cauſa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me, obſcurum porro ſit: in Palaeſtina vero ſepes, propter barbae ſpinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim adhuc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifeſtum eſt; parum enim abfuiſſe aiunt, quin ſuffocarere, cum in nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σῶν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδὲν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερον προσεῖναί σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, βαβαὶ, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ᾽ αὐτὰ τὰ τοῦ Ὁμήρου ῥαψῳδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρουργίαν ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῄει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ᾽ ἔγχος.
Αἰχμὴ δ᾽ ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν. σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἔνι

9 Βινητιῶν) Συνουσιάζων.

incidiſſes, qui irruens ipſum tibi os obturaverit. Athenienſes quidem, viri optimi, nulla circuitione uſi, ſed unius te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem infamium*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi ineſſe. In Italia autem, vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum ſupra veterem illum apparatum, ad Homericae fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipſe quidem iacebas ebrius iam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Adoleſcens vero mercede conductus, rectum geſtans vectem probe acutum, te velut Ulyſſes aliquis invaſit, ut exterebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorſum vertitur haſta;
Cuſpiſque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim abſurdum eſt, de te qui dicat, frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latiſſime

πλατύτατον κεχηνὼς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ
τὴν γνάθον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χάρυβδις, αὐτοῖς ναύ-
ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
τὸν Οὖτιν. καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἶτά
σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολ-
λοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἆρα καὶ ταῦτα ὥσ-
περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἴει τάχα που ἐπαινεῖ-
σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθα,
τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνῶτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
πτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
κωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρώην γοῦν ἐπειδή τινα γάμον
ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνὴ, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη,

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipſis cum nautis & gubernaculis ac velis, totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque videbant praeſentes. Deinde poſtridie illius diei ſola tibi pro defenſione ebrietas, confugiebaſque ad merum. His ergo talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mihi, quid tibi eſt animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Numquid iſta quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte illis te laudari? An iſta quidem, ut familiaria tibi, noſti, *Apophrada* autem ſolam ut ignotam reſpuis, & tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita ſint, non leves nobis poenas luis, ſed ad Gynaeconitidem uſque celebraris. Nuper enim cum nuptias quaſdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαιναν αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα φάναι, τριγλώχινι λόγῳ καθῃρηκέναι αὐτὸν τὰς προὐχούσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ λύχνον ἅψας ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον

6 Τρικαράνῳ) Τρικάρανος φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἅτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν ἅτερος λέγεται, καὶ ἅτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνοῖν, προδήλως βάρβαρον δυϊκὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ

miſerim, inquit, *virum*, *qui virum ipſe quaerat.* Deinde cum hic loci ſint res tuae, nomina curas, & rides, & deſpuis alios? Merito ſane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes poſſumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos* pro gladio *tridentem* poſcat? aut ut Theopompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricuſpide oratione deſtruxiſſe eminentes urbes*: & rurſus, *extridentaſſe illum* [tridente illo expugnaſſe] *Graeciam*, & eſſe *in dicendo Cerberum?* Nuper quidem etiam *accenſa lucerna quaerebas* fratrem quendam, puto, perditum: & ſexcenta alia, quorum neque meminiſſe operae pretium eſt, praeterquam iſtius ſolius, quod auditores referebant. *Dives aliquis*, puto, *& duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit*, aiebas,

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφης, ἀλλὰ ἅτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἃ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, οὐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἶτα ἐπιώρκησεν, ἢ

χρεία τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ νὴ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χέω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἔστι πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη. οὗ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαι πετόμενον τινὰ διώκεις; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵστημι λεχθείη ἂν ἵσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνοῖν.) Τριῶν μηνοῖν προδήλως βάρβαρον, δυϊκοῦ τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ μηδὲν πλέον τοῦ νὴ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γάρ ἐστι πέτημι, ἵν' εἴη πέταμαι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη, οὗ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαί; πετόμενον τίνα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἵσταμαι. V.

5 Ἐκχύνας) Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνα (ſic ſcriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις· χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

θάτερον *pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem, ut facile eſt ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repoſiturus, in quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas, *ſed interfecit* ἅτερον. Omitto antiqua illa τριῶν μηνοῖν, [*trium duorum menſium*] & ἀνηνεμία, [pro νηνεμία, tranquillitas a ventis] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus effloreſcunt. Quae enim paupertate ſtimulante facis, illa ego, o fave Adraſtea! nemini exprobraverim. Ignoſcendum enim, ſi quis fame ſubactus depoſitum a cive acceptum, deinde periurio interpoſito abneget; aut ſi quis

μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθείς.

31 Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἑκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γάρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρέσβύτην εἰργάσατο. *V.* Eadem habet *V.* alter, niſi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, ſcribat: Τούτου λέγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (ſed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & ſpoliet alios veſtibus, & telonium *humile* exerceat. Non dico ſane talia. Nulla eſt invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non poteſt, pauperem te hominem in ſolas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum ſi quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum eſt, cum Tiſiae artem, noſti quomodo, bis Coracis [*corvi*] opus ipſe feciſti, triginta aureis illum imprudentem ſenem emungens: at ille propter Tiſiam pro libro quinquaginta & ſeptingentas *drachmas* aſtu circumventus exſolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero ſolum adiicio. Age iſtaec, ut lubitum fuerit, nec deſine ebrios in te ipſum furores exercere. At illud, *quod dicere nolo*, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἑστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἅπτεσθαι· ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. κἀπειδήπερ ἅπαξ φιλικῆς παραινέσεως ἠρξάμην, κἀκεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρῳ χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μηδὲ ὁρᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς προκάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς, κἂν τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνῃς ἔτι, μηδὲ ὑβρίσῃς· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὁρᾷς, 32

Neque enim fas eſt ad eandem menſam vocare, qui ita ſe inſtituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eoſdem attingere cibos. Verum nec illud fiat, *quod* poſt ſermones *ſolet*, oſcula: eaque apud illos, qui paulo ante ipſum tibi os ut *Apophras* [*obſcoenum*, *deteſtabile*] fieret, effecere. Et quando ſemel amice te cohortari coepi, etiam illa, ſi videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas iſta ſola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum eſt: ſin tale nihil aegrotas, quid ſibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas eſt? Illud ſolum in te ſapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum ſit *patere* tuae impuritatis. Parce ſane illis, per Iovem, vel hactenus, & inprimis barbae ipſi, nec amplius illam pollue, vel contumelioſe tracta. Si vero minus *hoc potes*, certe noctu & in tenebris *fac*, *quae facis*: interdiu enim, apage, nimis ferum & belluinum eſt. Vides,

ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾷν, μηδὲ καταγελᾷν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τό γε ἐμὸν οὔποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἅμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος, ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ σοι ἡ ἀποφρὰς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνην φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περικειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεῦσαι, ἔχρησεν ὁ θεὸς, μὴ κινεῖ Καμαριναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δέ φασι φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν. V.

5 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὥσπερεὶ ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναληλεσμένος, καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνενδότου μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναιδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in *V.* altero; ſed ante βούλεται inſerit τῷ γλωσσαλγεῖ, & pro πάσχων habet παθών. At πάσχειν etiam in G. V. & M.)

quanto melius tibi fuiſſet non moviſſe Camarinam, nec deriſiſſe *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *deteſtabilemque* totam vitam reddet? Aut deeſt forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me eſt, nunquam deficiet. Nondum enim ſcis, quam totum in te plauſtrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepidare, ſi quis vir hirſutus, &, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi ſunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, niſi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere ſolet, *Effrenis oris, & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

1 Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λούσασθαι, καλόν τε καὶ διαυγῆ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ προσηνῶς ὀξὺν, καὶ νήξασθαι ἡδὺν, καὶ θέρους ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ᾽ αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα καὶ

1 Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν) Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠῤῥώστησεν, ὥς φησιν Ἀῤῥιανός. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλατυνευροῦντα τῶν ζώων ἴαται ἐμβαίνοντα τῷ ῥείθρῳ τούτου καὶ ἐγχρονίζοντα. V. (Sed & tu lege *Q. Curtium* ſuper hoc. *C.*)

DE OECO.

Ergo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret & pellucidum amnem, & ſine periculo profundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum, & frigidum aeſtate; adeo ut videatur mihi ne praeſenti quidem morbi, quem inde nactus eſt, periculo a lavandi voluptate revocari potuiſſe: oecum autem aliquis conſpicatus magnitudine ingentem, & ſpecie pulcherrimum, & luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis floridum, non concupiſcat orationem (ſi haec forte illius ſit profeſſio) in eo habere, & in illo probari, & claritatem ſibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπέρ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινὸς, οὐδὲ 2
πέρὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλὴ, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισεῖσαι, καὶ καθ᾽ ἡσυχίαν ἥσθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὄψει μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipſe pars illius pulchritudinis fieri? ſed perſpectis cum cura omnibus, & admiratus ſolum, abeat, ſurdum relinquens & orationis *ſuae* expertem, nec allocutus eum, neque ſermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis iſtuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, ſed ruſticitas multa, & ſtupor quidam circa pulchra, ipſaſque inſuper Muſas, rebus iucundiſſimis ſe indignum iudicare, & alienum oſtendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa ſpectacula legem eſſe imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis ſufficiat commune illud, videre ſolum, & circumſpicere, & circumferre oculos, & ad lacunar ſuſpicere, & movere *ab admiratione* manum, & tacite oblectari prae metu, ut quidquam dignum iis, quae ſpectantur, proferre poſſint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum ſpectator eſt, non, pu-

μενος τὸ τερπνὸν, οὐδ' ἂν ὑπομεῖναι ἄφωνος θεατὴς τοῦ
κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δὲ, ὡς οἷόν τε, καὶ ἐν-
3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ
ἀμοιβὴ, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μειρακίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
κίαν ὑπερεκπεπλῆχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ,
τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γέ-
νοιτο ἄν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ
κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσ-
περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
λουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φωνῆς, καὶ
τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, ſatis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis percipere, neque ſuſtineat mutus pulchri ſpectator eſſe; ſed tentabit, quantum poteſt, immorari ſpectaculo, & oratione illud *quaſi* penſare. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte inſulanum illum adoleſcentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, & cum coeleſtium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipſum illud dicere in eo, &, convocatis praeſtantiſſimis hominibus, orationis facultatem oſtendere, id ipſum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iucundiſſima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipſe antrorum inſtar reſonans, & ſubſequens quae dicuntur, & ultima vocis protendens, extremiſque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ᾄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμῆσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδυ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

4

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta ſunt, laudanſque dicentem, & aliquid non alienum a Muſis reddens. Quale quiddam excelſis rupibus accidit, quae tibiarum paſtoriciarum cantum reſonant, redeunte per repercuſſionem voce, & in ſe ipſam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam eſſe, quae canentibus reſpondeat clamantibuſve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioſo conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quaſi ſubiiciente aliquid ſpectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipſum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Niſi credimus, Achilli ab ipſo conſpectu armorum auctum eſſe impetum contra Phryges, & cum tentandi cauſa illa induiſſet, elatum eſſe & quaſi alatum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφυὴς, καὶ πόα εὐθαλὴς, καὶ πηγὴ
διαυγὴς, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυῤῥινουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους, συνε-
σομένας τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ
κατά γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἡ
ὑποδοχὴ, οὐδ᾽ ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῆν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὔρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem ſtudium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati ſatis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *diſtans* ab Iliſſo: atque ibi aſſidens Phaedrum Myr-
rhinuſium diſſimulatae ſermonibus ſapientiae luſit, & Ly-
ſiae, Cephali filii, orationem redarguit, & Muſas voca-
vit, ratus, in illud deſertum venturas, adiuturaſque il-
lam de amore diſputationem. Nec puduit hominem ſenem
vocare virgines, audituras de puerorum amore ſermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diverſorium, etiamſi re-
licta iſta ad Ilhſſum, illam Regis auream dicas. Iſtius enim
in ſolo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commenſurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγήσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου 6
δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλά τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ'

4 Τοῖς Ἀρσακίδαις) Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιοτάτου τὰς γονὰς ἕλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat: ſed barbaricum ſpectaculum, divitiae ſolum, quibus inviderent ſpectantes, beati poſſidentes iudicarentur. Laus autem inerat nuſquam. Neque enim pulchra curabant Arſacidae, neque ad delectationem hominum viſui exponere ſua ſolebant, neque curabant, laudaturine eſſent ſpectatores; ſed id ſolum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, ſed divitiarum ſtudioſi ſunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exacta eſt*, neque ad Perſicam ſuperbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem ſolum, ſed ingenioſum ſpectatorem poſtulat, cui non in ſolis oculis ſit iudicium, ſed ratiocinatio etiam dicta conſequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem ſpectat, (eſt autem pulcherrima, & amabiliſſima pars principium) & tollentem ſtatim caput ſolem excipit; quod valvis apertis luce ad ſa-

ὁ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μήκους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὔρυθμον, καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἑκάστην εὔστοχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
7 νων ἄξια; Ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἄν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὁπόσον ἂν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὅρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ ἐν τοῖν ὤτοιν ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συνδέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι ἡ πορφύρα· αἱ δέ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσῆν πεποίηνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo poſitu templa faciebant antiqui: quod longitudo latitudini, & utriſque altitudo decora proportione reſpondet; quod feneſtrae ſunt liberae, & ad unamquamque partem anni recte diſpoſitae: quî non iucunda haec omnia & digna laudibus? Inſuper admiretur aliquis, quod in formoſo lacunari nihil ſuperfluum, in ornato nihil, quod reprehendi poſſit, illa auri decora & commenſurata diſtinctio, nihil habens in uſu invidioſum; ſed quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam inſigniorem reddendam ſufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quae tantum addat formae, quantum veſti purpura. At meretrices, praeſertim ſi qua eſt deformior, & veſtem totam purpuream, & collum ſibi faciunt aureum,

μεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δέ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα.
Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὀροφὴ, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἄν τις οὐδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν

2 Ἡγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν ἔσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipſo pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deeſt, extra apponendis, quae aliquam ſuavitatem habent, ſolantes. Putant enim, & brachium ſibi candidius viſum iri, aurum ſi una refulgeat; & pes quod minus circumſcripte formoſus eſt, illud occultatum iri ſub aureo ſandalio; ipſam faciem viſum iri amabiliorem, ſi una cum eo, quod ſplendidiſſimum eſt, adſpiciatur. Atque iſtae quidem hoc modo. Verum modeſta mulier auro, quantum ſatis eſt, & ad neceſſaria tantum utitur: ſuam vero pulchritudinem neque nudam oſtendere erubeſcat. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formoſum quidem per ſe quoque, auro eatenus ornatum eſt, quatenus etiam coelum noctu a ſtellis per intervalla colluſtratum, & ignibus per interſtitia quaedam a ſe remotis floret. Si vero totum eſſet ignis, non pulchrum nobis, ſed terribile videatur. Videat autem hic

χρυσὸν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν τοῦ ἐρυθήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν.
9 Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὁμήρου τινὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὄλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἑκάστου, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἔαρος ὄψει καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ ἀΐδιον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφάς φησιν, ἤτοι τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otioſum aurum, neque ſolius delectationis cauſa reliquo ornatui adſperſum; verum ſplendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attigit aurum, permixtúmque illi eſt, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris ſerenitatem reddunt. Excelſa ergo oeci & faſtigio proxima talia ſunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut alte-faſtigiatam, ut Helenae thalamum, aut ſplendidam, ut Olympum, forte dicturus eſſet. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum, & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuſcuiuſque, accurationemque, & veritatem, adſpectui veris, & prato florido comparare rectum fuerit: niſi quod iſta deflorent, marceſcuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc vero perpetuum ver, & nunquam marceſcens pra-

ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν δρεπο-
μένων. Τὰ δὴ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθείη 10
βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἴσχιστον ὂν ἀπολειφθῆναι τῶν
ὁρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἡ ὄψις τῶν καλῶν,
οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶ-
μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἠρέμα ὑπείκοντος τῷ
ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὁπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
ἁμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταὼς, 11
ἦρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ
ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδοὺς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem ſolus attingat viſus, & ſpectaculi illam ſuavitatem demetat. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui ſciat, turpiſſimum eſſe non paria facere his, quae videmus. Eſt enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adſpectus, non in hominibus modo, ſed equus etiam lubentius, puto, decurrat per pronum campum ac mollem, placide accipientem greſſus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque ſe celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat. Ac pavo ſub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non deſiderabiliores tantum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, coloribuſque purioribus; ipſe quoque paſſis pennis ac ſoli oſtenſis, elata cauda & in orbem circa ſe erecta, ſuos itidem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἅμιλλαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἠρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἴριδός τινος ἕκαστον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγὲς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν· οὕτω μετακοσ-
12 μεῖται πρὸς τὸ φῶς ἡ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἴστε, κἂν μὴ εἴπω· ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἠπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, ſuarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipſum provocante. Convertit ſe itaque & circumagit, & pulchritudinis ſuae quandam velut pompam agit: ubi ſane admirabilior etiam videtur, mutantibus ſubinde ad lucem coloribus, & ſenſim *in alios* tranſeuntibus, atque in aliam ſe pulchritudinis ſpeciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad ſolem ſplendor ſi inumbretur, viridem lucem ſpargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipſum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum eſt, ad ſe trahat, vel me tacente noſtis; cum etiamſi aliquis plane mediterraneus ſit & navigandi imperitus, tamen & ipſe conſcendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριάζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' ἄκρων ἠρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἴϋγγος ἢ Σειρῆνος τῷ κάλλει ἑλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἕτερος δέ τις οὐκ 14
ἀγεννὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθάνουσαν τῶν κυμάτων) Ὡς καιναί σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ; V.

9 Ἀπὸ ἴϋγγος) Ex Theocrito: Ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

cumnavigare, & multum diſcedere de terra, idque inprimis ſi videat ab aura ſecunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per ſummos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta eſt, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plauſum illi omni ratione paret. Equidem his ipſis moveor, & iam ſum motus, & in oecum dicendi cauſa ingreſſus ſum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, ſpe non parva fretus, etiamſi ad hunc diem informis noſtra fuit oratio, pulchram viſum iri, velut veſte honeſta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, ſed generoſa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata eſt, tum poſtquam deſii, non vera, ait, me dixiſſe, ſed mirari ſe, ſi aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γραφῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τοὐναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δὶς περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι. Ἄνδρες τοίνυν δικασταὶ, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπῄνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τοσῷδε ὑπεναντίως τῇ τοῦ λέγοντος χρείᾳ δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε,

eſſe ad edenda eloquentiae ſpecimina dicam pulchritudinem oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodammodo evenire. Quin, ſi videtur, ipſa in medium progreſſa oratio pro ſe apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem eſſe putet dicenti vilitatem loci atque deformitatem. Me quidem orantem iam audiſtis: ergo non opus eſt, me bis de eadem re verba facere. Iſta vero iam progreſſa in medium dicat: tacebo interim ego, & paululum illi decedam. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator, Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, ſuaque illum oratione ornavit. Ego vero tantum abeſt, ut reprehenſionem illius velim dicere, ut etiam praetermiſſa ab illo additurus mihi videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis contrarius dicentis uſui oſtendetur. Ac primum, quandoquidem mulierum, & mundi, & auri mentionem iſte fecit, etiam mihi, ut*

κἀμοὶ ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημὶ γὰρ οὖν καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὁπόταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεὶς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφεὶς, ἐς τὴν σαρδὼ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὅρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθὲν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊὰν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν φω-

ea ſimilitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formoſiores videantur, conferre, ſed contrarium etiam eſſe mundum copioſum, cum videntium unuſquiſque ab auro & lapidibus pretioſis perculſus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum conie&ctum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hiſce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam reſpicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, ſe propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam ſpectatoribus, ſed obiter tantum ad ipſam reſpicientibus. Quod quidem neceſſario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit oſtendere. Deliteſcit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obſcuratur, atque una abripitur, quaſi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo oſtendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἠχήεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστὰς ἡ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπᾴδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἁπάντων ἐστὶν αἴσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδὺς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δέ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος) Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὥς φησιν Ὅμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδῆ, ὁ λόγος φησί. V.

haec vox etiam ipſa confunditur, in vocali adeo & ſonoro oeco dicentis. Reſonat enim, & reclamat, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, ſi una canant, aut celeuſma canentibus mare, ſi per fluctus illum ſonum accinere remigio velint. Vincit nimirum ſonus magnus, & ad ſilentium illum, qui minor eſt, redigit. Quin illud ipſum, quod dicebat adverſarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem ſententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitat, omnium turpiſſimum eſſe, ſi in loco formoſo habita non ſimilis ei videatur oratio. Sic enim manifeſtiſſime aliquis deprehendatur. Velut ſi quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia ipſis ab armis fiat apertior. Hoc ipſum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς ἀΐδρει Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον Φαίνηται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορΦότερον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ τῆς Φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὄψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς αὑτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης. ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἐρεῖν αὐτὸν, τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁρωμένων ἔπαινον;
Ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὰν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστὶν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὰν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόῳ τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελῳδῶν. G.

habuiſſe pulchritudinis; potius imperito omnium homini ſe aſſimilaſſe, ut ipſius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipſa ad illam deſormitatem comparatione appareret. Alioqui neceſſe eſt, ipſum dicentis animum occupari in ſpectaculo, & exquiſitam illam curam remittere, cum vincat illa ſpecies, & ad ſe vocet, atque attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri poteſt, ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae videntur, animo? Omitto dicere, quod ipſi etiam praeſentes & ad audiendum aſſumti, cum intrant in talem oecum, ſpectatores fiunt pro auditoribus. Neque quiſquam ita vel Demodocus eſt, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abſtrahere mentem illorum a ſpectaculo poſſit: verum unuſquiſque tranſmiſſo ſolum limine, conferta illa pulchritudine circumfuſus, orationem illam, ſive auditionem, nec omni-

ἀρχὴν ἀΐοντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστὶν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.
19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχὺς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεὶς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελῳδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ᾄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καί που τὶς αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὂν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταὼ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰρῆσθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις

11 Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ Γοργόναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστῶσαι οἱονεὶ ἀπελίθουν τοὺς ἀνθρώπους. V.

no audire videtur; ſed totus eſt in his, quae videntur, niſi quis forte plane caecus ſit, aut noctu, ut illud Areopagitarum conſilium, audiat. Neque enim ſatis valere vim verborum, quoties cum viſu pugnandum eſt, Sirenum etiam fabula, cum altera Gorgonum compoſita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulſos, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermiſit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae eſſet violentiſſima, & ad principes animae partes pertineret, ſtatim videntes extra ſe rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti ſunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iſte dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in ſpecie ineſt, non in voce. Et ſi quis iux-

παραστησάμενος τὴν ἀηδόνα ἢ τὸν κύκνον, ᾄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ᾀδόντων παραδείξειε τὸν ταὼ σιωπῶντα, εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐπ᾽ ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἡ δι᾽ ὄψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενὰ. καί μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἁλικαρνασσόθεν· κᾀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρείτω παρελθών. ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰαστὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταὶ, μυθέεται, καί οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι, ὄψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἅ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ta collocatos hinc luſciniam & cygnum canere iubeat, hinc inter ipſum cantum tacentem oſtendat pavonem; novi ego, tranſituram ad hunc mentem, longum valere iuſſis illorum cantibus: adeo invictum quid eſſe videtur ea, quae per viſum voluptas contingit. Et ego, ſi vultis, teſtem ad vos allegabo virum ſapientem, qui ſtatim teſtimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his, quae auditu percipiuntur, eſſe validiora. Et mihi tu iam, praeco, huc voca ipſum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnaſſo. Et quando, praeclare ille quidem, obſecutus eſt, in medium progreſſus iam dicat teſtimonium. Patiemini autem illum Ionice vobiſcum pro more ſuo loqui: Vera iſta haec oratio apud vos, iudices, loquitur, & credite illi, quae in hanc ſententiam dixerit, viſum eſſe praeferendum auditui: aures enim oculis fere ſunt infideliores. *Auditis teſtem, quae dicat, ut primas tribuat viſui. Merito ſane. Verba enim alata ſunt, & abeunt, & ſimul,*

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, ἀεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὤν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἑκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχύνθητε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβὲς, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἄν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adſtans ſemper ac manens, ſubit omnino ſpectatorem. Quî igitur non validus dicenti adverſarius ſit oecus adeo pulcher, adeo ſpectabilis? Quin, quod maximum eſt, nondum dico. Vos enim ipſi, iudices, dum nos dicimus, lacunar reſpiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, converſi ad ſingulas. Nec eſt, quod vos pudeat. Ignoſcendum enim, ſi quid humani vobis acciderit: praeſertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquiſita, & hiſtoriae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditis ſpectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo reſpiciatis, age, quantum eius fieri poteſt, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae ſpectantibus admirationi ſunt. Ac forte illo ipſo nomine me laudabitis, & adverſario praeponetis, ut qui & ipſe oſtendam oecum, & va-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμικται πάθος Αἰθιοπικὸν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεύει, καὶ 22
τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαιᾷ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κήτους εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί· τὸ δ᾽ ὅσον ἔμψυχον μένει, τῇ ἅρπῃ κόπτεται. Ἑξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιότατον, οὗ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ᾽ Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους

luptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte; qui audeam ſine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines conſtituere. Tenuis nempe eſt verborum pictura. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus eſt. Perſeus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo poſt ſibi habiturus, abitque illam ducens. Agit hoc obiter in ſuo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expreſſit artifex: pudorem virginis ac metum; inſpicit enim pugnam deſuper e ſcopulo: & auſum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu ſpeciem belluae. Atque haec quidem irruit ſpinis horrens, ac terribilis rictu: Perſeus autem laeva Gorgonem obiicit, dextra ferit gladio; & qua parte vidit Meduſam cetus, iam lapis eſt; qua adhuc vivit, falce caeditur. Deinde poſt hanc imaginem, alia tabula picta eſt plena iuſtitiae, cuius animale exemplum ab Euri-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκόνα, τὼ νεανία τὼ ἑταίρω, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δέ τινες, ὅπῃ φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμὼν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
24 φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεός ἐστιν εὔμορφος, καὶ μειράκιον ὡραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγὼν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παι-
25 δὶ παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle ſumſiſſe pictor videtur, qui ſimilem & ipſi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo ſodales, Pylades Phocenſis atque Oreſtes, qui iam putabantur eſſe mortui, atque ſic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegiſthum. Clytaemneſtra vero iam occiſa in cubili quodam ſeminuda iacet, ac miniſterium omne circumſtat, conſternati facinore, alii clamant, alii quorſum fugiant, circumſpiciunt. Specioſe illud commentus eſt pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, oſtendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: ſed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Poſt haec vero formoſus Deus eſt, & adoleſcentulus pulcher, luſus quidam amatorius. Branchus in petra ſedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero aſſilientis ad ipſum in altum ſpeciem habet. Atque adſtans Apollo ſubridet, delectatus utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Poſt iſta

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἴργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρακέ πω, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς ὄψεως.
26 Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ᾽ οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς.
27 Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἥφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ φεύγει· κἀκ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.
28 Ταύτῃ ἕπεται παλαιά τις ἄλλη γραφή. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὤν. ὁ δ᾽ αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος.
29 Καὶ ὁ Ἥλιος φανεὶς, ἰᾶται τὴν πήρωσιν, καὶ ὁ Ἥφαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.
30 Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦτο, δῆθεν μεμηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρείδαις μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

iterum Perſeus, auſus illa, quae ante cetum geſta ſunt, & Meduſa, cui caput praeciditur, tegenſque Perſeum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipſe ſuum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo ſuo imaginem: noverat nimirum, quanti conſtaret directo viſu illam adſpexiſſe. In medio pariete, ſuperne, e regione ianuae aedicula Minervae facta eſt. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; ſed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum poſt hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, ſed pictura rurſus. Perſequitur illam Vulcanus amator: illa ſe ſubducit, atque ex illa perſecutione naſcitur Erichthonius. Hanc ſequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero inſidens illi viam ad lucem monſtrat. Orienſque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inſpicit. Ulyſſes poſt iſta, nempe furens, ut qui expeditionem ſuſcipere

θέλων· πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
ὑπεζευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγ-
χεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
πλίου, συνεὶς τὸ γιγνόμενον, ἁρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη
δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαὴς, τὼ παῖ-
δε ὑποβλέπουσα, καί τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
τὸ ξίφος, τὼ δ᾽ ἀθλίω καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
32 χεροῖν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐχ ὁρᾶτε
ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀπο-
στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

cum Atridis nolit. Adſunt autem legati iam vocantes. Et ſimulatio ipſius ſatis illa quidem probabilis: currus, diſcrepantia iumentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid ageretur, raptum Telemachum interfecturum ſe minatur, ſtricto iam gladio, & adverſus furoris ſimulationem iram & ipſe viciſſim ſimulat. At Ulyſſes ab hoc metu reſipiſcit, & fit pater, & ſimulationem ſolvit. Ultima Medea picta eſt zelotypia inflammata, pueros duos torvum adſpiciens, & dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miſelli ſedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad ſpectaculum avertant, ſolumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego iſta perſecutus ſum, non ut adverſarium meum, audacem rati ac teme-

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἑκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσησθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθείη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

rarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipſe ſe ingeſſerit, damnatum habeatis odio, atque in ipſa oratione deſtituatis; ſed uti potius adiuvetis ipſi certamen, & conniventes, quantum eius fieri poteſt, verba illius audiatis, perpenſa nimirum operis difficultate. Vix enim vel ſic potuerit, etiamſi non iudicibus vobis, ſed ſociis, utatur, non uſquequaque indignus magnifico iſto oeco putari. Quod vero pro adverſario iſta peto, nolite mirari: ob amorem enim huius oeci, quiſquis eſt, qui in eo dicit, velim probari.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ.

1 ΟΝΑΡ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελευσθεὶς προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σου παιδὶ τοὔνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε μὲν ηὐξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἁπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ κἀμοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
2 θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς

5 Συμβαλεῖν) Διακρίναι, νοῆσαι. V.

LONGAEVI.

SOMNIO monitus hoc facere, o Quintille clariſſime, munus ad te defero Longaevos: *ſomnio, inquam*, quod olim vidi, cum nomen poneres filio tuo ſecundo, ac narravi amicis. Sed quod coniicere non poſſem, quoſnam Longaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longiſſime & tu vivas, & tui filii; utile id eſſe ratus cum univerſo hominum generi, tum praeter ceteros & ipſi mihi & meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praeſignificare videbatur Deus. Re autem mecum conſiderata, in cogitationem veni, vero eſſe ſimile, Deos, cum viro doctrinae ſtudiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατά τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκιστον βιῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auſpicatiſſimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam ſenectutem perveniſſe, cum ſana mente & corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello naſcatur: hinc animus alacris, & bona ſpes, fieri poſſe, ut ipſe quoque vivas quam diutiſſime; hinc quaedam *petita* ab exemplis diſciplina, ſi cognoſcas, ut quiſque maxime & corporis ſui & animi curam geſſerit, ita ad longiſſimam ſenectutem, cum valetudine integra, perveniſſe. Itaque Neſtorem, Achivorum ſapientiſſimum, ad tria ſecula extendiſſe *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tireſiam vero vatem ad ſex uſque ſecula produxiſſe *vitam*, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, & puriore uſum victu, Tireſiam, vixiſſe longiſſime. Com-

τὴν δίαιταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμ-
ματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύ-
θων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρι-
βῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μά-
γοι, γένος τοῦτο μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, πα-
ρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χω-
ρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ
παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐῤῥωμένοι τέ εἰσι, καὶ
πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκρι-
5 βέστερον. Ἤδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ζῆν ἐτῶν, οἱ μὲν
τῷ ἀέρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προσ-
τιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ
ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα
καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους
ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθίνῳ

memorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem fuiſſe, ut Aegyptiorum, qui ſacri ſcribae vocantur; Aſſyriorum autem & Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in ſolidum vacantes philoſophiae; & qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis, apud Perſas, & Parthos, & Bactros, Choraſmioſque, & Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos alios, valentes ſunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquiſitiore vivendi ratione ipſi quoque utantur. Iam vero gentes etiam totae diutiſſime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos uſque annos vitam proferre, cuius longae ſenectutis cauſam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus: aquam enim bibere univerſam gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere, literis proditum eſt; & Chaldaeos ſupra centum an-

ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον· οἷς γε φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐῤῥωμένας εἶναι. Ἀλ- 6
λὰ ταῦτα μὲν περί τε τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἅ τινά φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν ἀέρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ δι᾽ ἄμφω. ἐγὼ δ᾽ ἄν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρα, μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατά γε τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti viſus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reliquos etiam ſenſus ſupra reliquos homines vigere. Sed haec de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos longiſſimo durare tempore aiunt, partim propter terram & aërem, partim propter rationem victus, partim propter utrumque. Aequum autem eſt, ut facilem tibi ſpem iniiciam, narrando, in omni ſolo, in aëre omni, longaevos fuiſſe viros, exercitationibus convenientibus, & aptiſſima ad ſanitatem victus ratione uſos. Diſtribuam vero orationem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem regii faſtigii viros, aut exercituum duces, commemorabo; (quorum uno etiam pia magni auguſtique Imperatoris noſtri Fortuna in ſupremum ordinem evecto, maximum beneficium ſuo terrarum orbi tribuit.) Sic enim reſpiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἑτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινὸν, καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται
9 στεῤῥότατα βιῶσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀντὶ τοῦ βιῶσαι. Participium pro infinitivo. *G.*

quoque ad longaevorum ſimiles habitus ac fortunas, ſenectutem ſanam longamque ſperaveris facilius; ſimulque aemulatus eos, longiſſimam pariter atque ſaluberrimam tibi vitam *eadem ſervata* victus ratione paraveris. Pompilius Numa, feliciſſimus Romanorum regum, & maxime circa Deorum cultum occupatus, ſupra octoginta annos vixiſſe memoratur. Servius Tullius, rex & ipſe Romanorum, ſupra octoginta itidem vixiſſe refertur. Tarquinius vero, ultimus Romanorum rex, exſul Cumis cum ageret, ultra nonageſimum annum firmiſſima valetudine dicitur perveniſſe. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges, longam ſenectutem adeptos, & uniuſcuiuſque ſtudia. In fine autem Romanos adſcribam reliquos, qui ad longiſſimam ſenectutem pervenere, additis etiam,

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα ἀέρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἱέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἴστρον πο-

qui in reliqua Italia diutiſſime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui iſtum aërem criminantur, hiſtoria. Quo meliorem nos quoque ſpem habemus, rata futura vota noſtra, ut in longiſſimam & pinguem ſenectutem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui iam ſenex ſuum terrarum orbem regit. Arganthonius ergo, Tarteſſiorum rex, quinquaginta & centum annos vixiſſe dicitur, ut volunt Herodotus hiſtoricus, & poëta Anacreon. Verum iſta quibuſdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, *cum eſſet* annorum quinque & nonaginta, mortuus eſt, ſicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracuſanorum tyrannus, duo & nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum ſeptuaginta annos regnaſſet, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. Anteas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι
11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐννενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ Ἕλλην ἐστί. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ ἀνήρ ἐστι. τελεῖ δὲ εἰς ἐννενήκοντα ἔτη, ἀντὶ τοῦ ἐννενήκοντα ἐτῶν ἐστι. οὕτως γάρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Iſtrum flumen cecidit, ſupra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnaſſe in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odryſarum rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta annorum *cum eſſet*, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lyſimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum eſſet unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius ſocius fuit, Hieronymus. Etiam Lyſimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogeſimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius refert, & ſcriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας
πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη
οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰ-
γύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώ-
σας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς
τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπί-
κλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελ-
φῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέρ-
γαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέστρεψε
δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἄτταλος δὲ ὁ
ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος
βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατ-
ηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν 13
βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευ-
θεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ
Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατέστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentiſſimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum ſupra octoginta annos vixiſſet, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum ſuae aetatis feliciſſimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogeſimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui *ſolus* fratrum in paterno regno ſucceſſit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipſe rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum eſſet, e vita diſceſſit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus eſt, cum vixiſſet quatuor & octo-

τα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ
ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ᾽ ἐν τῇ πρὸς Περ-
14 δίκκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ
Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν
καὶ Ἀσσυρίων ὅροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
άνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
νόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς
πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μέν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ
διαβληθεὶς, τὸ δέ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνή-
μων ἐπικληθεὶς, ἐφ᾽ ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἓξ καὶ ὀγδοή-
κοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσάρων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & ſcriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius ſuperſtes eſſe: ſed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus eſt. Cyrus, Perſarum rex, antiquus ille, ut indicant Perſarum atque Aſſyriorum cippi, quibus etiam Oneſicritus, vitae Alexandri ſcriptor, conſentire videtur, centum annorum cum eſſet, amicorum unumquemque requiſivit. Comperto autem, pleroſque interfectos a Cambyſe filio ſuo, qui ipſius ſe imperio feciſſe diceret, contriſtatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipſius coarguiſſet, vitam finiit. Artaxerxes, Memorioſi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Perſis, morbo finiit annos natus ſex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,
ὅν φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρα-
κηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα
βιοὺς, ἐπιβουλῇ τἀδελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σι-
ναρθοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν
ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς,
βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγρά-
νης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπο-
λέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ.
Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16
πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτε-
λεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασι-
λεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιοὺς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρ-
τάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἕβδομος βασιλεύσας Χά-
ρακος, ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων
ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων
ἓξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθεὶς) Ξενοδοχηθείς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Perſarum rex alius, quem patrum ſuorum aetate regnaſſe dicit Iſidorus Characenus hiſtoricus, tres & nonaginta annos cum vixiſſet, inſidiis fratris ſui Goſithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogeſimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos ſeptem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum geſſit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyſpaſines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogeſimo anno ex morbo deceſſit. Teraeus, tertius ab Hyſpaſine rex, duo & nonaginta annos cum vixiſſet, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo ſeptimus, qui Charace regnavit, ſexto & octogeſimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnaſcires, rex Parthorum, ſex & nonaginta annis vixit. Maſſiniſſa, Mauro-

σίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἄσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων ἐφάνη· ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βιοὺς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαισος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τούτων τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων καὶ ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Aſander ille, qui a divo Auguſto pro Ethnarcha rex Boſpori renuntiatus fuerat, circa annum nonageſimum nullo neque equite neque milite deterior viſus eſt. Cum vero videret, ſuos cives ad Scribonii ſe partes conferre, inedia de vita exiit, quam ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaeſus, auctore Iſidoro Characeno, ipſius aequali, Omanorum in turifera regione rex, quindecim ſupra centum annos cum haberet, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradiderunt, qui ante nos ſcripſere. Quando vero etiam philoſophi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipſi ſui ipſorum *exquiſitiorem* habent, ad longam ſenectutem pervenere; ſcribamus etiam de his, quotquot in literarum monumenta relati ſunt, & primos quidem philoſophos. Democritus Abderitanus, annos natus quatuor ſupra centum, abſtinens a cibo vitam finiit. Xenophilus muſicus, emi-

μουσικὸς, ὥς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγό-
ρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνῃσιν
ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἵτινες
τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος
ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχη- 19
γὸς, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὅν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγξασθαι, τί
με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον
τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γε-
γονὼς ἔτη, φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χείλους, καὶ ἀποκαρ-
τερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμά-
των, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξί-
ουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ 20
τοῦ φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἓν καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψώρα. V. ibid. Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Ariſtoxenus, philoſophia Pythagorae, ſupra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de ſeptem illis, qui ſapientes vocantur, fuere, centum quiſque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philoſophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & *lapſus* offenderet, exclamaſſe, *Quid me vocas?* [o terra!] reverſumque domum, inedia vitam finiiſſe. Cleanthes autem, diſcipulus Zenonis & ſucceſſor, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus eſt, iam ſuſcepto moriendi conſilio, cum ſupervenirent ipſi a ſodalibus quibuſdam literae, cibo aſſumto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis ſe abſtinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Phyſici diſcipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγὸς, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἓν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ
21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἓν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ᾽ οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ᾽ ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ
22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta: Carneades, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta: Chryſippus unum & octoginta: Diogenes Seleucienſis ad Tigrim, Stoicus philoſophus, octo & octoginta: Poſidonius Apameenſis Syriae, lege autem Rhodius, philoſophus, & idem hiſtoricus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripateticus, ſupra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarſenſis, Stoicus, qui divi quoque Caeſaris Auguſti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata eſt Tarſenſium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus eſt, cui honorem quotannis habet Tarſenſium populus, tanquam Heroi. Neſtor Stoicus e Tarſo, Caeſaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon, Grylli filius, ſupra nonaginta vixit an-

φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενείτης, ἓξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ᾽ ἵππου κατέ-

nos. Hi philoſophi nobiles. Inter hiſtoricos Cteſibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor eſt in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis verſatus, multos labores perpeſſus & vulnera, annos vixit quatuor ſupra centum, ut ait Agatharchides nona hiſtoriarum Aſiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit conſuetudini hominum, nec in ullius ſenſus uſu aut ſanitate quidquam deſideraverit. Hellanicus Lesbius octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus ſimiliter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites ſex & nonaginta. Ariſtobulus Caſſandrinus ſupra nonaginta annos dicitur vixiſſe; hiſtoriam autem quatuor & octoginta annos natus coepit ſcribere, ut ipſe refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὅν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὅν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως, καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἓξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονὼς, ὡς ᾔσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτνιώμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων,

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτνιώμενος) Ἀνιόμενος, ποτνιῶμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. V.

obiit, annorum cum eſſet duorum & octoginta. Hypſicrates, Amiſenus ſcriptor, multiplici doctrina eruditus, *vixit* annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem Sophiſtam quidam nominant, annos octo & centum. Abſtinentia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de cauſa longae ſenectutis, & omnibus ſenſibus ſanae, reſpondiſſe, quod nunquam ab aliorum ſe conviviis paſſus ſit auferri. Iſocrates, ſex & nonaginta annorum cum eſſet, Panegyricam orationem ſcripſit: circa annum vero undecenteſimum, audito, Athenienſes a Philippo pugna ad Chaeroneam victos, lamentabili voce Euripidis verſiculum protulit, quem ad ſe referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque ſubieciſſet, ſerviturám eſſe Graeciam, e vita diſceſſit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Auguſti Caeſaris

Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδο- 24
ποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, 25
ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἠρεμῶν· θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarſenſi philoſopho illum inſtituerat, ſicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. Sophocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino ſuffocatus eſt, quinque & nonaginta annos cum vixiſſet. Hic ab Iophonte filio ſub finem vitae accuſatus dementiae, recitavit iudicibus Oedipum in Colono, oſtendens illa fabula, quam ſibi mente conſtaret, adeo ut iudices ipſum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cratinus, Comicus poëta, ſeptem ſupra nonaginta annis vixit, cumque verſus finem vitae Pytinen docuiſſet, viciſſetque, non ita multo poſt obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus, quam Cratinus, ſeptem & nonaginta annos natus, decumbebat quieſcens in lectulo. Cum vero videret aſinum paratas ſibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταὐτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
27 πὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ
καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
σχόμην καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
λομένων, ἱερώτατε Κυΐντιλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque ſervo cum multo *itidem* confertoque riſu imperat, ut aſino etiam merum ſorbendum addat: atque ipſum per riſum intercluſo ſpiritu moritur. Etiam Epicharmus Comicus ſeptem & nonaginta annos dicitur vixiſſe. Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octoginta, & Steſichorus melicus totidem: Simonides autem Ceus ſupra nonaginta. Inter Grammaticos Eratoſthenes, Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum ſolum, ſed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philoſophum, & Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus, Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos vixiſſe narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines colligere. Cum vero promiſerim etiam Romanorum quoſdam, & Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis volentibus, Quintille ſanctiſſime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Ὅτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος φθάνει προτε- 1
θρυλλημένον. ἆρ᾽ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θέαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ᾽ ἄλλοις θαυμάτων λή-
θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀναπόδοτον ὂν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G.. Errat. Nam eſt pleonaſm. notus. V. ad *Muſc. Enc.* c. 1. *Reitz.*

PATRIAE ENCOMIUM.

S*UA cuique patria nihil eſſe dulcius*, olim illud quidem tritum eſt. Numquid autem dulcius quidem nihil, ſed *tamen* auguſtius aliud quid eſt ac divinius? Quin quaecunque auguſta & divina putant homines, eorum cauſa & magiſtra patria eſt, quae genuerit ea, nutriverit, inſtituerit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & ſumtus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant univerſi. Atque in tantum ſe errorem abduci nemo paſſus eſt eorum etiam, qui valde ſpectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam ſpectaculorum apud alios, ſuae patriae oblivionem caperet. Ac ſi quis beatae ſe civitatis civem eſſe gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆλός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾷν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἵρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἕλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
3 ἕλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς κἀγαθὸς, ἄλλον ἂν προτιμήσαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς, ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus ſit patriae, ignorare mihi videtur; manifeſtumque eſt, aegre fuiſſe laturum, ſi mediocrem magis patriam ſortitus eſſet. At mihi ipſum nomen honorare patriae dulcius eſt. Ipſas enim comparare urbes ſi quis velit, conveniens eſt, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur, nemo ſane, relicta ſua patria, ſplendidiorem elegerit: ſed optaverit ille quidem eſſe ſuam patriam beatis illis proximam; ceterum ipſam, qualiſcunque demum ſit, praetulerit. Idem nempe liberi faciunt, ſi ſunt iuſti, ac boni parentes. Neque enim honeſtus bonuſque iuvenis alium quemcunque patri praetulerit; neque, ſuo neglecto filio, pater iuvenem alium complectatur. Sed tantum *amore* victi patres ex ſe natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi, & rebus omnibus ornatiſſimi, ſui illis liberi videantur. Si quis vero talis non eſt filii ſui iudex, ille non patris mi-

καστὴς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν. Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμήσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατρῴων πρόεισιν ἀναβιβαζόμενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ 5 πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὑτῶν ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὰν εἰς τοὺς οἰκείους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum omnium & familiariſſimum: neque enim patre quidquam familiarius. Si quis vero iuſtum ſuo patri honorem habet, quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille patriam praetulerit: quando ipſe quoque pater res patriae eſt, & patris pater, & qui propter hoſce ad nos pertinent ſurſum omnes: atque ad patrios uſque Deos retro aſcendens illud nomen progreditur. Gaudent ipſi quoque *ſuis* Dii patriis, & cum omnia inſpiciant humana, ut credere fas eſt, qui ſuae ditionis & terram & mare eſſe arbitrentur; tum in qua quiſque illorum natus eſt, eam urbibus praefert aliis omnibus. *Itaque* & urbes auguſtiores, quae Deorum patriae ſunt, & diviniores inſulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domeſtica illis loca delatus

δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
6 ποις πολύ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ
καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ᾽ οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον,
διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα
ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ᾽ οὖν ἐχέ-
τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθών. Πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύ-
ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς
τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quiſque peregerit. Si vero Diis carum eſt nomen patriae, quidni multo magis hominibus? Etenim vidit ſolem primum e ſua quiſque patria: ut hic quoque Deus, licet communis ſit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo *ſibi* loco conſpectus ſit. Et vocem mittere ibi auſpicatus eſt, patria loqui lingua cum diſceret, & Deos agnovit. Talem vero ſi quis patriam ſortitus eſt, ut alia quoque ad maiorum rerum inſtitutionem opus habuerit; habeat ille ſane huius etiam inſtitutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* urbis ſciviſſet, niſi patriae beneficio, urbem *eiuſmodi* eſſe, didiciſſet. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea ſe utiliores praeſtent *ſuis quique* patriis. Opes ſibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impenſas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos eſſe, qui maximis affecti ſunt beneficiis.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὰν εὖ πάθῃ πρός τινος, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὤφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8
ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἵ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἵ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum ſi quis ſingulis etiam gratiam, prout iuſtum eſt, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iuſta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges ſunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipſaque adeo legum cognitione, rependere. Viſus autem eſt nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate conſtitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adverſa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum eſſe patriam, tum quibus ſecunda ſunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc ſibi maximum putant deeſſe, quod patriam non inhabitant, ſed peregrinantur. Ipſa enim crimen *habet* peregrinitas. Ac videre licet ipſos, qui peregrinationis ſuae tempore, vel bonorum poſſeſſione, vel honorum gloria, vel eruditionis teſtimonio, vel laude fortitudinis, illuſtrati ſunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳπερ ἂν φαίνηται μειζόνων παρ᾽
9 ἄλλοις ἠξιωμένος. Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὔχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν᾽, ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθηται τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῴων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἁλίσκεσθαι,
10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, , καθάπερ νόθοι, ῥᾳδίας ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen feſtinare omnes; ut qui inter meliores ſua oſtendere bona non poſſint. Ac tanto magis feſtinat unuſquiſque ad ſuam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipſum ſunt alii. Igitur iunoribus etiam amabilis eſt patria. His vero, qui pervenere ad ſenectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius ineſt patriae deſiderium. Senum enim unuſquiſque in patria finire vitam & ſtudet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rurſus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum ſuorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus inſit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut ſpurii, migrationes facile ſuſcipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; ſed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἁπανταχῆ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἡ πατρὶς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, κἂν ὀλίγην ἔχωσι, κἂν τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· κἂν ἀπορῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ κἂν ἴδωσιν ἑτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ- 11
δει τις ἐς τὴν πατρίδα, κἂν νησιώτης ᾖ· κἂν παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσήσεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ 12
πᾶσιν ἡ πατρὶς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι

11 Σπεύδει) De Ulyſſe. *G.*

neceſſariarum rerum copiam praeſto ſibi ubique futuram rati, menſuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam eſt patria, hi amant in qua nati ſunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet aſperam, & tenuem: &, licet non habeant, quam terrae virtutem commendent, laudes certe non deſunt illis, quibus ornent patriam. Verum etſi videant gloriantes alios campis laxis, pratiſque vario plantarum genere diſtinctis; ipſi tamen patriae laudum non obliviſcuntur, deſpectaque equorum altrice terra, laudant ſuae nutriculam pueritiae. Ac feſtinat in patriam aliquis inſulanus etiam, etiam cum felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam ſibi immortalitatem admittit, ſepeliri praeoptans in patria, fumuſque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo autem carum ſuper omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibuſque criminibus graviſſimam impoſuiſſe poenam, exſilium. Nec vero legum modo latores in ea ſunt ſententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin ſub ipſa proelia ad eos, qui ſtant iam in acie, maximum illud adhortamentum eſt, bellum ipſis eſſe pro patria: neque quiſquam eſt, qui, hoc audito, ignavus eſſe velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστι διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὖσα, καὶ πολλῷ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀὴρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, 2
εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνῖται, ἀπὸ θήρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSADIBUS.

QUAE ad auſtrum ſpectant Libyae, arena ſunt profunda, aduſta tellus, deſerta maiorem partem, infoecunda plane, univerſa campeſtris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut ſi quae etiam conſiſtentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, craſſum & hoc atque odoris mali, nec ſitienti licet homini potabile. Ergo propter iſta inhabitabilis eſt: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida ſit & ſterilis, multoque ſqualore obſita? cum vapor ipſe & aër igneus vehementer atque aeſtuoſus ſit, & arena fervidiſſima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes ſoli accolae, gens ſuccincta & levis, in tabernaculis vivere ſoliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ῥεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηγέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὰν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἶτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν; ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφὴ) Ὥσπερ γὰρ τὶς τροφὴ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτε συγγενεστέρῳ μᾶλλον κρατύνεται

cauſam irruunt interdum circa ipſam brumam, obſervato tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exſtincta eſt, &, conſperſa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem eſt aſinorum agreſtium & marinorum paſſerum, ingentium illorum, qui humo tollere ſe non poſſunt, & ſimiorum maxime, & interdum elephantorum. Haec enim ſola durant ad ſitim, & vexationem a multo acutoque ſole ſuſtinent. Et tamen Garamantes, conſumtis cibariis, quibuſcum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne ſibi accenſa rurſus arena tranſitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehenſi cum captura ipſi ſua pereant. Neque enim ulla ſupereſt effugiendi ratio, ubi ſol, ſurſum tracto humore, exſiccataque celeriter regione, vehementer exarſit, radios iaculatus fortiores, tanquam ab ipſo humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὁπόσα εἶπον, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἧττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δόξει τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ τοῦτο φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἑρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρήστεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρῖσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ 3

καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ θερμῷ μαραίνεταί τε καὶ ἀφανίζεται συναναιροῦσα τὸ ὡς ἐφ᾽ ἑαυτῇ τὸ θερμόν. ἀεὶ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὴ μὲν ἡ ὑγρότης ὀλιγουμένη ἀκμάζειν ὑπενδίδωσιν, ὡς οἷα τρέφουσα τῷ θερμῷ. τέλος δὲ ἐξικμαζομένη καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι χωροῦσα, ὡσπερεὶ παραθραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ αὐτὴ τὸ θερμόν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πάσχειν δοκεῖ. ἄτοπον τ᾽ ἤδη κεκρατηκέναι τῶν τέως ἐνίκμων τόπων. M.

alimentum igni praeſtet. Quamquam iſta, quae adhuc commemoravi, omnia, vapor, ſitis, ſolitudo, inopia copiarum terreſtrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quòd iam dicam: & propter hoc fugienda omnino iſta regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram paſcuntur; partim ſubmerſi, nido in arenae receſſibus defoſſo; alii in ſummo verſantur, bufones, & aſpides, & viperae, & ceraſtae, & bupreſtae, & iaculi, & amphisbaenae, & dracones, & ſcorpionum genus duplex, terreſtre alterum, pedeſtre, ingens, vertebras [*in cauda*] habens plures; aërium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, quales ſunt locuſtis, & cicadis, & veſpertilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὄφις οὐ πάνυ μέγας, ἐχίδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλήκτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐτοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ᾽ ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ᾽ ἢν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
5 Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem acceſſu reddunt illam Libyam. Beſtiarum vero, quas ea nutrit arena, importuniſſima eſt dipſas, ſerpens non ita magnus, viperae ſimilis, morſu violento, veneno craſſo, immedicabiles ſtatim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit, &, ut ardeant *morſi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni iaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit, illa eſt affectio, a qua nomen accepit beſtia. Sitiunt nempe ſupra modum: quodque maxime mirum eſt, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam ſitim exſtinxeris, neque ſi Nilum ipſum, totumve Iſtrum ebibendum iis praebeas; ſed ipſa illa irrigatione morbum accendas, velut ſi quis oleo exſtinguere ignem tentet. Aiunt medicorum filii, iſtam eſſe cauſam, Venenum illud craſſum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
πονθότα εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὅ μοι τῶν ἑταίρων τις
ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπιὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἠϊόνα, ἐπ' αὐ-
τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ
ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
μέν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἑστῶ-
τα, καὶ ἀρυόμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θηρίον
δὲ, τὴν δίψαδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιεσπειρᾶσθαι τῷ
ποδὶ, καί τινας γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὠὰ κεῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liquidius ſic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum ſuppliciis. Sed, bono conſilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma audivi, quod in ipſo ſe legiſſe cippo viri hoc modo defuncti ſodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, ſic narrabat, dum Aegyptum tranſit, iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque enim poſſe aliter) ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipſo litore: hic adſtare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Inſculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum ſtantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Beſtiam vero dipſada adhaereſcentem, ac pedi implexam, & mulieres quaſdam, aquam afferentes ſimul multas, ea hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοὐπίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ᾽, οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ
  Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὀδύνην.
Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,
  Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ᾽ οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασι περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ᾽ αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὑρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

lia illorum ſtruthiocamelorum, quos venantur, ut dixi, Garamantes. Adſcriptum autem eſſe Epigramma.. nihil vero prohibet ipſum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accenſa veneno,
  Tantale, vexavit te ſine fine ſitis.
Tale olim, proles Danai numeroſa, replere
  Fruſtrato te hauſtu vas voluiſſe, reor.

Adhuc alii verſiculi quatuor ſunt de ovis, & ut, dum tollit illa, morſus ſit; ſed eorum non amplius memini. Colligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo cauſa, ſed evacuatis etiam utuntur in ſupellectile, & pocula ſibi inde faciunt, cum fingere de luto non poſſint, quod *mera* arena illorum ſolum eſt. Si vero ſatis magna inveniantur, etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum enim ovum unumquodque capiti cum ſufficiat, pileus eſt.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὠὰ, καὶ ἐπειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸν 9
ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ᾽ ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηταί μοι, φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλά μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεταί μοι,

7 Φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶναι, ἵν᾽ ᾖ οὕτως] ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς τὸ εἰδέναι ἡ φύσις τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν γεγένηταί μοι. δυσχερέστερον δέ. M.

15 Ἄσχετον) Ἄσπετον habent C. Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo inſidiantur apud ova dipſades: &, cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miſerum: at illi eveniunt illa, quae paulo ante dicta ſunt, ut bibat ſemper, & magis ſitiat, & nunquam ſatietur. Haec, ita me Iuppiter, non contendendi quodam adverſus Nicandrum poëtam ſtudio a me dicta ſunt, neque uti vos cognoſceretis, nonnihil me curae in diſcendis ſerpentium Libycorum ingeniis poſuiſſe. Iſta enim Medicorum magis laus fuerit, quibus ſcire talia neceſſe eſt, ut etiam depellere illa ex arte poſſint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praeſidem *Iovem rogo*, nolite offendi tranſumta a beſtiis imagine, ſimiliter erga vos affectus, atque illi a dipſade morſi ad potum affecti ſunt. Quo frequentius enim prodeo in conſpectum veſtrum, tanto magis eius rei ſum cupidus, ſitiſque me urit, quae reprimi nullo modo poteſt,

καὶ ἔοικα οὐδ᾽ ἐμπλήσεσθαί ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ, καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδεῖ τε καὶ καθαρῷ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδὸν, ὑποθεὶς τῷ κρουνῷ τὴν κεφαλήν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ᾽ ὑμῶν ἐπιῤῥέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὡς δίψους γε ἕνεκα τοὐμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος *οὐδεὶς τῶν καλῶν.*

nec unquam illo ſatiari potu mihi poſſe videor. Nec iniuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram incidam? Itaque ignoſcite, ſi morſus & ipſe in animo meo morſum iſtum ſuaviſſimum ſaluberrimumque, pleno me hauſtu, caput ſalienti ſupponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficiant, nec exhauſtum veſtrum audiendi ſtudium hiantem me & ſitientem deſtituat. Quantum quidem ad meam veſtri ſitim attinet, nihil obſtat, quo minus ſemper bibam. Platone enim auctore ſapientiſſimo, Pulchrorum nulla ſatietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, 1
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ᾠδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις καὶ ὑμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμή-

1 ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G. 4 Ἔνθεα) Θείῳ πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. Verum enimvero poëtam quidem optimum eſſe te, Heſiode, idque a Muſis te una cum lauro accepiſſe, ipſe quoque tuis in carminibus oſtendis: divina enim omnia atque auguſta: & nos, ita rem ſe habere, credimus. De illo vero diſceptare fas fuerit, quid tandem ſit, quod cum de te ipſo praedixiſſes, hanc te ob cauſam divinum illud a Dîs carmen accepiſſe, uti celebrares cantareſque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfecte omnino perfeciſti, Deorum generationibus enarrandis, uſque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amorem; inſuper etiam mulierum *commemorandis* virtutibus, & praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἁπάντων. θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύϊδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἳ μηδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾷν τοῖς
2 δεομένοις. Ὥστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [οὐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεις τὴν δωρεὰν, οὐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς δεομένοις· ἢ γέγραπται μέν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, meſſis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, *dici poſſunt:* alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis ſimile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non oſtendiſti, ſed parte illa ſimpliciter oblivioni tradita, nuſquam tua in poëſi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non conſecuti illud a Muſis, tamen divinarunt, nec oracula reddere conſulentibus dedignati ſunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaereſcas omnino neceſſe eſt. Aut enim, quantumvis id dictu amarum ſit, mentitus es, cum non promiſerint tibi Muſae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, ſicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in ſinuque *abſconditum* ſervas munus, non impertiens illud indigentibus: aut ſcripta quidem tibi ſunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea ſeculo tra-

εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταμιευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦ-
σαι δύο σοι παρέξειν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ
ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν
τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ
ἔπει ὑπεσχημέναι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέπον γὰρ ἂν,
ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνῆν μέν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥᾳδίαν ἀπόκρι- 4
σιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁπάντων, ὅτι μηδέν ἐστι τῶν
ἐρραψῳδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
σῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1 Εἰς ὃν καιρόν τινα) Ὑπέρθεσις τοῦ εἰς ὅντινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα περικαλλῆ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἓν ἄλλο ὑπερθέντες εἴπωσιν, εἴτι χρὴ Ἑρμογένει πιστεύειν. V.

11 Ἐνῆν μέν μοι) Δυνατὸν ἦν. V.

didiſti, cum uſum eorum ad neſcio quod aliud tempus reponas. Illud enim neque auſim dicere, Muſas, duo tibi praeſtare pollicitas, alterum quidem dediſſe, ex dimidia vero parte promiſſionem ſuam, de futurorum cognitione loquor, revocaſſe, cum tamen prius illam in verſu pollicitae eſſent. Iſta ergo numquid ab alio, Heſiode, quam ab ipſo te, aliquis poteſt diſcere? Decuerit enim, quemadmodum ipſi Dii bonorum ſunt auctores, ita etiam vos illorum amicos atque diſcipulos, cum veritate omni, quae noſtis enarrare, & ſi qua nobis videntur dubia, ea reſolvere.

Heſ. Licebat mihi, vir optime, facili reſponſione defungi de omnibus, nihil eſſe eorum carminum, quae a me conſuta ſunt, mihi proprium, ſed Muſarum: ab his proinde rationem dictorum pariter & praetermiſſorum eſſe po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὑτῶν δωρεὰς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἑκάστην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραῤῥυὲν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν, τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμέλγειν. καὶ βδαλεὺς τὸ ἀμολγεῖον. V.

ſcendam: me vero de his, quae per me ſciebam, de paſcendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquiſque, quae paſtorum opera ſunt ac diſciplina, cauſam dicere merito: Deas quidem ſua munera, quibuſcunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defenſio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis & minuto ſtudio repoſcere, ſyllabarum tenus omnium, perfecta omnino, quae dixere, & ſi quid in ipſo poëſeos curſu non animadverſum effluat, acerbe illud exigere; verum ſcire, multa nos & modulorum cauſa & ſoni inculcare. Quaedam autem carmen ipſum ſaepe, utpote laevia *ac polita*, neſcio quomodo aſſumit. At tu maximo nos noſtro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo poteſtatem. Et reliqua in poëſi pulchra non vides; ſed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ᾽ οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ᾽ ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα
διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ οὗτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς προτεθέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ᾽ ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες, ἢ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται. σκινδαλάμους οὖν λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V. Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι. C.

5 Ἄττα) Τινά. ἢ ἅτινα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμμένον ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθεισαν ἰσχάδας κομίζεσθαι. G.

quaedam & ſpinas eligis, anſaſque quaeris calumniae. Neque vero ſolus tu talia, neque contra me ſolum, ſed multi etiam alii *ſunt*, *qui* Homeri, eandem artem profeſſi, carmina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua diſputantes. Si vero opus eſt cominus congredi cum crimine, & eam dicere cauſam, quae veriſſima eſt, lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo carmine, divine & tanquam a vate praedictae a me ſint, quae exitus praeſignificent cum eorum, quae recte & ſuo tempore peraguntur, tum illorum, quae praetermiſſa ſunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, *rarus tibi* & accola *plaudet:*

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μευσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς οὐδ᾽ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἄριστα μαντεύσαιντ᾽ ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἄν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκῆ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὑρεθήσεσθαι τὸν καρπόν. οὐ μὴν οὐδ᾽ ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὡς ἢν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι) Ἀντὶ τοῦ ἁπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐήθειαν. V.

& rurſus, quae bona recte colentibus agrum ſuperfutura ſint, utiliſſima vitae divinatio iure habeatur.

Lyc. Iſtuc quidem, vir admirabilis Heſiode, plane pro paſtore a te dictum eſt, viderisque confirmare illum Muſarum afflatum, qui neque cauſam dicere pro verſibus poſſis. At non iſtam nos quidem divinationem a te ac Muſis exſpectabamus: cum ad talia multo vobis diviniores ſint ruſtici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, ſi pluat Deus, florentes futuros eſſe manipulos; [*meſſem copioſam*] ſi vero aeſtus invaleſcat, ſitiantque arva, fieri non poſſe, quin fames ſitim illorum conſequatur; nec oportere media aeſtate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fuſis fruſtra ſeminibus; neque metendum ſpicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque ſane divinatione ad illud opus eſt, niſi obruas ſemina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδεῖται τὴν ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἁμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἧς τὸ ἔργον τὰ ἄδηλα, καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκειν· ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἁλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων. προερῶ γὰρ, καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἠπίαλος οὐ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπίαλος) Ῥιγοπύρετος. V.

ligone armatus ſervus terram iis inducat, devolaturas aves, omnemque ſpem aeſtatis interceptam devoraturas. Talia enim ſi quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit; a divinatione autem multum abeſſe mihi hoc opus videtur, cuius ſit obſcura & nuſquam nullo modo manifeſta ante cognoſcere. Quale eſt illud, cum Minoi praedictum eſt, in dolio mellis ſuffocatum iri illius filium, & cum praeſignificata Achivis cauſa irarum Apollinis, itemque anno decimo captum iri Ilium. Haec enim ſunt divinatio. Alioqui ſi iſta quoque *ſuperiora* ad divinationem aliquis referat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat. Praedicam enim ac divinabo, idque ſine Caſtalia, & lauru, & tripode Delphico, ſi quis nudus in frigore obambulet, pluvias inſuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς,
ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
9 ἂν εἴη μεμνῆσθαι. Ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας
καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ᾔδεις τῶν λεγομένων,
ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ
πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὖσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπε-
τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τάδ᾽ ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum eſt, etiam calor poſtea, ut probabile eſt, ſuperveniet, & multa in hoc genere, quorum meminiſſe ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defenſionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te ſciviſſe eorum, quae diceres, ſed afflatu quodam divino ſubiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem ſatis firmum eſt: neque enim ille alia quidem promiſſorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ 'λεγον ὅτι θᾶττον τοὺς γύπας ἕωλος 1
νεκρὸς ἐν φανερῷ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφὼ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἥκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ 'λεγον) Κρᾶσις τοῦ ω καὶ τοῦ ε εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. NONNE dicebam ego, facilius poſſe fieri, ut vultures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis ſpectaculi aliquid *ſubducatur*, etſi uno ſpiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu ſpectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioſo, qui audiſſet, ingentem adeo, vel immenſam potius navem in Piraeeo appulſam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam ſpectandae huius navis cauſa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυῤῥινούσιος εἵπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὼς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτὴν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προῄεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καί με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὤν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοὐπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος ἢ κοιτών. V.

13 Ἐνδεδεκὸς) Σημειοῦ τὸ ἐνδεδεκὸς, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένον. V.

Lyc. Sic eſt, per Iovem. Etiam Adimantus nos ſequebatur Myrrhinuſius. Verum ubi ille nunc ſit, neſcio, in ſpectatorum turba errore quodam a nobis diſtractus: ad navim quidem uſque una venimus: cumque in illam aſcenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: poſt te erat Adimantus, tum ego poſt illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehenſum ducebat calceatum diſcalceatus ipſe. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque poſtquam deſcendimus.

Sam. Noſti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto *ego ibi*, ubi formoſus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, *hominem*, eleganti adeo ſpectaculo viſo, longum valere iuſſo naupego

φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε· ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἕπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρῦσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχὲς, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοὐπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριόν φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν 3
Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος.) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monſtrabat navim, adſtitiſſe lacrimantem; ut ſolet. Facilis enim vir eſt, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formoſi ſectantur, liberi omnes, iucundi ſermonis, olentes palaeſtram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iſte, praeterquam quod niger, labioſus etiam eſt, & tenui nimis crure, & tractum quiddam *de imo gutture*, continuatumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, ſed *ita, ut* patrium quiddam ſibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma vero, & actus ille retro tortuſque in ſpiram cincinnus, non liberalem eſſe indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae ſignum eſt, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἐς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾷν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίσθησαν.

4 ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἱστὸν ἐπιπολὺ ἕστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων· εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ᾽ οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρώβυλον) Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ καταλῆγον. V. (Εἶδος ἐμπλοκῆς. *Thucyd.* in I. *Suidas*. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον) Τὰ νῦν χάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

uſque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores noſtri: quibus pulchrum viſum eſt, comam alere ſeniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehenſum.

Sam. Bene *facis*, Timolaë, quod Thucydidis nos ſcriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu noſtro, *ubi &* de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti ſunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis ſit Adimantus, cum ad malum ſtaremus multum ſuſpicientes numeranteſque coniectus *telorum* in coriis, atque admirantes aſcendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehenſis ceruchis tranſcurrentem.

Sam. Recte iſtuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; καραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδὲν, μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ᾖ, φίλον ἀπολιπόντας αὐτοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἤν πως ἀνεῳγυῖαν τὴν πα-
λαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
γων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ᾗ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἱστὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

eſt? exſpectanduſne eſt, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: ſed pergamus. Credibile enim eſt, illum per tumultuariam feſtinationem praeteriiſſe iam nos in urbem, cum non amplius invenire non poſſet. Sin minus; at novit certe viam Adimantus, nec metus eſt, ne relictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne ſiniſtrum ſit, nos relicto amico abire. Abeamus tamen, ſi idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, ſi qua apertam adhuc palaeſtram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur, quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longitudinem eſſe dicebat naupegus, latitudinem autem ſupra quartam huius partem; ac de conſtrato navis in fundum, ubi profundiſſima eſt, ad ſentinam, undetriginta. Ceterum quantus eſt malus! quantam vero ſuſtinet antennam, quan-

οἴῳ δὲ προτόνῳ συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἶσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου τὸ παράσειον πυραυγὲς, καὶ πρὸ τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας τις, οὖλος, Ἥρων, οἶμαι, τοὔνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἱστοῦ τὸ παράσειον) Τὸ καρχήσιον. V.

12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. V.

to opus habet & continetur protono! Ut vero puppis aſſurgit ſenſim incurva, cui cheniſcus impoſitus eſt aureus; ab altera parte iuſta proportione prora extollitur in adverſum porrecta, habens ab utraque parte cognominem navis Deam Iſidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & ſupparum veli colore flammeo, & ante iſtaec ancorae, & verſoria, & circumactoria, & illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta ſufficeret. Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, iam ſenex, ſervabat, parva pertica tantae molis gubernacula torquens. Oſtenſus enim mihi eſt recalvaſter aliquis, *cetera* criſpus, Heron nomine, arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἠκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἂν ἀκούσαιμεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἑβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δῦναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ῥευ-

doctus *circa* maritima ſupra Proteum. Audiſtis autem, quomodo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum acciderint, & quomodo ſtella ipſos ſervarit?

Lyc. Non, Timolaë, ſed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipſe mihi narrabat, vir bonus, & conſuetudini aptus. Dicebat autem, cum ſolviſſent e Pharo vento non valde vehementi, ſeptimo die vidiſſe Acamantem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem uſque eſſe delatos. Inde autem magna tempeſtate die decimo per Aulonem veniſſe ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuiſſe, quin ſubmerſi omnes perirent. Novi autem, cum ipſe aliquando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi locorum fluctus ſurgat, & maxime ſpirante Africo, cum Notum etiam aſſumſit. Poſt hoc enim evenire ſolet, ut a Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctuſque, utpote ab

μάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ
9 σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδεῖξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἤδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τοὐντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγὴν) Γραι. κυμαγωγήν. G.

undis pluribus circa ipſum ſciſſus promontorium, (ſunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum ſonitu frangitur: atque ipſi ſaepe ſcopulo magnitudine aequalis eſt. Ab his ſe etiam deprehenſos nauclerus dicebat, cum nox adhuc eſſet & merae tenebrae. Sed ad ipſorum ploratum fractos *miſericordia* Deos, cum ignem oſtendiſſe de Lycia, ut oram illam agnoſcerent, lucidamque ſtellam quandam, Dioſcurorum alterum, inſediſſe carcheſio, ac direxiſſe navim ſiniſtrorſum in mare, cum iamiam ferretur ad ſcopulum. Inde, cum recta via ſemel excidiſſent, tranſnavigato Aegeo, ſeptuageſimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes ſibi adverſum Eteſias curſu, in Piraeeum heri appuliſſe, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea ſuperato, iam eſſe in Italia.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, θαυμάσιόν τινα φὴς κυβερνήτην τὸν Ἥρωνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυῤῥινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται· Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἢν μὴ 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπόν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid iſtuc? Nonne iſte Adimantus eſt?

Tim. Omnino ipſe eſt Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinuſium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis eſt, aut aurium uſum amiſit. Adimantus enim eſt, non alius. Satis iam clare video: & veſtimentum ipſius eſt, & inceſſus, & brevis ad ipſam cutem tonſura. Acceleremus tamen gradum, ut ipſum aſſequamur. Niſi veſte te prehenſum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; ſed videris etiam profundae cogitationi immerſus, non parvum neque contemtibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, ſiniſtrum: ſed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀποῤῥήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀποῤῥήτου ὄντος τῷ τὰ μυστήρια ἀμυήτῳ ἐξειπεῖν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν ὡς οὐκ ἐξόν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπόῤῥητον, εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν πρὸς οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς. V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς ῥαστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐγρηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. V.

dum cogitatio ſubiens, ut inauditam praetermitterem veſtram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem.

Lyc. Quaenam eſt illa? Ne enim cuncteris dicere, niſi eſt de valde ſecretis. Quamquam initiati, ut noſti, ſumus, ac celare *commiſſa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid eſt? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraveris, ſed *hominibus* ad claram facem ipſis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noſter. Sed divitias mihi quaſdam ipſe fingebam animo, quam fictitiam Beatam *inſulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμᾶς, φασὶ· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδειμάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεί σε, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
γεθος, οὐκ οἶδ᾽ ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ᾽ ὅμως τὰ 13
πάντα, ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς
τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ᾽ ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
φορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοὐντεῦθεν οὖν ἐπανιὼν,
ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; voſque in ipſo mihi divitiarum & voluptatis faſtigio ſuperveniſtis.

Lyc. Itaque illud *hic valeat* expeditiſſimum, communis eſto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone divitias: aequum enim eſt, in partem venire nos, qui amici ſumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus ſum in primo ſtatim in navim ingreſſu, cum te, Lycine, in tuto collocaſſem. Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos neſcio quo diſceſſeratis. Tamen viſis omnibus, quaerebam ex nautarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domino ſingulis annis ea navis referat?* At ille, *Duodecim*, inquit, *talenta Attica, ſi quis, quod minimum eſt, computet.* Hinc ergo rediens ita cogitabam, *Si quis Deorum hanc navem ſubito, ut mea ſit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-*

φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφεὶς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόῤῥωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικοῦτον ναυάγιον εἴργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

cis, interdum ipſe navigans, emittens nonnunquam ſervos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno; paulo ſupra Poecilen, relicta illa ad Iliſſum paterna: & ſervos emebam, & veſtes, curruſque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum proſpectanti e longinquo, *tuo*, Lycine, adventu demerſiſti divitias, evertiſti, dum bene & ſecundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehenſum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii cauſa fuerim, idque in terra, ipſaque inter Piraeea atque urbem via. Sed vide, quomodo caſum tuum ſolaturus ſim. Habe enim tibi, ecce, quinque, ſi vo-

καλλίω καὶ μείζω τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδῦναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ᾽ ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὡς γὰρ ἔτι ἑνὸς πλοίου τουτουῒ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν Ἶσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τοῦτο ὤκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μου τὴν εὐχήν. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔστ᾽ ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, &, quod maximum eſt, quae mergi non poſſint: ac celeriter tibi, quinquies ſingulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praeſtantiſſime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiuſce navigii dominus cum eſſes, inclamantes non audieris, ſi quinque poſſideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non poſſint, nec reſpicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeeo ſedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Iſidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui ſcirem, riſui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque reſiſtam paululum, dum vos proceſſeritis,

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελᾶσθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἴου σοὶ μὲν εἶναι ῥᾴδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελετὴν, οἶσθα ἐν ἡλίκῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾷς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

11 Καὶ ἐς Αἴγιναν) Ἑορτὴ ἐν Αἰγίνῃ. V.

16 Ὑπερμαζᾷς γὰρ) Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας

ac navim deinde rurſus ſolvam. Praeſtat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, reſiſtemus & ipſi, ut conſcendere tecum poſſimus.

Adim. At ego praegreſſus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi eſſe tot ac tantas poſſidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa ſtadia nihil fatigati natare poſſimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, noſti, quam parva in ſcaphula omnes ſimul amici quaternis quiſque obolis traiecerimus, nec moleſtum tibi tum erat nobiſcum navigare: nunc autem fers graviter, ſi tecum inſcendamus, & praegreſſus auferre vis ponticulum: nimis enim intumeſcis, Adimante, & in ſinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, πρὸς τῆς Ἴσιδος, κἂν τὰ Νειλῷα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἶβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἅλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε· ὁρᾷς ὡς ἐρυθριᾷν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιῤῥέον· καὶ ἐπείπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὅ, τε κάματος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανούμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι

ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν τι τοῖς συνήθεσι τέως ἐνορώντων καὶ ὑπεροπτικὸν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾶν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύτῃ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον πτύειν, οὓς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπτύστας σκωπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non deſpuis, neque, quis homo ſis, tantus iam nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimo urbis loco aedificata, & multitudo pediſſequorum. Sed per Iſidem, amice, certe Nilotica illa ſalſamenta; illa tenuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; ſi vero navis poſſit, unam etiam pyramidum.

Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto inieceris; multo riſu ita perfudiſti navigium, ut exhauriri iam non poſſit, nec undarum vim ſuſtinere. Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem supereſt, diviſa in quatuor partes via, per ſtadia quiſque ſibi aſſignata, quod cuique viſum fuerit, a Dîs optemus. Sic enim & laborem fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in ſua-

ἑκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσοντι ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἑκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὔξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾷν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηῒ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἶτα μετὰ σὲ, οὑτοσὶ Σάμιππος, εἶτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

viſſimum voluntate noſtra ſomnium delapſi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit menſura, ponemuſque praebituros omnia Deos, licet natura ſua ab omni veri ſimilitudine abhorreant. Quod vero maximum eſt, documento ipſum hoc fuerit, ecquis optime uſurus ſit divitiis, atque voto: oſtendet enim, qualis homo eſſet, ſi dives eſſet.

Sam. Praeclare *iſtuc*, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo ſimus, ſi hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde poſt te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi ſemiſtadii ſpatio ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμών.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῷος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φὴς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; κἀκεῖνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐστὶν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ

geminam votum aggreſſus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave diſcedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa eſt, ſarcinae, vectores, mulieres, nautae, & ſi qua ibi alia poſſeſſionum omnium ſuaviſſima.

Sam. Obliviſceris, te in navi eſſe.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus eſto. Quantum vero eſt tritici, univerſus ille numerus, aurum ſignatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: ſed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχε, κἀγὼ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὡραῖον, ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ᾽ αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καί

10 Καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον) Μελικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰνοῦς παῖδα, ἐπιδιώκοντος τοῦ Ἀθάμαντος αὐτόν. V.

di ſors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeſtabo ſilentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc ſecuritate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formoſus ille adoleſcentulus periret, qui nare neſciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim ſubeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis ſervatum cantus ſui mercedem percepiſſe; & mortuum adoleſcentulum alium in Iſthmum Delphini tergo ſimiliter exportatum, Adimanti autem ſervulo recens emto, amatorium Delphinum eſſe defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adiicis ludibria, ipſe auctor *huius ſermonis* cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεὶς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεφὲς, ἢ ἔνυδρον, ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν.

ΛΥΚ. Εἶτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac theſaurum quendam invenire ſub lecto, ne tantum negotii tibi faceſſat transferendus e navi in urbem theſaurus.

Adim. Recte mones. Effoſſus eſto theſaurus ſub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri ſignati. Statim ergo de ſententia Heſiodi, *Prima domus*, ut ſplendidiſſime habitem: iam, quae circa urbem ſunt, emam omnia: quin etiam quae Iſthmi, & Pythone; & Eleuſines maritima, & pauca circa Iſthmum, ludorum cauſa, ſi quando ad Iſthmia ſpectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in univerſum, ſi quid uſquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti ſunto omnia. Aurum nobis eſto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, ſed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ᾽ αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μή μ᾽ ἀνάλυε τὴν εὐχήν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεὶς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε,
22 μετ᾽ ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. Ἐσθὴς ἐπὶ τούτοις ἁλουργὶς, καὶ ὁ βίος οἷος ἁβρότατος· ὕπνος, ἐφ᾽ ὅσον ἥδιστος· φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἕωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσί

1 Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πέτρον ἐν ᾅδου ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies ſine moleſtia non ſcyphum, ſed Siſyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero menſas etiam ex auro ſolidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, niſi tacueris, ipſos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miſer, fame ſumtuoſa enectus.

Adim. Tua paulo poſt probabilius ordinare, Lycine; licebit, cum optabis ipſe. Veſtis poſthaec *mihi erit* purpurea, & victus quam molliſſimus, ſomnus, quamdiu erit iucundus; ſalutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac ſupplicent. Atque alii a ſummo mane ad ianuas inambulabunt ſurſum deorſum, inter illoſque Cleaenetus & Democrates, ſummi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιοῦσι, θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπόταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ᾽ ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πένης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἥκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγήσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ ἁπάσης ἡλικίας, ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον. Εἶτα δεῖπνα 23
ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὴς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ᾽ ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν, καὶ σύες, καὶ λαγὼς, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταὼς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) Ὃν Φάλερν.ν φασί. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λέγει, πολλὰ γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθύηρα ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῷ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλλους παρευδοκιμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adſtantes ianitores ſeptem bene magni, barbari, in ipſam frontem iam impingant ianuam, ut nunc ipſi faciunt. Ego veró, ubi viſum fuerit, ſolis inſtar exoriens quoſdam illorum neque adſpiciam. Si quis vero pauper *adſtet*, qualis ego ante theſaurum fueram, hunc tractabo humaniter, & poſt balneum iuſto tempore venire ad coenam iubebo. Iſti vero rumpentur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formoſos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentiſſimum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum: ſalgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipſum quoque ex Iberia; mel autem noſtras illud ſine igne depuratum; & opſonia undique, & apri, & lepores; & quod ad volucria, gallina e Phaſide, & ex India

κτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω
24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἶροι καὶ προσαῖται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἄν, αἱ μὲν διανομαὶ, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἥμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἥκειν, κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὁρμεῖν,
25 καταφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent ſingula, ſophiſtae quidem *ſunto* in coquendo & ſuccis parandis occupati. Si cui vero propinem ſcypho poſtulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipſum auferat. Qui vero iam ſunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *ſunto* omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa oſtentabit Dionicus; praeſertim ubi viderit, ſervos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me inſignia *munera* contigerint. Diviſiones menſtruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & balineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] uſque perveniat, atque hic circiter portus ſit, adducta per magnam foſſam aqua, ut prope appellere navis mea poſſit, ab ipſo inde Ceramico iam conſpicua. Amicis autem meis, Samippo quidem viginti medimnos auri ſignati diſpenſato-

ραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἄν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχήν. τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώμενος. εἴρηκα. καί μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ ταὼ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκεῖνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abraſam ipſam quoque, quod garrulus eſt, meumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis ſupra modum affluens, & deliciis voluptatibuſque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat iſta mihi Mercurius.

Lyc. Noſti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo univerſae iſtae divitiae ſuſpenſae ſint, quo rupto, perierint omnia, & carbones tibi pro theſauro relinquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obſcurum eſt, vir bone, quamdiu ſis in iſtis divitiis victurus. Quis enim novit, an non appoſita adhuc menſa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac guſtes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens iſta omnia?

καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων;

27 Ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἕλοιο, πλουτῶν δὶς τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν ὅσας ἐπιβουλὰς οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ λῃστὰς, καὶ φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς οἵων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenſeam, qui ſtatim, ante quam fruerentur divitiis, mortui ſunt; quoſdam vero, dum viverent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia daemone privatos? Audis enim forte, Croeſum & Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidiſſe? Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam ſponſore quodam certam firmamque futuram arbitraris? aut non vides, multos divitum miſere a doloribus habere, quoſdam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos, aut inteſtino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum eſſe ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iſte, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot inſidias novi cum divitiis *coniunctas*, & latrones, & invidiam, & odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceſſat theſaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὔτε τὴν χοινικίδα ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὔχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἠπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 28
Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἥν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἦρξεν· ἀλλά μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adverſaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Iſtuc iam pro more vulgi divitum *facis*, *quod* retractas & revocas promiſſum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut noſtis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam oſtendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dîs rationes putabo, uti theſaurum optem ac dimenſum aurum. Verum, (poſſunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi *haec eſt*, quam Timolaus poſuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut ſi quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἶτα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλους· εἶτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὡς τοῦτό γε αὐτὸ ἤδη μεῖζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὑτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύγε ᾔτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auſpicanti ſodales contingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii poſt alios; tum mille, & non ita multo poſt, decies mille. Et in univerſum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille. Ego vero ſuffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeeſſe, & tractare negotia: ut eo ipſo iam maior ſim regibus ceteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit: quando hoc theſauro Adimanti valde ſimile eſt, neque res aeque iucunda, quam ſi quis per ſe ſibi partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, ſed ipſum caput bonorum tu quidem petiiſti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό, τε ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἄνερας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἷ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι φίλον, 30
ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικὸν, προσκυνῶ σε περιαγαγὼν ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθὴν οὖσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐῤῥωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδια τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν

imperare, praeſtantiſſimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, neſciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros ſcutatos. Volo enim ſcire, quo ituri ſitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miſeros primum acceſſuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, ſi volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatuſque Perſarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robuſtis hiſce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equeſtri abhorreo, nec omnino equum ſuperiori tempore conſcendi. Metuo igitur, ne, claſſicum canente tubicine, delapſus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν ἐνδακὼν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἕξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱππέας, εἰ δέξονταί σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνταί τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππιον) Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἤτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hoſtes inferat, aut ne ad ephippium deligandus ſim, ut ſupra manere ac retinere frena poſſim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem eſſe videor, qui maxima a te conſequar, tot tibi auri ſignati largitus modios.

Sam. Ipſos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant ſuum praefectum futurum. *Qui cenſetis, equites, Adimantum equitatui praefici, manum tollitote.* Omnes, ut vides, Adimante, ſuſtulerunt. Verum habe tibi equeſtre imperium. Lycinus vero dextrum *cornu* habeat. At hic Timolaus ſiniſtro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos eſt Perſarum regibus, cum ſibi legatos adeſſe, faſtigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευ- 32
ξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διΐ. κἀπειδὰν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος
ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσο-
μεν). ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντες (παρεσκεύασται δ' ἐν
Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
τἄλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον ἐς τὴν Ἰω-
νίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
ἀτειχίστους λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας, καὶ
Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ

mur Corinthum verſus per montana, votis antea Iovi regum cuſtodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem ſubegerimus, (neque enim quiſquam nobis armatus, qui tanto numero ſimus, occurret, ſed citra pulveris iactum ſuperabimus) conſcenſis triremibus, impoſitiſque in hippagines equis, (paratum autem eſt Cenchreis frumenti multum, & navium quod ſatis eſt, & reliqua omnia) per Aegeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi ſacro Dianae facto, captiſque facile urbibus non munitis, relictiſque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, & Pamphyliam, & Piſidas, & maritimam montanamque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, ſi videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticuloſus enim ſum, & longe diſcedere domo non facile ſuſtinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα, ὥστε ἄλλῳ παραδοὺς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή με καὶ διαπείρῃ τις οἰστῷ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνὰ, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον, δειλὸς ὤν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμὲν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔζευκται, καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὕπαρχοι κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἑκάστῳ ἔθνει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἶτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἶτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὑτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρόν τινα ἔασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κἀκεῖνος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & ſagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, ſagitta aliquis miſerum, circa Suſa aut Bactra, qua parte intectus ſum, traiiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex eſt, capite plecti, ſi quis ordines deſeruiſſe deprehendatur. Sed quando iam ſumus ad Euphratem, & iunctus eſt *ponte* fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta ſunt omnia: atque omnia tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero diſceſſerunt, qui Phoenicen nobis interea, & Palaeſtinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & poſt me hic Timolaus: poſt omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἑκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἴσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὔπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μέν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν 39

ducito. Atque per Meſopotamiam nullus nobis obviam venit hoſtis, ſed ſponte ſe cum arcibus viri nobis dediderunt: progreſſique ad Babylonem, ex improviſo intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Cteſiphontem haeret, audita impreſſione progreſſus ad Seleuciam parat ſe, equitatu arceſſito quam plurimo, & ſagittariis funditoribuſque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos eſſe, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adeſt, neque qui Caſpium mare accolunt, neque Bactriani, ſed de partibus modo vicinis & ſuburbanis quaſi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus eſt, ut nos etiam, quid nobis agendum ſit, circumſpiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Cteſiphon-

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάξοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾷς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μηδὲ περιμένειν ἔστ᾽ ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ᾽ ἕως ἔτι καθ᾽ ὁδόν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατῄειμεν ἕωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis conſtitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hoſtes aggredi, nec exſpectare, donec parent ſe melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via ſunt hoſtes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid cenſes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati ſumus, qui hodie mane deſcenderimus in Piraeeum, nunc vero iam triginta circiter ſtadia progreſſi ſimus, & ſol [*ardor*] multus: (circa meridiem enim eſt) ut hic alicubi ſub oleis, in everſa illa columella aſſidentes, requieſcamus, ac deinde ſurgentes, ſtudioſe redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἔτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36
ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὑτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc eſſe, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros ſedeas tot inter milites, diſputans de bello.

Lyc. Repoſuiſti me in memoriam. At ego putabam me ſobrium eſſe. Iam tuum eſt dicere ſententiam.

Sam. Aggredimur ſane, ſi tibi videtur. Et *mementote*, ut viri fortes ſitis in periculis, nec prodatis ſenſum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hoſtes. Itaque teſſera erit *Mars!* Vos vero, cum claſſicum cecinerit tubicen, clamore ſublato, incuſſis in clypeos haſtis, urgete manus conſerere cum hoſtibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, ſiniſtrum *cornu* & Timolaus iam in fugam verterunt ſibi oppoſitos Medos, ſed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

37 ΛΥΚ. Ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καί μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μέν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: ſunt enim Perſae & rex inter ipſos. Equitatus autem barbarorum univerſus in dextram *aciem* noſtram invehitur; itaque, Lycine, & ipſe vir fortis eſto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites univerſi: & ſolus idoneus ſum viſus, in quem irruant. Videor mihi, ſi vim faciant, fugere curriculo in palaeſtram, & adhuc pugnantes vos deſerturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam ſolitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe eſt.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν
ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπε-
λάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα,
τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ
ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυ-
νούμενος ὑφ᾽ ἁπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνείτωσαν· 38
ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἷς στρατηγὸς
ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις
ἐπωνύμους ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἑλὼν
κατὰ κράτος, αἳ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἁπάντων
δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὅμο-
ρος ἤδη ὤν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ᾽ ὀλίγον
ἐς τὸ εἴσω τῶν ὅρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε 39
ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι
εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γάρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἑξστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι) Ἑξσταδίων, εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς ὁπόσων σταδίων ἀπέχοι ἂν ἀφιχο-μένου ἡ κενὴ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in poſterum deformis futura ſit. Verum vides, ut invectus ego ictu uno ipſum cum equo emiſſa haſta traieci, ac deinde capite abſciſſo, ablatoque diademate, rex iam factus ſum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis *autem* Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Poſt haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus ſim, quot contra vi captas ſim vaſtaturus, ſi qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum eſſet, agro me, ingreſſus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Deſine iam, Samippe. Tempus enim eſt, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae cauſa,

ἀρχὴ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ᾐτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεα ἐκπώματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μέν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκουσι δεῖ

(ultra ſtadia enim *tua decem*, puto, tibi iam proceſſit imperium) ac Timolaum iam ſuo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optaſſe tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laborioſiora & magis violenta *votis* Adimanti, quatenus ille quidem luxurioſe vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans convivis: at tu & vulneratus es in pugna ſolitaria, & metuiſti, & ſollicitus noctes dieſque fuiſti. Neque enim ab hoſte tibi ſolo metuendum erat, ſed inſidiae ſexcentae, & invidia a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo verus, ſed ad metum omnes aut ad ſpem benevoli qui eſſe videantur. Fructus rerum ſuavium ne per ſomnum quidem, ſed gloria ſola, & diſtincta auro purpura, & taenia circa frontem alba, & praecedentes ſatellites: ceterum labor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut opera danda ſit his, qui ab hoſtibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἤτοι ἀφέστηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότιμος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι, καὶ νεὼς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & ſuſpicari, atque in univerſum omnibus potius, quam tibi ipſi, videri beatum. Etenim illud etiam quî non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem eſſe internoſcit, neque metuit mors ſatellites; ſed, cum ipſi viſum fuerit, ſuperveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelſo delapſus, detractuſque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelſum, & columnam longam, aut accurate deſcriptam angulis pyramidem, in quibus ſero homines, cum nihil iam inde ad ſenſum ipſorum perveniat, ſuperbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi cauſa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀποῤῥεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἢν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα δεδιὼς, καὶ φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

ΤΙΜ. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τὶς δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον
42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιούτους τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε ἀεὶ ἐῤῥῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ɛ̃ta abeunt. Si vero vel maxime ad longiſſimum tempus permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire poteſt, qui nihil ſentiat? Vides, quas moleſtias vivus adhuc ſis habiturus, metuens, ſollicitus, laborans; & quis poſt mortem ſtatus futurus ſit? Sed iam optare tuum eſt, Timolaë, & ut illos ſuperes, ut *factʋrum* probabile eſt virum prudentem, & uti rebus ſcientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, ſi quid reprehenſione dignum optaturus ſim, & quod corrigere aliquis poſſit. Aurum proinde ac theſauros, & modios numûm, aut regna, & bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendiſti, non poſcam. Nam iſta quidem infirma, & inſidiis expoſita multis, & plus, quam ſuavitatis, in iis moleſtiarum ineſt. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anulos dari quoſdam, qui virtutem habeant huiuſmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιθέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δέ τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ῥᾳδίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾷν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένου τοῦ κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦτα ἀμφότερα εἷς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί με, περιθέμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξὶ, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ ποθεινότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾷν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μειράκια ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat ſemper corpus & ſalubre ſit, & vulneri nulli, aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non videatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rurſus, ut plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus vix decies mille homines moliri ſimul queant, hoc ut facile ſolus transferre poſſim: inſuper volare ut poſſim, multum elatus de terra, ad hoc quoque ſit mihi anulus. Verum ſomno ſopire *ut queam*, quoſcunque voluero, & ianua mihi unaquaeque accedenti ſua ſponte ut aperiatur, laxato clauſtro, remoto peſſulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat anulus. Quod vero caput eſt, ſit etiam alius omnium ille iucundiſſimus, quo induto amabilis ſim formoſis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo ſit, quin me amet, deſideret, in ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris impatientia ſe ſuſpendant, & prae amore mei inſaniant adoleſcentuli, beatuſque videatur, ſi quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῴην, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὕλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί
44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορέοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρὺψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἑώρων ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adſpiciam; ſi vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in univerſum ſupra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego ſim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad menſuram vitae humanae vivens; ſed annos mille iuventutem unam poſt alteram vivam, interiectis ſeptemdecim quibuſque annis exuens ſenectutem inſtar ſerpentum. Haec ſi habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum ſunt omnia, in quantum aperire poſſem ianuas, & cuſtodes ſopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos ſpectaculum nobile, aut pretioſa poſſeſſio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda ſunt, ea non afferri demum curarem, ſed advolans ipſe ad ſatietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos ſpectata nemini; ego etiam iſta viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴτινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἔγνων, ἀπαθὴς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τούς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστὴς, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem ſolus, & quantum telluris inhabitabile eſt; & ſi qui converſis ad nos veſtigiis auſtrale telluris hemiſphaerium habitant. Inſuper vero ſtellarum naturam & Lunae, ipſiuſque adeo Solis facile cognoſcerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium ſuaviſſimum, eodem die nuntiare poſſem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pranſus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus ſit, ulciſci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius ſaxo, quo conteratur ipſi cranium; contra benefacere amicis, affuſo dormientibus auro. Quin ſi quis contemtor ſit, aut tyrannus, dives, contumelioſus, ſublatum ad viginti ſtadia, demitterem caſurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingreſſus quippe nemine vidente ſopirem omnes, praeter illos ſolos. Quale autem illud fuerit, inſpectare proeliantes ultra iactum teli ſublatum? Et, ſi videretur mihi, accedens

δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾷν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκῖνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδὲν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε οὐχ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκινηκότα τὴν γνώμην) Οἷον μωραίνοντα. V.

ad victos, ſopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reverſis. Atque in univerſum, luſum mihi haberem vitam hominum, mea eſſent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec ſumma eſt felicitas, quae perire, quae inſidiis peti nequeat, cum valetudine praeſertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adverſari volucri viro, & ſupra decies mille alios robuſto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidiſti in tot, quas ſupervolaſti, gentibus, ſenem hominem adeo mente non conſtantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito poſſet, amabilem omnibus, idque calvus cum ſit & ſimo naſo? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem eſt, quod non unus anulus haec tibi poteſt omnia? ſed tot in-

περιημμένος βαδῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὔξῃ τὶ 46
ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἥκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀνιαθῆναι μετ' ὀλίγον

1 Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος) Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae ſiniſtrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram ſubvenire oporteat. Quamquam tamen unus deeſt maxime neceſſarius, quo induto ineptire, deterſa illa multa coryza, deſinas. An hoc idem praeſtabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipſe quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehenſibilia, & crimine omni vacantia, petiturus ſis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus eſt. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolaë, dum pranſus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi aſſignata erant, ſtadiis, quod gaudeo, abuſi eſtis. Alioqui nolim ego poſt brevem fructum irritarum inaniumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ᾽ ὀλίγον, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὑρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀποῤῥυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ᾽ οἷς ὑμεῖς ᾐτήσατε, τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

moleſte ferre paulo poſt, cum miſera puls devoranda eſt: quale quid vobis paulo poſt eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a theſauris illis diadematiſque delapſi, & tanquam e ſuaviſſimo ſomnio excitati, diſſimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egreſſi de theatro plerumque eſuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile eſt, & diſplicebunt vobis domeſtica, tibi praeſertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum ſit, ut ſolutis alis de coelo delapſus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluxerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro theſauris omnibus, ipſaque Babylone, ſatis eſt, quod ſuaviter ridere poſſum, quae vos petiiſtis, cum ſint talia! eaque *homines*, qui philoſophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἁλῴοις. τί δὲ τοῦτο; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἡ παμπόνηρος, φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE iſtum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, poſtea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo noſti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiſcum ſuperiore anno, ſacris arealibus. Quorſum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum ſceleſtiſſima, quae amica tum videbatur eſſe, dolo ſubductum a me abſtraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόναν δὲ ἑταῖραν πεποίηται;

ΓΛΥΚ. Ναὶ, ὦ Θαῒ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἥψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ᾽ ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. οὐκοῦν χρὴ οὔτε ἀνιᾶσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ ᾿Αβρότονον ἐπ᾽ αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλός ἐστιν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραίας ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμένας· τὰ χείλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥὶς μακρά. ἓν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθὴ, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἴει γὰρ, ὦ Θαῒ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non eſt, ſed amicam ſibi adſcivit Gorgonam?

Glyc. Ita ſane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum iſtuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: ſed quod fieri a nobis meretricibus ſoleat. Quare nec aegre nimis ferre par eſt, nec accuſanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius cauſa accuſavit olim, quamvis eſſetis amicae. Verum illud miror, quod probaverit in illa hic miles, niſi plane caecus eſt, qui non viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte abductos. Labia autem livida *ei ſunt* atque cadaveroſa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, & naſus longus. Unum modo *habet*, *quod* procera eſt, & recta, & illecebroſum quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?

Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινας ᾠδὰς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατάγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγχέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non noſti, veneficam eſſe Chryſarium illius matrem, Theſſalas quaſdam incantationes quae ſciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Iſta in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipſam ſibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipſa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὅρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. DUCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxiſſe te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam menſem fero uterum. Hoc nempe ſolum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρᾳ βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθὲν, καὶ μάλιστα εἰ ἄῤῥεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἕξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἑώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἔτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliaſti, & paulo poſt alendus erit infans, negotium meretrici moleſtiſſimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis ſi virile ſecus erit: ſed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei ſolatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiiciet, quam perfidus in miſeram ipſius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Theſmophoriis cum matre, cum nondum ſcirem, illius me opera non amplius viſuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adſpice; nec aegre ferto, ſi plane caeſios habet, neque quod ſtrabi ſunt, & ſe invicem reſpiciunt. Quin Philonem vidiſti, patrem ſponſae: faciem illius noſti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam,

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμήν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφεὶς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκας αὐτὴ, ὦ Μύρτιον, καινάς τινας ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἡ Ἀλωπεκίς. V.

virgines mihi & nauclericas nuptias narrantem? Ego vero ſimamne an pulchram ſponſam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam eſſe maturam nuptiis ſcio? Sed neque amicus eſt patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipſo habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, ſolvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre ſolvit; ac ne ſic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum eſſet, relicta nempe Demeae filia, eius, qui ſuperiore anno duxit exercitum, eaque conſobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu vero unde iſta audiſti? an ipſa tibi, Myrtium, finxiſti novas, quibuſcum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾷς. καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρὶς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὔξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ.... μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρὶ, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καί φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἠξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me iſta in dolorem coniecit. Miſſa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait ſibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiiſti, dicito, niſi ea confinxiſti.

Dor. At ego diſpeream, hera, ſi quid mentita ſum. Cum enim prope Prytaneum eſſem, obviam mihi fuit Lesbia, quae ſubridens dicebat, *Amator veſter Pamphilus Philonis ducit filiam.* Si vero non crederem, iubebat me veſtrum in angiportum inſpicere, ac videre ſertis exornata omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inſpexiſti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Diſco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρὶ, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἑταίρᾳ σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἶτα ἕωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἴδε, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὑρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita eſt Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae fruſtra eſtis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audiſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurſus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe* vicinorum.

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suſpenderem enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego inſaniam, ut oblivifcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

III.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἧκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἕωθε δακρύων, καὶ διηγήσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες. καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ᾄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μῆτερ, οὐ διηγήσατο. οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιποῦσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες (μετ' αὐτοῦ) καταλιποῦτα. V.

14 Συνηγόρευες) Γραι. συνηγόρεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. FUREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &, quae perpeſſus a te eſſet, narravit. Ebriam te fuiſſe, progreſſamque in medium, ſe licet prohibente, ſaltaſſe: ac deinde oſculum dediſſe ſodali ipſius Lampriae: cumque graviter id ferret, ſe relicto, abiiſſe ad Lamprian, eumque amplexatam eſſe: ſe vero hiſce factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum ipſo cubuiſti, ſed plorantem relinquens ſola iacuiſti in proximo lectulo, canens, moleſtia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipſe fecerit, mater, non enarravit. Neque enim cauſam illius, contumelioſi hominis, ageres,

ἀφέμενος ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδέ με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη, εἶτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῒς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσϊόντα ᾔσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῒς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπῄνει τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ ποῦς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφέμενος) Ἀποστάς. G.

qui me relicta ſermones miſceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adeſſet. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, ſignificantem; extrema Thaidis aure prehenſa, reflexaque cervice, ita arcte illam oſculatus eſt, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iſte ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me ſcilicet. Ac ſubridebat Thais, ad me reſpiciens. Cum vero advenientem ſentirent Lamprian, & ſatiati tandem eſſent oſculis mutuis; ego tamen apud ipſum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais ſaltabat prima, nudatis multum talis, quaſi pulchros ſola habeat; cumque deſiſſet, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numeroſam ſaltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes *congrueret*, quam pulcher talus, & ſexcenta alia, quaſi qui Soſandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ᾽ οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν, οἵα ἐστι. Θαῒς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθὺς ἐς ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι, ὦ μῆτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἐᾷν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θύγατερ, οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ᾽ ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπῄνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γρα. ἐξαναστᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis ſit, noſti, cum lavet nobiſcum. Thais vero qualia ſtatim in me iecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis*, *ſaltatum & ipſa ſurgat!* Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, & ſaltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitioſius quidem iſtuc, filia; nec enim curare oportebat: ſed dic tamen, quid poſtea factum ſit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus ſupinum ſe abiecerat, lacunar reſpiciens, dum fatigata deſinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian oſculata es, &, tranſiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam venia indigna ſunt.

Phil. Viciſſim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἶτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ᾖδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνῃ, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀποῤῥήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

Mat. Deinde neque cubuiſti cum illo, ſed illo plorante etiam ceciniſti? Nonne cogitas, filia, nos eſſe pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meminiſti, aut quomodo hiemem ſuperiorem acturae fueramus, niſi hunc nobis Venus miſiſſet?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumelioſe ab illo tractari?

Mat. Iraſcere, ſed noli contra contumelioſa eſſe. An ignoras, qui amant, eos mox deſiſtere a contumelia, ac ſe ipſos reprehendere? Tu vero aſpera nimis ſemper in hominem fuiſti. Et vide, ne, quod eſt in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχὶ, γραῦν, οἷαι πολλαὶ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam noſti, mea Bacchis, anum, quales eſſe in

Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ πάνυ μισουμένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναιο) παραλαβοῦσα ἧκέ μοι. θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρῖνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὡς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί φῄς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλιττα, οἴχεται Χαρῖνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἅπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχὶ, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἑώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφήβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theſſalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praeſtent, ſi qua etiam valde exoſa ſit mulier; illa aſſumta, ita beata ſis! ad me venito. Veſtes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum eſt, ſed ad Simmichen, mea Meliſſa, tranſiit Charinus, propter quam tantas parentum iras ſuſtinuit, divitem illam recuſans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Iſta enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt iſta, Bacchis, omnia: & quintus hic dies eſt, quod omnino illum non vidi: ſed apud ſodalem ipſius Pammenen bibunt ipſe pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Meliſſa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud eſſe.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφείς. πόσα οἴει ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαί με περιβάλλουσαν, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὁπωστιοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ὀχλήσειας, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ᾔδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχὶ, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipſa habeo dicere. Sed nuper reverſus ex Piraeeo, (deſcenderat enim miſſu patris, debiti puto cuiuſdam exigendi cauſa) nec adſpexit me intrans, nec admiſit meo more accurrentem, ſed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum, aut ſcripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina veſtra ignominiae cauſa in pila proſcripta ſunt. Quem tu mihi*, inquam, *Hermotimum, aut quam pilam narras?* At ille nihil reſpondens, nec coenatus, averſus iacuit. Quas tu me putas admoviſſe illi machinas? amplexa ſum illum, convertere ad me ſtudui, dorſum averſi oſculata ſum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliri ſe paſſus, *At ſi mihi*, inquit, *diutius moleſta fueris, iam ſtatim, media licet nocte, abeo.*

Bacch. Tamen noſti Hermotimum.

Mel. At miſerius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γουσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἕωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ᾄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοὔνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἔπεμψα σὺν Ἀκίδα κατασκεψομένην· ἡ δ᾽ ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μέλιττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὖθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μέλιτταν.

ΒΑΚΧ. Ὢ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Ποῦ δ᾽ ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ᾽ ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ᾽ εἴ τινα εὕροιμι, ὦ Βακχὶ, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανεῖσα.

deas, ſi quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille ſub galli cantum ſurgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete ſcriptum nomen in Ceramico. Miſi ergo viſuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc ſolum ſcriptum ad dextram introëuntium verſus portam geminam, *Meliſſa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Meliſſam.*

Bacch. Male ſedulos iſtos adoleſcentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inſcripſit, qui zelotypia ipſum laborare ſciret. Atque ille ſtatim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc eſt atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui ſe cum Simmiche incluſerit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim ſua me praeſentia ſervaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ φιλτάτη, ὅτι χρησίμη φαρμακὶς, Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κἀκεῖνον εἰκῆ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπῳδῶν ἧκεν αὖθις ἐπ᾽ ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μέλιττα, τὸν μισθὸν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ δᾷδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμιᾷ τῷ θείῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

Bacch. Eſt, cariſſima, praeſtantiſſima venefica, Syra genus, cruda adhuc & campacta, quae mihi Phaniam, cum aſperum ſe & ipſe, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit poſt quatuor integros menſes, ubi ille incantationum beneficio ad me iam deſperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, ſi adhuc meminiſti?

Bacch. Capit mercedem non multam, Meliſſa, ſed drachmam & panem. Et appoſitos eſſe oportet cum ſalibus etiam ſeptem obolos, & odores ſacros, & facem. Haec quoque anus ſibi aufert. Et poculum temperatum eſſe oportet, eamque ſolam illud ebibere. Oportet autem ipſius viri praeſto eſſe aliquid, velut veſtes, aut ſoleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius ſoleas.

Bacch. Has de clavo ſuſpenſas ſuffitu ex odoribus facto imbuit, de ſale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπῳδήν τινα λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσσῃ, βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ᾗ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἧκέ μοι τὸ πλέον ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος ἐπὰν ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμὶ, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχὶ, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκὶ, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπῳδὴν εὐτρέπιζε.

tians ſimul nomina utriuſque, & ipſius, & tuum. Tum prolatum de ſinu rhombum intorquet, carmen ſimul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo poſt Phanias, ſodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Inſuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut obſervatum illius veſtigium, cum primum illud reliquiſſet, ipſa delerem, ita ut ſiniſtro illius meus dexter *pes*, ſiniſter autem contra dextro *veſtigio* inſiſteret, diceremque, *conſcendi te*, *& ſuperior ſum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. Καινα περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἐρᾷν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι ποιούσας μετ᾽ ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ᾽ εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκοτον γάρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾷς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καί τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incenſam, & coire vos, neſcio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiſti? verum dic, an vera ſint iſta?

Leae. Vera, Clonarion, ſed pudet me: eſt enim abſurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii eſt, aut quid ſibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una eſtis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, ſi quam aliam. Illa vero mulier vehementer maſcula eſt.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, niſi forte quaedam maſcula amica eſt. Tales enim Lesbi eſſe aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπείσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ ἀωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χείλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recuſent, ipſae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid eſt.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipſum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi perſuaſum ſit, & quae ſequuntur.

Leae. Convivium inſtituerat cum Corinthia Demonaſſa, divite & ipſa, atque eandem artem, quam Megilla, exercente: aſſumſerant autem me, quae cithara ipſas oblectarem. Cum autem ceciniſſem, & ſerum eſſet, atque tempus eundi cubitum, eſſentque bene potae, *Age ſane, mea Leaena*, inquit Megilla, *dormiendi iam tempus eſt, hic apud nos cuba utrarumque media.*

Clon. Accubuiſti ergo: deinde quid actum eſt?

Leae. Oſculabantur me primum ut viri, non ipſa modo applicantes labia, ſed os etiam aliquantum aperientes:

γουσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυὴς, καὶ ἐν χρῷ ὄφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, Ὦ Λέαινά, φησιν, ἑώρακας ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταθήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνήρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonaſſa autem inter oſculandum etiam mordere. Ego vero, quid res ſibi vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam incaluiſſet, fictitiam de capite comam aufert; impoſitam autem habebat valde ſimilem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipſamque cutem, ut viriliores athletae, detonſa; ut ego ipſo adſpectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidiſtine iam pulchrum adeo iuvenem? Ego vero*, inquam, *non video hic iuvenem*, *Megilla. Noli me*, inquit, *facere feminam. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demonaſſam, & mea uxor eſt.* Riſi ego hoc, Clonarium, &, *Tu igitur, Megille*, inquam, *cum vir ſis, imprudentibus nobis, ſicut de Achille dicunt, inter virgines delituiſti? & illud habes, quo viri cenſentur, & Demonaſſae facis, quod viri? Illud equidem*, inquit, *Leaena*, *non habeo: ſed neque omnino illo indigeo: ſed*

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὔ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνήρ εἰμι. Ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ᾽ αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ· ὁ δ᾽ αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοὔνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὔκουν, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἄλλα πάντα, ἀνδρός ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὅρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coëuntem me videbis. Ego, *Numquid ergo*, inquam, *Hermaphroditus es, quales multi eſſe dicuntur, habens utraque?* Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei eſſet, ignorabam. *Non*, inquit, *ſed omnino vir ſum.* Hic ego, *Audivi*, inquam, *Boeotiam tibicinam, Iſmenodoram, res patriae ſuae narrantem, cum diceret, fuiſſe quendam Thebis ex femina virum: fuiſſe eundem etiam vatem optimum: puto, Tireſiam nomen illi fuiſſe. Numquid ergo tibi ſimile quid uſu venit? Neutiquam*, ait, *mea Leaena: ſed ita nata ſum, ut vos reliquae: ſed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri ſunt. Igitur ſatis tibi eſt*, inquam, *libido? Quin tu praebe*, inquit, *Leaena, ſi fidem mihi non habes, &, nihil me inferiorem eſſe viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: ſed praebe: videbis enim.* Praebui, Clonarium, multum ſupplicanti, & monile mihi donanti pretioſum, atque lintea te-

λυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἤσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἥδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuiſſima. Tum ego illam uti virum complexa ſum: illa fecit, baſiavit, anhelavit, atque ſupra modum delectari mihi viſa eſt.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curioſe exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coeleſtis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ὦ Κορίννα, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίου μὲν ὡραίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὅρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. IGITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didiciſti: quae cum pulchro adoleſcentulo fueris, & minam mercedem primam abſtuleris, de qua monile iam ſtatim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναὶ, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τἄλλα παρ᾽ ἐμοῦ, ἅ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατὴρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἦ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμην τὰ σιτία μόλις· ἔβοσκον δέ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita ſane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale eſt Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi ſunt reliqua, & quomodo viri tractandi ſint. Nec alia enim nobis eſt, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non noſti, quam tenuiter ac miſere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipſius erat in Piraeeo nomen: eſtque audire deierantes omnes, non futurum poſt Philinum fabrum alium. At poſt mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo ſubtemen, aut ſtamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, ſpem exſpectans.

ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὔκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμην ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις ἁλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μῆτερ, ἢ τί λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἑταίρα ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἕξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes ſubducebam, te, ubi ad hanc aetatulam perveniſſes, me quidem alituram eſſe, te ipſam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & veſtimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adoleſcentulis una ſis, & bibas cum illis, & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, ſilia Daphnidis?

Crob. Ita ſane.

Cor. At illa meretrix eſt.

Crob. Nihil iſtoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut iſta, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore ſint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαιναι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὴς οὖσα, καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν ῥᾳδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἢν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκεται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ᾽ ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἠρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ᾽ ἀναπαυομένη.

ſtea! pannis ante veſtitam, quam ad maturam viris aetatem perveniſſet. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, veſtis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa ſibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter ſe ornavit, bene compoſita, & iucunda ad omnes, non eo uſque, ut in cachinnos facile ſolveretur, quod tu ſoles, ſed ſuave quiddam & illecebroſum ſubridens: deinde dextre verſata eſt *cum hominibus*, ut nec illuderet plane, ſi quis adiret ipſam vel deduceret, nec vero ipſa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (deriſui enim illud opportunum, & oderunt viri, ſi qua talis ſit) neque cibis, tanquam inſueta bonarum rerum, ſe ingurgitat; ſed extremis modo digitis attingit, ac ſilentio *ſumit* bucceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno hauſtu, ſed interquieſcens.

ΚΟΡ. Κἂν εἰ διψῶσα, ὦ μῆτερ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἔς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἄν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἓν τοῦτο θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδὲν, ὦ φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῴης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μῆτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὔκριτος, μεθ᾽ οὗ χθὲς ἐκάθευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ᾽ ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

11 Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Cor. Etiamſi forte ſitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus eſt, loquitur, neque in praeſentium quemquam dicta iacit, ſed ſolum illum, qui ſe conduxit, adſpicit. Et ob haec illi amant ipſam. Et cum cubitum eundum eſt, nihil illa laſcivum, nihil indecens egerit, ſed unum illud venatur undique, ut in poteſtatem illum redigat, & ſuum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam iſta diſcas, beatae nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu iſta.... Verum nihil, cara Adraſtea! dico: vivas ſolum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omneſne tales ſunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, ſed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non ſatis a natura felici.

ΚΟΡ. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θύγατερ· οὗτοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω ἀεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν ἁπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόριννας τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φὴς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προ⸱έξεις ἁπασῶν ῥᾳδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μειράκιον ὁ Εὔκριτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ῥᾳδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formoſi vero ſolum illud, formoſi volunt eſſe. Tibi vero ſemper ſit cura maioris lucri, ſi vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monſtrata, *Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam ſupra fidem dives eſt, ut ter beatam matrem praeſtitit!* Quid ais? facies iſta? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, ſi forte hodie quoque venerit adoleſcentulus Eucritus: certe promiſit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. Ἂν ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. Si talem adhuc unum amatorem inveniamus, Muſarium, qualis eſt Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἑκατέρᾳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτέ σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις ἀεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατὴρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὀμωμοκέναι αὐτὸν φῂς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὤμοσε γὰρ, ὦ μῆτερ, κατὰ ταῖν θεαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδή; καὶ διὰ τοῦτο πρώην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἕλκοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἔρανος. V.

ri *Veneri* albam capellam, Coeleſti vero & Hortenſi buculam unicuique, & coronare divitiarum donatricem *Iunonem*: atque in univerſum beatae ac ter felices erimus. Nunc enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obolum nondum unum tibi dederit, non veſtem, non calceos, non unguentum; ſed *apud illum* excuſationes ſemper, & promiſſiones, & longae ſpes, & multum illud, *Si pater*, & *Si dominus paternorum fuero!* &, *Tua erunt omnia!* Tu vero etiam iuraſſe illum tibi dicis, ſe legitimam ſibi uxorem te ducturum.

Muſ. Iuravit enim, mater, per Liberas & Cuſtodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, ſymbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dediſti? quem ille venditum abliguriit; & rurſus duo illa monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

δύο Δαρεικοὺς, ἅ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀθόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾷν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱός ἐστι τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ᾽ αὐτοῦ, ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ᾽ ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἢν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, φήσομεν, ἔστ᾽ ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνη τῶν εται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Epheſi curaſſet: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum ſodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane miſſus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatus eſt.

Muſ. Sed pulcher eſt, & imberbis, & amare ſe dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetiſque Areopagitae filius eſt: & ſe ducturum nos promittit, & magnas ab eo ſpes habemus, modo ſenex *moriens* conniveat.

Mat. Ergo, Muſarium, cum opus erit ſoleis, & poſtulabit ſutor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum ſpei a nobis*: & ad piſtorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, *Exſpecta*, dicemus, *dum Laches Colyttea* [tribu] *moriatur: ſolvemus enim tibi poſt nuptias.* Nonne te pudet, quae ſola mere-

ρῶν οὐκ ἐλλέβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μῆτερ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἶ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἧκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χειρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, φασὶ, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ.

tricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Muſ. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores ſunt?

Mat. Non: ſed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adoleſcentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, ſolum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania ruſticus cum veniret, imberbis & ipſe, minas ferens duas, (vini enim pretium patris miſſu acceperat) tu illum quidem ſuperbe reieciſti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Muſ. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium iſtum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod eſt in proverbio, Acarnanius.

Mat. Eſto. Agreſtis iſte, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταίρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα; ἐῶ τἄλλα, σήμερον Ἁλῶα ἐστί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὕρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ᾔτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἁλῶα ἐστὶ) Ἁλῶα, ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησιν, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepiſti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Muſ. At minatus erat Chaereas, ſe interfecturum utrumque, ſi quando me cum illo deprehendiſſet.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quaſi non meretrix eſſes, ſed legiferae *Cereris* ſacerdos. Mitto reliqua: ſunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei feſti cauſa?

Muſ. Non habet, *quod det*, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non ſervum immiſit deceptorem? non a matre petiit, minatus, ſe militatum enavigaturum, niſi accipiat? Sed

μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἴει, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἴει τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὅρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

deſidet, nos atterit, neque dans ipſe quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Muſarium, duodeviginti annorum te ſemper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipſe erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & baſiorum, & iuriſiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Muſ. Memor ſane erit. Argumentum eius rei hoc eſt, quod nondum duxit uxorem, ſed urgentibus, vim quaſi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiatur! Sed tum te, Muſarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chryſis, neque zolotypus eſt,

γίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ᾽ ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σὲ, ὡς φὴς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὔχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχὶ, ἀλλ᾽ ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque iraſcitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abſcidit, aut diſcidit veſtem; illene adhuc amator eſt?

Chryſ. Numquid ergo, Ampelis, haec ſola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec *ſunt*. Nam reliqua, oſcula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris ſignum & adhuc naſcentis: at ignis totus a zelotypia eſt. Itaque ſi te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus eſt, bona ſpera, &, ſemper eadem facere illum, opta.

Chryſ. Eadem? Quid ais? ſemper eum mihi dare alapas?

Amp. Non iſtuc: ſed indigne eum ferre, niſi ad ipſum ſolum reſpicias. Quandoquidem ſi non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, iraſceretur?

Chryſ. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἐρᾷν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἴεσθαι σπουδάζεσθαί σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ· ἀλλ᾽, ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεταί πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σὲ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὖσα τυγχάνεις. εἰ

ſuſpicatus eſt, amari me a divite, eo quod caſu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, ſi a divitibus coli te ſuſpicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem ſuum in eo putabit agi, ne rivales ipſum ſuperent.

Chryſ. Verum enimvero hic ſolum iraſcitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryſ. Neſcio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam ſic fiunt, ſi ſe putet *amator* negligi. Si vero ſolus potiri ſe credat, marceſcit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixiſti. Si vis, narrabo

βούλει δὲ, καὶ διηγήσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἤρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστὴς, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἠξίου δεσπότης εἶναι. ἤρα δὲ, ὦ Χρυσὶ, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε δακρύων, οὔτε ἀωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθευδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφὼς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεῳγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεῤῥήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς, μό-

tibi, quae quondàm mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus daniſta, qui poſt Poecilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, & herus eſſe poſtulabat. Amabat autem, Chryſis, amorem quendam in ſummo tantum innatantem, nec ingemiſcens, neque lacrimans, neque intempeſta nocte veniens ad fores; ſed ſolum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque ſat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando excluſiſſem, (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miſerat) primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non mitterem ego; Calliades autem intus eſſet rurſus: tum demum incaleſcens Demophantus & ipſe ad eam rem inflammatur: & cum adſtans aliquando apertam obſervaſſet ianuam, ploravit, pulſavit, interfecturum ſe minatus eſt, veſtem diſcidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, ſo-

νος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσὶ, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἥν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menſes octo integros. Uxor autem ipſius dictare omnibus, me venenis in furorem illum egiſſe: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chryſis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adoleſcentulus, ſi quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὥς φασιν· ἑώρακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ᾽ αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἑπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ᾽ αὐτοῦ, ἠρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

Dorc. PERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Polemo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipſa quoque: ſagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pediſſequos ſimul multos. Et amici ut viderunt, ſalutandi cauſa ad ipſum concurrere: interea famulum conſpicata a tergo ſequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθὺς, ἀλλ' ἐκεῖνα, Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διῒ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο ἀεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ ἀεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρός γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἑκάστην.

vi, &, cum ſalutaſſem prius, *Dic mihi*, inquam, *Parmeno, ut egiſtis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reverſi eſtis?*

Pan. Non oportebat hoc ſtatim: ſed iſta, *Cum ſalvi rediiſtis, multas gratias agimus Diis, & hoſpitali praeſertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem ſemper interrogavit, ut ageretis? & ubi eſſetis?* Si vero illud etiam addidiſſes, *Lacrimavit etiam, & ſemper memoriam uſurpavit Polemonis*, multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio ſtatim haec omnia: apud te vero nolebam *iterum* dicere, ſed ea ſolum, quae audivi. Nempe apud Parmenonem ſic inceperam, *Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime ſi quis rediiſſet e proelio, ubi caeſi eſſe multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκὰς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἶτα ἑξῆς μετ' οὐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κἀκεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ηὔχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεΦάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέΦαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆΦος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἴασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo poſt iſta rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus.*

Pan. Itane ille quoque ſine prooemio, quam meminiſſet mei Polemo, aut deſideraſſet, aut vivam invenire optaſſet?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renuntiavit, divitias multas, aurum, veſtem, pediſſequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, ſed dimenſum modio, modios multos. Habebat autem ipſe quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, ſuprema quidem facies rubicunda. Paſſa ergo ſum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Piſidas ſe geſſerit Polemo, & haec tibi nuntiatura tranſcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὕροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἴει ποιήσειν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκὰς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τἄλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκὰς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) reſciverit, & intus apud nos eſſe Philoſtratum invenerit; quid facturum eſſe exiſtimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praeſenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honeſtum eſt, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Inſuper zelotypus eſt, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iſte audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae conſilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philoſtratus.

Pan. Quid me fiet? Quid ſi terra mihi dehiſcat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσιὼν ὑμῖν; σιωπᾷς; εὖγε, οἴχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καί σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς, Πανδίονος φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε ᾤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγὲ, Παννυχὶς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὰν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidiſti me, homo. Tu vero ſalve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Iſte ergo quis eſt, qui ad vos acceſſit? Taces? Euge! periiſti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem feſtinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te diſpoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienſis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum ſapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea eſt Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam etiam alterum, cum ſarcinas diſpoſuerimus. Et iam ſequere me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeeſſe apud Odryſas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μέν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος πάρειμι. τοὺς Θρᾶκας, ὦ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὡπλισμένοι ἥκον, ἐμφράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὁπλιτικὸν, παρ᾽ ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις, καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem eſt, & ſequetur, ſi voluerit.
Pan. Quid agam, Dorcas?
Dorc. Intraſſe melius erit. Irato enim adeſſe Polemoni non convenit: & magis ipſa zelotypia intendetur.
Pan. [*ad Philoſtratum*] Si vis, intremus.
Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos; aut fruſtra ego tot caedibus exercitatus adſum. Heus, Parmeno, Thraces *adduc.*
Par. Armati venerunt, phalange obſepſere angiportum: in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores & ſagittarii, reliqui in ultima acie.
Phil. Tanquam parvis infantibus iſta, mercenarie, dicis? & larva quaſi terrere nos poſtulas? Tu enim gallum gallinaceum an interfeciſti unquam? aut bellum vidiſti? ca-

χα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ᾽ ὀλίγον, ἐπειδὰν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἥκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἕπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὡς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

1 Διμοιρίτης ὢν) Διμοιρίτης, τούτῳ ἐνίοτε τὸ τριόβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγὸς, διὰ τὸ παρ᾽ ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταὐτό φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

ſtellum forte inſediſti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin ſcies paulo poſt, ubi accedentes nos protenſis haſtis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo inſtructi. Ego autem & Tibys iſte (ſolus enim hic me ſequitur) lapidibus vos ac teſtis ita diſpergemus, ut neque, quorſum effugiendum ſit, reperiatis.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σὲ, ὦ Δροσὴ, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ᾽ ὑμῖν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Droſe, adoleſcentulus ille Clinias? Diu enim eſt, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὔκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὡμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἑξῆς ἡμερῶν,

Droſ. Non amplius, mea Chelidonium: magiſter enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis eſt iſte? Diotimumne dicis, ludi gymnici magiſtrum? nam ille quidem mihi amicus.

Droſ. Non: ſed *eſt* perditiſſimus ille philoſophorum Ariſtaenetus.

Chel. Triſtem illum dicis, hirſutum, barba prolixa, qui cum adoleſcentibus inambulare ſolet in Poecile?

Droſ. Illum dico impoſtorem, quem utinam videam peſſime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod iſtuc perſuaſit Cliniae?

Droſ. Neſcio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore uſum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hiſce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ᾽ αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν Ποικίλῃ· ἡ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νεῦσαι πόῤῥω, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθριάσαντα κάτω ὁρᾷν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ᾽ ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ᾽ ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἴει διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ᾽ ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλην ὀψίαν ἧκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τουτὶ παρ᾽ αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque acceſſit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem; (neſcio vero quid de illo mihi praeſagiebat animus) miſi Nebridem, quae circumſpiceret illum in foro verſantem, vel in porticu. Illa vero inambulantem ait ſe vidiſſe cum Ariſtaeneto, & innuiſſe ei e longinquo. Ipſum vero cum rubore deieciſſe vultum, nec amplius eo oculum adieciſſe. Deinde una in urbem iiſſe. Illa ad portam uſque geminam proſecuta, cum nec omnino ſe converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuiſſe, quae coniectare non poſſem, quid factum eſſet adoleſcentulo? Sed, *numquid aliqua in re ipſum offendi?* dicebam; *an alterius amore captus me odit? At pater prohibuit?* Multa talia verſabam in animo. Iam vero ſero veſpere venit Dromo, hanc ab illo epiſtolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: noſti enim ſane literas.

ΧΕΛ. Φέρ', ἴδωμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλοῦντα ἔπειξίν τινα τοῦ γεγραφότος. λέγει δὲ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τοὺς θεοὺς ποιοῦμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἲ αἲ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κἀκεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρᾳ συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾷν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὥστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ

Chel. Age, videamus literas, non valde diſertas, ſed ſibi implicitas, feſtinationem quandam ſcribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amaverim, mea Droſe, Deos facio teſtes.*

Droſ. Hei, hei! miſer ne ſalutem quidem adſcripſit.

Chel. *Et nunc non odio, ſed neceſſitate, diſcidium a te facio. Pater enim Ariſtaeneto me commendavit, apud quem philoſophiae dem operam. Et ille (comperit enim noſtra omnia) multum ſane me increpuit, indignum eſſe dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Eraſicleae filium: multo enim melius eſſe, virtutem praeferre voluptati.*

Droſ. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adoleſcentulum!

Chel. *Itaque neceſſe eſt illi parere. Accurate enim me ſequitur & cuſtodit: nec adſpicere licet quidquam, praeter ipſum. Si*

σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθείην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἐμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Κἀμοὶ οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συνεῖναι τοῖς ὡραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνούμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

vero modeſtus ſim, & per omnia ſibi obſequar; pollicetur, beatum me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut ſcriberem, me ſubduxi. Tu vero felix mihi eſto, ac memento Cliniae.

Droſ. Quid tibi videtur haec epiſtola, Chelidonium?

Chel. Cetera *velut* Scytharum dictio: at illud, *Mémento Cliniae!* habet ſpei aliquid reliquum.

Droſ. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem eſſe Ariſtaenetum, & diſciplinae obtentu rem habere cum formoſiſſimis adoleſcentulis, & privatim ſermones habere cum Clinia, promiſſa quaedam illi pollicentem, quaſi Dîs parem facturus ſit. Verum etiam legit cum illo amatorios quoſdam antiquorum philoſophorum ſuis cum diſcipulis ſermones,

μειράκιόν ἐστιν· ἠπείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσὴ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέκνισται γὰρ κἀκεῖνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάῤῥει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ᾽ ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτὸς, ὦ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταινέτου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρέψαι. G.

& totus eſt in hoc adoleſcentulo. Minatus autem eſt *Dromo*, ſe patri Cliniae denuntiaturum iſta.

Chel. Oportebat, Droſe, cibo corruptum impellere Dromonem.

Droſ. Feci: & praeterea meus eſt; prurit enim & ille in Nebridem.

Chel. Bono animo eſto. Bene ſuccedent omnia. Ego vero etiam inſcribere cogito in pariete in Ceramico, ubi inambulare ſolet Architeles, *Ariſtaenetus corrumpit Cliniam!* ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem.

Droſ. Quomodo vero ſatis occulte poteris ſcribere?

Chel. Noctu, Droſe, ſumto alicunde carbone.

Droſ. Euge, iuva modo, Chelidonium, pugnam adverſus impoſtorem Ariſtaenetum.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἑταίραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δοὺς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνῆσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἔρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἠμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. MERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, averſus deinde iacet lacrimans & ingemiſcens? Sed neque bibiſti, puto, iucunde, neque coenare ſolus voluiſti. Ploraſti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non deſinis pueruli inſtar eiulare. Iſta ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius poſſum.

Tryph. Sed me non eſſe, quam amas, illud quidem ſatis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quaſi murum inter nos quendam veſte interpoſita feciſſes, metu, ne forte

ἐστὶν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἄν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, κἀκείνη σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἑταίρα ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπὲ τοὔνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὁποτέραν λέγεις; δύο γάρ εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγοῦντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι᾽ ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen eſt illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut miniſtranda ſint talia, novi.

Charm. Quin noſti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obſcura eſt meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim ſunt: illam ex Piraeeo, quae nuper demum devirginata eſt, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor eſt, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen eſt?

Charm. Hanc ipſam. Equidem captus ab illa atque irretitus ſum.

Tryph. Propter hanc ergo ploraſti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus eſt, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερὰ, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσειας ἂν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτὲ καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτέ μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; ſed menſes fere ſeptem ſunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidiſtine totam accurate; an facies ſola *eſt*, & partes corporis apertae, quae vidiſti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti ſe Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos conſiderandis illius temporibus, ubi ſolum ſuos ipſius capillos habet, reliqua omnis coma prolixa adſcititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana eſt. Quamquam quid hoc eſt? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo uſque mihi indulſit.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτῃ μὴ συνών; ἦπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥᾳδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρείληφα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἧκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ᾖσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φὴς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην,

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauſeaturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua pardali ſimilis eſt. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi eſſe non licuit? Numquid fortaſſe etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ita ſane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poſcenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moſchione recepto, me excluſit; pro quo dolorem ipſi ut regeram, te aſſumſi.

Tryph. Ita me Venus, non veniſſem, ſi quis mihi praedixiſſet, ideo me arceſſi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed diſcedo. Iam enim tertium hoc gallus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera ſunt, quae narras de Philematio, de coma adſcita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλουται μετ᾽ αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἂν ὁ πάππος διηγήσεταί σοι, εἴγε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφῃρήσθω μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adſpicere illam poſſim amplius.

Tryph. Matrem interroga, ſi quando cum illa laverit: de annis enim vel tuus tibi avus narrabit, ſi adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis ſit, auferatur iam murus, complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una ſimus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. Θρύπτη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ᾔτησά σε, μήτ᾽ ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὁποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioëſ. DELICATUS es, Lyſia, adverſus me? & iure quidem, quae neque argentum unquam te popoſcerim, neque excluſerim venientem, dicens, *intus iam alius!* neque te ſubegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumſcripto, aut ſpoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; ſed ſta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον, καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινὰ προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾤμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ὤμνυες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοὶ, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπῄνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρώην δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρὶς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio ſine mercede te, ſine ſymbola receperim. Noſti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in magiſtratu eſt, & Paſſionem nauclerum, & aequalem tuum Meliſſum, licet, mortuo ipſius nuper patre, ſuarum rerum poteſtatem ipſe adeptus ſit. At ego te mihi Phaonem ſolum habui, nec adſpiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera eſſe, quae iurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram, increpante matre, & apud amicas me accuſante. Tu vero ubi ſenſiſti, me tibi obnoxiam, tibi intabeſcere, modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens laudabas pſaltriam Magidium. Ego autem ob iſta ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberetis, Thraſo, tu, & Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λὶς, ἐχθρὰ οὖσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ᾽ εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὔ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πιὼν ἂν ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδοὺς δὲ τῷ παιδὶ πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλὶς αἰτήσειε, μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγχέαι· τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακὼν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πως, εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τὶς θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ· σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσῃς τὶ περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum ſcires, Cymbalium quidem quod quinquies oſculatus es, non vehementer curavi, tibi enim feciſti hac oſculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monſtrabas poculum, tradens autem ſervulo, ad aurem illi imperabas, niſi Pyrallis poſtularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorſum, obſervato, Diphilum aliud agere, qui cum Thraſone loqueretur, antrorſum inclinatus, accurateque collineans, in ipſius ſinum coniiciebas, ita ut ne ſtuderes quidem meum conſpectum effugere; quod illa oſculata intra papillas ſub ſtrophio abſcondidit. Haec igitur qua cauſa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? quem adſpexi alium? nonne ſoli tibi vivo? Non magnum eſt, quod facis, Lyſia, miſeram mulierculam dolore cum afficis, inſano tui amore flagrantem. Eſt aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν· ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὑρήσω θανάτου, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοίην βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπὲ, Πυθιὰς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπών με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιὰς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἤν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δὶς ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὄψει γὰρ ἀνακαιόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula eliſa, aut praecipitem deſiliiſſe in puteum, aut unam certe mortis viam inveniſſe, ne meo tibi conſpectu amplius moleſta ſim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me reſpicis, & dentibus infrendes? ſi quid enim me accuſas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne reſpondens quidem me relicta diſcedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lyſias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum eſſe? Lapis, non homo eſt. Verum, ſi, quod res eſt, dicendum eſt, tute ipſum, Ioëſſa, corrupiſti, quae nimis illum amaris, idque ipſum oſtenderis. Oportebat vero non nimis illum ſtudioſe colere. Superbi enim, eo animadverſo, fiunt. Deſine plorare, miſella, &, ſi me audis, ſemel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μηδ᾽ εἴπῃς, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίη φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ᾽ ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιὰς, ἠκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιὰς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ διὰ σὲ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιὰς, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἑταίρα ἐστι. πότε δ᾽ οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἕκτην σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νὴ Δί᾽, ἕκτην

14 Πότε δ᾽ οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëſ. Tu vero ne quid *tale* dicas: apage! ego Lyſiam excludam? utinam ne ille prior diſceſſionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëſ. Perdidiſti nos, Pythias: audivit forte, de excluſione cum diceres.

Lyſ. Non propter iſtam redii, Pythias, quam nec adſpicere amplius, talem *mulierem*, digner: ſed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo eſt Lyſias.

Pyth. Quin hoc ipſum modo dicebam, Lyſia.

Lyſ. Ferre igitur me iubes, Pythias, iſtam plorantem modo Ioëſſam, qui iuxta adſtiterim aliquando ipſi dormienti cum adoleſcentulo, me deſerenti?

Pyth. Lyſia, ut in ſumma dicam, meretrix eſt! quando vero illos una cubantes deprehendiſti?

Lyſ. Sextus fere hic dies eſt. Recte, ſextus ipſe, ſecun-

γε, δευτέρᾳ ἱσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἑβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρῴην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ᾗ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαί με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾷον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἧκον, τὴν αὔλιον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἑώρων τὸ ἆσθμα ἓν, τὸ μὲν πρῶτον ᾤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

5 Τῷ θριγκῷ) Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἴκων ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γεῖσσα. G.

Θρίγκον) Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων. V.

do menſis die: hodie autem eſt ſeptimus. Pater cum ſciret, me olim amore bonae iſtius captum, me incluſerat, &, ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non poſſem, niſi cum illa eſſem, Dromonem iuſſi ad conſeptum aulae, qua parte humillimum eſt, acclinatum adſtare, meque recipere tergo, qua ratione facile tranſcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Tranſcendi, veni: ianuam atrii cum cura clauſam reperi: media enim nox erat. Non pulſavi igitur, ſed ſublata ſilentio ianua, quod alias iam feceram, ſupra cardinem, intravi ſine ſtrepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adſto.

Ioëſ. Quid dices, ſancta Ceres! vehementer enim laboro!

Lyſ. Cum autem ſimplicem ſpiritum non duci ſentirem, primo putabam equidem, dormire cum iſta Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὗρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἁπαλὸν, ἐν χρῷ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ἦν, φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιὰς, ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἕκτης ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρήσατο, ὦ Λυσία· ὑπέῤῥεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον καὶ ἡ περίθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonſum, unguenta redolentem & ipſum. Hoc videns, ſi quidem cum gladio veniſſem, non cunctatus eſſem .... iam ſcitis ... Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioëſ. Hoc igitur te, Lyſia, male habuit? Haec ipſa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëſſa, dicere.

Ioëſ. Quidni dicam? Pythias erat, cariſſime, vocata a me, ut una dormiremus. Triſtis enim eram, quae te non haberem.

Lyſ. Pythias, ille ad cutem detonſus? tum deinde intra ſex dies tanta illi coma renata eſt?

Ioëſ. Ob morbum radi ſe curavit, mi Lyſia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum impoſuit.

δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον οὕτως ὄν, πεῖσον αὐτόν. ἰδοὺ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιὰς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σὲ, ὦ γενναιότατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Oſtende, Pythias, oſtende, rem ita ſe habere: fidem fac viro: en tibi adoleſcentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lyſ. Nonne vero oportebat, Ioëſſa, idque amantem, qui *ſuis ipſe manibus* illum palpaſſet?

Ioëſ. Ergo tibi quidem iam ſatisfactum eſt... Viſne autem, ut viciſſim ego tibi dolorem obiiciam, iuſte ipſa viciſſim tibi iraſcens?

Lyſ. Minime vero; ſed bibamus iam, & nobiſcum Pythias: aequum enim eſt, illam noſtro foederi intereſſe.

Ioëſ. Aderit. Quid ego propter te perpeſſa ſum, generoſiſſime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata eſſe. Verum illud... vide, Lyſia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἳ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, ſtatim ad meum conſpectum pertimuerint, & nemo amplius reſtiterit. Tum igitur emiſſa haſta ducem equitatus illorum ipſo cum equo traieci. In reliquos autem, qui conſtiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, ſoluta quidem phalange, ſed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur ſtricto gladio animoſe invadens, ipſa equi impreſſione ſeptem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipſo cranio caput diſſecui: vos autem, Chenida, paulo poſt aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam ſo-

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὁπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προὐκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὤν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἑταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Κἀγὼ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnares cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidiſti?

Leont. Bene admones me actionis & ipſius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur eſſe praeſtantiſſimus, Graeci nominis contemtor, in medium progreſſus provocabat, ſi quis pugnare ſecum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum, & ipſe adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Ariſtaechmus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhuc fungebar: audacia tamen ſumta, dimotis, qui me retinere vellent, ſodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, criſtaque & vibrata haſta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & noſti,

ὡς εἰχόμην σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ᾽ ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὡπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοὴ εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ᾽ ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε εἴκαζον;

ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, νὴ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικὶς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον, εἶτ᾽ ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis ſubires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia ſumta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, ſed totus ipſe etiam aureus. Itaque clamor ſtatim elatus a noſtris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conſpectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & criſta. Dic, Chenida, cui me omnes tum aſſimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem ſpargebat paludamentum, adeo pelta ſplendebat.

Leont. Cum vero congreſſi eſſemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum haſta perſtringens paulum ſupra genu. Ego vero, clypeo illius ſariſſa mea perfoſſo, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἦλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

ΥΜΝ. Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιαρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἄν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειέ τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθοίη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΥΜΝ. Ἀλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταζέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσῃ. εἶτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἠράσθης ἄν.

caput gladio amputavi: ſic cum armis viri redeo, caput ſimul fariſſa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda iſtaec & terribilia de te narras, nec te ulla amplius adſpicere ſuſtineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc diſcedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non ſuſtineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones iſta acta ſunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, ſtillavitque in te ſanguis de capite barbari, quod ferebas in ſariſſa. Deinde talem ego hominem complectar, & oſculer? Abſit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin ſi in armis me videres, bene novi, me amares.

ΥΜΝ. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διῃρημένου. τί οἴει τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννὴς, ὦ Ὑμνὶ, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ᾤμην ἡσθήσεσθαί σε ἀκούουσαν.

ΥΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὕροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἕπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔῤῥωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ, ὁπόσων ἂν ἐθέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνὶ, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῆ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauſeo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac ſpectra interfectorum, & miſeri praeſertim decurionis, cui in duas partes caput a te diſſectum eſt: quid putas, ipſum opus & ſanguinem ſi viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & puſilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri ſperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, ſi quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies eſt. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortiſſime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane ... Diſceſſit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam ſimplicem perter-

φόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιών· ἐγὼ δὲ ἑώρων εὐθὺς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὤμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλών.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταῤῥεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μιαρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἄπιθι δ' οὖν, καὶ πεῖσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ruiſti, quatienda criſta, & incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego vero ſtatim videbam, quomodo expalleſceret, te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret, & perhorreſceret, cum diffidiſſe te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi viſum iri. At tu inſuper me, Chenida, perdidiſti, ſubiicienda mihi illa pugna ſolitaria.

Chen. Nonne igitur opórtebat tua adiuvare mendacia, cum tuae illius gloriationis cauſam viderem? Tu vero ita terribile illud feciſti. Eſto enim. Abſcideris caput miſero Paphlagoni, quid etiam opus fuit haſta illud figere, ut ſanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant confiсta. Abi ergo, & illi perſuade, mecum ut cubet.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἑλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεὺς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἱροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum eſſe omnia, cum fortis ipſi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi ſis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te faſſus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &, me mentitum eſſe, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. ΝΥΝ με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. NUNC me excludis, Myrtale, nunc, poſtquam pauper per te factus ſum? Cum vero tot tibi res afferrem, amaſius, vir, dominus, omnia ego fui. Poſtquam vero ego iam plane exhauſtus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν φὴς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα ὁπόταν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὁπόσα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἧκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρέως ἐκλαθομένου αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatorem inveniſti: ego excludor, & ad fores ſto lacrimans; ille vero noctibus amatur, & ſolus intus eſt, & pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis uterum.

Myrt. Iſta me, Dorio, enecant, & maxime cum multa te dediſſe dicis, & pauperem propter me factum eſſe. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attuliſti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuiſti *apud me* noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabaſtrum e Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuiſſet.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρώην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοὶ, τῆς μάχης. κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηροὺς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα,

ΔΩΡ. Ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνάμην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρώην δὲ ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σοῦ ἕνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abſtulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, poſt multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saperdas quinque, & percas quatuor, cum e Boſporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in reticulo ſiccos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pataris inaurata ſandalia, ingrata *mulier.* Caſei tandem recordor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum iſta, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri *remigum* dextro praefectus ſum: & tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodiſiis, nonne drachmam poſui tua cauſa ad pedes Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: & huic Lydae ſaepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν, οὐ γὰρ ἂν ἤρεττον, εἴγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τουτὶ πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτώνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὅρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ᾔδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσαν.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ὃν ᾔδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδα· καὶ πρώην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν, καὶ φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἵῳ ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in ſummam collecta, ſubſtantia nautae erat.

Myrt. Cepae & ſaperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, ſi dives eſſem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem ſciam, quaenam tibi a Bithyno munera *venerint*.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc craſſius.

Dor. Ille? Quin olim te habuiſſe, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidiſti, multo erat tenuius, & Smaragdos non habuit: tum *emit* inaures haſce, & tapetem: & nuper minas duas, & domus mercedem ſolvit pro nobis; non ſandalia de Pataris, & caſeum Gythiacum, & *id genus* nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxo-

δεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χροιὰν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρω, πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία γε οὖσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὅρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. Ὦ μακαρία ἐκείνη, ἥ τις ἐραστήν σε, ὦ Δωρίων, ἕξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέῃς.

3 Ὦ Διοσκούρω) Ὡς ναύτης τοὺς Διοσκούρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτῆρες ἐλέγοντο τοῖς πλέουσι. V.

9 Δάπιδες) Τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι. V.

rem duxit: ſupra quinquaginta omnino natus eſt, recalvaſter, & colore inſtar ſcarabaei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioſcuri! illius multae, praeſertim cum canit & bellus eſſe vult, aſinus ad lyram, aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: & naſcatur vobis puer patri ſimilis. Ego vero & ipſe inveniam Delphidem, aut Cymbalium quandam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam noſtram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes vero, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Dorio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caſeum, cum redibis e Gythio.

XV.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. Τι δακρύεις, ὦ Παρθενὶ, ἢ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐῤῥάπισέ με, αὐλήσασαν εὑρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, κάλειται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλὶ, αἵμα

9 Ἐπεισπεσὼν) Γραι. ἐπεισπέσας. *G.* Lege ἐπεισπαίσας. Hoc addiderat *Solan.* continuo, adeoque dubie, num a ſe, an id in *G.* invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. QUID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulſavit me, cum deprehendiſſet tibiis canentem apud Crocalen, conductam a rivali ipſius Gorgo, & tibias mihi fregit, & menſam inter coenandum evertit, & craterem irruens effudit. Et ruſticum illum Gorgon de convivio detractum crinibus, pulſarunt circumſtantes tum ipſe miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut neſciam, viverene homo poſſit, mea Cochlis. Nam copioſus

τε γὰρ ἐῤῥύη πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξῴδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τὶς ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτοπος· ἡ Κροκάλη δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαῤῥάξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὔπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, κἀμὲ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοὴ, καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν

de naribus profluxit ſanguis, & facies illius tota intumuit & livida eſt.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta inſania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum poſtulaſſet, ſi ſolus habere ipſam vellet, non dante Dinomacho, illum excluſit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua. Gorgum vero, Oenoënſem quendam ruſticum divitem, ſuum olim amatorem, & bonum virum, admiſit, quicum biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero proceſſerat compotatio: ego Lydium quoddam ſonabam: ſaltandi cauſa iam ſurgere parabat, plaudente Crocale, ruſticus: laeta erant omnia; cum tibi ſubito exauditur tumultus & clamor, & aulaę porta effringitur. Et paulo poſt

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθὺς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀψόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἳ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλίαρχοι λέγοντες, ἤν τι δοῦναι δέῃ, Περίμεινον, φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἁλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes ſane robuſti, & inter illos iſte Megarenſis. Statim ergo everſa omnia, Gorgos ipſe, uti dixi, pulſatus, & humi iacens conculcatus eſt. Crocale, neſcio quomodo, fuga ſe ad vicinam Theſpiadem ſubduxerat. Me vero colaphis caeſam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam ruſticus, urbanos quoſdam amicos viſurus, qui tradant Megarenſem magiſtratibus.

Cochl. Iſti fructus amorum iſtorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces ſe ac tribunos cum dicant, ſi quid dandum ſit, *Exſpecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris, dum ſtipendium percipiam, & faciam omnia.* Male pereant igitur ſuperbi impoſtores. Recte ſane ego iſtos omnino non admitto. Piſcator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

ſticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At iſti, qui ſuas criſtas quatiunt, & enarrant pugnas, *inanis ſunt*, Parthenis mea, ſtrepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

1 Ὁ ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρῖνος, ἢ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεὺς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν κἂν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

1 ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonactis vita*, & in ſequenti ſermone. In hoc Dialogo Chriſtianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille ſermo alterius, quam Luciani, eſſe videtur. *Peregrinum* Gellius ſe Athenis vidiſſe ait, qui poſtea cognominatus eſt *Proteus*. L. XII, c. 11, virum *gravem & conſtantem* vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali ſpectaculo, pyra, quam ſibi ſubſtruxerat, incenſa, interiiſſe. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipſe nominare ſe gaudebat, Proteus, ipſum illud Homerici Protei fatum ſubiit: gloriae enim cauſa cum fuiſſet omnia, & in mille ſe formas vertiſſet, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus verſus eſt Empedoclis exemplo, niſi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipſe ſe iniiceret; at hic generoſus homo, obſervata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
δησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε 2
γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὢ τῆς ἀβελτηρίας,
ὢ τῆς δοξοκοπίας, ὢ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόῤῥω ταῦτα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέ-
στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ᾽ αὐτῷ, ἀλλ᾽ ὀλίγου
δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ σοι διεσπάσθην, ὥσπερ ὁ
Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
σκευὴ, τοιάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σωρεύσας. G.
16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περεγρῖνος, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διείργασται μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυ-

Graecarum frequentiſſima, rogo exſtructo maximo, tot teſtibus inſiliit, cum rationem conſilii ſui non multis ante ipſum factum diebus apud Graecos reddidiſſet. Quare te videre mihi videor multum ridentem obeſas viri ſenis nares: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah aerumnoſam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus ſolemus. Ac tu quidem e longinquo iſta & multo ſecurius: at ego apud ipſum ignem, & prius adhuc in magna audientium multitudine iſta dixi, graviter ferentibus quibuſdam, quotquot amentiam ſenis admirarentur. Erant autem, qui & ipſi illum riderent. Sed parum abfuit, quin diſcerptus tibi fuiſſem a Cynicis, ut a canibus Actaeon, aut ipſius Pentheus conſobrinus a Maenadibus. Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipſum auctorem

ἡλίκα ἐτραγῴδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου, εἶτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοὴ ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
4 στὰς βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῷε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου

τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγῳδιοποιοὶ γράφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσαγωγέα. V.

fabulae noſti, qualis fuerit, quaſque tota vita dederit Tragoedias, ſupra Sophoclem & Aeſchylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, ſtatim audiebam per Gymnaſium illorum Cynicum quendam, magna atque aſpera voce, conſueta illa, & iſtam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque ſimpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, ſtudebo ipſa tibi illa, uti prolata ſunt, referre. Tu vero agnoſces nimirum, qui ſaepe clamantibus adſtiteris. *Proteum ergo*, inquit, *vanae cupidum gloriae dicere quiſquam audet? o terra, & ſol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae ſuae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, ſole illum inſigniorem, illum, qui cum ipſo certare poſſit Olympio. Sed quod*

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῷ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικὸς, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἠξίου αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πως φυλάξαι

per ignem educere ſe de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim ſic Hercules? Non enim Aeſculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixiſſet iſta Theagenes, (hoc enim clamoſo illi nomen erat) interrogo adſtantium aliquem, *Quid vellet ſibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo poſt*, inquit, *cremabit ſe ipſe Proteus Olympiis. Quomodo*, inquam, *aut, qua de cauſa?* Tum ille reſpondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non poſſes. Audivi igitur profundentem reliqua, & admirabiles quoſdam dicendi exceſſus de Proteo proferentem. Nam Sinopenſem illum, aut illius magiſtrum Antiſthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, ſed nec ipſum Socratem: Iovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen viſum illi eſt aequo aliquatenus faſtigio utrumque ſervare, atque ita ora-

6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαρωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo, inquit, opera praeſtantiſſima ſpectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc ſimulacrum abibit, invectum igni, nobis relictis orphanis.* Iſta multo cum ſudore ubi pronuntiaſſet, ploravit ridicule, & crines ſibi vellit, *aliquantum* tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut conſolantes abducunt. Poſt hunc vero alius ſtatim eſcendit, dilabi multitudinem non paſſus, ſed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum riſit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorſus eſt: *Quandoquidem exſecrabilis ille iſte Theagenes finem impuriſſimae orationis ſuae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti riſu incipiam*, & denuo riſit tantum, ut etiam noſtrûm plu-

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἢ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησό-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλοὺς,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἁλόμενος διέφυγε, ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἶτα μειράκιόν τι ὡραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβεύοντας. G. Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ῥαφανῖδι) Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποινήν. ἐπὰν γὰρ ἑάλω μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶντες, ῥαφανῖδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πάνυ ἁδρὰν ἔνειρον. V.

res ad riſus ſocietatem pertraheret. Dein ſe convertens, *Aut quid enim aliud,* inquit, *viri, faciendum eſt, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros ſenes deſpuendae cuiuſdam gloriolae cauſa tantum non ſaltare in caput in publico? Ut autem ſciatis, quale ſimulacrum ſit iam comburendum, me audite, qui diligenter obſervavi illius animum, & vitam exploravi: quaedam vero de civibus iſtius exquirendo cognovi, iiſque, qui neceſſitate quadam recte iſtum noſſe debebant. Hoc enim fictum naturae manibus ſimulacrum, hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem perveniſſet, in Armenia deprehenſus in adulterio plagas accepit ſane multas, ac tandem ſaltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adoleſcentulum formoſum cum corrupiſſet, tribus millibus redemit ſe a*

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξιον, καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστίαν.) Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὦ μιαρὲ, καὶ παντὸς ἐπέκεινα θαύματος· εἰ καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκεπτον καὶ ἀθέατον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praeſidem Aſiae deduceretur. Haec, & quae ſunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis ſimulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium eſt. Quamquam noſtis omnes & audiiſtis, ut ſenem ſuffocaverit, non paſſus illum ultra ſexaginta annos iam ſeneſcere. Deinde cum pervulgatum eſſet facinus, exſilio a ſe damnatus oberravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Chriſtianorum ſapientiam edidicit, in Palaeſtina cum ſacerdotibus illorum & ſcribis verſatus. Et, quid multa? Brevi tempore, ut pueri iuxta ſe viderentur omnes, effecit, Propheta ipſe, & chori illorum praeſul, & concionator, & ſolus omnia. Ac librorum alios interpretatus eſt, ac declaravit, multos ipſe conſcripſit: itaque Dei inſtar ipſum habebant, & utebantur legiſ-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπέγραφον. τὸν
μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ
Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τε-
λετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12
ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ
καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν
ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν
ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν
ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρπάσαι πει-
ρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἥγε ἄλλη
θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγί-
γνετο· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ
περιμένοντα γραΐδια, χήρας τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανά·
οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ,
διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα
εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντὸς, ὦ λῆρε, ποιητήν. V.

latore, & ſuum ſcribebant antiſtitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaeſtina, ob introducta in vitam haec myſteria, affixum. Tum quidem deprehenſus eo in crimine Proteus in vincula coniectus eſt: quae ipſa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praeſtigiarum gloriaeque ſtudium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis eſſet, communem eam calamitatem rati Chriſtiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, miniſterium omne reliquum non obiter, ſed ſummo ſtudio peragebatur. Et mane quidem ſtatim videres praeſto eſſe ad carcerem vetulas, viduas quaſdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris cuſtodibus, intra apud iſtum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & ſacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρῖνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινὸς
13 Σωκράτης ὑπ᾽ αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἧκόν τινες τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύσοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδάν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεῖ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ᾽ αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον. παρ᾽ ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἑκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων· ἐπειδὰν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὓς πρὸ βραχέος ἀετοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὅρμων ἀξίους, ναὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχεας λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς τοιούτους οὐκ ἀξίους φῂς παραβάσεως. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ τοῦ σω-

(*hoc enim adhuc tum nomine cenſebatur*) *novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Aſiaticis quibuſdam urbibus, Chriſtianorum miſſu publico, venere quidam, adiuturi virum, & advocati eius futuri, conſolaturique. Incredibilem enim alacritatem oſtendunt, ſi quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum cauſa pecuniae, eumque reditum habuit ſibi non mediocrem. Perſuaſerunt enim ſibi miſeri, in univerſum quidem ſe futuros eſſe immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, ſuaque ſe ſponte occidendos praebent. Deinde vero primus illis legislator perſuaſit, omnes eſſe invicem fratres, poſtquam ſemel tranſgreſſi, Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci ſuum Sophiſtam, at-*

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ἐξ-ίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14
Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συνεὶς τὴν ἀπόνοιαν αὐ-τοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολα-βὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμ-βάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπα-στο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τῆρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἕνεκεν, ἀθανάτῳ παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα δια-σύροντα. ὢ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐ-τραπελίας, μιαρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipſius legibus vivant. Quare omnia reliqua aeque con-temnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo ar-gumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impoſtor, & callidus homo, & uti rebus qui ſciat, ilicet brevi ſtatim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Pere-grinus ab eo, qui tum praeſidebat Syriae, dimiſſus eſt, viro, qui philoſophiam amaret, quique, intellecta iſtius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimiſit. At ille in patriam rever-ſus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accuſationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipſius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, ſolis relictis agris

δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που ταλάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσούτου γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πραθείη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐῴκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἠμπείχετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περεγρῖνος, ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat ſenex, ſubſtantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iſte dixit Theagenes. Tanti enim nec univerſa Parianorum urbs, ſi vicinas ſibi quinque alias aſſumat, forte vendatur, ipſis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo. Verumtamen accuſatio illa & crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo poſt aliquis contra illum conſurgeret. Et maxime ipſe indigne ferebat populus, bonum ſenem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo periiſſe lugentes. At ſapiens iſte Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua ratione effugerit periculum. Progreſſus nempe in Parianorum concionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat ſordidum, & ſuſpenderat peram, & in manu fuſtis erat, & tragicum omnino habitum ſumſerat.) Sic ergo in conſpectum illorum prod-

ἐπιφανεὶς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανομὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν, ἕνα Διογένους καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι τοῦ φόνου, λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξήει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ᾽ ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μέν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους, (ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος, ἐκ παλινῳδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδοὺς, ἠξίου ταῦτα κομίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατραλοίας Περεγρῖνος, οὐκ ἀντενεκλήθη παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας, ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἔφης, ἀφειμένων τούτοις ἀγρῶν; ἀλλ᾽ εἰς πάντας συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ διαβολεῦ. V.

iens, permittere ſe ait, ut univerſa patris ſui felicis memoriae ſubſtantia ſit publica. Hoc ut populus audivit, homines pauperes & inhiantes largitionibus, ſtatim exclamant, Unum ſapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Cratetis aemulum! *Inimicis autem os iam obturatum erat, & ſi quis caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus ſtatim petebatur. Iterum ergo in aliud exſilium atque errorem egreſſus eſt, ſatis luculenti viatici inſtar habens Chriſtianos, quorum ſatellitio inſtructus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, viſus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum cenſebat, retractata donatione, a civitate repetere bona ſua: datoque libello, recipere illa Imperatoris iuſſu poſtulabat. Deinde, miſſis contra ipſum a civitate*

ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ᾽ ἐμμένειν
ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
17 τος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν
Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν διήσκη-
το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ
πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δή-
μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος
νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ
Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεὼς, εὐθὺς ἐλοιδο-
ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρᾳότατον αὐ-
τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
καὶ οὐκ ἠξίου φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλᾶν λέγεται μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. i. e. maſturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ) Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγει. V.

legatis, fruſtra fuit, iuſſuſque in his, quae nemine cogente conſtituiſſet, manere. Poſt haec tertia ab illo ſuſcepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem ſuſcepit, ut raſa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumſtantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab iſtis vocatur, in ſe oſtenderet; deinde vel pulſaret ipſe, vel pulſandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam ſpectacula ederet. Hinc autem ſic inſtructus navigavit in Italiam, & egreſſus navi maledicere ſtatim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitiſſimum ſciret manſuetiſſimumque: quo maiori confidentia auſus eſt. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum ſe cenſebat, hominem philoſophiae larvam indutum propter verba punire, eum praeſertim, qui ſibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυνε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυνικοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπίκτητον μὲν οὖν Στοϊκὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσάεα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδέδωκε ἱκανοὺς, σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφελείας μεστούς. V.

artem ipſum illud maledicere feciſſet. Iſti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipſam hanc amentiam erat conſpicuus, donec Praefectus urbis, vir ſapiens, nimis ſe petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philoſopho. Verum enimvero hoc ipſum celebriorem reddidit, cum in ore eſſet omnium philoſophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipſum admovit hominem ad Muſonium, & Dionem, & Epictetum, & ſi quis alius ſimili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum veniſſet, iam Elienſibus maledicebat: iam ſuadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praeſtiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro ſiti perirent

μένους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεὶς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ᾽ ἁπάντων, καὶ μηκέθ᾽ ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἕωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ᾽ ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὗπερ ἐξαρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

ſpectatores, maledictis inceſſebat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret ſitim ferre ſpectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis ſiccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipſe de eadem aqua. Cum vero parum abeſſent, quin lapidibus illum, concurſu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a ſe compoſitam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae ſuperioris excuſationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conſpicuus eſſet; obſoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum ſe conſpiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ᾽ Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοὐπιὸν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινήν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνούμενος. ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ᾽ ἕτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἑλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἑλόμενος ὄρος εὔδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τοῦτον, Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοι-

nus meditari coepit: ſparſitque famam inter Graecos a ſuperioribus ſtatim Olympiis, ſe futuro tempore ſe crematurum. Et nunc eadem portenta agitat, fodienda, ut aiunt, foſſa, comportandis lignis, & mirifica quadam ſortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exſpectare mortem, non aufugere de vita: ſin vero omnino mori illi decretum ſit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, ſed alio mortis genere, cum ſexcenta ſint, delecto, diſcedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quiddam amat, quid tandem non ſilentio eligens ſilvoſum montem, in illo ſe cremat ſolus, uno quodam Philoctete, verbi cauſa hoc Theagene, aſſumto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in ſcena ſe aſſabit, non indignus, Mehercule! ſiquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas eſt, & hoc quidem

κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμ-
πεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χα-
νόντα πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὖ
καὶ τόδε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλ-
λος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θέαμα ἐπι-
νοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιόμενος ἄν-
θρωπος, ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνή-
σκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις
ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ᾽ ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπι-
τυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν
νεών. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔρως τῆς
23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀν-
θρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου κατα-
φρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν
ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ᾽ ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους
βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἅπαξ χανόντα) Γραι. χανέντα. G.

reſpectu tarde ſane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro incluſum digna dediſſe ſupplicia, non ſemel hauſta ore flamma, momento uno mori. Nam rurſus hoc quoque multi mihi dicunt, non eſſe aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & ſtatim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat ſpectaculum, quaſi magnificum ſit homo in loco ſacro combuſtus, ubi neque ſepelire alios mortuos per religionem licet. Sed noſtis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conſequendae rationem non haberet, Epheſiae Dianae aedem incendiſſe. Tale quid & iſte excogitat: tantus illi famae amor inſedit. Quamquam dicit, ſe hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia ſuſtinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, ſed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν εὖ οἶδ᾽ ὅτι βουληθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατὸν 24
ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ᾽ οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ᾽ ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἠρόμην, ὅπου μηδ᾽ αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἄλλα ζηλῶν τἀνδρὸς, οὐχ ἕπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum ſimilium? *Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo diſcernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri poſſe, huc ut ſoli veniant, qui cum publica utilitate rem viſuri ſint. At ego vos rurſus interrogabo*, Velitiſne, veſtros liberos imitatores huiuſmodi actionis fieri? *Non ſane dixeritis. Et quid ſic interrogavi, cum neque diſcipulorum ipſius quiſquam hoc imitaturus ſit? Ac Theagenem iſtum merito quis accuſet, quod cetera viri imitatus, non ſequitur hac parte magiſtrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti ſe adiungit comitem, cum poſſit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceps in ignem ſe deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio ineſt: ſecura iſta, facilia, & uniuſcuiuſque fuerint. At finem & caput aemu-*

λαιον χρὴ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκίνων, ὡς ἔνι μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷν ἐστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο.

25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' οὖν κᾀν ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενόν, φησιν, ἀλλ' ἐπειδὰν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

*lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum poteſt viridibus, compoſito, ſuffocandum ſe fumo praebere. Nam ignis ipſe non *Herculis modo eſt & Aeſculapii, ſed ſacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos iſtuc pati. Quare fumo melius eſt: proprium enim veſtrûm fuerit. Alioquin ipſe Hercules, ſiquidem tale quiddam auſus eſt, a morbo impulſus fecit, cum a Centauri ſanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At hic cuius rei cauſa in ignem ſe coniicit? Per Iovem! ut patientiam ſuam oſtendat, ſicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quaſi non poſſent in India etiam eſſe ſtulti quidam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hoſce aemuletur. Illi enim non inſiliunt in ignem, ut Oneſicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, ſed rogo exſtructo prope adſtantes immoti uſtulari ſe patiuntur: tum conſcen-*

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἶτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἳ καὶ μεταβάλλεσθαί φασιν αὐ- 26
τὸν, καί τινα ὀνείρατα διηγεῖσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἐῶν-
τος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαῤῥείτω τούτου γε ἕνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἦ μὴν μηδένα τῶν θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ῥᾴδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδῦναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾷν· ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἤκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, 27

ſo rogo, ſervato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem immutantes de ſuo decubitu. Iſte vero, quid magnum, ſi iniectus ſtatim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non licet ſperare, futurum, ut reſiliat vel ſemiuſtulatus, niſi illud machinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in foſſa rogus. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle ſententiam, & ſomnia enarrare quaedam, quaſi non ſinat Iuppiter locum ſacrum pollui. Sed bono poteſt eſſe animo, ad hoc quidem quod attinet. Ego enim ſacramentum dare paratus ſum, Deorum indignaturum eſſe neminem, ſi mala morte Peregrinus moriatur. Quin nec facile eſt illi retractare. Nam qui cum illo ſunt canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & animum illius ſubinde incendunt, nec metu reſilire illum patiuntur. Quorum ſi duobus ſecum detractis in ignem incidat, hoc ſolum lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορῤωτάτω γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιοὺς δὴ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὑρεθήσεσθαί τινας τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἦ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἤ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νὴ Δία, τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
29 δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἔναγχος, ὥς μοί

amplius, ſed Phoenicis nomen pro ſuo ſibi adſciviſſe, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogum dicitur, ubi ad extremam ſenectutem provecta eſt. Verum etiam rumores ſpargit, & oracula quaedam veſtuta refert, in fatis eſſe, ut noctis cuſtos genius ipſe evadat: ac manifeſtum eſt, altaria illum concupiſcere, & futurum ſperare, uti ſtet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana ſe per ipſum liberatos dicant, & noctu ſibi occurriſſe noctis illum cuſtodem genium. Exſecrabiles autem iſti illius diſcipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Teſtor autem, ſacerdotes etiam illius conſtitutum iri, flagrorum, aut uſtulationum, aut prodigioſarum id genus actionum: vel, per Iovem, myſteria quaedam inſtitutum iri nocturna, & facum geſtationem circa rogum. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων,
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,
Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκις οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπών,

Ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρινθεὶς,
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἵ οἱ ἕπονται,
Μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

renuntiavit mihi aliquis ſodalium, etiam Sibyllam dixit de hiſce rebus aliquid praedixiſſe. Nempe verſus recitavit illos:

Aſt ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,
Ad Iovis altitoni ſuccenſis ignibus aedem
In flammam inſiliens, altum conſcendet Olympum;
Tunc una, quotquot veſcuntur munere terrae,
Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,
Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, ſedentem.

Haec a Sibylla ſe accepiſſe, ait Theagenes. At ego Bacidis illi de hiſce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens ceteris:

Aſt ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam
Inſiliet, furiis agitatus pectore Famae:
Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magiſtrum,
Fata lupi, edico, iam diſcedentis obibunt.

Ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν, φεύγει μένος Ἡφαίστοιο,
Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ-
31 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκουσε τῆς βοῆς, ἧκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξῄει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον, ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aeſtus,
Iactis confeſtim hunc ſaxis petat omnis Achivus,
Dicere ne calidum conetur frigidus ipſe,
Diſtendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates eſſe Bacis? Itaque auctor ſim admirabilibus illis Protei ſodalibus, ut ipſi quoque circumſpiciant locum, ubi in aëra ſe diſſolvant: iſto enim verbo combuſtionem vocant. Haec illo dicente, exclamant, qui circumſtabant, omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum riſu deſcendit. *Sed non fugerunt Neſtora voces*, Theagenem puto: verum audito clamore venit ſtatim, eſcendenſque clamavit, & ſexcenta mala protulit contra eum, qui deſcenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus ſit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem ſe, abii viſurus athletas. Iam enim eſſe

τάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε- θρίῳ. ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32 λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη- μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33 τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli- de. Ipſam vero Olympiam cum veniſſemus, plenum erat poſticum templi vel accuſantium Protea, vel propoſitum illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec ipſe progreſſus innumerabili comitante multitudine Proteus, poſt praeconum agonem verba fecit de ſe, quam vitam vixerit, pericula quae ſubierit, enar- rans, & quas philoſophiae cauſa ſuſtinuerit moleſtias. Mul- ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumſtan- tium multitudine, pauca audivi. Deinde, ne tanta in turba eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iuſſo affectante mortem Sophiſta, ipſo ſibi ante mortem parentante. Illud tamen audivi, cum diceret, *Velle ſe auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,*

βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὑφ᾽ ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἕξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσὸν, ὠχριᾷν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιὰν ἔχοντι, καὶ, νὴ
34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remiſceri aetheri. Ac prodeſſe, inquit, *volo hominibus, oſtendendo illis; quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum eſt.* Qui ergo ſtupidiores erant hominum, lacrimari & clamare, *Serva te Graecis!* Qui autem fortiores, ii clamarunt, *decreta perage!* a quibus non mediocriter perturbatus eſt ſenex, qui ſperaſſet futurum, uti omnes retinerent ſe, neque igni permitterent, ſed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda eſſent, ea res magis etiam expalleſcere illum fecit, (quamquam cadaveroſo iam ante colore eſſet) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riſerim, puto, coniicis. Neque enim miſericordia dignus erat homo, ita invenuſtus ſupra omnes, qui iiſdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῷ πλείους ἕπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ ἀεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἑταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῄειν εὐθὺ τῆς Ἁρπίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἕω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα.

gurgitabat ſe gloria, dum ad multitudinem eorum, qui ſe admirarentur, reſpiceret, ignarus miſer, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures ſequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat, multis ſimul diſcedentibus, invitus ibi relictus ſum. At iſte ſubinde differens, tandem praedicit noctem, qua ſpectaculum ſui cremandi editurus eſſet. Ac me cum ſodalium aliquis aſſumſiſſet, ſurgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogus erat. Stadia haec ſunt viginti, Olympia iuxta Hippodromum orientem verſus euntibus. Cum primum eo veniſſemus, rogum deprehendimus in foſſa ad paſſus unius profunditatem ſtructum. Faces multae aderant, & ſarmenta ubique interpoſita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδᾳδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δᾴδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὀθόνῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ᾔτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινὸς, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δέξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέσθη ὑπὸ τῆς φλογὸς, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δᾷδα ἔχων) Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iſte quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praeſertim generoſus ille Patrenſis, facem geſtans, non malus ſecundarum partium certator. Facem geſtabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac ſarmentis. Iſte vero, & iam mihi diligenter attende, depoſita pera, pallio, & Herculea illa clava, adſtabat in linteo plane ſordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque converſus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragoediam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixiſſet, in ignem inſiliit. Verum non videbatur, circumfuſus a multa, quae ſur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῴους
μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
ᾐτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐ-
τοῖς, Ἀπίωμεν, φημὶ, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέα-
μα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾷν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους
τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠγανά-
κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ᾖξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἕποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fabulae converſionem. Equidem maternos daemonas invocantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: ſed cum paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de caede *illius* dicta ſunt, neque riſum tenere tum poteram. Cynici autem rogum circumſtantes non illi quidem flebant, ſed ſilentio ignem adſpicientes moeſtitiam quandam prae ſe ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abeamus*, dicerem, *vani homines! Neque enim iucundum ſpectaculum, ſenem aſſari videre, & malo nidore oppleri. An exſpectatis, dum pictor aliquis ſuperveniens depingat vos, uti ſodales in carcere appingunt Socrati?* Illi ergo indignari & male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus eſſem, me quoſdam illorum correptos in ignem eſſe detruſurum, magiſtrum uti ſequerentur, quie-

38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἦγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιὼν, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλόδοξον οἷόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τἀνδρὶ, καὶ τἄλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός.
39 Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν, ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί. ᾤοντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, κἂν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καί τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi ſodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut ſolam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur digniſſimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furioſe dementerque, & ut igne dignus eſſet, vixiſſet. Tum incidi in multos ad ſpectaculum abeuntes ipſos quoque, qui putarent nempe, ſe vivum adhuc deprehenſuros. Nimirum illud quoque pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem ſolem ſalutaret, quod ſcilicet Brachmanas facere dictitant, rogum conſcenſcurum eſſe. Multos igitur illorum averti, cum iam perfectum eſſe opus dicerem, quibus quidem non id ipſum curae eſſet, etiam locum inſpicere, & aliquid de igni reliquum ſecum auferre. Hic ſane, mi ſodalis, ſexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμην. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας, ἐτραγῴδουν τὶ παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, Ἔλιπον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπεσαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες πότερον πρὸς ἕω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθείη ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὸν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νὴ τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαιτο αὐτὸν

& accurate ſingula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud ſtipites vero, & inhiantes narrationi, tragicae quiddam gravitatis de meo adiiciebam; ut hoc, Cum accenſus eſſet rogus, & iam inieciſſet ſe Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem media de flamma vulturem, coelum verſus abiiſſe, humana magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!* Hi ergo obſtupeſcentes cum horrore quodam adorare, & ex me quaerere, *Utrum verſus orientem, an ad occidentem volaſſet vultur?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, reſpondi. Tum in concionem delatus adſtiti cano cuidam viro, & fide digno, medius fidius, ſi vultum ſpectares cum barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Proteo, & ut vidiſſet ipſum paulo ante, poſt combuſtionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἶτ᾽ ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἦ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ᾽ αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἠλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καί τινας ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους

in veſte candida, & modo inambulantem laetum atque hilarem in ſeptem vocum porticu reliquiſſet, coronatum olea. Deinde poſt omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipſum ſe vidiſſe de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiſeram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus ſtupidos. Ceterum cogita, quae in illo poſtea futura eſſe credibile ſit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas ſe cicadas? quas non cornices involaturas, ut in ſepulcrum Heſiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipſos Elienſes, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam ſcripſiſſe dicebant, ſtatim multas ſtaturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus miſſas ab eo epiſtolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam ſodalium nonnullos eius rei cauſa legatos conſtituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
τέως ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
ἀεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἁλέσθαι, ὅτε μηδ᾽
ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
γενόμενος. Ἓν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
ἔχῃς ἐπιπολὺ γελᾷν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἧκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου, ὡς ἀπὸ Τρῳάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν, καὶ τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιταραχθείη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστὸς,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο) Πρωτεὺς μὲν τάχα καὶ συγγνωστὸς, εἰ καὶ ψυχρᾷ τῇ συγγνώμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπών· σὲ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγάσεται, λόγον μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω προχείρως ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ ματαιολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum curſores appellabat. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi ſermone complectar, ad verum quidem reſpexerat nunquam, gloriae autem & laudis popularis cauſa dixerat ſemper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam inſiliret, cum neque frui iam poſſet laudibus, quippe quarum ſenſus pervenire ad ipſum non poſſet. Deſinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere poſſis amplius. Illa enim olim noſti, quae ſtatim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipſo navigaverim, & cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formoſum illum adoleſcentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipſe quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, deſcendente turbine & fluctum excitante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

44 καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδόν που ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἤμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἕπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸν δ᾽ αὖ φάναι· Ἀλλ᾽ οὐχ ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ᾽ ἂν, πᾶσι κοινὸς ὤν.

45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ᾽ αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε τῷ δριμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui ſuperior mortis metu eſſe videretur. Verum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitaſſet, & vomuit noctu, & febri correptus eſt ſatis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut illum inviſeret. Aiebat ergo, ſe inveniſſe hominem humi ſe volutantem, impatientemque aeſtus, & amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: ſe autem non dediſſe: verum illud dixiſſe, *Si omnino morte opus haberet, ipſam ſponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, ſi illam ſequeretur, nec ignem expeteret.* Iſtum contra dixiſſe: *At non aeque glorioſum futurum mortis genus, quod omnibus commune eſſet.* Haec Alexander. Ego vero, & ipſe non multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret acerbo medicamento. Vides? Non ſane recipit, qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc eſt, ut ſi

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offenſionem curet. Quid tibi videtur *facturus fuiſſe*, ſi vidiſſet iſta, Democritus? Riſiſſetne, prout dignum eſt, virum? Quamquam unde tantum illi riſus ſuppetiiſſet? Tu ergo, amice, ride ipſe quoque, & maxime cum alios admirari iſtum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

1 ΑΠΟΛ. ἈΛΗΘΗ ταῦτά, φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τὶς αὑτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἑωρακέναι καιόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον, ὡς μήποτε γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo inducitur non vidiſſe ſpectaculum hoc, quia Sol eſt Apollo: & hoc circiter noctem mediam [ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ſermone eſt, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν. ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES, MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGITIVUS, HOSPES.

Apol. VERANE narrant iſta, pater, fuiſſe, qui in ignem ſe coniiceret in celebritate Olympiorum, iam ſenem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem ſe vidiſſe diceret.

Iup. Vera omnino ſunt, Apollo: quae utinam facta nunquam eſſent!

Apol. Adeone bonus erat ſenex, atque indignus, qui igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ᾽ ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπιὼν ᾠχόμην, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπίᾳ τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾷν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἴργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν; 2

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἥλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte *ita ſe habuerit.* At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem ſurſum ferri naturale eſt ab affatis corporibus humanis. Niſi enim in Arabiam ſtatim, ut habebam, abiiſſem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta ſuaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi obliviſci nares ac dediſcere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abeſt, quin nauſeem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in ſe deſignavit? aut quid boni in eo ineſt, ſi quis in rogum deſiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipſum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipſe quoque in Sicilia deſiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
3 λευτῆς. ἔφη γὰρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένῃ ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοὔνομά γε τοὐμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἶτα φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis cauſam habuit?

Iup. Ipſius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum cauſam apud illos mortis ſuae diceret. Dixit enim, ſi bene memini... Sed quaenam iſta contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam paſſae ſimilis? Quin Philoſophia eſt, & nomen meum miſerabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto ſeculo huc veniſti? Numquid denuo contra te machinati aliquid ſunt imperiti, ut olim, cum accuſatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiſcuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etſi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum iſti, quo-

ποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοὔνομα τοὐμὸν ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί σοι; 4

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἵγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώτας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

ΦΙΛ. Εἰσί τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐσταλμένοι· ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοὔνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταὶ, καὶ ὁμιληταὶ, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui ſe familiares meos & amicos eſſe aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo peſſime me tractarunt.

Iup. Philoſophi igitur contra te aliquid machinati ſunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipſi iniuria mecum affecti ſunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepiſti, ſi neque indoctos accuſas, neque philoſophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus & philoſophos, habitu, oculorum coniectu, inceſſu, nobis ſimiles, & eadem ratione compoſiti. Poſtulant enim meis in caſtris militare, & noſtrum ſibi nomen inſcribunt, diſcipulos ſe, & familiares, & ſodales noſtros dicunt: at vita illorum impuriſſima, inſcitia, au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφευγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς μὲ καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν

dacia, libidine, plena: quae non parva eſt in nos contumelia. Ab hiſce, pater, laeſa profugi.

Iup. Dura haec ſane, filia. Sed qua in re maxime te laeſerunt?

Phil. Vide, pater, parvane ſint? Tu enim cum videres ſeculum iniuſtitia & iniquitate plenum, quod cum inſcitia & contumelia verſaretur, & ab iis perturbaretur; miſeratus humanum genus, ab ignorantia agitatum, me demiſiſti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo deſinerent mutuis ſe iniuriis afficere, & vim facere, & ſimilem feris beſtiis vitam agere; ſed oculis ad verum converſis, magis pacatam inter ſe civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, *Quae agant homines, & quomodo ab inſcitia affecti ſint, ipſa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum miſericordia tangar, te, quam ſolam mederi poſſe his, quae fiunt,*

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἅ τινα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. 6

ΦΙΛ. Ἧξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἴων ὡς ῥᾷστον ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾤμην, ἐνδεξόμενον τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὄλβιον οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὅμοροι, οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni noſtro numero delectam demitto, ut ſanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixiſſe. Tu iam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non ſtatim ad Graecos; ſed, quae videbatur mihi difficilior operis *pars* eſſe, inſtituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omiſſis *ergo interim* Graecis, quos faciles ad ſubigendum putabam, & celerrime recepturos frena, & iugo ſubmittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis perſuaſi, ut deſcendentes ſuis ab elephantis mecum verſarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt, omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἁπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καί σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες,
8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεος τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

qua de cauſa magno in honore ſunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iup. Gymnoſophiſtas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo conſcenſo, urendos ſe praebere, neque quidquam de habitu aut poſitu *membrorum* mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae ſimile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuiſſe tum, cum ſenex arderet.

Phil. Neque acceſſi, pater, Olympiam, metu ſacerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamoſoque ſuo latratu poſticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo ſit mortuus. Poſt Brachmanes ergo ſtatim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum deſcendi, & verſata ibi cum ſacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μυήσουσα, εἶτα ἐς Σκυ-
θίαν ἐκεῖθεν, εἶτα ἐς Θρᾴκην, ἔνθα μοι Εὔμολπός τε
καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὔ-
μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαν-
τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπᾴδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
πόδας εὐθὺς εἱπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦ- 9
σαν, οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἑπτὰ ἐκ
τῶν ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμην,
καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων) Τοὺς ἑπτὰ λεγομένους σοφούς· Πιττακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero *Voſſiano* maiore idem Scholion ſic: Οἱ ἑπτὰ οὗτοι, Πιττακὸς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικὼ φιλοσόφω ἤστην. V. In *Voſſ.* altero ſic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων. [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον] Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας. V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδήρων. G.

na eos docuiſſem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos & Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemiſſos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumolpum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut canendo muſices ope vim afferret *animis*, e veſtigio ſtatim conſecuta ſum. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi ſunt Graeci, neque plane excluſerunt. Paulatim vero alloquio meo ſeptem ex omnibus ſodales ac diſcipulos mihi conciliavi, & ex Samo alium, & alium Epheſo, & Abdera alium, paucos omnino. Poſt quos Sophiſtarum mihi populus, neſcio quomodo, adhaeſit, neque

ζηλοῦν τἀμὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῆ ἀπᾷδον, ἀλλ'
οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν
ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔ-
τε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι
τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾷν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶν-
τες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν
ἡμῶν εἴδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ᾤοντο
ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ
ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤον-
το, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ, καὶ ἄπο-
ροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
11 βυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχό-
μενοι· πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανάκτουν, καὶ
συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆ-
γον, καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν
οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθὺς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανὲς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; ſed, velut Hippocentaurorum genus, compoſitum quiddam & mixtum, inter impoſturam & philoſophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos auſum; ſed velut lippientes, prae hebetudine viſus obſcurum quoddam & evanidum noſtri ſimulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At iſti accurate omnia ſe noſſe arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac ſuperflua ſapientia, &, ut ipſi putabant, invicta, accendebatur: comtulae illae, & dubitabiles, & inexſpectatae reſponſiones, & exitum non habentes labyrinthiſque ſimiles reſponſiones. Deinde prohibiti ac reprehenſi a meis ſodalibus, indigne ferre & adverſus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum ſtatim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς· ὡς μή ποτε ὤφελον· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα 12
ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί· μιαρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν, καὶ θητικὸν, οὐ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξὶ, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὁπότε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre conſuetudinem. Iam vero Antiſthenes & Diogenes, & paulo poſt Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi perſuaſere, ut paulum adhuc morae quaſi corollarium adiicerem: quod utinam non feciſſem! Neque enim tot deinde mala ſubiiſſem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philoſophia, quam iniuriam paſſa ſis, ſed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid ſit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque ſervile atque mercenarium, non otioſe nobiſcum a pueritia inde verſatum: ſervitutem enim ſerviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis verſatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, ſintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo iſti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ᾔδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστι τοῖς ἑταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμώντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ
13 μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἄγκυραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὁρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκεῖα, ἁρμόδια, ἐπιτήδεια. V.
9 Γλίσχρα) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen noſtrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem perveniſſent, animadverſa, quae meis ſodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut ſuſtinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari ſe gaudent, & conſulentibus obſequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur eſſe haec omnia. Ac diſcere quaecunque huic inſtituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum eſt. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel ſic praeſtare, quod ſatis eſſet, poterant. Quibuſdam etiam grave ſervitutis onus, &, ut eſt, intolerabile viſum. Conſiderantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam ſacram appellant nautae, demittere: firmanteſque *navim* in praeclara illa amentia, advocatis inſuper audacia, inſcitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὁποῖα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὑτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, καί που τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
στεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾷστα, ὡς οἶσθα, 14
καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾷν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἡ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδὼς παρέξειν ἔμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, κἂν εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, noviſque excogitatis conviciis, ut praeſto ſtatim & in ore ſint: has ergo ſymbolas ſolas cum habeant, (viden' qualia ad philoſophiam viatica?) figuram ſumunt ornatumque decentem, mihique quam ſimillimum: nimirum quale quid feciſſe ait Aeſopus illum Cumis aſinum, qui leonina circumpoſita aſperum rudens, leo & ipſe eſſe poſtulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Noſtra vero facilia omnino, ut noſti, & ad imitandum expedita; de manifeſtis illis dico: nec multum negotii eſt palliolo amiciri, & peram geſtare ſuſpenſam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe ſecuritatem illis nihil ob eam rem patiendi ipſa habitus praeſtitura videbatur reverentia: porro in promtu eſt, invito etiam domino, libertas, qui ſi aſſerere audeat, fuſti percutiatur. Cibus au-

ἄλφιτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλή. τὸ
δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντο-
δαπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἥδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν
ἐθέλωσι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοί
φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τε πολλοὺς
οἴονται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου
καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δι-
κάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ
ἔξω ᾖ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται,
ἢν ἔρηταί τις οὑτωσὶ κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ,
ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν
ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον·
καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ
τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν.
16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opſonium non ſalſamentum, aut thymus; ſed carnes omnis generis, & vinum quodque ſuaviſſimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro acceſſu ſuo colligunt; vel, ut ipſi loquuntur, tondent oviculas, daturoſque ſperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque obſervarunt, opinor, ſe aequo faſtigio ſtaturos cum his, qui recte philoſophantur. Neque enim quiſquam erit, qui iudicet iſta vel diſcernat, modo externa ſint ſimilia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, ſi quis illos ſic placide & ſenſim interroget: ſed clamant ſtatim, & ad arcem ſuam, convicia, confugiunt, & expediunt fuſtem: ac, ſi opera illorum requiras, multa *in ore eſt* doctrina; ſin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te conſiderare poſtulant. Itaque plena fraudibus iſtis civitas, illorum praeſertim, qui Dio-

ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικὸν, ἢ τὸ οἰκουρικὸν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικὸν, οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν· ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἁρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
Ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνοντας, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦντας; αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni ſe & Antiſtheni, & Crateti adſcriptos, ſub Canis illius ſignis militare aiunt: qui, quod utile ineſt in natura canum, ut cautionem illam, illam domus cuſtodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, & Venerem crebram, & adulationem, & illa verſus dantem blandimenta, & menſarum affectationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo poſt, quid futurum ſit. Exſilientes enim de officinis univerſi deſertas relinquent artes, ubi videbunt, ſe quidem, opus cum faciant & laborent a mane inde ad veſperam, operibus intenti ſuis, vix tamen ſibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otioſos autem homines atque impoſtores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quaſi tyranni eſſent, promte accipiant, ſi nihil ferant, indignen-

νοῦντας δὲ, οὐδ᾽ εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στό-
18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἧττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾷν ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες, κατὰ τὸν Ἰλιέα ἐκεῖνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἶτα κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος
19 ἠξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴει κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ

9 Ἐκεῖνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiamſi acceperint. Haec vita, qualis ſub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali eſſet, ſi tales cum ſint, nulla nos alia contumelia afficerent. At iſti, vehementer graves & triſtes quantum ad externa & publica qui videantur, ſi puerum formoſum, aut mulierem pulchram, vel nanciſcantur, vel ſperent, quid faciant, ſilere melius eſt. Quidam etiam ſuorum hoſpitum mulieres abducunt corrumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum ut ipſae etiam philoſophentur: tum communes illas omnibus ſuis familiaribus proſtituunt, Platonis quoddam ſe placitum perficere rati, ignari, quo ſenſu divinus ille communes eſſe mulieres voluerit. Quae quidem faciant in conviviis, & quomodo per ebrietatem ſe gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accuſantes ipſi ebrietatem, & adulterium, & laſciviam, & ava-

φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὕροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ᾽ ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιὰν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ᾖ τὸ στόμα. Μὴ σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰταμὸν) Ἀναίσχυντον. V.

ritiam. Nihil enim ita adverſum alteri alterum invenies, ut ſunt ſermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi ſe inimicos aiunt, cum adulationis cauſa Gnathonidem aut Struthiam ſuperare poſſint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipſi ſine mendacio. Voluptas inimica omnibus in ſermone, hoſtis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad iraſcendum, ſupra parvulos infantes. Quare riſum praebent non mediocrem ſpectantibus, cum a quacunque cauſa exarſit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furioſum vident, & ſpuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi eſſe, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquiunt, *aut argentum*, *Mehercules*, *nec*

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην.
ποτὸν γὰρ, ἡ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
γον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλ-
λὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ
φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις φιλοσοφία ἐς χρη-
ματισμὸν συντελεῖ; εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωνται,
καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀποῤῥίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον
τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένους, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογέ-
21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, κἀ-
μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται κἂν ἕνα τινὰ προσ-
αγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

5 Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογήν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

poſſidere digner; obolus mihi ſufficit, unde lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo poſt non obolos petunt, aut drachmas paucas, ſed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hiſce ad quaeſtum philoſophia confert? Deinde ubi, quantum ſatis eſt, collegerint, & viaticum ſibi paraverint, abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & veſtimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iuſſa Cratetis pera, & Antiſthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero iſta cum videt, deſpuunt iam philoſophiam, & omnes ex eo genere eſſe arbitrantur, & me diſciplinae iſtius nomine accuſant. Igitur diu iam eſt, cum ne unum quidem iſtorum potui allicere, ſed illud mihi

σχω. ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἷα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγώ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ᾽ αὐτούς. ὃς ἅτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τούς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή.

7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρητέον. V. 13 Αὐτοκράτορα) Βασιλέα. V.

Penelopes *conſilium* uſu venit. Quantumcunque ego texo, illud momento temporis rurſum reſolvitur, ridentibus Inſcitia atque Iniquitate, cum videant, opus noſtrum non procedere, nihil proficere laborem.

Iup. Quantum, o Dii, malorum perpeſſa nobis eſt a ſacerrimis illis mortalibus Philoſophia! Itaque videndum, quid facto ſit opus, aut quomodo iſti tractandi ſint. Fulmen enim uno ictu educit *e vita*, mors iſta celeris.

Apol. Ego tibi, pater, ſubiiciam. Odi enim & ipſe iam iſtos impoſtores, Muſarum vicem indignatus, a quibus averſi ſunt. Fulmine aut tua dextra minime digni ſunt. Sed Mercurium, ſi placet, arbitrum poenae in illos demittamus, qui ut in doctrinae ſtudiis ipſe quoque verſatus, celerrime tum recte philoſophantes agnoſcet, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢν ἐκκόψῃς μιαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὖθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ᾽ ὅμως.

ΦΙΛ. Ἄκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς κἂν ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, aſſumta ipſa Philoſophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exſtirpandis impuris adeo atque impudentibus beſtiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hiſce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: ſequendum tamen, prout parenti noſtro viſum eſt.

Merc. Deſcendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum eſt, Philoſophia? Tu enim, ubi ſint, noſti. Aut potius, in Graecia illos eſſe, manifeſtum eſt.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρᾴκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι τήν δε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὀρῶν ἁπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ſophantur, Mercuri. Iſti vero, *quos quaerimus*, nihil Attica paupertate opus habent, ſed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi ſunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui ſaepe *eam regionem* obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philoſophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus eſt maior, alter ex adverſo eſt Rhodope) campoſque infra patentes fertiliſſimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, aſſurgentes, non deformes aſperitate, tanquam plures ſubiectae urbis arces. Et iam ipſa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νὴ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἁπασῶν. πόῤῥωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῷ ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἕβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὕστινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφὲς, οἵτινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherrima omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius exſplendeſcit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. *in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic eſt: urbs autem Philippi illius opus: & nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inſcendamus ergo, quod felix fauſtumque ſit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo veſtigandae ſunt illae beſtiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes ſunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum eſt.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philoſophia, dic, qui nominandi ſint, & ſigna inſuper.

Phil. Ne ego quidem ſatis certo, quomodo nominentur, ſcio, quod cum illis minime verſata ſum. Sed ob *habendi*

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καί τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἆρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἴδετε, καί τινα γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀῤῥενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαὶ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἠνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τονῦν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν,

13 Μέτιμεν.) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, ſi Cteſones [*Habeones*] & Cteſippos [*Habiequos*], aut Cteſicles [*Habiglorios*], aut Euctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui ſunt iſti? aut quid ipſi quoque circumſpiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere poteſtis, aut tu, optima, ſi quos praeſtigiatores tres una vidiſtis, & mulierem ad cutem Laconico more detonſam, virili vultu & plane viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, iſti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim iſti omnes. Nos vero mulierem maxime perſequimur, plagio ab iſtis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero ſimul faciamus praeconium: *Si quis mancipium Paphlagonicum, de*

X 4

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ.

28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δὲ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὢ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνίησι γὰρ, ὥς φησιν, αὕτη.

Sinopenſibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum eſt, ſuppallidum, ad cutem detonſum, barba prolixa, peram ſuſpenſam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aſpera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipſe dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid ſibi velit tuum praeconium. Nam iſti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem ſciebat, qui deſidens in fullonia officina detonderet, quidquid ſuperfluorum floccorum eminet in veſtibus.

Phil. Ille ipſe tuus eſt ſervus: at nunc philoſopho ſimilis, cum ipſe fullonia ſe arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philoſophari ſe ait! noſtri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim iſta, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὦ Ἥρακλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν; 29

ΗΡΑΚ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐμὸς, ἥδιστος κελευστῶν ἁπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλησαι γάρ που Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἥρακλες, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ, χρυσίου γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, δέῃ, σοφὸς ὤν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ, μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis eſt, Hercules, ille alter accedens, pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus eſt, qui mecum navigavit in Argo, hortator omnium optimus; ad cuius cantum omnium minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus peritiſſime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philoſophia, & Hercules, & Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo oſtende nobis, fili Calliopes, ubi ſit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui ſis vir ſapiens.

Orph. Recte iſtuc dicis. At ego domum quidem vobis, ubi habitat, oſtendero; non ipſum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum eſt, & in hoc ſolum ſe exercuit.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν, ὡς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικός ἐστι φωνὴ, ῥαψῳδούσης τὶ τῶν Ὁμήρου;

ΦΙΛ. Νὴ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος [ἀνὴρ] ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὃς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Oſtende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e veſtigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox eſt, Homeri verſiculos recitantis?

Phil. Sic eſt, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. *Hoſtis enim ille mihi velut atri limina Ditis,*
Pectore quiſquis amat nummos, ſed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odiſſe debes,
Cui hoſpes laeſus, qui ſe praeſtabat amicum.

Hoſp. De me hic verſus, cuius muliere abducta fugit, quod ipſum *domum meam* receperam.

Fug. *Vah vinoſe, caniſque oculos, & pectora cerve,*
Expers conſilii, numeri nullius in armis.

Θερσίτ᾽ ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἴμοι, γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
τοσούτων. Φασὶ δ᾽ αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ᾽ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάῤῥει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἔχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾷς; φέρ᾽ ἴδωμεν ἅ τινά σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου τρύφος;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Therſites nugax, in pravis optima pica,
Regibus infeſtus temere ſine more modoque.

Dom. Veriſimiliter exſecrandi hominis verſus *cadunt.*

Fug. *Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,*
Horridum olens, tripliciſque canis ſilveſtris odorem.

Hoſp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpeſſa es! Aiunt illam etiam uterum ab iſtis ferre.

Merc. Bono animo eſto. Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem, novum ut laborem rurſus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus eſt, ut pulſetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis fruſtum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; ſed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante ſe ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μιαρὸς ὤν.

32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὑμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὤν; οὔμενουν ἄλλος. ὢ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἑκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἥρακλες ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chryſippeus [*auri famelicus*] ex aſſe eſt. Itaque Cleanthen non ita multo poſt videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, peſſime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non ſane alius. Hem riſum! Quid poſtea non fiet? etiam philoſophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: ſed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid ſic?

Dom. Quia de genere plane ſuppurato eſt. Nomen autem ipſi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulſor malorum Hercules, audin'? Deinde pera ſumta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσαν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τὶ, ὦ 'γαθὲ, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκῃ, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὼ δύο δὲ τούτω τὼ δραπετίσκω, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἃ πρὸ τοῦ· τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν, τὸν Ληκυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ

Hoſp. Minime vero! Non ſane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hoſp. Eſt liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus [*Triceps*].

Merc. Non eſt mirum, cum etiam Triphales ſit comicorum *libellorum* unus.

Fug. Tuum *eſt*, Mercuri, iudicare, quod ſupereſt.

Merc. Sic mihi placet, Iſtam, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos autem hoſce minutos fugitivos dominis ſuis redditos, diſcere, quae olim, alterum ſordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, ſarcire rurſus veſtes laceras; deinde iſtum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellendus, inſuper vero pice ſor-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τὼ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὀττοτοὶ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.

6 Λεοντὴν) Τριβώνιον λέγει. V.

dida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique conſtrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis ſermonibus? ſed ſequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro aſino agnoſcaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. *l.* 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) *πρὸς τὸν ἀπ*— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B.* &c. *l.* 12. Ἠμείψω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum eſſet *ἀμείψω*. Obſecundavi tamen, ut fieret ſecund. perſ. ab *ἠμειψάμην*. *Reitz.* *Pag.* 2. *l.* 4. Σέας) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Παραλαμβάνεις) Et ſic Th. Mag. cum edd. *l.* 18. *col.* 1. Σῆτας) *ζῆτας* miſere edita. *ead. col.* 2. Προλαμβ.) *προσλαμβ.* edita. Bene correxit Solan. *Pag.* 3. *l* 4. Παρακεκομμενα) Et ſic Coll. cum edd. *l.* 8. Τοιαύτας) Nil mut. *Fl. Fr. I. P.* &c. Τὰς *αὐτὰς* Marcil. *l.* 9. Ἡμῖν) *ἦ μὴν* Menag. Nihil abit a vulg. *Fl.* *l.* 19. *col.* 1. Λιβαν.) Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col.* 2. Εἰκάσαι) *εἴκασε* ante vulgatum fuit. *Pag.* 4. *l.* 1. Ὀλμειὸν) Spir. leni *I. Fl.* & Heſiod. Sine ſpir. *Ald. P. S.* &c. Adſpirate Geſn. & Strab. *l.* 2. Ποιμένων) Reſcripſi ex L. *V.* 2. *S.* Ποιμαίνων enim cett. male. *l.* 7. Ἢ τῷ) *ἢ σὺ τῷ* Th. Mag. melius. *ead.* Τούτῳ) *τοῦτο* male *Fl.* *l.* 8. Τῷ) *τὸ* male *Fl.* *l.* 9. Κατὰ) *καὶ* Graev. Κᾶτα *Fl.* In vulgato conſpirant cett. Mox *ἔχε* recte *Fl. I. H. S.* Εἶχε *P.* *l.* 13. Κτήσῃ) Omiſit *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Ὀλμειὸν) Μυρίνη ἀν. ed. Cler. Et mox *ἐξήργασται*, item *τοῦ Ἑλικῶνα*. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exſpectare neceſſe habui. *Reitz.* *Pag.* 5. *l.* 6. Τὰ) Abeſt a *Fl.* *l.* 12. Ἐθέλοις) *ἐθέλεις Fl.* minus recte. *Pag.* 6. *l.* 15. Ἐπὶ σκοποῦ) *ἐπίσκοπα* marg. *A.* 1. *l.* 19. *col.* 1. Ἰσμηνίου) Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz.* *l.* 20. *col.* 2. Ἐλπίσαι) Ita ex C. reſcripſit Solan. In editis erat *ἀπελπίσαι*. In V. *ἐπελπίσαι*. *Pag.* 7. *l.* 1. Ἐπιδείξασθαι) Conſtanter ita legi addit Solan. *l.* 6. Κοππαφόρον) Ex emend. Solan. Κοπποφόρον *Fl. P. H.* marg. *A.* 1. Καπποφόρον *I. B.* 1. *S.* &c. *l.* 8. Ἐπινεύεις) Sic *Fl. Fr. B.* 1. *P. H. S.* Ἐπινεύσεις *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. *col.* 1. Κενταυρ.) Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l.* 19. Κάππα) Lege *κόππα*, utroque loco. *Solan.* *ibid.* Σίγμα) Lege *σαμπι*. *Solan.* *ead.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. *l.* 21. *col.* 1. Σίγμα σαμπφόραι) Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen mutavit; ſed σαμπφόραι in textum recepit ex C. cum σαπφόραι tantum editum eſſet. In V. vero σ. (pro ϡ) mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. *Reitz.* *Pag.* 8. *l.* 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. *l.* 13. Χρυσοῦς ἐμβάτας) Legend. χρυσᾶς ἐμβάδας addit Solanus. *Pag.* 9. *l.* 3. Ὁ Θερσίτης) Non comparet in *Fl.* *l.* 13. Αὐτοῦ) αὐτῷ marg. *A.* 1. *l.* 18. Ὑπερπηδήσεται) ὑπερπηδήσεως edita, mutavit Solan. *Pag.* 10. *l.* 1. Πορφυρᾶν) Sic emendavit Solan. Πορφυρὰν edd. vulgo. *Pag.* 11. *l.* 3. Καὶ) Omiſit *Fl.* *l.* 9. Ὅλος) ὅλως *I.* & *V.* 2. Prius reliquae. *Pag.* 12. *l.* 9. Ξυμμαστιγουμένης) Ζυμμαστιγουμ. male *B.* 1. *l.* 11. Κόλλοπας) Recte edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae κόλλωπας. *Pag.* 13. *l.* 6. Περὶ) Ita bene *Ald.* *I.* *H.* *P.* *B.* 1. *S.* Παρὰ *Fl.* L. & marg. *A.* 1. *l.* 11. Εἰς τὸν Ἕβρον) Haec & ſeqq. a λύρα ad λύρα deſunt in *Fl.* *l.* 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφείῳ λόγῳ marg. *A.* 1. *l.* 17. *col.* 2. Καταπεφρονημένως) Sic dedit Solanus pro vulg. καταπεφρονημένος, & παρ᾽ ἡμῖν, pro edito παρ᾽ ἡμῶν. *Pag.* 14. *l.* 4. Πυνθανόμενον) Ita *Fl.* *B.* 1. *H.* &c. Πυθανόμ. *I.* & *Fr.* Forſan πυθόμενον voluere. *Pag.* 15. *l.* 3. Ἐφ᾽) ὑφ᾽ male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Κυνῶν) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Κωῶν. *ibid.* *l.* 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba & μόνα ἐξαίρετα male referebatur hoc Schol. & Schol. ſequens, ad ἐκείνῳ γέροντι. *Pag.* 16. *l.* 3. Γηρυόνου) Sic *Fl.* *Fr.* *Ald.* *I.* *H.* 1. & 2. *B.* 1. *P.* *S.* *Amſt.* *l.* 11. Ἐγγελᾶται) Hoc pertinaciter ſervant edd. Ἤγγελται adſcript. marg. *I.* *Pag.* 17. *l.* 2. Ἢ) ἢ delet Geſn. *l.* 4. Ἀνελίττεις) Et hoc edd. conſtanter. Ἀνατυλίττεις Graev. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐντίθεις) ἐντίθης vult Guyet. *l.* 10. Φασι) Sic *I.* *P.* aliaeque. Φασὶ *Fl.* *Pag.* 18. *l.* 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε Coll. *l.* 12. Βάκχας) Βάπτας *Fl.* male, quod tamen & adſcriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 19. *l.* 7. Κτένιον) κτένας *Fl.* *l.* 13. Κᾀμὲ) Non habet *Fl.* *l.* 16. Δὴ) Reſtitui ex L. & *Fl.* Δεῖ edd. cett. male. *Pag.* 20. *l.* 1. Εἶ) εἶναι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Οὐχ ἕτερος) Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ᾽ ἕτερος *Fl.* *ead.* Ὡς ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐκκεκραγέναι) κεκραγέναι *Fl.* *l.* 9. Ὡμοιώθης) ὡμοιωθεὶς *Fl.* *Pag.* 21. *l.* 4. Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν) Sic redditum Luciano ex L. & *V.* 2. quae δὶς tantum omiſit. Cett. male, τῶν Μυσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. *l.* 16. *col.* 1. Μυσῶν) Ex interpretatione

falſa vides corruptum etiam fuiſſe Luciani Codicem, quo Scholiaſta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz*. *Pag.* 22. *l.* 4. Ὄνομα) Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. Forſan τοὔνομα. adſcript. marg. *I.* *l.* 11. Τοιαῦτα) Et hoc omittit *Fl.* *l.* 17. Σοφὸς ἀνὴρ) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead.* Μάρκον) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic V. Recte Μάρκον C. & G. *Pag.* 23. *l.* 9. Καὶ) Neglexit *Fl.* *l.* 10. Δοκεῖ) δοκοῖ *I.* ſola. *Pag.* 24. *l.* 9. Σκεπόμενος) σκεπτόμενος male *Fl.* *l.* 16. Οὐκ) Omittit *Fl.* *ead.* Ἐπιτρίψοντας) ἐπιτρίψοντα *Fl.* *Pag.* 25. *l.* 2. Σωφρονήσαντα) Ita dedit Solan. ex *Fl.* Habet & *S.* Σωφρονίσαντα *B.* 1. *I.* *P.* Σωφονίσαντα *H.* *l.* 4. Νεόκτιστον) νεόκτητον *Fl.* ſola. *l.* 14. Οὐδ') Deeſt in *Fl.* *Pag.* 26. *l.* 1. Δείγματα) Conſtans lect. Δήγματα Marcil. *l.* 6. Λόγοις) Sic edd. omn. Λοιποῖς Marcil. *Pag.* 27. *l.* 13. Ἅπτει) ἄπει *Fl.* & L. male. Prius *Ald.* *I.* &c. Ἅπτῃ vult Solan. *l.* 16. Ἐπιτεταμένος) ἐπιτεταγμένος *Fl.* ſola, quod & adſcivit marg. *A.* 1. *Pag.* 28. *l.* 2. Δὲ) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l.* 8. Ἴθι) Bene *Fl.* *Fr.* *H.* *P.* aliaeque. Ἴσθι male *I.* *l.* 9. Οἴκοι) οἶκον *Fl.* *Pag.* 29. *l.* 13. Μαχαιρίδας) μαχαιρίδων marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 30. *l.* 7. Κατακειμενης) κειμένης *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐγκρατῆσαι) V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἐγκρατήσαντα. *Solan.*

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. *l.* 2. ΔΙΑΒΟΛΗι) Bene ſic *Fl.* Διαβολῇ etiam *B.* 1. *S.* ΔΙΑΒΟΛΗ male *I.* *P.* *H.* *Ald.* *Fr.* *l.* 8. Τὸ δὲ) Ita *I.* *V.* 2. L. & Mſ. Bar. Τῷδε edd. cett. *l.* 9. Καὶ παρὰ) καὶ abeſt in B. *l.* 10. Καὶ) Iterum abeſt in B. *ead.* Ἐνοχλοῦν) ἐνοχλοῦντες B. male. *l.* 13. Τραγῳδιοδ.) τραγῳδιδασκάλοις B. male. *l.* 14. *col.* 1. Ἐπηλυγάζουσα) In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα. *Nam C.* ἐπισκιάζουσα] γράφεται ἐπηλυγάζουσα. *Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Veſpucii, huic Scholio praemittitur vox* ἐπηλυγάζουσα. *Unde etiam* ἠλύγη *repoſuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr.* ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπηλ— etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα; *Reitz.* *Pag.* 32. *l.* 1. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. *l.* 3. Εὕροι) εὕρῃ *Fl.* *l.* 4. Δαίμονός τινος) τινος δαίμονος B. *l.* 11. Καὶ) Omittit B. &

mox iterum. *l.* 13. Περιπίπτομεν) Admiſi ex *Fl. I.* Περιπίπτωμεν vulgo cum CB. *l.* 15. Ἄρχεται) ἔρχεται male B. & marg. *A.* 1 *W.*. *Pag.* 33. *l.* 1. Πτολεμαῖον) Πτολεμαίου B. *l.* 4. Πτολεμαίου) Πτολεμαῖον B. *l.* 10. Καὶ παρ') Haec & ſeqq. octo verba a καὶ ad καὶ omiſit B. Sed margini inferiori adſcripta ſunt. *l.* 14. Κάρτα, καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ) κατα ἀλλ' οὐ πάνυ Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato conſentiunt edd. *l.* 19. *col.* 1. Τῶν ὅλων) Antea ad κεκοινωνηκὼς relatum legebatur, & ſeq. Scholion κάρτα ad οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν· utrumque abſurde. Quare id ſequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius refertur ad Θεοδότᾳ. *Reitz.* *Pag.* 34. *l.* 2. Λογισάμενος) συλλογισάμενος B. *l.* 4. Τοιαύτην) τηλικαύτην idem Cod. B. *l.* 5. Παρ' ὅντινοῦν) παρά τιν οὖν B. *l.* 6. Ὡς εἰ) Nil variat *Fl.* &c. *l.* 7. Ἔαδε) ἕαδε adſpirat Schol. Non edd. noſtrae. *l.* 15. Λέγεται) An ἤρχετο; Coll. *ead.* Μεταγνῶναι) αἰσχυνθῆναι G. B. & marg. *A.* 1. *l.* 17. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. *l.* 18. Ἤρεσκεν) ἤρεσε edita. Ἤρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag.* 35. *l.* 8. Δὴ) διὰ B. *l.* 13. Γοῦν) Abeſt a B. *Pag.* 36. *l.* 1. Παρομαρτοῦσι) παρομαρτοῦσαι male B. *l.* 4. Τις) Adeſt in *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 6. Δὲ) Non habet CB. *l.* 13. Γενήσεται) γένηται B. In vulgato conſentiunt edd. *l.* 14. Τὸν κατηγορούμενον) τοῦ κατηγορουμένου B. *l.* 18. *col.* 1. Ὁμαρτοῦσαι) ὁ καρτοῦσσαι miſere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι· utrumque emendante Solano. *Pag.* 37. *l.* 10. Ἀδικοῦντες) Recepi ex B. Cod. & *Fl.* Ἀδικοῦντας editiones cett. *l.* 11. Προσλαβόντες) Et hoc ex B. & *Fl.* reſtitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag.* 38. *l.* 14. Μὲν) Non habet B. *Pag.* 39. *l.* 5. Ἐπαγαγεῖν) ἐπαγεῖν B. *l.* 7. Ἀμφοῖν) ἄμφω B. Cod. Schol. & *Fl.* *ead.* Ἀκούσῃς) ἀκούσεις *Fl.* *l.* 10. Ἀκρίτους) ἀμυήτους B. *Pag.* 40. *l.* 4. Τὸ ἐμφανὲς) τοὐμφανὲς B. magis Attice. *l.* 11. Διελέγχει) ἐλέγχει B. *Pag.* 41. *l.* 3. Ἐλπίδες) Deeſt in B. *l.* 9. Πλησίον) πόλεμον marg. *A.* 1. *l.* 10. Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l.* 14. Ὁ) Artic. addunt *I.* & *V.* 2. Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S.* &c. *l.* 16. Τὸν) τε Homer. *Pag.* 42. *l.* 3. Ἡμισευέλπιδος) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος forſ. legend. appinxit aliquis margini. *l.* 9. Κατίσχυσε) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag.* 43. *l.* 2. Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. *l.* 5. Κᾆν) Recte *I. S.* Κᾆν male *P.* Καὶ etiam male Cod. B. *l.* 11. Ἢ) καὶ B. *l.* 12. Ὁμοίως) ὅμοιος male *Fl.* *l.* 13. Εὐδαιμ. γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l.* 15. Φίλοι) φίλον B. cetera de-

ſunt uſque ad ἀξιόπιστον, ex quo πίστον tantum adſcivit. *Pag.* 44. *l.* 2. Προσάψαι) προσάψεται B. *l.* 3. Ἠ καὶ) Recepi ex marg. *A.* 1. & *V.* 2. & *I.* Μηδὲ *P. S.* *Amſt.* Μὴ δὲ *Fl. Ald. Fr. H.* aeque male. Μηδ' B. *l.* 11. Φασι) Sic reſtituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φη̃ per compend. pro φα. *l.* 12. Ἀπεστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forſan ὑπεστέναξε. *l.* 13. Ἀηδὴς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀηδῶς edd. *l.* 17. *col.* 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiaſtes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan. ead.* Ἐρασθεὶς) In C. ἠράσθη . . . ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρί. *ead. col.* 2. Ἐρασιστρ.) Omiſſum erat in editis: addidit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. *Solanus.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. *Reitz. ibid. l.* 19. Εἰς αὐτὸ γεγονὼς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρός. *Solanus. Pag.* 45. *l.* 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. *l.* 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam *A.* Πρῶτος edd. vulgo male. *l.* 12. Ἐκεῖνο) Recte ſic ed. Toll. & *A.* Ἐκεῖνον male cett. *ead.* Αὐτὸ) Bene ſic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. *l.* 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ *Fl.* Ἀληθείᾳ Toll. *ead.* Ὃν) Omittit B. Ὄντως vult ſenſ. *Pag.* 46. *l.* 1. Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. *l.* 2. Ὁπότε) ὥς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. *l.* 5. Κληθεὶς) Recte BC. *Fl. Fr. P.* &c. Κλιθεὶς male *I.* cum *V.* 2. *l.* 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. *l.* 7. Τε) Omittit B. *l.* 10. Τότε ἂν ἁπ.) ποτὲ πασῶν ἂν B. Ἄν ποτὲ ἁπ. *Fl.* Vulgatum tenent cett. *l.* 15. Ἀνέστησαν) ἀνήστασαν marg. *A.* 1. *Pag.* 47. *l.* 1. Ὅρκος ἦν ἅπασιν) ἅπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. *l.* 5. Προσεξέκαιον) ἐξέκαιον male B. *l.* 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male *P.* *l.* 12. Πόσους) ὅσους B. *ead.* Οἰόμεθα) οἴει B. *l.* 13. Παρὰ) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 16. *col.* 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβ— *V.* *l.* 17. *col.* 2. Ἅτε καὶ ἄκη) Exc. *G.* ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto eſſe ſcripturam. In C. ἅτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκχευε. *Solan. Pag.* 48. *l.* 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. *l.* 7. Τῶν) Sine articulo B. *l.* 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & *Fl.* *l.* 16. Ἐν) Etiam adeſt in *Fl.* *ead.* Αἴσθωνται) αἴσθονται B. *Pag.* 49. *l.* 6. Μηδὲ) μὴ δὲ edd. vett. ut ſemper. *ead.* Αἰσθομένου) Et ſic *Fl. B.* 1. *P.* &c. An αἰσθανομένου; adſcripſit Solanus. *l.* 10. Ἀπόντος) Sic *Fl. Fr. H. P.* &c. & B. Ἀκούοντος *I.* & *V.* 2. *l.* 16. Διαβολὰς) Sic B. cum *Fl. Fr. H. V.* 2. &c. Διατριβὰς *I.* ſola, & marg. *A.* 1. *Pag.* 50. *l.* 6.

Ἀψίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adſpirate *Fl. B. P.* *l.* 8. Λαθρηδὰ) Conſtans lectio, ait Solan. *Ald.* 2. tamen aliter; v. not. Geſn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult Solan. ac Geſn. optime. *l.* 9. Ἀκούοντες) ἀκοὰς *Ald.* 2. *l.* 10. Τοὺς) τοῖς B. *l.* 20. *col.* 1. Οὐκ οἶδα) In C. hic novum Scholion conſtitutum, quod iam ſupra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omiſſum: implevit aliaque menda correxit Solan. *Pag.* 51. *l.* 5. Συνεπιστάμενος) ἐφιστάμενος B. *l.* 6. Ἐνηδρευμένος) Ita edd. & B. Ἐνεδρευόμενος *V.* 2. *l.* 7. Ἔχη) ἔχει B. *l.* 8. Ἐξέῤῥηξε) διέῤῥηξε Coll. *l.* 9. Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B An προσεισόμενος; marg. *I.* *l.* 10. Παρωξυμένος) παρωξυμμένος B. Nil mut. edd. *l.* 15. Ἐν αὐτῷ) ἑαυτῷ ſine ἐν *Fl.* *Pag.* 52. *l.* 1. Ὑποκρινόμενον) Recepi ex *V.* 2. & B. & marg. *A.* 1. Ὑποκινούμενον edd. cett. *l.* 2. Πένθους) Reſtitui ex *I.* Omiſſum enim in cett. & B. *l.* 5. Οὔτε) οὐδὲ marg. *A.* 1. *l.* 14. Αὐτόθι) Sic edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν *I.* & *V.* 2. ac marg. *A.* 1. *l.* 17. *col.* 1. Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emendavit Solan. addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, & ſic V. quo nomine unguentum aliquod haud dubie deſignare voluit. Certe ſic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum eſt, non decet. *l.* 19. *col.* 2. Ζ) ἢ V. male. (vid. Il. Ζ, 164.) *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἑρμηνεῦ) ὠσμηνεῦ edita, ad quae haec nota addita: Sic clare legitur in Mſ. Videtur hoc Scholion alterius eſſe Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradicat. Quid ſit ὠσμηνεῦ plane ignoro; niſi forte legendum ſit ἑρμηνεῦ, i. *interpres,* quo nomine praecedentem Scholiaſtam appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμηνεῦ legitur, ε & ρ ita coniunctis, ut facile ὠς credas, non ἑρ. expreſſum. *Solan.* *Pag.* 53. *l.* 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδέ τι edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita Solan. reſcripſit ex B. Vulgo inverſe, τολμῶσι προσβλέπειν. *l.* 7. Αὐτοὺς) αὐτοῖς male *Fl.* *l.* 11. Κάκτανε) Al. male κάτθανε, Coll. *l.* 17. Μάχλου) μάχλης Th. Mag. *Pag.* 54. *l.* 6. Ἐχρῆν) χρῆν B. *ead.* Τοιοῦτο) τοιοῦτον B. *l.* 9. Φησιν) Vulgo male φασιν, ſed φ per compend. B. *Fl. Fr.* *l.* 12. Χολὴν) Bene ſic *P. A.* Χολᾷν male *S. Fl. B.* 1. & 2. Χολᾶν *Ald. Fr.* & *H.* ſine puncto ſubſcripto, item B. *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl.* & B. *l.* 14. Ὁ) Sine artic. B. *l.* 17. *col.* 2. Ὀρέων) Nullo ſenſu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox, quam repoſui, ex C. eſt, & V. ipſo. *Solan.* Fors ὅρων. *l.* 19. *col.* 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς ἀεὶ Ἀριστείδου διό. At in C. D. M. eodem quo in ed. *A.* modo le-

gitur, niſi quod δὶὸ recte habet, non δὶὰ, ut illa. *Solanus.* *l.* 20. *col.* 2. Ἀναληψόμεθα) ἀναλειψ. editum antea. Emendavit Solan. *Pag.* 55. *l.* 9. Ἔχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, eſſe in omn. edd. ac B. adlevit Solan. *l.* 14. Πάθει) πάθεις male *Fl.* *Pag.* 56. *l.* 3. Καθιστάναι) καθεστάναι *Fl.* & B. *l.* 4. Τοίνυν) Omiſit B. *l.* 5. Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l.* 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελέστερον B. *l.* 9. Πιστεύειν) Neglexit B. *ead.* Μίσει) μίσους B. *l.* 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. *l.* 16. Οὐχ) Non camparet in B. *Pag.* 57. *l.* 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. *l.* 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) *I.* & *V.* 2. ſolae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. *l.* 5. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* Et marg. *A.* 1. ex eadem, credo. *l.* 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Reſtitui ex W. *Fl.* *B.* 1. Τῶν γὰρ τρόπων enim *Ald.* *H.* *P.* *S.* &c. minus recte. *l.* 14. *col.* 1. Ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. *G.* ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. niſi quod ἄνδρας habet. *Solan.* *ead. col.* 2. Αὐτοὺς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 59. *l.* 2. Ὅτι μάλιστα) Sic *P.* *I.* Ὁτιμάλιστα iunctim *Fl.* *H.* *S.* *l.* 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. *ead.* Χολῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipſa clamat. Σχολῇ edd. miſere. *l.* 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἑαυτῷ ſine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adſcivit marg. *A.* 1. *l.* 11. Ταὐτὰ) ταῦτα edd. priores. *l.* 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. *Pag.* 60. *l.* 2. Ὀροδοικίδην) Ὀροκίδην *Fl.* Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. *l.* 3. Βούπαλον) Βουκόλον male *Fl.* *l.* 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ *Fl.* *l.* 12. Καίτοι) χαίτοι male *I.* *Pag.* 61. *l.* 2. Ἑαυτὸν) Et ſic *Fl.* cum cett. *ead.* Οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς) Nihil mut. edd. nec M. *l.* 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forſ. Ἡμιθέωνα. *ead.* Βάσταν) Et hoc edd. atque M. Βάσσον adſcripſit Solanus. *l.* 16. *col.* 2. Ἀῤῥητοποιεῖ) Lege ἀ—οί. *Solan.* *l.* 20. *col.* 1. Παμπόνηρος) Exc. *G.* Παμπόνηρε. *ead. col.* 2. Πίνται) Exc. *G.* πίεται. *l.* 21. *col.* 1. Αἰσχρῶς ἦδον) Exc. *G.* αἰσχρὲς ἰδών. *Pag.* 62. *l.* 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλιπε edd. priores. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. *Solan* *Pag.* 63. *l.* 2. Μηδένα αἰτιάσ. σε) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. *l.* 5. Στόμα) Recte ſic M. *Fl.* *H.* *P.* *S.* &c. Στόματος *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 11. Ἐν) Neglexit praepoſ. W. *l.* 13. Αὐτῷ) Sic W. *I.* & marg. *A.* 1. Αὐτοῦ *H.* *P.* *S.* *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *Fr.* *l.* 14. Ποικίλων) ποικίλλων *I.* & *Ald.* *l.* 16. Αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. *l.* 18. *col.* 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur Τ—. *Solan.* *Pag.* 64. *l.* 4. Τὸν) Receptum ex W. Τῶν edd. peſſime, cum tamen λόγον mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγων *Fl.* Ἐκεῖνον edd. cett. & M. *l.* 14. Ἔχωσι) ἔχουσι *Fl.* Nihil a vulgata abit M. *l.* 18. Ἐπεβοήθει) Recepi ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται Exc. *G.* quod propius accedit ad C. *Pag.* 65. *l.* 3. Ἀκρατὴς) ἀκροατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M. *l.* 6. Πειρώμενον) Recte M. *Fl.* *P.* &c. Πειρόμενον male *I.* *Ald.* *l.* 7. Ἐξεπολέμωσε) ἐξεπολήμωσε male Coll. Vulgatum ſervant M. & *Fl.* *l.* 11. Θύουσι Νουμᾶ) θύουσιν ἅμα W. male. *l.* 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. *A.* 1. Ὑπὸ edd. & M. *Pag.* 66. *l.* 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. *A.* 1. *l.* 10. Δὲ) δαὶ W. ſolus. *l.* 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγοι edd. priores. *l.* 14. Γέλων) Conſtare lectionem notat Solan. *l.* 15. Καθ' αὑτοῦ) Sic dedi ex *P.* Κατ' αὐτοῦ cett. & M. *Pag.* 67. *l.* 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. *l.* 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. *ead.* Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male *I.* & marg. *A.* 1. *ead.* Κυβήβης) Recte ſic *I.* Κυβίβης male edd. cett. & M. *Pag.* 68. *l.* 3. Ἐπεισκωμάσαν) Nil mut. edd. & M. *Pag.* 69. *l.* 15. Κᾆν) καὶ *Fl.* *Pag.* 70. *l.* 3. Φησὶ) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. *l.* 10. Ἕως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. *Pag.* 71. *l.* 2. Διεξιὼν) Bene ſic plurimae. Διεξιὸν *I.* *l.* 5. Στάθητι) στάχυσιν W. male. *l.* 13. Εἰ) Deeſt in *Fl.* & W. *Pag.* 72. *l.* 7. Μὴ) Delet Marcil. adeſt in edd. & M. *Pag.* 73. *l.* 2. Τούτῳ) τούτου W. *l.* 12. Τροφὰς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφὰς C. *l.* 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. *l.* 16. *col.* 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mſ. prima dumtaxat huius vocis ſyllaba, ſed reliquas ex Suida ſupplevimus, indidemque quaedam in ſequentibus manifeſto corrupta emendavimus: utrobique enim res iiſdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione ſatis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex Suida emendata. *Cler.* *l.* 18. *col.* 2. Ποιήσηται) ποιήσεται edita, mutavit Hemſt. *l.* 20. *col.* 1. Καλοιὸν) Exc. *G.* κληιὸν, οἱ δὲ καλιόν. C. κλαιὸν, οἱ δὲ καλιόν. *l.* 21. *col.* 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. *G.* τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημνῶν· niſi quod pro voce ultima legit κριμνὸν, mendoſe. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. *l.* 23. *col.* 1. Κυφανισμὸς) Exc. *G.* κυφανεισμός. Lege κυφωνισμός. C. κιφανισμός. *ead.* *col.* 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemſt. *l.* 24. *col.* 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλ.) Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός. *Pag.* 74. *l.* 3. Μέμνηνται) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνηται male *V.* 2. ait Solan. ſed fluctuante ſcriptura. *l.* 16. Νεανιεύεται) νεανεύεται edita; ſed ex mendoſa Codicis ſcriptura. *ead.* Τολμᾷ) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾷν. *Pag.* 75. *l.* 2. Ἀργαλέην) ἀργαλέαν W. Nil abit a vulgato *Fl.* *l.* 9. Σινωπέως) Conſentiunt edd. & M. *l.* 16. Ἀναδέρειν) Sic edd. & M. *Pag.* 76. *l.* 3. Ὅ, τι) Recte ſic W. *P.* Ὅτι male pleraeque. *l.* 14. Ἐργάσασθαι) εἰργάσθαι marg. *A.* 1. *ead.* Καὶ βοηθὸς) τῆς male *Amſt.* ſola. Καὶ cum cett. etiam M. *Pag.* 77. *l.* 4. Οἰνοπίωνος) Οἰνοπίονος penultima brevi W. *l.* 13. Πῶς) ὡς L. & *Fl.* Nil mut. cett. & Exc. *l.* 15. Περὶ) παρὰ Schol. *Fl.* & Coll. Vulgatum tuetur M. qui & mox οὖν cum cett. *Pag.* 78. *l.* 1. Ἀξιώσειας) ἀξιώσεις W. *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 79. *l.* 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθ.) Abſunt a *Fl.* *ead.* Ἀνθοκρατεῖον) Sic *I. B.* 1. *P. H. S.* &c. Ἀνθοκροτεῖν *Fl.* ex qua ſe id quoque adſciviſſe notat marg. *A.* 1. Ἀνθοκροατεῖν W. *ead.* Σφενδικίζειν) σφενδακίζειν *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 9. Ἐπεὶ) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ male *I.* *l.* 10. Εἰς) ἐς W. *l.* 14. Μητίοχον) Sic M. & edd. excepta *Fl.* quae Μητίσχον, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 80. *l.* 9. Μιαίνομαι) Bene *S.* & *A.* ſolae. Μαίνομαι male *I. H. P. B.* 1. *Fr. Fl. Ald.* *l.* 10. Ἀντὶ) Nil mut. edd. nec M. Ἄν τί; vult Gron. *Pag.* 82. *l.* 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα *S.* & *B.* 4. *l.* 12. Παραὶ) Sic dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. *l.* 13. Ἐξελύθη) Sic edd. & M. Ἐξεχύθη Hom. v. not. Ἐξεσσύθη marg. *A.* 1. male duplicato σ. *Pag.* 83. *l.* 8. Λέγωσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. *Pag.* 84. *l.* 17. *col.* 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. *Pag.* 85. *l.* 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύνας Coll. Vulgatum tenet *Fl.* & M. *l.* 10. *col.* 2. Νὴ) μὴ edita. Νὴ C. recte. Vid. Schol. praecedens. *Solan.* *l.* 11. *col.* 1. Νὴ) In Schol. ſeq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νὴ, quod in compoſitione privationem notat. Immo ſic ibi C. & *G.* Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῦν in impr. factum eſt. *Solan.* *ead. col.* 2. Χύνω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum eſt. *ibid. l.* 12. Ἑλληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἑλληνική. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr. recte mutatum eſt ex Scholio ſequenti. *Solan.* *ead. col.* 2. Τί δαί;) Sic reſcriptum ex M. Τι δὲ edita. *Pag.* 86. *l.* 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Forſ. οὐδὲ, adlevit Solan. *l.* 6. Ἐπαινέσαι μοι) marg. *A.* 1. *Ven.* 2. & *I.* ἐπαινέσαιμι, ſine μοι· ſed reliquae quod edidimus, cum M. *l.* 8. Δισκόρακος) δυσκόρακος W. *Fl.* *B.* 1. & 2. Δισκ. cett. *Pag.* 88. *l.* 5. Κίναιδος) Sic & M. cum edd. *l.* 13. *col.* 2. Ὁ ὡσπερεὶ) ὡς παρὰ edita: ex Voſſ. utro-

que mutavit Solan. *ibid. l.* 14. Συναληλεσμένος) Sic V. & M. Συναληλευμένος Exc. G. *ibid. l.* 18. Διατετριμμένον) διατεθρυμμένον Exc. G. V. M.

IN DE DOMO.

Pag. 90. *l.* 13. *col.* 2. Πλατυνευροῦντα) Sic V. C. & G. In impreſſ. erat παχυνευροῦντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Caſauboni editum eſt; cuius vide notas pag. 241, emendationem ſuam firmantes. *Solan.* *ibid. l.* 15. Ῥείθρῳ) ῥήθρῳ male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. *l.* 9. Ἔμοι) Reſcripſi ex *Fl.* L. marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὅ μοι edd. vulgo. Ὁμοίως Pell. *Pag.* 94. *l.* 9. Συνεσομένας) Sic *Fl. Fr. P. H. S. B.* 1. & 2. Συνεψομένας *I.* & *V.* 2. Συνησομένας Pell. Forſ. συνοψ— adlevit Solan. *Pag.* 95. *l.* 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell. *l.* 4. Ἔμελε) Sic *S.* & *A.* Ἔμελλε cett. *l.* 9. Ἀλαζονίαν) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 15. Ὑπερκύψαντα) ὑποκύψαντα *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Παλαιοτάτου) παλαιτάτου. V. *Pag.* 96. *l.* 3. Ἐλεύθερον) Forſan αἴθριον, adpictum margini *I.* *l.* 4. Εὔστοχον) Recepi ex *I.* marg. *A.* 1. & L. Εὖ ἔχον edd. vulgo. *l.* 6. Καὶ τῷ) Nihil variant edd. *l.* 8. Περὶ) Et ſic *Fl.* cum reliquis. *Pag.* 97. *l.* 2. Ἡγοῦνται) ἤγουν male Coll. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐταῖς *Fl.* *ead.* Φαίνεσθαι) ἔσεσθαι Coll. Vulgatum firmant *Fl. Fr. I. P.* &c. *Pag.* 98. *l.* 17. Ἦτοι) In editis εἴ τι. Correxit Solan. *Pag.* 99. *l.* 1. Δρεπομένων) δερκομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπομένων. *l.* 5. Τι) τοι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἥδιον) Recepi ex L. & *S.* Ἴδιον edd. cett. *l.* 10. Καὶ ὅλον) ὀλίγον δοὺς *Fl.* Al. ὀργίλον· al. ὀλίγον. Coll. Sed noſtrae edd. in vulgato conſentiunt. *Pag.* 100. *l.* 3. Ἐκπομπεύει) ἐμπομπεύει *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Ὥστε) Ex emendatione Solan. Ὅτε edd. priores. *Pag.* 101. *l.* 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male *Fl.* *l.* 13. Ὡς) ὅς vult Marc. Nil mut. edd. *l.* 17. *col.* 1. Διολισθάνουσαν) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani διολισθαίνουσαν. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnaſ. c. 28. Verum recte eſſe in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. *l.* 14. Ὑπεναντίως) ὑπεναντίος Pell. *Pag.* 103. *l.* 6. Χρόαν) χρόα male *Fl.* *l.* 7. Τὸν) τὴν L. & *Fl.* *l.* 17. Γε) Omittit *Fl.* *Pag.* 104. *l.* 10. Ποιεῖ) Reſcripſi ex *B.* 2. ac Pell. cum edd. cett. ποιεῖν haberent. *Pag.* 105. *l.* 11. Τὸν) Omittit art. *Fl.* *Pag.* 106. *l.* 1. Ὅλος) ὅλως marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐκήλουν) ἐσύλουν marg. *A.* 1. & *Fl.* *Pag.* 107. *l.* 3. Μακρὰ) Sic *I. P. H.* &c. Μακρὰν *Fl.*

l. 9. Λύξου) Et ſic *Fl.* cum cett. Ξύλου vult Gron. *Pag.* 108. *l.* 6. Ἡμῶν) Reſtitui ex *I. S. Fr.* nam ὑμῶν *B.* 1. *Fl. P. H.* aliaeque male. *l.* 7. Ἐθαυμάζετε) Sic edd. omn. recte. *ead.* Ἐξητάζετε) Ita erat in *Fr. Fl. P. B.* 1. *H. S.* Ἐξετάζετε *I.* *l.* 12. Ὠφελιμον) Bene *Fl. Fr. P. S. Amſt.* Ὠφέλημον male *I. H.* &c. *l.* 14. Γραψωμαι) Et ſic *Fl.* *l.* 17. Ἐπαινέσαιτε) ἐπαινέσητε *Fl.* & προτιμήσητε. *l.* 18. Ὡς καὶ) ὡς μὴ καὶ *Fl.* *Pag.* 109. *l.* 3. Λόγων) λόγον *Ald.* male. *l.* 9. Τὴν) Articulo caret *Fl.* *l.* 17. Γράμμα) δράμα *Fl.* quod verum credo. *Pag.* 110. *l.* 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκείνω vult Solan. *ead.* Ἔγραψαν τὴν) Sic dedi ex *Fl.* Ἐγραψάτην cett. *l.* 3. Δοκοῦντε) δοκῶντε edd. priores male. *Pag.* 111. *l.* 4. Ἀλλ') Inſerui ex *Fl.* omiſſum erat in cett. Sed pro ἑώρακέ πω eadem *Fl.* habet ἑώρα σκέπων, quod etiam adſcivit marg. *A.* 1. At nihili eſt. Pro πω *B.* 1. & 2. ποτε. *l.* 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut. edd. & Coll. *l.* 10. Πάλιν) Interpunctio Geſneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφ—. *l.* 17. Ὅτε — θέλων) ὅτι — θέλει Pell. In vulgato conſentiunt *I. Ald. B.* 1. *Fl. Fr. H. P. S.* Πότε *B.* 2. *l.* 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male V. *ead.* Ἡ ἀντίθυρ) In impreſſis ἡ ἀντίθυρος, quod plane abſurdum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς a πῦρ. *Solan.*

IN MACROBIOS.

Pag. 114. *l.* 2. Κελευσθεὶς) κελευθεὶς *Fl.* *l.* 3. Προσφέρω σοι) Bene *P. B.* 1. &c. Προσφέρωσι *H.* *l.* 7. Ηὐξάμην) Sic pleraeque. Εὐξάμην *Fl.* *ead.* Ἐπὶ μήκιστον) Sic *Fl.* & *B.* 1. 2. 3. Ἐπιμήκιστον *I.* Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. *l.* 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. *Pag.* 115. *l.* 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον *Fl. B.* 1. ac 2. *l.* 15. Καὶ) Omittit *Fl.* & punctum poſt ἀνακείμενον ponit. *l.* 16. Ἐπὶ μήκιστον) *Fl.* & *B.* 1. diſpeſcunt. *Pag.* 116. *l.* 14. Ἔθνος) Sic *Fl.* &c. praeter *I.* quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 117. *l.* 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. *A.* 1. *l.* 14. Στρατηγικοὺς) στρατιωτικοὺς Marcil. Nil mut. edd. *ead.* Καὶ) ἢ Marc. καὶ poſtea poſito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. *l.* 14. Ἀφικομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inſerit *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 7. Ταρτησσίων) Ταρτησίων edd. priores. *l.* 14. Καλατιανὸς) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανὸς edd. priores. *l.* 15. Ἀντέας) Ἀτέας *I.* ſola, & marg. *A.* 1. quod verum credo.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter *I.* quae Βαρδύλλιος· quod etiam adſcript. marg. *A.* 1. *V.* 2. Βάρδυλος. *l.* 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. *A.* 1. G. *V.* 2. & *I.* Ὁ Δρυσῶν reliquae. *l.* 11. Ἔτος) εἰς ἔτος Pell. *l.* 15. Μήδιος) Sic omnes libri noſtri. *l.* 17. *col.* 2. Δὲ) Non aderat in editis. Addidit Solanus. *Pag.* 121. *l.* 6. Δυοῖν) δύο *Fl.* *l.* 8. Δεδέξατο) διδέξατο male *P.* (διεδέξατο *S.* & *B.* 4.) *l.* 9. Φιλέταιρος) Ex emend. neceſſaria; nam edd. priores, *βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαιτέρος δὲ, πρ.* *Pag.* 122. *l.* 13. Παρανομοῦντα) *παρανοοῦντα Fl.* *Pag.* 123. *l.* 4. Γωσίθρου) Γοσίθρου *I.* cum *V.* 2. *l.* 8. Λούκουλλος) Λεύκολλος *Fl.* Λούκολλος *Fr.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo poſt Σπασίνην rurſus *P.* Recte cett. Ὑσπ—. *l.* 12. Τήραιος) Τέραιος male *Amſt.* *ead.* Μετὰ) μεθ' *S.* & *B.* 4. *l.* 14. Τήραιον) Sic *Amſt. Fr. B.* 1. *P. S. H.* Τείραιον *Fl.* Γείραιον *I. Ald. V.* 2. *Pag.* 124. *l.* 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et ſic *Fl.* *l.* 8. Ὀμανῶν) Ex emendat. Kuſt. Ὁ Μάνων edd. priores. *l.* 13. Ἀναγράψωμεν) ἀναγράψομεν marg. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 125. *l.* 11. Φῦμα) φύμα edd. vulgo. *l.* 15. Δεξίνου) Δεξίου Diog. Laërt. & Clem. Alex. *l.* 17. *col.* 1. Ψώρα) ψόρα edita. Emendavit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Ἡ ἀγχόνη) Abſurde hoc additur. Exſtat tamen etiam in C. *Pag.* 126. *l.* 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν *S.* *Pag.* 127. *l.* 11. Σύρος) Σύριος vult Daviſ. & Guyet. in nott. Mſſ. Nihil mut. libri noſtri. Λέριος Maius. *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀμισηνὸς) Ἐμισ— coniicit Bochart. Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 6. Γήρως) *γήρους Fl.* *Pag.* 129. *l.* 2. Ταῦτα) Sic *Fl.* Ταυτὰ *I. P.* aliaeque. *l.* 12. Ἑπτὰ) *τέσσαρα Fl.* *l.* 15. Ἑπτὰ) *τέσσαρα Fl.* *l.* 16. Παρεσκευασμένα) Sic *B.* 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. *Pag.* 130. *l.* 7. Ταῦτα) Bene *Fl.* Ταυτὰ cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addicunt edd. *l.* 6. Ἀναθρεψαμένη) Sic *Fl.* & pleraeque. Ἀνατρ— *I.* *l.* 7. Πόλεων) Et hoc eſt in *Fl. H. P. B. S.* Πόλεως *I.* *l.* 8. Πατρίδας) πατρίδος *I.* ſola. *l.* 10. Καὶ) Omittit *Fl.* *Pag.* 132. *l.* 4. Πειρωμένῳ) *πειρωμένων Fl.* *Pag.* 133. *l.* 2. Πατρίδος) παπρίδος male *I.* *Pag.* 134. *l.* 6. Πρῶτα) *πρῶτον Fl.* *l.* 10. Τῆς πατρίδος) *τὴν πατρίδα Fl.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀπονέμοι) *ἀπονέμει Fl.* *Pag.* 136. *l.* 17. Εἰδότες) *ἰδόντες Fl.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἁπανταχῇ) ἁπανταχοῦ marg. *A.* 1. *l.* 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Reſtitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amſt.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene ſic *Fl. P.* aliaeque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forſan melius, etſi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλῃ) θέλει *Fl.*

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ W. Cod. *l.* 10. Δὲ) Additum ex W. & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὕσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὕοντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forſan βατός. At nil mut. edd. nec M. Βατὴ coniicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων W. & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῆ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφὶν W. *l.* 13. Ἄφυκτα) Nil mut. edd. & M. *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβεναι W. *l.* 11. Τε) τι W. *l.* 13. Ἀκρῖσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτῖσι edd. & M. *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετώμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd omn. & M. Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους W. ſed ſupra eſt ή. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ W. L. Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l.* 16. Ἔπειτα δευόμενον) ἐπιδαψιλευόμενον marg. *A.* 1. L. & G. Vulgatum ſervant edd. & M. *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In M. omiſſ. ſed ὃς ſupra ſcriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι W. & *Fl.* idque etiam adſcriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δὲ) δὴ W. *ead.* Περιεσπειρᾶσθαι) Sic *I. Ald. Fr. B. H. P. S.* Περιπεπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὠὰ) W. ῳὰ cum puncto ſubſcripto, & ſic ſemper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμίσαι) κοιμῆσαι W. Vulgatae favent *I. Fl.* *l.* 6. Τοῖον πίθον) W. aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Reſtitui ex L. G. & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & M. male. *ead.* Δυσχεράνητε) Sic edd. recte cum M. Δυσχέρητε male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἄσχετον) Bene M. *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl. H. P. B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Reſcriptum ex W. Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γενέσεις) γένεσιν W. Vul-

gatae aſſentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύϊδον) Πολύειδον W. male. *l.* 11. Οὐχ ὡς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In W. abeſt οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχόμεναι Pell. *l.* 7. Πρέπον) πρέποι W. *l.* 8. Ὑμῖν) Sic *S. A.* M. Cett. ἡμῖν, male. *l.* 10. Ἴστε) ἴσθε *B.* 1. Ἴσθι adpictum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Reſtitui ex W. marg. *A.* 1. & *Fl.* Ἀστυολογίας male G. & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγεῖον) ἀμοργεῖον C. *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & M. Σκινδάλμους corrigit Solan. aliique. *l.* 18. *col.* 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλμούς. In C. vero uti & hic ſcribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ΛΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam M. cum edd. Gronovius ΛΥΚ. tranſponit. *l.* 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praeſtat. *l.* 5. Ἐπίπνοιαν) ἐπίνοιαν *Fl.* male. Id tamen & adſcriptum marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 7. Περιεμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte M. *Fl. H. Fr. P.* Ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβη) λάβη W. *l.* 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν W. *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex L. & W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἐστιν ante legeretur, quod & edd. obſidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *ead.* Ἀποπεπνιγμένος) Sic reſcriptum ex W. & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἤδεις) ἤδεισθα W. & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων W.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ 'λεγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) ἐς O. *l.* 7. Ἀπιέναι) Sic *Fl. B.* 1. *P.* &c. Παριέναι *I.* cum *V.* 2. *l.* 9. Καὶ) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἔτι O. *l.* 14. Πλοῖον) πλεῖον male *I.* ſola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abeſt artic. in O. *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. O. & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec O. *l.* 9. Κατεληλύθειμεν) κατεληλύθαμεν O. *l.* 11. Οἶσθα) οἶσθ' οὖν O. *l.* 16. Ἐκεῖνος θέαμα) θέαμα ἐκεῖνος O. *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων O. *ead.* Περιηγουμένῳ) περιηγμένῳ male O. *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς O. *Pag.* 158. *l.* 1. Παῖδες) Non eſt in *Fl.* *ead.* Ἔμπαλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* 2. & marg. *A.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. miſere. *l.* 3. Κρώβυλον) Recte O. Schol. *Fl. V.* 2. Κρώβυλλον cett. *l.* 9. ΛΥΚ.) Sic Solan. dedit, cum TIM. ante ederetur. *l.* 14. Ἐπειλημμένον) Recte ſic *B. S.* & marg. *A.* 1. Ἐπιλημμένον male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) Sine artic. O. & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἄντλον) Recte *Fl. P.* aliaeque. Τὸ ἄντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνῳ συνέχεται) Vulgo προτόνῳ κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce O. & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χηνίσκον) Sic O. Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρώρα) Omiſſa in O. *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. O. & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἴσως παράσημον adſcript. *B.* 1. Καρχήσιον L. *ead.* Καὶ πρὸ) Abeſt καὶ ab O. *l.* 7. Καὶ αἱ) αἱ om. *S.* *l.* 14. Ἥρων) In O. ἥρων. *l.* 16. *col.* 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἔσωσεν) ἔπλασεν O. Ἔσωζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abeſt ab O. *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex O. *Fl. I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & L. pro μετ', quod eſt in edd. cett. Reſtituta lectio etiam eſt in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι O. & *Fl.* ſolemni ſcribarum errore. *l.* 3. Κυματωγὴν) Al. κυμαγωγὴν Coll. At Noſtrae edd. in vulgato conſpirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omiſſa in O. *l.* 14. Ἐτησίας) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους O. & *Fl.* *l.* 17. Μαλέαν) Sic O. *Fl. P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem maſc. *Fl.* conſentit. *Pag.* 163. *l.* 1. Τινα) τι O. *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex O. Ἐκβ— edd. *l.* 6. Μυῤῥινούσιον) Μυρινούσιον O. *ead.* Στρομβίχου) Στρομμίχου O. Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυοῖν) δυεῖν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν ſola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῷ) Omittit O. *l.* 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male O. pro σιγᾷν. In vulgato conſentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξῃ O. *l.* 9. Μῶν ἐρωτικὸν) τῶν ἐρωτικῶν O. *l.* 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placet. *l.* 14. *col.* 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & mox μυστήμα male pro μυστήρια. *Reitz.* *ibid. l.* 15. Τῷ) τοῦ V. *ibid. l.* 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἑρμᾶς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος O. & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deeſt in O. *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφεὶς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἤδη) Omittit O. *l.* 11. Οὐρίῳ) Recepi ex O. Οὐρείῳ edd. *ead.* Τῷ) Omittit O. *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν O. male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* &c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγείτω) Sic O. *Fl. Fr. P.* aliaeque. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent εἰ edd. nec O. *l.* 5. Ὡς) ὃς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec O. *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* *l.* 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male O. *l.* 11. Πρῶτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. *l.* 12. Τελετὴν) ἑορτὴν O. *l.* 16. Γε) γὰρ Th. Mag. *l.* 17. *col.* 2. Γὰρ) Sic V. Sed in textu melius γε. *Solan.* *Pag.* 169. *l.* 2. Καὶ) Abeſt ab O. *l.* 3. Ἀκολούθων) ἀκολουθούντων *Fl.* *l.* 6. Καὶ) Omiſit O. *l.* 17. *col.* 2. Ἀλαζόνων) Sic V. Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημὶ Exc. *G.* *Pag.* 170. *l.* 3. Ὑποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν O. *l.* 4. Ἔσται τὸ) ἔστω τὸ marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 5. Ἂν) Deeſt in O. *ead.* Χρήσαιτο) χρήσεται O. & *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐγένετο) ἐγένητο O. *l.* 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A.* 1. Forſan ex eadem. *l.* 9. Δὴ) Leg. ἤδη. *l.* 12. Ἐπὶ) Sic O. & edd. plurimae. Ἐν *I.* *Pag.* 171. *l.* 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* *l.* 4. Εἴπερ) ἐπείπερ *I.* forte melius. *l.* 7. Εἴ τι) ὅτι O. & *Fl.* *l.* 11. Εἶδον) Additum ex O. Aberat in edd. *l.* 12. Ὁ) Omittit O. ut ſaepe ſolet. *ead.* Γενέσθω) γινέσθω O. *Pag.* 173. *l.* 3. Ἀνορωρύχθω) καὶ ἀνορωρύχθω O. *l.* 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημότατον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & O. qui Ἰσθμοῖ etiam omiſit. *l.* 9. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 11. Ἔνυδρον) Nil mut. edd. nec O. *l.* 16. Ὁ οἰνοχόος) Artic. ex O. inſerui. Aberat ab edd. *Pag.* 174. *l.* 4. Ποιήσομαι) Omiſit O. *l.* 16. Σισύφῳ) Σκύφῳ male V. quod recte in impreſſis mutatum eſt. *Solan.* *l.* 17. Ἀνοχλίζειν) Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν ſcriptum invenerant, & omnino eo ſenſu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* *Pag.* 175. *l.* 2. Ἐφεστῶτες) ἑστῶτες marg. *A.* 1. *l.* 3. Αὐτοὶ) εὐθὺ male O. *l.* 8. Οἱ πλεύσ.) οἱ omittit *H.* 2. *l.* 9. Δισχιλίους) Recte ſic O. *Fr.* *S.* *Amſt.* Δυσχιλίους *I.* *P.* *H.* *Fl.* male. *l.* 16. *col.* 1. Ὂν Φαλ. φ.) In C. non reperio. *Solan.* *Pag.* 176. *l.* 5. Προσαίται) πτωχοὶ O. quod ex gloſſa natum videtur. *l.* 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρχεν O. & *Fl.* *l.* 11. Ἥμισυ) ἔστ κ. γ O. *l.* 14. Ὁρμεῖν) ὁρμᾶν O. *l.* 15. Καταφανὲς ὂν) καταφανὴς ὢν male O. Ὂν male *I.* *l.* 16. Ἐπισήμου) Deeſt in O. *Pag.* 177. *l.* 8. Πᾶς) Recepi ex *P.* *Fl.* *V.* 2. pro παῖς, quod male *H.* *I.* *S.* *Amſt.* &c. *l.* 10. Ἔσται) ἔστιν O. *l.* 12. ΛΥΚ.) Omiſit *I.* *Ald.* *H.* *Fl.* Addidit *P.* *S.* ceteraeque. Inſeruit & marg. *A.* 1. *Pag.* 178. *l.* 11. Ἐντοσθίων) Sic O. *Fl.* *Fr.* *P.* aliaeque. Ἐντοσθιδίων *I.* *l.* 15. Οἶδα) Deeſt in O. *ead.* Καὶ λῃστὰς) ἢ λῃστ. O. & *Fl.* *Pag.* 179. *l.* 1. Σὺ) σοὶ male *P.* *l.* 2. Χοινικίδα) Sic O. & edd. excepta *I.* quae χοίνικα. *l.* 11. Ἅπαντα) πάντα O. *l.* 12. Ὁ) Omittit artic. O. *Pag.* 180. *l.* 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ O. *l.* 5. Τὸ) Sine artic. O. *l.* 8. Γε) Non habet O. *l.* 9. Μεῖζον) Nil mut. edd. nec O. *l.* 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς O. male. *l.* 11.

Ἄλλου πον. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec deſunt in O. *l.* 13. Ὅμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. *Pag.* 181. *l.* 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Ἐξαρδίας male O. *l.* 13. Τιμῶν) τεμὼν male O. *l.* 15. Δεινῶς) δεινὸς O. prave. *l.* 16. Πρὸ τοῦ) Bene *B. P. V.* 2. Προτοῦ *I. Fr. H. S. Pag.* 182. *l.* 2. Ὧν) ὃν O. *l.* 4. Ἐφίππειον) Et ſic *Fl.* cum *I. H. P.* &c. *l.* 11. Δέξονται) δέξωνται *Fl.* *l.* 17. Βούλωνταί τινας) τινὰς βούλονται O. *l.* 19. Καλοῦσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Neſcio, unde emendationem hauſerit. *Reitz.* *Pag.* 183. *l.* 1. Προΐωμεν) προσίωμεν marg. *A.* 1. *l.* 4. Ἀκονιτὶ) Bene *S.* & *Amſt* Ἀκοννιτὶ male cett. *ead.* Κρατήσομεν) κρατοῦμεν O. & *Fl.* Item marg. *A.* 1. *l.* 7. Διαρκῆ) διαργῆ O. male. *l.* 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendat. Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. *ead.* Ἐς) καὶ O. *Pag.* 184. *l.* 5. Περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκρα male O. *ead.* Ἡγούμενόν σοι) ἡγουμένου σου male O. *l.* 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave O. *l.* 14. Τὸ) τὸν male O. *Pag.* 185. *l.* 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχείρησαν O. rurſus male. *ead.* Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave. *l.* 5. Δὲ) Omiſit *Fl.* *ead.* Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. *l.* 9. Ἤδη) Neglectum in O. *l.* 10. Ἱπποτοξότας) ἱπποτοξόται O. *l.* 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. *l.* 13. Πλησίων) An πλησίον; adſcripſit Solan. *l.* 14. Κατέλεξε) Recte ſic Pell. Κατέαξε male edd. & Codd. noſtri. *Pag.* 186. *l.* 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν *Fl.* *l.* 14. Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omiſſa in O. *ead.* Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. *l.* 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. *l.* 16. Πορεύεσθαι καὶ) Deſunt in O. *Pag.* 187. *l.* 3. Κάθησαι) καθίσαι O. *l.* 6. Παρὰ) Lege περί. *l.* 7. Πρόσειμεν) πρόσιμεν O. *l.* 16. Ἐτρέψαντο) ἔτρεψαν O. *Pag.* 188. *l.* 7. Ἐπελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. *l.* 12. Προκαλεῖται) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Προσκαλεῖται cett. male. *Pag.* 189. *l.* 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσαε O. *l.* 7. Ὑμῶν) ἡμῖν edd. *l.* 9. Ἐπωνύμους ἐμαυτοῦ) ἐπωνύμους ἐπ' ἐμαυτοῦ O. & *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 10. Αἳ) οἳ male O. & *Fl.* Οἱ ſine accentu marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐκστάδιος) Recte *B.* 1. 2. *P.* Ἑκστάδιος adſpirate *I.* *B.* 1. *Fr. H. S. Ald.* Ἑξστάδιος peius L. Schol. & *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. *Pag.* 190. *l.* 6. Συμπόταις) συμπολίταις male O. *l.* 13. Μόνον) Ita Ox. *Fl. Fr.* &c. Μόνη *I.* cum *V.* 2. *Pag.* 191. *l.* 6. Διαγιγν.) διαγιν. O. *Pag.* 192. *l.* 1. Ἀποῤῥεῖ) ὑποῤῥεῖ male *Fl.* *l.* 2. Παραμένῃ) παραμένει O. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & *Fl.* cum marg. *A.* 1 Sed vulgatum bonum. *l.* 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omiſit O. *Pag.* 193. *l.* 6. Τοῦτό μοι) τούτῳ male O. & ſine μοι. *l.* 13. Μηδένα) μηδενι. ἴσως L. *ead.* Ὅτῳ) εἴτῳ L. O. Nil mut. edd. *l.* 14. Καὶ) Non eſt in

O. *l.* 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* *Pag.* 194. *l.* 3. Ὕλαν) Ὕλλαν male O. *l.* 6. Γιγνόμενον) γινόμενον O. *l.* 8. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. *l.* 13. Ἀπέλαυον) ἀπέλαβον *Fl.* male. *Pag.* 195. *l.* 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον O. *l.* 4. Ἂν ἔγνων) ἔγνων ἂν O. *l.* 5. Ἐς) ἐν O. prave. *l.* 6. Τύχοιμι) τύχοι O. melius. *l.* 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. *l.* 14. Ἐξῆ) ἔξειν O. & *Fl.* *ead.* Κοιμίσαντα) κομίσαντα male O. *Pag.* 197. *l.* 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. *l.* 4. Προσδεῖ) πρὸς Διὸς O. *ead.* Ὃς) οὗς male *Fl.* *l.* 5. Ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλ.) ἢ μὴν καὶ ἐλλ. O. *l.* 7. Εὔξῃ τί) ἔξῃ *I.* ſola. Εὔξῃ τὶ O. ſolo accentu mutato, ſcribit Solan. *l.* 16. Ὀλίγον) Hoc & ſequentia, ad alterum uſque ὀλίγον, omiſſa in O. *l.* 18. *col.* 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. *Pag.* 198. *l.* 16. Ἠτήσατε) ᾐτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. *l.* 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἄνθρωπον) ἄνον *l.* per compend. *l.* 7. Οἶδα) εἶδα *I.* *ead.* Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* *l.* 8. Ἡμῶν) Recte *P.* Ὑμῶν *Fl.* *Fr.* *H.* *I.* *Ald.* *B.* 1. *S.* *Pag.* 200. *l.* 6. Ἡμῶν) Bene ſic *P.* ceteraeque. Ὑμῶν male *I.* cum *V.* 2. *l.* 17. Ἠρῆσθαι) ἠρᾶσθαι *Fl.* *Pag.* 201. *l.* 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύην *Fl.* *l.* 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτι male *I.* *Pag.* 203. *l.* 2. Ἢ σιμὴν) ἢ omittit *I.* addit *H.* *P.* *Fl.* *l.* 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 10. Τοῦ πέρυσιν) Artic. caret *Fl.* *l.* 15. Οὐ) Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis. *Pag.* 204. *l.* 9. Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* ſola. *Pag.* 205. *l.* 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* *l.* 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. *A.* 1. *Pag.* 206. *l.* 14. Συνηγόρευες) Sic *P.* &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. *l.* 17. *col.* 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. *Pag.* 207. *l.* 1. Ἀφέμενος) ἀφημένος marg. *A.* 1. *l.* 5. Ὥστε) ὅς τε *I.* *l.* 8. Προσϊόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. *l.* 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* *I.* &c. Κατεκλίσθην *P.* *H.* *Pag.* 208. *l.* 4. Ἐξαναστᾶσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. *Pag.* 210. *l.* 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* *Pag.* 211. *l.* 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* *Pag.* 213. *l.* 4. Ὅτε) Recte *I.* *B.* 1. Ὅτι *H.* Ὅ, τι *P.* *l.* 7. Πολὺν) πολλὺν *I.* male. *l.* 9. Θεῖον) Reſtitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. *l.* 11. Μόνην) μόνον *I.* & *V.* 2. Cett. in vulgato conſentiunt. *l.* 16. Θείῳ) Sic *Fl.* Θύῳ cett. *Pag.* 214. *l.* 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. *l.* 14. Θεῖον) Rurſus ex *Fl.* pro vulg. θύον. *Pag.* 215. *l.* 4. Ὑμᾶς) Recte *Fr.* *Fl.* *P.* Ἡμᾶς *I.* *Pag.* 216. *l.* 6. Μετὰ ταῦτα) Sic *Fr.* *S.* *H.* *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο *P.* Μὲν ταῦτα *I.* *l.* 14. Ταῦ-

τα) Abeſt in *I.* Adeſt in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πηνήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πηνίκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος Geſn. *l.* 17 Δέομαι) δέωμαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστια Palm. *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. Ὁ) Conſtans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.* ſola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μνανάριον marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἀποστροφὴ) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφὴ cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἱ ἑταῖραι) In *I.* αἱταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προέξεις ἁπασῶν) πράξεις ἅπαντα Coll. *l.* 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἔτι) δ' ἔτι *Fl.* recte, credo, ut init. Dial. ſeq. & XIII. *Pag.* 225. *l.* 9. Σε) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B.* 1. &c. Πωλιάδος *B.* 2. *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omiſit O. *l.* 2. Ποιησάμενος) An πριάμενος; Pell. *l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεωπαγ. hic edd. omnes, quae alias ο praeferunt. *l.* 12. Ὀλίγας) Omiſit O. *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνανεὺς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρνανεὺς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνεὺς marg. *A.* 1. Ἀχαρνεὺς Guyet. & Menag. *l.* 10. Ἀπεμύκτισας) ἀπεμυκτήρισας Pell. *l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et ſic *Fl.* notante Solano. *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. Σωφονήσης *H.* Σοφρονήσης *I.* & *Fr.* Σωφρονεῖς *Fl.* Σωφρονήσεις Pell. *l.* 17. *col.* 1. Δήμητρος) Emendante Solano, Δήμετρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inſeruit, & verbum ultimum ποιεῖσθαι reſtituit, quod ποιῆσθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἴει) ἔτι οἴει O. *l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα marg. *A.* 1. *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθήσονται) Sic legi in omn. addit Solan. *l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl.* ſola. *l.* 15. Ἑταιρίσ.) ἑτερήσ. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτωκαιδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἥρα δὲ) ἤρα μου marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὖθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I. Fr.* & *H.* *l.* 14. Τῆς στρατείας) στρατιᾶς *Fl.* & ſine artic. *l.* 19. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανεληλύθειτε) ἐπανεληλύθατε *Fl.* *l.* 6. Στρατείᾳ) στρατίᾳ *Fl.* *l.* 12. Παρμένωνα) Sic Ienſ. correxit. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S.* & *B.* 4.) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5. Ἐξευρίσκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl.* *l.* 16. ΠΑΝ.) Omiſſ. in *B. P. H.* Adeſt in marg. *A.* 1. *I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diverſae perſonae ſignantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἴσως ἡμῖν L. Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἴχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B.* 1. & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. Solan. ΠΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiſſa perſona. *ead.* Ἧκον) ἡκέτωσαν Peil. *l.* 14. Μισθοφόρε) Recte ſic pleraeque. Μισθωφόρι *I.* *Pag.* 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβυς hic habebant edd. cett. *l.* 8. *col.* 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid. l.* 9. Τούτῳ) τοῦτο V. *l.* 10. *col.* 2. Ἡμιλοχίαν) Ita ſcripſit Solan. Ἡμιλοχείαν edita. *ead.* Ταὐτὸ) αὐτὸ V. quod in impreſſis ſic mutatum eſt. *Solan. l.* 13. *col.* 1. Ὁ λοχαγὸς) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce V. delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἤδη χρόνος) Conſtans lectio, niſi quod commata tant. addidi. *Pag.* 240. *l.* 16. Ὡμίλησε) Recte plurimae. Ὁμίλησε *I.* & *V.* 2. *ead.* Τριῶν) τρίων *I.* *Pag.* 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. *A.* 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cett. male. *l.* 4. Ποικίλη) Hic ſequor ed. *Amſt.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἴσως L. *l.* 7. Πόλιν) Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὅλως) Sic *P.* aliaeque. Ὅλος *I.* *l.* 10. Ὅ, τι) Sequentia a μοι ad τι omiſit O. *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adſcivit marg. *A.* 1. *Pag.* 242. *l.* 2. Ἐπισεσυρμένα) περισεσυρμένα O. *Pag.* 243. *l.* 1. Σωφρονοῖμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σοφρονοῖμι *I.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omiſit O. *l.* 16. Ὅλως) Nil mut. *I. Fr. Fl. P.* *Pag.* 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admiſi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* *Pag.* 245. *l.* 13. Ἀπωθοῦ) Sic ſcripſi cum *I. Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπόθου *P. B.* 1. & 2. *ead.* Περιπλ. θέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* *Pag.* 246. *l.* 9. Ἑτέραν) Scripſi cum *S.* Ἑταῖραν *I. P. H. B.* 1. *Ald. Fr.* Ἑταίραν accentu acuto *Fl.* *Pag.* 247. *l.* 4. Ἃ εἶδες) ἃ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* *Pag.* 248. *l.* 11. Λυπῆσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φενάκην) πηνήκην marg. *A.* 1. In vulgato vero conſentiunt *Fl. Fr. I. Ald. P.* &c. *Pag.* 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *I. V.* 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B.* 1. & 2. melius. *Pag.* 250. *l.* 10. Φίλας) φιλίας male *Fl.* *Pag.* 251. *l.* 4. Ἔνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Μὴ) Deeſt in *Fl.* *l.* 6. Ἂν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* *Pag.* 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκης) καταγιγνώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἄτεγκτος) Sic *I.* ut ſupra Alex. c. 25 omnes habent. Ἔγκοτος hic edd. cett. Ἄτεγκος marg. *A.* 1. *l.* 13. Καθευδούσῃ) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότε) Al. πῶς, Coll. *Pag.* 254. *l.* 5. Τῷ θριγκῷ) παρὰ τὸν θριγκὸν *Fl.* *l.* 6. Ῥᾶον) ὁράον male *I.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὰν *P.* *ead.* Οὐχ ἑώρων) Sic *Fl. Fr. V.* 2. *P. S.* &c. Οὐκ ἑώρων male *I.* Forſ. οὐχ εὗρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adſcript. marg. *A.* 1. *l.* 18. *col.* 2. Θρίγκον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Reſtituit orthographiam

Solanus, accentu diverſo ſervato. *Pag.* 255. *l.* 15. Πηνήκην) Sic *Ald. Fl. I. Fr. H. S.* & Schol. Πηνίκην *B. P.* *l.* 16. Περίθετος) Sic eſſe in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθετος. *Reitz.* *l.* 17. Ἀπατῶσα) ἀπατοῦσα edita. Ἀπατῶσα C. recte. *Solan.* *Pag.* 257. *l.* 5. Οὐθεὶς) Nil varietatis invenio. *Pag.* 258. *l.* 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατεπεπήγεσαν *Fl.* *Pag.* 259. *l.* 4. Ὡπλισμένος) Sic *P.* ſola cum marg. *A.* 1. Ὁπλισμ. *Ald. I. Fl. H. Fr. B. S.* *l.* 13. Πρότερος) Hoc praeferunt *Fl. P.* aliaeque. Πρότερον *I. S.* *l.* 15. Σαρίσσῃ) σαρίσῃ edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. *l.* 16. Ἀπεδειροτ.) Reſcripſi ex *V.* 2. *S.* & marg. *A.* 1. Ἀπεδηροτόμ. cett. male. *Pag.* 260. *l.* 5. Οὐχ) οὐκ *I.* *l.* 6. Συγκοιμηθοίη) συγκοιμηθείη marg. *A.* 1. *S.* *l.* 13. Σαρίσσῃ) σαρίσῃ rurſus edd. *Pag.* 261. *l.* 2. Δοκῶ) Bene ſic *Fl. P.* &c. Δωκῶ *I.* *l.* 11. Λημνιάδας) Λυμνιάδας *I.* & *V.* 2. non reliquae. *l.* 13. Φονεῦ) Nil variet. invenio. Φονεύε emendat Solan. Sed φόνευε voluit. *ead.* Ὁπόσων) ὁπόσον *Fl.* *l.* 16. Κατεφόβησας) κατεφόβισας *I.* *Pag.* 262. *l* 6. Φανεῖσθαι) φανῆσθαι male *Fl.* *l.* 7. Προσαπολώλεκας) ἀπολώλεκας *Fl.* *l.* 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας *Fl.* *l.* 13. Σαρίσσης) σαρίσης edd. *l.* 14. Ἐπεὶ) Recte plurimae. Ἐπὶ male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 263. *l.* 22. Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* *Pag.* 264. *l.* 9. Τὸ πρῶτον) Sic *P.* Τοπρῶτον *I.* aliaeque. *l.* 16. Ἐκλαθομένου) ἐκλανθομένου male *Fl.* *Pag.* 265. *l.* 8. Ἐκ Γυθίου) Luc. Holſt. Γύθνου. Nil mut. edd. vett. recentioreſque. *Pag.* 266. *l.* 10. Ἐκεῖνος) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἀλλ᾽ ὃν) ἄλλον *Fl.* *l.* 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν *Fl.* *l.* 14. Γυθιακὸν) Γυθνιακὸν Holſt. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἔτη μὲν) ἔγημεν edd. priores male. Ἔτη recepi ex L. Ἔτη μὲν bene marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἡμῶν) Edd. vulgo ὑμῶν. *l.* 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθνου Holſt. emendat. *Pag.* 268. *l.* 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. *A.* 1. non male. *l.* 9. Ἐπεισπαίσας) Ita recte edd. & conſtanter. Sed Coll. al. ἐπεισπεσὼν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας. *Pag.* 269. *l.* 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπεισέπαισαν) Ex emend. Kuſteri. Ἐπεισέπεσον edd. priores. *Pag.* 270. *l.* 2. Γόργος) Γεωργὸς marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἔστ᾽ ἂν) ὁπόταν *Fl.* *ead.* Ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν *Fl.* *Pag.* 271. *l.* 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. *l.* 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores. *Pag.* 274. *l.* 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. Ἐπιπολὺ) Iam & ſic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. Ἐπεὶ) Recte *B. S.* Aliae Ἐπεὶ, quaſi nova periodus inciperet. *l.* 14. Ἁλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποινάς. *Gronov.* Sed ſi ita legas, poſt ἄλλας reponito. *Solan. ead.* Ἄλλας) ἄλλας αἰκίας Voſſ. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.* *Pag.* 278. *l.* 15. Ἡγοῦντο) Sic Mſ. RG. Ἐδιηγοῦντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. Ἐπέκεινα) Scripſit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. Ἐποιήσατο) ἐποιήσαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίων. V. *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς θυσ.) Haec corrupta cenſeo. Reſpicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ T. Fab. male. *l.* 12. Οἰκείαν) Sic Mſ. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. Ὅς σε) σε huc inſeruit Solan. cum id ante editum legeretur poſt ἀθανάτῳ. *ibid. l.* 18. Ἀθανάτῳ — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως V. *ibid. l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτῃ — διασύροντι V. Sed emendationem primi editoris ſecutus ſum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. V. *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων Tan. Fab. Ἀδιάφθορον Mſ. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τούτῳ Schol. Ταὐτὸ Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. eſt enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, *cui etiam cognomentum erat. Reitz.* *ibid. l.* 17. Ἱκανοὺς) Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦ τὸ) Diviſimus monente Fabro & Guyet. Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχνούμενος) ἐπιδεικνύμενος Tan. Fab. Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Al. χανέντα Coll. Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. Ὀξύτερος) Sic edd. Forſ. ὠκύτερος, adſcripſit Solan. *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mſ. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξασθ' cett. oratione directa, & nova quaſi periodo. Εὔξαισθε Kuſterus. *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abeſt καὶ a Mſ. RG. quod hoc duce delevit Solan. *Pag.* 290. *l.* 1. Συκίνων) Bene ſic *B.* 1. & 2. Σικύνων perverſe cett. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forſan κυνῶν, adſcriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. Fabri & Guyet. Ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέψαντες) Ex emendat. Fabri. Ἐντρέψαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπηδήσ.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult Gronov. *l.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνῃ, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλ-

λας Coll. *Pag.* 294. *l.* 2. Βαλέειν) Bene *S. Amſt.* Βαλλέειν male cett. *Pag.* 295. *l.* 2. Σοὶ) τοι Fab. Nihil mut. edd. *l.* 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. *l.* 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Ὡς) ὃν Anonym. *l.* 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. *l.* 15. Τότε) τόγε emend. Gron. Nihil variant edd. *Pag.* 296. *l.* 11. Πάνυ) Inſerui ex R. Aberat ab edd. *ead.* Ἔτι) Recepi ex RG. non habebant edd. *Pag.* 298. *l.* 16. Περιεσχέσθη) Sic omnes praeter *S.* & *A.* quae περιεσχέθη. *Pag.* 299. *l.* 5. Φθόνου) φόνου legendum fortaſſis, bene marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Ἦξαν) Quod Faber voluit, in *l.* eſt; excepto puncto ſubſcripto. Cett. ἧξαν. *Pag.* 300. *l.* 11. Ἐπιβήσεσθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. *Pag.* 302. *l.* 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. *l.* 13. Ἔλεγον) ἔλεγεν edd. priores. *l.* 16. Τούτῳ) Recepi ex Mſ. RG. Τούτων edd. *Pag.* 303. *l.* 4. Τῷ) Sic Pell. recte. Τὸ edd. peſſime. *l.* 5. Ἁλέσθαι) Sic edd. omn. *l.* 9. Ἧκον) Secutus ſum ſcripturam *S.* Ἥκων cett. male. *l.* 16. *col.* 2. Ἀγάσεται) ἀγάσηται edita. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 17. Οὕτω) Sic dedit idem; nam οὗτον edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτω, quia ſic eſſe in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Τοῖς) τινὶ V. *Pag.* 304. *l.* 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν *P.* male. *Pag.* 305. *l.* 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male *I.*

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. *l.* 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Geſn. *ead.* Ὀπτωμένων) Sic *V.* 2. & Ienſius. Ὀπτομένων vulgo male. *l.* 12. Ἐμπεσὼν) Sic edd. omnes. Ἐμπεσόντα Graev. *l.* 15. Ἥλατο) Adſpirate *P. S. Amſt.* Ἦλατο ſpir. leni *I. Fl. B. H. Fr.* *Pag.* 308. *l.* 7. Ἀδικουμένη) Sic bene *Fl. P.* aliaeque. Ἀδικουμένη ſine puncto male *I. V.* 2. *Pag.* 311. *l.* 7. Ἧξα) ἧξα *V.* 2. Ἦξα cett. *l.* 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Ienſii. Εἰργάσασθαι edd. male. *Pag.* 315. *l.* 4. Ὤφελον) Sic eſſe in omnib. edd. addit Solan. *Pag.* 316. *l.* 14. Ὁρμίσαντες) Ex emendatione Geſneri. Ὁρμήσαντες vulgo. *l.* 16. Πρόσφορα) πρόφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. *Pag.* 317. *l.* 5. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 16. Ἄκοντος) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 319. *l.* 3. Οἱ) Recte L. *S. Amſt.* Ceterae ἢ male. *l.* 4. Οἷον) Recepi ex *Fl. S.* & *Amſt.* pro οἷ, quod in *P. H. Ald.* &c. erat In L. ἤ. *l.* 6. Λιχνείαν) Ita dedit Solanus. Λιχνίαν edd. hac priores. *l.* 14.

᾿Αφθόνοις) Ex emend. Fab. & Solan. ᾿Αφθόνως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθρωποὶ) σκυθροποὶ *I.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καὶ) Omiſſum in *Ald. I. H. Fr. B.* 1. *S.* Adeſt in *Fl. P.* *l.* 5. Πλήσειεν) πλουτήσειεν Pell. *Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et ſic eſſe in *Fl.* adlevit Solan. *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr.* &c. *l.* 16. Μετελευστέον) Ita ex *G.* reſtituit Solan. cum in *V.* eſſet Κολαστέον] quaſi ſic foret in Luciano. *Pag.* 324. *l.* 13. Ὡς κᾂν) ὡς οὐ κᾂν *Fl.* male. Ὡς οὐκ ἂν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 325. *l.* 12. Ὑποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο) τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. Ἡμέτερα) Sic *Fl Ald. I. H. B.* 1. &c. Ὑμέτερα *P.* ſola. *ead.* Οὗτοι) Omittit *Fl.* *l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ perſonam praemittit *P.* ſola. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονόμῳ) μηνύτρῳ adſcripſ. Solan. At nihil variant edd. *l.* 6. Ὦ οὗτος) Admiſi ὦ ex *B.* 1. & 2. quod aberat ab cett. *ead.* Ὃν) Recepi ex *Fl.* Ὃ cett. *Pag.* 329. *l.* 8. Ἡρακλες) Et ſic *Fl.* cum *Fr. I. P.* &c. *Pag.* 330. *l.* 10. Μισητέον) μισιτέον male *P.* *l.* 16. Εἰνὶ) Sic *P.* Ἐνὶ cett. *Pag.* 331. *l.* 4. Ὄπιθεν) Recte *P.* & Hom. Ὄπισθεν male cett. *ead.* Μέσση) Sic Hom. Μέσση *P. B.* 1. ac 2. Μέση male reliquae. *l.* 6. Ὀρμὴν) ὀδμὴν Geſn. bene. *l.* 7. ΥΠΟΔ.) Ὑποδεξάμενος adſcript. marg. *I.* Sed ὑποδίκου perſonam intelligi, patet ex titulo, niſi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην) Nihil mut. edd. Χρεμήτα Palm. Κρεμάνθην Pell. *l.* 15. Σὺ) σοῦ ἴσως L. Nihil a vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλης) Sic *Fl.* Τριφάλλης cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forſ. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In *Fl.* Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B.* 1. *Fl.* & *P.* Προτοῦ *I. Ald. H. Fr. S.* *l.* 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. adſcriptum marg. *I.* *l.* 13. Τὸν Μυρόπνουν) Articulum hunc delet marg. *I.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρωκτὸν legendum notat marg. *I.* Τὰ πρῶτα ſeiungunt *Fl. P. B.* 1. Ταπρῶτα connectunt *I. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. *l.* 4. Τοὺς σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: *Niſi inde coniicias, quod arroſi ſint ac mutili, tineaſque his diiudicandis in conſilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non ſunt *tineae*, ſed σῆτες. Nam quod nonnulli aiunt, σεὺς quoque inveniri, ſaltem in caſibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto eſſe decepti. Gloſſae veteres: Σὴς, ἡ σῆψις, *haec tinea, robigo*. In Addendis adiecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. v. 731, ubi σητῶν per verſum ſtare non poteſt. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & oſtenderat ſe eam ignorare etiam Biſetus ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 731, ubi ſunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipſo verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kuſterus ad l. c. Biſetus hic poſt Schol. Heſiodi Ἐργ. 420 collegit vermiculos varii generis, monoſyllabos pleroſque, ſuae quemque materiae hoſtes & deſtructores. Nempe lanas & veſtes perdit σὴς, δὴξ ligna, cornua ἶψ, vineas ἴξ, τρὼξ legumina, ficus ψήν. Omiſſa θρὶψ lignis infeſta, σὴψ carnium vivarum pernicies, haec credo, quod non inſectum, ſed maior ſerpens. GESN.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adſciſcerem, ſi vel una ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminiſſe videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophraſt. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκυθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. *l.* 6. Κλῶνα) Vide Heſiodum Θεογ. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) Heſiodus Theog. v. 29 ſeq. ad quem

locum cum in Rhetorum magiſtro, non procul ab initio, reſpicit, tum infra in diſput. cum Heſiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἦ μήν. Heſych. ἦ μὴν, ὄντως δή. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἦ μὴν, id eſt, *revera, omnino.* Heſychius ἦ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Ienſius in Lect. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἦ μὴν hic corrigit: exemplaque ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. affert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Ienſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνῆσθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνῆσθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obteſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtantinus M. Locus claſſicus eſt Euſebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libanitidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχρῷ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἱδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαστώνῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαστώνη, ut referatur ad σχολὴ) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ἱλεοῦντο. Γυναικῶν δ᾽ αὖ παράνομοι ὁμιλίαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλίαι, ἄῤῥητοί τε καὶ ἐπίῤῥητοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νεὼν ἐπεχειροῦντο. ἔφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾷν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυῤῥίνη) An μυρίκη; Guyet. Non male, ut ludibrii cauſa maior ſit oppoſitio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam eſt inter laurum & myrtum. Reitz.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis eſt malva, de qua Plin. XIX, 4, ſ. 22, *in Arabia ſeptimo menſe arboreſcere* baculorumque uſum *praebere extemplo*, ex Theophr. hiſt. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noſter etiam Δραπετ. extr. Gesn.

ead. l. 16. Ἀπήλλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. Guyet.

Pag. 4. *l.* 1. Ὀλμειὸν) De his fontibus Heſiod. Θ. 6. Solan. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellarius, iuvat annotare, eum ab Heſiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permeſſo. Etymon ex oriente arceſſit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσὸς καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον. Gesn.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praeferenda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mſ. Reg. 2954, quam expreſſimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctiſſimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῷ πρὸς) A coitu metaphora. Guyet. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. Solan.

ead. l. 7. Ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἢ σὺ τῷ δεῖνι ξ. Marcil.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: *ſi hoc es animo, age conquire, quaecunque Demoſthenes orator propria manu ſcripſit.* Num κατὰ δὴ ταῦτα eſt Graecis, *ſi hoc es animo?* Videtur ſcribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, *habe ſane iſta, conquiſitis, quaecunque Demoſthenes propria manu ſcripſit.* Haec in Addendis ſupplevit Graev.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis hiſtoria a Demoſthene octies deſcripta. Guyet.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. ſupra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de ſtatuis a Sulla Romam miſſis annotata ſunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noſter; ſed Plutarchus rem tantam non ſatis docere videtur in *Imperatoris huius vita:* cum enim narraſſet, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis ſepoſitam, miſſis aliis, ait tantum, *Ariſtotelis* & *Theophraſti* opera in ea fuiſſe multa ea aetate non ſatis nota, quae Romam ab eo translata

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iiſque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnaſſe, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit: in quibus Ariſtotelis praeſertim atque Theophraſti ſcripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 ſeq. GESN.

Pag. 5. *l.* 2. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. *l.* 2. Διὰ χειρὸς) Conf. ſupra, ſi tanti eſt, Nigr. § 2, ibique Hemſterh. ex Alciphr. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Noſtrum infra Pſeudol. cap. 24 f. ὡς διὰ χειρὸς ἔχεις, niſi rem notam ſcirem. Long. Paſt. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμηνίου) Dives is Thebanus, muſices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus paſſim. Fuit & eiuſdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. ſed is ab hoc diverſus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & ſeqq. *Citharam* non *tibiam* vocat alicubi vir doctiſſimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. ſupra Ἁρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Muſ. 2075... Marſyae hic diſcipulus, qui muſicae ſacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus muſicam *Canonicam* invexit. De huiuſce Olympi calamo ſeu tibia vid. Eur. Ἰφ. A. pag. 267 B. Utriuſque meminit Baſilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philoſtr. 574, Μαρσύας ἤρα Ὀλύμπου, καὶ Ὄλυμπος τοῦ αὐλεῖν. SOLAN.

Pag. 7. *l.* 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adſcripſit Solan. An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Theſſalum: nam & equi Theſſali olim in pretio, & Centauri Pelium, Theſſaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inuſta erat nota K. Talis Ariſtophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiaſten. PALM.

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, niſi quod *Fl. P.* forte κοππόφορον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Ariſtophanem & Philoſtratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen eſt, legimus ipſo fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiſſimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctiſſimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi ſuo ad Euſebii Chron. inſeruit *diſſertatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiſſimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, Inſt. *de literis redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſa quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpecieſque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur,* Κάππα *apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic ſi *COPPA* legas pro ΚΑΠΠΑ, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impreſſi, quam Mſſ. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliquetur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum deſignavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud ἐπίσημον in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuſculo noſtro q prorſus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epiſemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Ϙ. ϟ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92, 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Hactenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χαράγμ' ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πιθηκοφόρους. SOLAN.

Pag. 8. *l.* 1. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καί τοι ἐγένετό

τις πρὸ π. Marcil. Tollendum cenſeo illud καὶ, odioſe hic, ut puto, initio ſententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. Solan.

ead. l. 9. Νεοτμήτους) Non auſim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praeſertim τέμνειν eſſe proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non poſuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non auſus ſum dicere crepidas *recens ſciſſas*, cum a *ſuendo* potius *ſutores* dicti ſint, quam a *ſcindendo*. Gesn.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere *Fl.* adlevit Solan. Quare? quia forſan ταὐτὰ quaeſivit, quod non improbarem, ſi alicubi invenirem, ſed eſt ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem ſuſpicio. Reitz.

ead. l. 12. Συκίνην) Proverbium eſt, de quo Eraſm. adagio *ficulnus*. Cogn. Confer ſupra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. Reitz.

ead. l. 13. Χρυσοῦς ἐμβάτας) Miſere aberratum eſt ſupra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *P.* editum, cum *I. B.* 1. *H. S.* ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, miſere quoque ſibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, ſed genus tamen eſt certum; nam ἡ ἐμβὰς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, Ἐμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάτα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβὰς *calceamentum tragic.* ἐμβάται *comica.* Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a ſe ipſo diſſentit, L. IV, c. 18, ſeg. 115, ſcribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, ſ. 91, Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. ſ. 85, Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Hemſterh. rem non expedivit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Ariſtoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac ſi ἐμβάδες legeretur, aeque ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipſo volente Hemſterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vett. illic conſentire video, veluti in ἐμβάδων conſentiunt in altero loco, ubi tamen diſerte de tragicis agit. At quia infra Epiſt. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aeque ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. ſic quoque ex conſenſu edd.

optimar. legendum eſt; potius & in Gall. c. 26 f. forſan ἐμβατῶν iam corrigendum, etſi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσοῦς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores deſignet, non plane tragicos. Sic ſupra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβὰς Σικυωνία. Ariſtoph. Plut. 759, ἐμβὰς γερόντων· ubi Spanhem. eo uſque recte conſulitur, quo exempla alia tria ex Ariſtoph. affert, ubi ἐμβὰς de ſolea calceove ſenum adhibetur. Sed ſpatii anguſtia non ſinit haec fuſius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβὰς generalius eſſe, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius ſenſiſſe, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — ῥαψωδ.) Hinc uſu receptam iam tum fuiſſe eam rationem conſtat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa eſt ſcriptura, patet hinc, non ſolum libros Homericos iam tempore Luciani ſic diviſos, ſed literas illas appoſitas non mere numerales fuiſſe, verum elementarias. Et ita ap. Euſtath. ad Il. Α, Nota 1: διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα. καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται· atque apud alios Schol. non ſemel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipſo Homero profectam diviſionem, ſatis norunt eruditi. A Grammaticis Homero poſterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iuriſc. p. 203. Vulgo Ariſtarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Caſaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. *l.* 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. Β, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδήσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἕκτορα, — Λυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & ſeqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accuſ. c. 15. Et perſaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλῃ. Ariſtophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσῃς. REITZ.

Pag. 10. *l.* 1. Πορφυρᾶν — διφθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non eſſe adverbia, uti vulgus Grammaticorum ſtatuit, ſed ablativos obſoletorum nominum Πυθὼ & Πειραιὼ, quae in tertio & ſexto caſu habent οἴ, contracte οῖ, ut Λητοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

ἐν, contendit L. Bos de Ellipſ. p. 282 & ſeq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adſcripſerat Hemſterh. annotaveratque ſimul, quod verſum erat *in Pythiis*; reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Hiſtor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. *l.* 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. ſeq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλως recipias, vid. ſupra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλως Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. *l.* 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copioſe illuſtrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. *gemmis*. GUYET.

Pag. 13. *l.* 3. Ὤνησο) Ὠνήσω legiſſe videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Heſych. *οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων· ἢ ἀκριβῶς*. GESN.

ead. l. 10. Θρᾷτται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. *Εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον*) Exhibuit quoque interpres *in nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo ſic ſcriptum credatur. Sed Lucianum nunc ſimpliciter narrantem non reſpexiſſe opinor ad talem quandam imitationem, & intellexiſſe Melan ſinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. *l.* 3. Νέανθον) De hoc Politianus *in Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & ſupra Quom. Hiſt. cap. 20. Verum & cum accuſandi caſu Alciphr. I, Ep. 39, pag. 192 f. *ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον*. REITZ.

Pag. 15. *l.* 7. *Τῶν ἄλλων βαρβίτων*) Hinc videtur colligi poſſe, lyram & barbiton idem fuiſſe. LONGOL.

ead. l. 10. *Τρισχιλίων δραχμῶν*) A ſolo Luciano hoc memoratur; ſed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi ſenis ſermo incidit, operae pretium eſt ex ipſo Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea uſus

ſit, audire. *Ego*, inquit, *nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito ſtrepitu ſublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique cauſam ſatis obviam; cras*, inquam, *fictilem invenies.* At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus eſt eo uſque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speuſippi philoſophi ab Ariſtotele, immenſo pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorſus ratio eſt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διά. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim ſemper ridet Lucianus, neque omnia. Qui ſi Socratem ipſum aliquando inclementius tractarit, ſuſpiciebat tamen. Senem fuiſſe docent & alii ſcriptores, & ipſe apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philoſopho nobili — recentior eſt memoria, quam ut ſcribi quaſi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii uſque tempora vitam produxiſſe, auctor eſt Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθὲς) Paulo poſt Peregrini mortem itaque haec ſcripta ſunt. Vid. Περεγρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. *l.* 1. Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pauſan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὑὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσήπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis oſſibus, quod Sanctorum reliquiis contigiſſe cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae ſint, vel translatae? Pauſanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου θύραις, inventa, narrat, poſt nudatum a tempeſtatibus collem, ὀστᾶ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὡς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἔδοξεν. (conformatio ſuaſit humana eſſe, magnitudo elephantum potius aut cetum ſuaſiſſet) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρυόνου τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemuſne lacunam eſſe poſt Θηβαῖοι, aut poſt ὀστᾶ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiuſmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverſo reſpectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipſo ingreſſu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρυόνου) Γηρύονος diſerte ſcripſit Geſner. in nota

ſua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis?* Dubito tamen, num & ſic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γηρυόνου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, eaſque in Γηρυόνου conſentire deprehendi, nempe ab recto Γηρυόνης, quam formationem eſſe uſitatiſſimam, vel ex Loydii Lex. poët. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γηρυονῆα a Γηρυονεὺς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γηρυόνου περικαλλεῖς ὅσαι βόες. Et Ptol. Hephaeſt. p. 310 f. Ἥρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γηρυόνου βοῦς. Nec aliter Suidas, nec Ariſtoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi ſuſpicio: nec ſcio, ubi Γηρύων aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

ead. l. 7. Λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis paſſivis imperſon. poſitis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accuſativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἄμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aeſop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. ſex, ſeptem alia ſimil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum eſt, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionyſius tyrannus. GUYET. *Seniorem* intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philoſtr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemſterh. adeundum Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionyſio tyranno: *muſicorum vero perſtudioſo poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Daviſius autem: *Themiſt. Or. IX, p. 126*, Τραγῳδίας δὲ, *inquit*, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν. *De poëtica eius facultate non tam bene ſentiunt reliqui, & in horum ſententia fuiſſe ſe, non obſcure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5:* Legimus, Dionyſium

intentaſſe poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem *proprios verſus abſurdos & inconcinnos,* laudantibus cunctis, ſolus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapicidinas coniecto teſtimonia corraſit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionyſii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18.* Haec Daviſii adſcribere non piguit. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni hiſtoria, diſertiſſime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 poſt pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 περὶ παῤῥησίας. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam cauſam coniecti a Dionyſio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Ariſtoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionyſii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illuſtratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam cauſam aſſignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo eſt obliterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελᾶται) Lege ἤγγελται, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius ἐγελᾶτο, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic ſermo. De hac veterum curioſitate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob ſimilitudinem Silii Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuiſſe fertur, quaſi eodem afflatu inſpirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικὸν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum cenſeo; necdum, quid reponam, ſatis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionyſii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic ſermo eſt. Adde Cic. Tuſc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium ſuorum nobiliſſimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἧκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum eſſe in his verſiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, neſcio, an quis hodie obſervet? ſed citari arbitror carminum principia eorum, quae miſerum poëtam praeter cetera declarent. GESN.

Pag. 17. *l.* 1. Μάλιστα εὔστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μᾶλλον ſcribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia Perſ. eiuſque inter-

pretes ad Sat. 3. Bourd. Perinde quidem eſt, ſive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, ſive, ut in Mſ. exſtat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεί. Utrumque enim ſignificat *libros, verſus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud ſcriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetuſtus prae ſe fert, ſit verbum rarius, credibile eſt, librarios pro eo ſubſtituiſſe notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In ſequentibus mox ineptiſſime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, ſpolias*, cum vertendum ſit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inſcribebatur, ut erudite docuit maximus vir Iſaacus Voſſius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illuſtrando. Graev.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, *tu les rognes*. Guyet.

ead. l. 6. 'Εντίθεις) 'Εντίθης. Guyet. Ni Atticum foret εις pro ης, ut c. 19 f. προὐτίθεις. Reitz.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. Bourd. Supra Z. Τρ. c. 35. 'Αλεκτ. c. 1. Solan.

Pag. 18. *l.* 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut 'Αλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia ſic etiam uſurpari notat Scholiaſtes ad illum locum. Solan.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. Solan.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide 'Ορχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. Solan. De hoc aliiſque XX Demetriis vid. Philoſtr. IV, 25, notaſque Olear. p. 163, b. 1. Reitz.

ead. l. 12. Τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exſtat. In *Fl.* βάπτας, prave. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 3. 'Επιμήκη) 'Επίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non ſatis cauſae, cur vulgatum deſererem videns, non obſecutus ſum, nec enim comma addiderat: at ſi poſt ἐπίμηκες diſtinguas, conſtruaſque ζωΰφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non diſplicebit; non tamen certum erit, Scholiaſten ſic dediſſe. Reitz.

ibid. col. 2. *l.* 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. eſt, etſi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiaſta profectum. Reitz.

ead. 'Εγχρίψαιτο) Legendum exiſtimo ἐγχρίμψ. Reitz.

ead. 'Αποβάλλον) Exc. *G.* eadem, niſi quod habent ἀποβάλ-

λων. C. etiam, niſi quod τούτου pro τοῦτο, quod in reliquis eſt. Sed legendum πολιὸν, non πέλιον. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 3. Τήμερον) *Uſque ad hanc diem.* GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Κᾀμὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 6. Ἐκκεκραγέναι) Delerat ἐκ Solanus, praeeunte *Fl.* Facerem idem, ſi plures addicerent, etſi poſſes ἐγκεκραγέναι coniicere, quod ſimilia frequentet Noſter, ut ἐμβοᾷν, ἐμφαγεῖν &c. Sed quia ſupra de Merced. Cond. § 28 quoque χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι, neque compoſitum ἐκκεκραγέναι in Noſtro obſervavi, Solano aſſentior. REITZ.

ibid. Ἢ μὴ) Καὶ μή. GUYET. Probo; ſed ne ſine auctoritate librorum graſſari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖ τινι) *M. Aurelio ; eruditum* enim paulo poſt dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaſte probe fuerat animadverſum, quem vide a me emendatum. Praeterea poſt Peregrini mortem ſcripta; vide ſupra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδαλέξανδρος) Ille *ſortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum* (Antiochi Epiphanis filium mentitus) *armis repeteret* a Demetrio Sotere. Vid. Iuſtin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pſeudophilippum in fullonio natum teſtatur. *Haec*, inquit, *fortuna mutabilis & inconſtans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionyſium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriſcum in fullonio natum, ad Pſeudophilippi nomen evexit.* L. BOS. Ψευδοφίλιππος) Andriſcus ille, *vir ultimae ſortis* apud Flor. II, 14, 3, ſive *ſtirpis.* Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo *ex ſimilitudine Philippi* (Perſei Macedoniae regis filii) *Pſeudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit.* In *fullonio natum* etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pſeudoneronibus tribus vid. Caſaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) Benedictus, *qui mendacio ſubditi ſunt.* Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiuſmodi innuit auctor, uſur-

pat caſum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rurſus: Κράτητα ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Reviviſcentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττόμενοι. Anaſtaſius apud Baſileenſes, *& ſi qui alii hoc modo mentiti ſunt*, ſententiam, ut videtur, non voces craſſius conſiderans. Puto velle auctorem, *& ſi quis alius eorum, qui poſt vocem ψεῦδος nomen poſitum habent.* Tales enim ſunt illi, qui praecedunt, Pſeudonero & Pſeudophilippus. Similiter luſit in citato loco ex Reviviſcentibus in verbo multis praepoſito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: *& tous ceux enfin, qui ſont rangés ſous les enſeignes du faux.*

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepoſitam habentium, quales ſunt iſti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & ſim. GUYET. Nam Bened. dederat, *qui mendacio ſubditi ſunt.* Anaſtaſius: *ſi qui alii mentiti ſunt.* REITZ.

Pag. 21. *l.* 4. Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν) Emendationem hanc noſtram firmat L. proxime etiam accedit *V.* 2. in qua tantum deſideratur δὶς, in aliis depravate prorſus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, ſi forte adhuc dubites: vide etiam, ſi lubet, Plut. 212, 2, ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem eſt, de rebus a ſe invicem diſcretis. Ita ut edidimus, emendaſſe etiam in ſuo Codice Kuſterum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut aiunt, oppoſita eſt, dici notat. SOLAN. Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiaſta de Myſorum & Phrygum terminis dicit, declarari poſſunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἑξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μυσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum diſtinctis & ad diſcernendum difficilibus, dici potuiſſe illud proverbium. At Noſter de maxima & in ſenſus facile incurrente diſſimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, ſcriptorem, ſi quis alius, diſertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obſcurum, ita abrupte ad illud proverbium alluſurum fuiſſe? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio ſcribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήμα-

τος) dici obſervaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. Gesn. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μυσῶν &c. non eſſe ſanum, Guyetus quoque animadverterat, non vero quî ſanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Geſnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Weſſel. in Obſerv. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἄμουσος forem, ſi his viris non auſcultarem. Habuimus id proverbii ſupra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Ptolem. Harmon. remiſi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hiſt. c. 7. Et expoſitum eſt de ſumma diſtantia, maximaque differentia. Reitz.

ead. l. 5. Τοῦ Πύῤῥου) Pyrrhus Alexandro ſimilis. Guyet.

ead. l. 12. Ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obeſae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, ſimili translatione dicunt Latini. Sed κόρυζαν ſatis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentiſſime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam & ἀβελτερίαν. Antiquiſſimam eſſe eam rationem, oſtendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thraſymachus Socratem ſic ſuperbe tractat, Τιθή σοι ἐστί; cum reſpondiſſet Socrates τί δέ; ὅτι τοι σε, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Sed haec copioſiſſime iam olim & magno apparatu Hemſterhuſius in dialogis Noſtri ſelectis p. 25. Gesn. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemſterh. hoc paucis exponit, promittens ſe opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuiſſe; cum loco priore non repetierit, quae ſuper κορύζη copioſe dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi ſimiles minoris ed. obſervationes non recudi in hacce curarit, nolim iam iſtam notam tam longam huc inſerere, quia praeſcriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus verſatur. Hoc ſolum repetam, prae aliis Lucianum κορύζη pro *ſtultitia* frequenter uti, ut praeter ſuperiora, de Mort. Peregr. ſub init. & in Navig. § 45 &c. Reitz.

Pag. 22. *l.* 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philoſophus. Guyet.

Pag. 23. *l.* 13. Βάσσος) De quodam Baſſo legimus apud Philoſtratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epiſtolae exſtant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, ſed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Triſt. II, 417. Solan. Variorum quidem Baſſorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophiſtae nomine inſignire queam. Fuit & Baſſus Neronis tempore, homo dicaciſſimus, qui *Aſinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Aſinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob ſtuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc deſignari non ineptum foret, ſi tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem, poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demoſth. 1554, I. qui monet, ita dictum ab obſcoenitate Demoſthenem. Libanius in vita Demoſth. tibicinem Epheſium fuiſſe ait ſupra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti ſint. Conſule etiam Suidam, & in eum erudítiſſimi editoris notam. Ipſe Demoſth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ioſ. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaeum Miſcell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Triſt. II, Epiſt. ad Aug. *Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.* Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Moſis. *Comoedias*, inquit, *& Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Theſ. Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrald. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 2. Χύτραις λημῶντες) Comicus in Nub. p. 144; εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. Heſych. Κρονικαὶ λῆμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾷν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiaſt. Ariſtoph. Νεφ. ad v. 326, p. 144, & Heſych. Κρονικαὶ λῆμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Ariſten. Epiſt. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχη) Ad depilanda corpora adhibebant molles iſti; quod & hodieque factitant Aſiatici. Vide ſupra notam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. *l.* 6. Κἀκεῖνα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phraſi καὶ γὰρ κἀκεῖνα nihil eſt vitii; tam ſaepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere poſſim ad id haeſiſſe Solanum: verum aliud in ſenſu quaeſivit vitium; nam vel κἀκεῖνα, vel ſequens ταῦτα melius abeſſet. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens eſſe, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτήν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Ariſtot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & ſimilia Noſtro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promtu multos pleonaſmos, veluti hoc Lyſiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occaſione expromenda; non tamen ad verbum huic loco reſpondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi ſatisfacio: quare pro ταῦτα leviſſima mutatione legerim ταὐτὰ, tumque ταὐτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, *illa ipſa*, ſ. *eadem illa*; nam quî oppoſita illa pronomina eodem ſpiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem ſonat, atque *haec illa*, & ſi δύο accedit, erit, *illa haec duo*, quod dici poſſe, nondum obſervavi. At ſi oratio poſſit fieri bimembris, & conſtrui, *καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, & in iſta valide incubuiſti*, *περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo*, ſalva res foret. At vix patiuntur ſequentia. Reitz.

ead. l. 8. Ἐξώρων) *Validos* dederant, cum ſit *exoletos*. Vide Suid. Et Philoſtr. Epiſt. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. *ſenioribus, quam ut amatoria exerceant*. Generaliter enim ſignif. aetatem iuſtam egreſſos, quod ſatis iam docuit Steph. Reitz.

ead. l. 10. Ἱερὸν χρῆμα συμβουλή) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. Reitz.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον) Longe hic a ſententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus ſic Latinus fieri debuit: *auctor enim tibi ſum, ut omiſſis, quae nihil ad te attinent*, nempe librorum emtione, *alterum illum morbum tuum cures, & miniſtros illos*, nempe libidinis tuae, *dimittas, qui liberi ſunt, cum vernae tibi non deſint, quibus, ſi fugerint, non ſit tutum, eliminare omnia, quae poſt epulas & vinum agitis vos, etſi a te nihil acceperint.* Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. Marcil.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρέτας) Senſum ex verbis Graecis, ut nunc quidem ſe habent, haud facile elicias. Ego corruptiſſima exiſtimo, ſed abſque Mſſ. Codd. ope quid reponam, nondum ſatis video. Solan.

ead. l. 13. Ὠνῇ δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἴκοι. Marcil. Locus difficilis, quem interpretando magis obſcuravit Marcilius. Nempe corruptum eſſe, illud indicat, quod infinitum, poſtulante conſtructione, non ſequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφέμενον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exſpectamus? non profecto ὠνῇ

δὲ, ſed ὠνεῖσθαι, nec ὅμως, ſed ὅπως. Blandiſſimam eſſe utramque emendationem, agnoſcet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum cenſeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco eſſe corrupta. Cum enim ſemel in illo ὠνεῖσθαι peccatum eſſet, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptiſſimam eſſe, quam in verſione expreſſimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut ſervis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos ſine ſuo periculo enuntiare turpitudinem illius poſſe. Hoc ſatis declarant, quae ſequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσθαι forſan legendum. Sed locus mendoſus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidiſſe puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi τὶ, δῶρα, aut quid ſimile. GUYET.

Pag. 26. *l.* 1. Ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνὺς) Ἔτι καὶ δήγματα ἐπ. Morſiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται· ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Eraſmum remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expreſſit Hor. Sat. 5, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam abſterrebitur uncto.* SOLAN.

Pag. 27. *l.* 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro *celebrare, virtutes laudare*, uti Οἰκ. cap. 2; aut potius *palpere*, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένους) Periere haec omnia, non mala tamen, ſi rite hic cum Platonicis recenſentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forſan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adſcripſerat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος ſcil. GUYET. Haec oratio hodieque exſtat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδέδυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aſpere invecti ſint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae poſſeſſori obiicit Lucianus; tum in Ariſtophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ὑποδεδυκέναι, puto, ut indicet, eum perſonas turpes, v. g. Hyperboli, & ſimilium

ſubiiſſe, & hiſtrionis inſtar *egiſſe*: quem intellectum verbi hic tanto magis annotandum putavi, quod adhuc nondum mihi obſervatus eſt. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τοὺς Βάπτας eſſe nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν libellus Ariſtophani praefigi ſolet, poſt princ. Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας· & magis etiam Iuvenalis II, 92: *Cecropiam ſoliti Baptae laſſare Cotytto.* Vetus Scholiaſtes ad h. l. ſupplet Platonii narrationem, & dubitationem, ſi qua eſſe poterat, eximit, ſimulque Lucianum unice declarat: Baptae *titulus libri, quo impudici deſcribuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienſes ad imitationem feminarum ſaltantes, laſſare pſaltriam.* Baptae *ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam ſcripſit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perſtrinxerat, necatus eſt.* An hi βάπται geſtarunt βαπτά; de quibus Hemſterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τοὺς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς ſacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. *Guyet.* Recte coniicit Guyet. nam Baptae ſacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis & impudicis ſaltationibus ſacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam ſoliti Baptae laſſare Cotytto;* ubi vid. Interprett. quos non exſcribo. Et quamvis *molles* eo nomine etiam inſigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi poſſe videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipſe indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτει τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις) Ridiculiſſime Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros verſes.* Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *averſari, avoir à contrecoeur.* Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum averſatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut ſi diceret, molles tui tibi tam προσθύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obſcoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo poſſis. Haec intelligi non magni refert, ſed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτῃ τούτων. Nam & ἅπτῃ pro ἅπτει legendum. GUYET. Etiam hic infeliciter rem ceſſiſſe arbitror Marcilio. Vult ſine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non ſcripſiſſe videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lyſias in narratione, quam refert in ipſius vita Halicarnaſſenſis Dionyſius, ex perſona mulieris pro filiis ſuis, contra ſuum patrem, agentis, interrogat, *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ γνώμῃ χρῆσθαι; quo tandem animo?* Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. Ἅπτῃ) Sic emendare neceſſe duximus pro vulgato ἅπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & L. ἅπτει. Sed quid hoc ad rem, quaeſo? Contra aptiſſimum eſt illud ἅπτῃ, facillimuſque librariorum lapſus, qui ἅπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugiſſe miror, cum ſtatim recte ἀνελίττεις eodem halitu ſequatur. Ut enim ἅπτεις, quod unum reſtat, ſcripſerit, a me impetrare non poſſum, ut credam. SOLAN. Ἅπτει) Delerat poſteriorem ſyllabam Solan. & ἅπτῃ ſua auctoritate dederat. Fateor, ſenſus perſpicuitati ita conſuli; verum quia ex ſeq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam ſecundam perſ. requiri, eaque Atticis ſaepe formatur in ει pro ῃ, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἴει, ὄψει pro ὄψῃ, in ſecunda ſing. forſan & ἅπτομαι, ἅπτει formavit Noſter. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει *ſciſcitaris* apud Ariſtoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta ſimilia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipſum ἅπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis uſurpatum, dum ait: ἅπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστιν. REITZ.

ead. l. 16. Ἤδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probroſis. GUYET.

Pag. 28. *l.* 1. Τῶν λόγων) Quid eſt? GUYET. Mallem, ſi per Codd. liceret, ἔργων. Quorſum enim illud λόγων, niſi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non poſſe, ego quidem exiſtimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. ſupra Philopſ. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δή. MARCIL.

ead. l. 4. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum ſatis probatum ſit, fuiſſe fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barneſius; hic autem locus ſit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perſona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba ſic accipere, quaſi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. GESN.

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. Ἴθι) Confer ſupra Ῥητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, ſupple impura, a fellatione ſcil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD. In Schotti Adagio legendum ἀνόνητον. SOLAN.

Pag. 29. *l.* 13. Μαχαιρίδας) Cf. ſupra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 6. Τὸ τῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aeſopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? niſi forſan ἀποφρ. eundem ſpectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗι) Haeſi aliquantum in hac voce, utrum poſſit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae.* Sed cum *calumnia* ſemper falſa ſit, cui proinde non modo non temere, ſed nunquam ſit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολὴ, & ad omne genus *cavillationum, pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis hiſtoria, & definitio auctoris, ac tota diſputatio maxime poſtulare videbatur. In contexto tamen orationis non abſtinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod ſingulis paginis, non ſatis ſibi reſpondere voces ſingulas binarum linguarum, non eſſe temere nomina plane ſynonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινόν γε ἡ ἄγνοια) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἴπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; *Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus eſſe malum?* & huc forſan reſpiciens noſter interpres vertit, *mala res eſt ignorantia:* ſed vim vocis δεινὸν non ſatis expreſſit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res eſt ignorantia.* Eſt enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὥσπερ ἀχλύν τινα) Atque haec eſt ratio, cur anima noſtra, (aut eorum ſaltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen eſt, ut philoſophi voluere, ignorantiam non ſecus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter ſe oppoſitae, ut altera alteram deſtruat, atque

diſſolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id eſt, lumen, dixiſſe exiſtimat, ὅτι τοῦ γινώσκεσθαι, καὶ γινώσκειν ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτήν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγὲς ἐξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. *Quod unicuique noſtrûm ob cognationem cum lumine acris eſt inſitus amor cognoſcendi & innoteſcendi. Ipſam vero animam nonnulli philoſophorum* LUMEN *ſuapte natura eſſe ſtatuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis averſetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebriſque turbetur, eas metuat, ac ſuſpectas habeat.* Familiaris eſt autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: *O miſeras hominum mentes! o pectora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantiſque periclis, Degitur hoc aevi quodcunque eſt!* Phaedrus f. XI, lib. III, de Auguſto: *Qui poſtquam tenebras diſpulit calumniae.* Cicero lib. I Tuſc. Qu. c. 26: *Philoſophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem diſpulit.* TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: *o pectora caeca!* Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teſte Plutarcho in Lyſandro. Id eſt, *ignorantiam, ignorantibus haud minus eſſe malum, quam caecitatem non videntibus.* TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forſan τὸ δέ. GUYET. Sic *Ven.* utraque, Mſ. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλησίον) Tertullianus in Apologetico: *Sed caecitatis duae ſpecies facile concurrunt, ut, qui non vident, quae ſunt, videre videantur, quae non ſunt.* TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: *Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: ſic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae ſunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.* TOLL.

Pag 32. *l.* 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notiſſima fabula eſt, e mythologis & poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyeſten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fuſius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyeſten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, niſi vide-

rem aberraſſe I. C. Schroderum, qui in Epiſtt. Cic. ſeleĉt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eoſdem ſpectantia, quando ait, *ut ibi eſſes, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praeſtantiſſima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epiſtola, χείλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολλάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παίδων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accuſatoria & ſycophantica aſpernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones diſruperunt, & in ſe invicem conſanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica ſycophantae vox civitates & domos integras ſubvertit ſaepe.* Qui locus hinc deſumtus eſſe videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diverſa ſunt, quae ap. Themiſtium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἁπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὗ ἀντιπαρεισρυῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δρᾶμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἱππόλυτος. *Calumnia porro ubique permoleſta eſt, rixaſque & contentiones ubique provocat, quocunque ſe inſinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa eſt de Hippolyto Tragoedia excitata.* Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, *mendacii calumnia vitam labefactat.* Exemplum praeter cetera egregium eſt apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exſilii, alterius Demetrio necis cauſa fuit. Sed & ipſe Alexander vel ſolus poſſit ſufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, oſtendatur. TOLL.

ead. l. 14. Καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores profeſſionis univerſam imaginem principatus eius oculis animiſque ſubiecimus.* Ubi τὸ *animiſque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri poſſit; neque eſt tamen. Ἓν διὰ δυοῖν. TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad diſtinctionem iſtius Apellis, qui ſub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσει, id eſt, adoptione, fuit Epheſius, teſte Suida, Pamphili Amphipolitae diſcipulus. TOLL.

Pag. 33. *l.* 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus*

dictus; uti ex Excerptis Chronici Caſauboniani, Scaliger in notis ad Euſebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera reſtituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: *& Gallos Magnae Matris foliis hederae, & Ptolemaeum quoque compunctum fuiſſe, hoc eſt, ſtigmata foliorum hederae inuſta ipſi fuiſſe.* Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legiſſe: nec video, quomodo aliquis foliis compungi poſſit, aut quomodo foliorum ſtigmata alicui inuri queant: niſi peiore, quam peſſimi στιγματίαι, conditione futuri ſint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι. Et hoc liquet e ſequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, ſi vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberat ab edd. repoſuimus ex Mſſ. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότᾳ τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius ſemper Θεοδότον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V hiſtoriarum. PALM. *Theodotus* Polybio vocatur, qui hanc hiſtoriam lib. V fuſe narrat. TOLL. Θεοδότᾳ) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Hiſtoriam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & ſeqq. Vide etiam Prideaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & ſeqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniuraſſe narrat Noſter: ſed anachroniſmum commiſſum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles ſub iſto Ptolemaeo ſuperſtes eſſe non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recenſent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: *toto coenae tempore.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile ſit mendacium oportet. Ergo a conſuetudine eorum, qui, quae alios neſcire volunt ſecreta, in aurem dicunt, deſumta ſimilitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noſter in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὖς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος, *alium Dio angit, cum Syracuſanorum quibuſdam in aurem conſilia communicans.* Sic Homerus: Ἄγχι σχὼν

κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίατο ἄλλοι. *Prope admovens caput, ne alii audirent.* Plura collegit Eraſmus in Adagiis, qui reſpici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατάληψιν) Non Peluſii, ſed Ptolemaïdis, ut ex Polybio conſtat. Nam Peluſii caſtrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adverſus Antiochum proficiſceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὢν) Salmurienſis: *Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non eſſet admodum prudens.* In hac verſione κάρτα omittitur, inepte: etiamſi φρενήρης *prudens* exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ· ineptius interponitur & ſine ſententia καὶ τἄλλα. Locus laborat, cui ſuffragante Mſ. ſic ſanitatem reddes: ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὢν, *qui quidem valde, ſed non in omnibus deſipiebat.* Nam φρενήρης etiam eſt παράφρων, ut Suidas oſtendit, fruſtra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis ſententiam firmet. Nam ſi hic φρενήρης eſt prudens, quam quaeſo ſententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim eſt? *qui quidem ſummopere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat.* Sic neminem ſanum loqui, nec ſanus iuret Oreſtes. Vides igitur recte locum inquinatiſſimum eſſe purgatum, & φρενήρης eſſe *imprudens.* GRAEV. Primo illud feſtinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam eſſe *imprudentem.* Apud Suidam, ubi etiam παράφρων eſſe dicitur, manifeſtus error eſt, forte nec ipſi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppoſitum intellectum pertinere, praeclare vidit Kuſterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Euſtathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis ſic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiaſtae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης eſt ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipſum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem reſpici hic etiam a Luciano, ſuadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipſum locum invenire, ſperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praeſidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte ſerius ocius vel firmabit locus iſte, vel nihili eſſe oſtendet. Nempe appoſuiſſe aliquem puto gloſſam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Poſteriorum aliquis

eam forte aſſumſit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, ſic reſtituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τἄλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ὢν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione ſententiam auctoris reddi, perſuaſum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τἄλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impreſſis; ſed in O. evanidis quidem literis exſtat tantum κα τα ἀλλ', unde coniicio, fuiſſe tantum καὶ τὰ ἀλλ', quod, miſſo odioſo illo κάρτα, ſecutus ſum. Φρενήρης enim ap. M. Aur. IX, 51, ſignificat *prudentem.* Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem ſatis conſultum eſſe huius loci ſanitati, exſulare tantum iuſſo κάρτα, exiſtimo. V. Eur. Ἀλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delerat Solan. in *l.* adſcripſeratque: *Cod.* B. κα τα ἀλλ' οὐ πάνυ. *Unde coniicio, fuiſſe tantum* καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πάνυ. *Sed adeo evanida erat eius loci ſcriptura, ut legere non valerem, an* κάρτα *vel* καὶ τὰ *ſcriptum eſſet.* Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere ſatis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πάνυ φρενήρης) Fatuitatem eius, & ſocordiam, vitamque luxui, compotationibus, & inſanis amoribus deditam cognoſces e Polybio lib. V Hiſtoriarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & ſtultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iuſtino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro *praeter cetera*, verterim *alias.* TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) *Fractus* verterat interpres Pariſinae, quaſi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo ſic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. *l.* 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, *minimeque veriſimili iſta calumnia.* TOLL.

ead. l. 2. Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) *Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius eſſet auctor calumniae; non, quod ea proditio ſupra pictoris fortunam eſſet; non, quod & magnis a ſe beneficiis, & ſupra ceteros artis aemulos honoribus auctus eſſet &c.* TOLL. *Quoniam nihil rationis eſt, ubi ſemel affectus inductus eſt, iuſque illi aliquod voluntate noſtra datum eſt*, teſte Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Heſiodium: Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, *Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.* Themiſt. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἠρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἅμιλλαν, *periculoſa enim res eſt ſimilitudo, facileque, dum carundem laudum amorem occulte animis inſerit, ad certamen & contentionem impellit.* TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari; praeſertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, ſed velut in denſiſſimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὖ πεπονθὼς) Quippe minime erat veriſimile, ipſum in regem tam bene de ſe meritum eam fraudem, ac tantum ſcelus eſſe machinatum. Sed hoc diſpicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὡς in omnibus noſtris libris. Vox ἔαδε, quae mox ſequitur, mihi valde ſuſpecta eſt. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὡς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἔαδε μηνίειν) Ex aliquo poëta ſenarii dimidium videtur. GUYET. Ῥῆσις videtur e Dorico poëta ſumta. GESN.

ibid. Μηνίειν) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Iſocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Athenienſibus: *Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, noſtram urbem ſaepe poenituiſſe iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo poſt & impoſtores punire deſideraverit, &, calumniis oppreſſos rebus uti ſecundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque Piſo apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falſo accuſatum militem, ac ſi commilitonem, qui deſiderabatur, occidiſſet, illoque in ipſo ſupplicii articulo reverſo, innoxium deprehenſum, duci iuſſit, ſed & ipſum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a ſupplicio ad Piſonem reduxerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae ſe ferunt, *οὕτω λεγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere poenituiſſe eorum, quae egerat;* an, quod in Mſ. eſt, *οὕτω λέγεται αἰσχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere puduiſſe factorum.* Nec tamen Codicis antiqui ſcripturam teſtatam feciſſe lectoribus poenitet. GRAEV.

ibid. Μεταγνῶναι) *Tanta ſubiſſe regem poenitentia dicitur.* Toll. Mſ. Ox. etiam αἰσχυνθῆναι. Sed nihil muto; proba enim eſt & hic aptiſſima vulgata. Solan.

Pag. 35. *l.* 1. Ὧν παρεκινδύνευσε) *Aditi periculi memor.* Toll.

ead. l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midae etiam adagio notatae ſunt. Perſius: *Auriculas aſini Mida rex habet.* Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:

— — Nec Delius aures
Humanam ſtolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in ſpatium, villiſque albentibus implet,
Inſtabileſque illas facit, & dat poſſe moveri.
Cetera ſunt hominis: partem damnatur in unam;
Induiturque aures lente gradientis aſelli.

Alii ad regum aures huius fabellae referunt originem, qui per exploratores ſuos etiam procul audiant. Sunt autem aſini acriore hoc ſenſu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apuleius: *quamquam graviter ſuccenſens errori Fotidis, iſto tamen vel unico ſolatio aerumnabilis deformitatis ſuae recreabatur, quod auribus grandiſſimis praeditus cuncta longule etiam diſſita facillime ſentiebat;* lib. IX Mileſiacorum. Toll.

ead. l. 5. Ἄγνοια) De qua in initio huius libelli plura. Toll.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid eſt autem ſuſpicio, niſi opinatio rerum incerta, & in nil expoſitum iaculatio mentis illata? Ergo, qui ſuſpicatur, non tenet, nec in lumine poſitus cognitionis incedit.* Toll.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum ſolet eſſe vultus, quibus *flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaeſtuante ab imis praecordiis ſanguine;* ut eſt apud Senecam lib. I de Ira, cap. I. Nilus Monachus in Narrationibus: τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυῤῥωτὸν πλαγίως ὑπελίττοντες, *ira accenſi, & micantes oculos oblique volventes.* Toll.

ead. l. 8. Καὶ παρακεκινημένον) *Et commota.* Toll.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Pſychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens ſuffuſo lumina felle.* Toll.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aſpectus, pallor in facie, in labiis tremor, ſtridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promtae, etiamſi gladio interim vacuae, odio tamen furioſae mentis armatae.* Toll.

ibid. Δᾷδα καιομένην) Non ſecus ac furiae ſolent. Queis in irritandis inflammandiſque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam ſimilis eſt. Apuleius de Pſyches ſororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viſcera ſororis iam prorſus ardentis deſerentes, ipſae* &c. *protinus pernici ſe fuga proripiunt.* Phaedrus l. III, *Incenſus ille falſo uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 10. Τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immiſſa manu, trahebat eam nequaquam renitentem;* de Conſuetudine Pſychen ad Venerem pertrahente. Ariſtaenetus lib. II, Epiſt. 7: Καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν. TOLL.

ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti ſuo addixiſſet, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγήν. *Quotquot erant integris iudiciis & iuſtae cauſae advocati, ſublatis in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem ſuſtulerunt.* Sic Iuſtinus lib. XIX, cap. 3: *Ipſe quoque* (Imilco) *manus ad coelum tendens, nunc ſortem ſuam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accuſat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipſi dederant, abſtulerint.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic ſolent homines teſtes Deos invocare, cum nullum adverſus mendacium in innocentia praeſidium eſt. TOLL.

ead. l. 12. Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος &c.) Deſcribitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. ſub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis maſculino φθόνος; ſicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore ſedet, macies in corpore toto. Nuſquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore fella virent; lingua eſt ſuffuſa veneno* &c. Syneſius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχριῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; *ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris eſſet ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit?* Ideo autem macies in corpore, quia Τήκει καὶ φθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην, *contabeſcere facit invidentium & oculos, & cor.* Uti eſt apud poëtam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. *Quid infelici viro praeſtat invidia*, inquit Auguſtinus ſerm. 83 de Tempore, *quem in ſecretis conſcientiae quibuſdam angulis livor ipſe diſcerpit, & alienam felicitatem tor-*

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio ſuo recipiet, niſi horribiles animae tenebras, & confuſae mentis horrorem, qui vultu ſemper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, ſe cruciat: quem ſaeviſſimis exagitatum ſtimulis ab omni conſilio, ac mentis ſobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & pernicioſius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipſam animam, in qua eſt, interimit & conſumit. Horatius lib. I Epiſt. 2: *Invidus alterius macreſcit rebus opimis.* TOLL.

ibid. Ὀξὺ δεδορκὼς) Ut enim paulo poſt dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, *invicem ſeſe acute intuentur:* ut ſcilicet vitia aliqua in adverſariis deprehendant. Themiſtius Orat. I: ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσωπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. *Adeo nullus morbus invidia ac livore moleſtior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta ſe atque in proximo ſita ſunt, verum etiam, quae longinqua ſunt, & magno a ſe intervallo ſemota.* Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; *quid alienum malum, homo invidentiſſime, acute intueris, tuum vero pervides?* TOLL.

ead. l. 14. Τὸν Φθόνον) Recte ſane Livor Calumniae comes additur. Heſiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης. *Livor autem homines miſeros omnes Malos rumores ſpargens, malis gaudens, comitabitur inviſo vultu.* TOLL.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ψόφων αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. *l.* 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie ſunt illi, qui hoſpites ad perluſtranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iiſque ſingula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox uſurpatur. Familiare autem fuit iſtiuſmodi tabellis vitam humanam deſcribere, iiſque interpretandis ſenem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Cebetis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themiſtius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu ſuffultam ſubnixamque deſcripſit, atque hic noſter Calumniam. Nam & ipſa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentiſque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & inſidias, dolum & periurium, & emiſſariam adulationem ſecum trahit, quas tandem triſtis ac demiſſa conſequitur poenitentia. Locus eſt in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque digniſſimus. TOLL. Conf. ſupra Dial. Mort. XX pr. *περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα.* Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare videtur poſt ἐπιβουλή. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) *Nam iudicia feſtinata*, inquit Sarisberienſis in Policratico, cap. 12, lib. V, *poenitentiam pariunt.* Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλὴ μεγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id eſt, *Lento incedens pede conſultatio multo praeſtat; ſed feſtinans Semper poenitentiam ſecum trahit.* P. Syrus: *Ad poenitendum properat, cito qui iudicat.* TOLL.

ibid. Ἐπεστρέφετο γοῦν) *Quae convertens retro vultum, flens, & pudore ſuffuſa, accedentem veritatem reſpectabat.* TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppreſſa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas ſua luce diſſipat. *O magna vis veritatis,* (exclamat diſertiſſimus Romuli nepotum) *quae ſe contra hominum ingenia, calliditatem, ſollertiam, contraque fictas omnium inſidias facile per ſe ipſa defendat!* Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδεῖξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν· πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὕτη δι' αὑτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὑτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem exiſtimo, Naturam mortalibus Veritatem conſtituiſſe Deam maximam, maximamque illi vim attribuiſſe. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam veriſimiles coniecturae a mendacio ſtent: ipſa per ſe neſcio quomodo in animos hominum ſeſe inſinuat, & modo repente illam ſuam vim exſerit; modo, tenebris obtecta longo tempore, ad extremum ſuapte vi ipſa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Mileſiacor. cum novercae ſcelus, privignum falſo inſimulantis, patefactum eſſet, *procedit in medium nuda veritas*, victrix ſcilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuiſſet interpres: *quae in calumnia ſpectanda ſunt;* vel, *quae calumniae adſunt.* TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam abſque Mſſ. Codd. ope inſerere ex coniectura non auſim. SOLAN. Γένοιτο φανεροτέρα Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo ſcilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μέν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικέει οὐ παρεόντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικέει ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τοῦ λόγου τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικέεται, διαβληθείς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. *Calumnia res eſt omnium peſſima: in qua duo ſunt, qui iniuriam faciant; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de cauſa iniurius eſt, quod abſentem accuſat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priuſquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui abſens accuſatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falſo accuſatur, tum quod ab altero vir malus eſſe iudicatur.* TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — *Nec quarta loqui perſona laboret.* TOLL.

Pag. 37. *l.* 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; ſive, qui *primas partes agebat*, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Paraſitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeſchini quondam a Demoſthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: ſic ut ceteri, etiamſi clarius poſſent, tamen vocem ſuam ſubmitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ὢν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: *In iuſtitia virtutis eſt ſplendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Huius *primum munus eſt, ut ne cui quis noceat, niſi laceſſitus.* Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσάγοι, *nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuſet.* TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & *Fl.* In reliquis ἀδικοῦντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obſecundaſſem Solano vulgatum ἀδικοῦντας reiicienti, quia

in ſe ſpectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας abſurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, ſed ad αὐτοὶ, ſcil. ἄνδρες ἀγαθοὶ, ideo non amplius haeſitavi etiam prius ex iiſdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἄδικος ὁ τοιοῦτος) Iſocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἣ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιορκεῖν· ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῆ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχῃ τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; *Non miror illos, qui dicunt ſummum malum eſſe calumniam, quid enim ea fieri poſſit maleficentius? quae facit, ut de mentientibus bene exiſtimetur; ut plane innocentes iniurii eſſe videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exſtinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit?* TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themiſtius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὧτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. *Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui inſidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipſam iniuriam compellit.* TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium eſſe iuſtitiae ſtatuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: *Ius enim ſemper quaeſitum eſt aequabile. Neque enim aliter eſſet ius.* TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλέον) Malim, *nec plura ſibi appetere.* TOLL. Definitur enim iuſtitia, *quae ſuum cuique diſtribuit*, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. *l.* 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὦτα, & Themiſt. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Noſtr. infr. Pſeudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἔνορκον ποιησάμενοι) Demoſthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adverſarium ſuum, ſed leges & *iusiurandum* in conſilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, *in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adſcriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent.* Qui & rationem paulo poſt ſubiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praeſtari volue-

rit, videns ſcilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. *Fieri non poſſe, ut reus criminationes & calumnias adverſarii, quibus, quod prior verba faciat, praevalet, ſuperet; niſi veſtrûm quiſque, qui iudicaturi ſedetis, pietatis erga Deum memores, & rei poſteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & ſe ipſum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re ſententiam ferat.* Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Mileſiacorum: *Nec patiar falſis criminibus petito reo manifeſtum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adſtricti iudicatis, inductos ſervuli mendacio peierare.* Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo ſanctius iudicarent. Iſocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ᾽ ὀμνῦναι μὲν καθ᾽ ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἦ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, *cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accuſatores.* Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὀμνῦναι δικάζειν μέλλοντα, *lex autem ſit conſtituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det.* Nec aliter Chriſtiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: *Et quidem iudices ſacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum obſervatione diſponent. Ipſo quoque iure cautum eſt, ut ſacrorum Evangeliorum ſcripturae terribiles ante ſedem iudicialem deponantur, ibique ab initio litium ad finem uſque permaneant, nec amoveantur niſi ſententia recitata: quo totius conſiſtorii latitudo, Dei ipſius repleta praeſentia, omnibus ad ſacroſanctas ſcripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquiſitione veritatis omnis iniquitas propulſetur.* Vide Rittershuſ. ad tit. Inſtit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exſtat ea de re locus apud Demoſth. de Cor. ipſo initio diſertiſſimus, is nempe, quem Tollius exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Ariſtophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις, *priuſquam utramque audieris partem, ne pronunties.* Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν, ἢ γνοίη λόγον, Πρὶν ἂν παρ᾽ ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; *Quis autem litem diiudicet, aut ſermonem cognoſcat, Qui non prius utriuſque partis clare perceperit verba?* Seneca Medea, v. 199: *Qui ſta-*

tuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet ſtatuerit, haud aequus fuit. Unde Magiſtratus apud Apuleium lib. X, *partim decuriones deprecari, partim populareis compeſcere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque ſecus allegationibus examinatis, civiliter ſententia promeretur: nec ad inſtar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam dirum ſeculo proderetur exemplum.* P. Syrus: *In iudicando ſemper criminoſa eſt celeritas.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς. *Qui prius damnat, quam cauſam recte cognoverit, Is homo improbus eſt, ut qui temere crediderit.* TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ) Egregium eſt Iuliani Imperatoris reſponſum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. *Numerium*, inquit auctor, *Narbonenſis paulo ante rectorem, accuſatum ut furem, inuſitato cenſorio rigore pro tribunali palam admiſſis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec poſſet in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentiſſime Caeſar, nocens eſſe poterit uſque, ſi negare ſuffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens eſſe poterit, ſi accuſaſſe ſufficiet?* TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὦτα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὤτων τῷ ἑτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγόρου λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. *Iam initio, cum iudicia capitalia diſceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accuſator, admovere ſolitum, reo ut alteram integram & intactam ſervaret a calumniis.* A qua tamen conſuetudine poſtea deſcivit. TOLL.

Pag. 39. *l.* 2. Εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam *fide dignos*, ut interpres voluit, quam *auctoritate pollentes*, quibus obtemperandum ſit, τὸ ἀξιόπιστοι ſignificat. Latini *idoneos auctores* dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Ariſtophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non ſuccurrit) hunc verſum legere, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Corruptius hoc

habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod obſervare ſoleant calumniatores, illud eſſe Noſter ait, quod ubi in quempiam amici ſui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, ſi quis ſit pietati ſummopere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infeſtum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici ſui defenſionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedit autem ὥστε) ἀλλὰ κᾂν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον. Cur hic haeſitet Tollius p. 417 edit. Amſt. nihil cauſae. Τὸ ἀληθεῖ eodem. quo praecedens παραδόξῳ, modo ſe habet; ſatiſque ſenſus patet; eumque recte interpretatus eſt interpres. Iens.

ead. l. 7. Μήτε δίκην δικ.) Haec verba apud Platonem eadem prorſus leguntur in Demodoco ſuſpecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exſtant etiam, ſed paulo aliter, apud Ariſtophanem in Veſp. 484 AB. ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς οὐκ ἂν δικάσαις; ſunt etiam, qui Heſiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Ἡρ. p. 590 C. Vid. & Demoſth. de Cor. ipſo initio, ex quo patet, iureiurando adſtrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poëta habeat, incertum eſſet, niſi Scholiaſtes Phocylideum eſſe doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non ſit, movere nos non debet. Pro ea ſententia Chriſtianam hanc perſonatus hic Phocylides ſuppoſuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον [Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.] Solan.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum Ienſio ἂν inſero; nam vel ſine eo verſus conſtat, cum πρὶν etiam ſit ſyllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντῃ ἐποιχομένοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etſi brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μή ποτ' ἐπαινέσσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inſerto, qui in ed. *Fr.* eſt pag. 1034 E. non addit ἄν, etiam ego non ingero. Solanus noſter in Iuntina ἂν quoque inſeruerat, adleveratque ex Scholiaſta, Phocylidis eſſe; ſed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Ariſtoph. tamen additur, liberum eſto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forſan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πω, Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. *Nihil fere tam eſt malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a ſe perſuaſum decepit, Odium excitat adverſum eum, qui nihil eſt commeritus.* TOLL.

ead. l. 10. Ἢ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: *De parvula ſumma iudicaturo tibi res ſine teſte non probaretur; teſtis ſine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocationem, dares tempus, ne ſemel audires. Magis enim veritas elucet, quo ſaepius ad manum venit. Amicum condemnas de praeſentibus; antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accuſatorem ſuum noſſe liceat, aut crimen, iraſceris?* Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς. TOLL.

Pag. 40. *l.* 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: *Hic ipſe, qui ad te detulit, deſinet dicere, ſi probare debuerit. Non eſt,* inquit, *quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & inſtigat, & ipſe ſe certamini & pugnae ſubtrahit. Qui dicere tibi niſi clam non vult, paene non dicit.* Verumtamen ubi deprehenſi iubentur incoram accuſare, ab impudentia audaciam mutuantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falſo Aratos cogeretur praeſentes arguere. Hiſtoria eſt apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος, *obſcura quivis comitatur dolus.* TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Niſus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde *Saevit atrox Volſcens, nec teli conſpicit uſquam Auctorem, nec quo ſe ardens immittere poſſit.* TOLL.

ibid. Ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: *ut nec ex adverſo conſiſtere, nec repugnare detur.* TOLL.

ead. l. 8. Ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Caſſander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias reſpondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἥκουσι τῶν ἐλέγχων, *eſſe id ipſum calumniae indicium, quod procul probationibus veniſſent:* ut eſt apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερὸν διελέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accuſatio crimen deſiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teſte confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξετάζει) Potius, *perſequitur, ſeque adverſarium profeſſus rem iudicio committit*; vel, *iudicio cum eo experitur* TOLL.

ead. l. 12. Ὥσπερ οὐδεὶς ἂν) Nobile eſt Alexandri M. ad Parmenionem & Polyſperchontem reſponſum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus eſſe cenſeret, aſſentiente prae ceteris Polyſperchonte, *Latrunculorum*, inquit, *& furum iſta ſollertia eſt* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertiſſet interpres: *uti neminem tam ignavi abiectique animi reperias, qui, cum hoſtem aperto marte vincere poſſit, dolo eum ac inſidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχόωσι, *clanculum autem imbelles ſemper praeſtantioribus inſidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἔν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberienſis in Policratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidos ſic in curia videbis abundare, ac ſi in eam, quaſi totius orbis ſentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de diſcrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὁρῶμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἴκων τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. *Atque ut Simonides ait, equos alendi ſtudium non lecythos comitari, ſed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus ſe adiungere, aut ingloriis & plebeiis, ſed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque eſſe, qui ſaepe etiam regna imperiaque ſubvertat.* Plato in Epiſt. ad Dionyſium: Ἑώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὅσωπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὗ κακοῦ οὐδὲν μεῖζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. *Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immenſas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioreſque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant.* Q. Curtius adulationem *perpetuum malum regum* vocat, *quorum opes ſaepius aſ-*

ſentatio, quam hoſtis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Galenus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπιόντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἕπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, ſi eum videris divitum domos aut potentium, ſive etiam regum, frequentantem, certo tibi perſuadeas velim, fruſtra rumorem illum ad aures tuas accidiſſe, qui de eius integritate in dicendo verum ferebatur. Huiuſmodi enim adulationibus mentiri cognatum eſt.* TOLL.

Pag. 41. *l.* 5. Ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι) Sed nulla verſutior aut fraudulentior ſupplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καινὸς γὰρ δή τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὕρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ᾽ ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλας· εὕρεται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. *Novus enimvero calumniandi modus hic eſt inventus, cum non obtrectando, ſed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, & fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam degunt: ea eſt illorum hominum aemulatio inter ipſos, ea avaritia.* Quare iure Tacitus in Agricolae vita *peſſimum genus* vocat *inimicorum, laudantes.* TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἴ που) Homerus de Achille cum Hectore pugnante, Il. X, v. 319:

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ᾽ εὐήκεος, ἣν ἄρ᾽ Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα &c.
Sic ex cuſpide fulgor ſplendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inſpiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

Ille, velut celſam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana ſedet circum caſtella ſub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis aſſultibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca lib. III de Ira, cap. 31: *Nulli ad aliena reſpicienti ſua placent. Inde Diis quoque iraſcimur, quod aliquis nos antecedat, ob-*

lili, quantum hominum retro ſit; &, paucis invidentes quantum a tergo ſequatur ingentis invidentiae. Toll.

ead. l. 9. Παραγκωνίζεται) Alciphr. I, p. 26, *παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος·* ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. Reitz.

ead. l. 10. Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de diſcrim. amici & adulatoris: *οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἐᾷ πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερῶς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίησί τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἕλκος, κᾂν μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσηται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαῤῥοῦντας ἅπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι κᾂν θεραπεύσῃ τὸ ἕλκος ὁ δεδηγμένος, ἡ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν* &c. *Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare ſinit: aut, ſi hoc non poteſt, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem ſubmittit aliquas & ſpargit calumnias. Ubi autem occultus ſermo ulceris pruritum excitavit; ſi non ſtatim rem perfecit, memoria tamen tenet atque obſervat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum ſummus, praeſtantiſſimis imminens. Iubebat autem ſuos audacter calumnias iacere, iiſque mordere alios; docens, tametſi admorſus ulcus ſanarit, tamen calumniae cicatricem manſuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corroſus Alexander Calliſthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam* &c. Cuius quidem Philotae hiſtoriam ab aemulo Cratero per calumniam ſubverſi operae pretium eſt legiſſe apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & ſequentia illuſtrat. Toll.

ead. l. 14: Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: *primas tenet, & illum denique praevertens ſuperat: quandoquidem exemplo ſuo huius Homerici dicti veritatem confirmant:*

Mars dubius ſaepe & victorem ſtravit ovantem. Toll.

ibid. Ὁ φθάσας) *Ven.* utraque agnoſcunt hunc articulum; reliquae reſpuunt. Solan.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ· quibus verbis Elſner. haec Luciani aliaque ſimilia addit. REITZ.

ead. l. 16. Ξυνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba ſunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: *ubi Mars communis & victum ſaepe erigeret, & affligeret victorem.* Propert. II, 27: *Cum Mavors dubias miſcet utrinque manus.* Ovid. 1 Amor. El. 9, *Mars dubius* &c. TOLL.

ibid. Τὸν κταν.) Adſcripſerat Solanus, τε in Homero eſſe pro τὸν, recte; ſed quod etiam adleverat, *B.* i. e. Baſilienſes, ſic habere, erravit: nam utraque *Baſ.* aeque τὸν habet, ac reliquae. Forſan Codicem B. ſignificare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius vocat, Epiſt. prima, commate νστ'. TOLL.

Pag. 42. *l.* 3. Ἡμισευέλπιδος) Scriptum fuiſſe ἢ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. II, 1: *Doli non doli ſunt, niſi aſtu colas: Sed malum maximum, ſi id palam provenit.* TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: *Hoc uno modo ſaepe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentiae defenſio intercluſa reſpirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta eſt, a conſiliis malitiae deſeruntur. Quod ſi aut confidens aſtutia, aut callida eſſet audacia, vix ullo reſiſti modo poſſet.* TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sariſberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: *Ubique tamen, qui illuſtrioribus clareſcunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur.* Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: *Nunquam eminentiae invidia carent.* Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media ſunt; ad ſumma fere tendit.* Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, *nam rebus obſtat praeluſtribus invidia.* Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, ſucceſſu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardeſcit.* Philo περὶ Ἰωσήφ· φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, *invidia ſemper magnae felicitatis adverſaria eſt.* Lucret. lib. III: *Conſimili ratione ab eodem ſaepe timore Macerat invidia, ante oculos illum eſſe po-*

tentem, Illum adſpectari, clarus qui incedit honore: Ipſi ſe in tenebris volvi, coenoque queruntur. Infinita porro ſunt, quae in hanc ſententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos ſcriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις) *Nam qui invidet, minor eſt*, ut ait Plinius lib. VI, Epiſt. 17. Et, ſecundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: *Eſt miſerorum, ut malevolentes ſint, atque invideant bonis.* TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti eſt apud Homerum Il. Γ. O. tamen & *Fl.* τόν δε, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον) Verto, *modo principem illum, & in faſtigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit.* TOLL.

Pag. 43. *l.* 1. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Iſthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψασα.

Id eſt: *Eſt tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priuſquam ad finem ſummum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praeſtantiorem ſupplantat.* TOLL.

ead. l. 2. Ὑπὸ) In omnibus impreſſis & Mſſ. ἐπὶ, quod ego mutare non ſum cunctatus. SOLAN. Non ſuſtinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemiſſo ἐπὶ, & ſcribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipſa neceſſitas. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὕσπληγξ ſive βαλβὶς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini *carceres* vocabant, quibus apertis, non *fractis*, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuiſſe, quo velut repagulo curſores continebantur; eoque remiſſo procurrebant. TOLL. Conſtat iam ſatis, docente praeſertim Salmaſio Plin. exercit. pag. 648, ὕσπληγγα eſſe *repagulum*, vectim tranſverſum, qui aequaret vel equos vel curſores, iam in linea ſtantes, ac paratos ad curſum. Haec ὕσπληγξ ſubito utrinque laxata decidebat in ſubiectam γραμμὴν, βαλβῖδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo ſolo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum ſubmiſit regula limen, Corripuere leves ſpatium;* ad quem ceteros laudat Barthius. Diſertus etiam Harpocrationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad ſimilem locum Noſtri, ſupra Timon. cap. 20. GESN. Ὕσπληγξ· οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδήρειος ὀχεύς, ὃν νῦν λάμναν φασί. Schol. Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac ſi τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, eſt, *tota mente intentus in ſpatium, quod curſu conficiendum reſtat, quo id abſolvat.* Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripiunt ſpatia audito, limenque relinquunt Effuſi, nimbo ſimiles: ſimul ultima ſignant.* Quod ad verbum eſt, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ αναθλος ἀνταγωνιστὴς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declaraſti enim, verum eſſe id, quod ego ſemper ſenſi, Neminem alterius, qui ſua confideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομιεῖ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias eſſe *os obturo*, niſi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epiſt. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ προέχων) Peſſime interpres expoſuit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antiſtat;* ut ap. Catullum: *Veranni, omnibus e meis amicis Antiſtans mihi millibus trecentis.* TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de ſimplicitate Praelatorum: *Facilior cautio eſt, ubi manifeſta formido eſt; & ad certamen animus ante praeſtruitur, quando ſe adverſarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Profeſſa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεὶς) Non ſatisfacit mihi interpres. Malim, *circumventus rapitur.* Eleganter Auſonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illuſtrat: — *Hoſtemque unum loca non ſua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & caſſa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moeſto* &c. Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defenſio ſaepe multorum improbitate intercluſa reſpirat.* TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.*

Pag. 44. *l.* 3. Ἢ καὶ ἀλλότριον) Sic *Ven.* utraque: reliqui impreſſi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἠδὲ, i. e. καί. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. Τὰ προσόντα) Hic ſunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adſunt, quibuſve conſpicuus eſt. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Baſilius Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. *Improbum autem eſt, in peius deflectendo, quod laudabile eſt, culpare, & e malitiae vicinia virtutem criminari.* Sarisberienſis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: *Et nunc quidem*, inquit, *bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non ſunt; aut magnificat, & extollit, ſi qua ſunt.* Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: *Eſt praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effuſus pro copioſo accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: *Nigra* μελίχρους *eſt, immunda & foetida* ἄκοσμος. *Caeſia* παλλάδιον, *nervoſa & lignea* δορκὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl. X: Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. *O Bombyce venuſta, omnes te Syram vocant, Tenuem, ſole aduſtam: ego vero ſolus flavam mellis inſtar.* Eſt item apud Ariſtaenetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epiſt. 18: Καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι. Ubi niſi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum eſſet, χρῶμα pro ποίημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus ſanus eſſe videtur. Μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα, ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. Lege, μελαγχλώρους, (ſive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοὔνομα οἴεσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi ſermo inſtitutus eſt,

ſic ut τὸ οἴει vitioſum eſſe, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifeſtae ſunt. Poſſet autem τὸ ποίημα *facies* verti; niſi quis προσποίημα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, *ut cum in ſole ambulem, etiamſi aliam ob cauſam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus eſt eximius, ſed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem noſtrum, & animi aeruginem perſtringit, dicens: *At nos virtutes ipſas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incruſtare.* probus *quis Nobiſcum vivit?* multum demiſſus homo. *illi* Tardo *cognomen* pingui damus. *pro* bene ſano, *Ac* non incauto, fictum, aſtutumque *vocamus* &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congeſſit, quae deſcribere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικὸν) Malim, *tyrannidis*, vel *tyranni miniſtrum*, quam *tyrannum*, vertere. TOLL. Mutuo ſe explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangeliſtam 4, 46, & hic noſter τυραννικός. Non eſt tyrannus ipſe ὁ τυραννικὸς, ſed miniſter tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam ſuam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipſum ſuſpicioni, illum adeo ſedulo agere omnia, uti proditionis conſilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum ſe τυραννικὸν ſimulat apud Dionem Syracuſanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασὶ) In omnibus libris noſtris φησὶ, quamvis vertant, *inquiunt*: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Alluſit partim ad hiſtoriam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac ſi Stratonices manifeſtarius adulter eſſet. Utramque noſter fuſe exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noſter attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώρων Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ, *Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem.* Ex hac hiſtoria efficiam habes narratiunculam apud Ariſtaenetum lib. I. Epiſt. 13. Repoſui autem, eiecta *uxoris* voce, nomen proprium, in quo ad hiſtoriam reſpicitur, quam expoſuimus. Mox legam ἀηδής. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adverſantur haec fidei hiſtoriae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem ſubodoratus erat, quem ars Heraſiſtrati ſola

detexit: ſed & alibi Noſter in eundem incidit errorem. V. Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀηδὴς) Mſ. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis ἀηδῶς. SOLAN. Ienſ. ad Hermot. ſub init. vulgatam contra Toll. defendit, & poteſt mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum, quale Geſner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρωτικὴ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. *l.* 2. Μὰ Δί') Th. Magiſt. v. Μὰ haec afferens obſervat, rariſſime affirmare τὸ μά. Sed vid. ſupra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionyſii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detruſus eſt: unde Tarentum aufugiens Dionyſio revocanti epiſtolam miſit una litera O, id eſt ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. Καὶ ἄμετρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poëmata iudex.* TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipſum ſpectare videntur impietatis accuſatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: *quo ille*, ſc. amicus, *audito, ſtatim velut oeſtro percitis auribus, uti par eſt, inflammatur, & moram accuratae inquiſitionis non ferens, averſatur amicum, repellitque. Plane enim iſtiuſmodi mendacia confingunt, queis maxime norunt audientis animum ad iram poſſe provocari.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleſte ferens, a Cratero in Philotam, invidioſa illius & ſuſpicioſa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Coſſutiano in Thraſeam inflammatus, quod non adfuiſſet in Poppeae Sabinae conſecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod ſentiebat maxime Doliturum amanti.* Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male legit πρῶτος, pro τρωτὸς, vertitque *& qua parte praeſtat.* Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, *& qua quiſque parte maxime vulneri patet.* TOLL. Certa eſt Tollii emendatio. Quid enim eſt, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mſ. legebatur πρῶτος; SOLAN.

ibid. 'Επ' ἐκεῖνον) 'Επ' ἐκεῖνο interpr. legiſſe videtur. Guyet.
ead. l. 12. 'Ες αὐτὸν) Gloſſema videtur. Guyet.

ead. l. 13. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: *indagandae, ſeu perſcrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, ſi quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defenſionem, inſolentia auditae criminationis, tanquam veritate praeoccupatus.* Toll.

ead. l. 15. 'Ως ἀληθεῖ) Niſi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro ſubſtantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. Toll. Neſcio, quid Tollius haeſitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum eſt, & ſanum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo ſupra notam Ienſii. Reitz.

ead. l. 16. 'Ανυσιμώτατον γὰρ ὂν) Atticiſmus, pro ἀνυσιμώτατον γάρ ἐστι. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη, νοτίησί τε εἰαρινῇσιν. Pro βρίθεται. Pro ὁπότε malim, ὥς ποτε. Toll. 'Ανυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Peſſime, niſi vehementer me animus fallit, haec ſeſe habent. Luxata eſt plane oratio, & male coniuncta, quae omnino eſt dividenda. Primo pro ὂν τὸ, ſcripſiſſe Lucianum exiſtimo ὄντως. Dein poſt ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμὴ, nec aliter video feciſſe Florentinos; recte. Quae ſequitur, eſt nova hiſtoria. Primum horum verborum membrum pertinet ad ſuperius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accuſatus, licet falſiſſime, impietatis, nullius veniae, immo ne defenſionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro cauſa) *haec eſt efficaciſſima calumniae ſpecies, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum* &c. Iens. Facile probaverim emendationem doctiſſimi Ienſii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. ſeiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipſa etiam relativa particula ὁπότε indicat, artiſſime iſta connexa ſunt. Exemplum ſubiicitur illius obſervationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari ſe: at cum ſemel adverſantis huic perſuaſioni ſuſpicionis, paradoxae initio, ſcintilla in animum incidit; ilicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία eſt,

Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturos in ſuam gratiam ſuos amicos. Παράδοξον eſt, Demetrium huic cupiditati regis adverſari, in ea re, quam cordi adeo regi eſſe norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, ſemel percuſſit aliqua fidei ſpecie animum: actum eſt, periit Demetrius, niſi praeſenti & extemporali remedio ſibi ſuccurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaeſtione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impreſſi omnes ὂν τὸ εἶδος. Ienſius ὄντως ſcribendum putat; deinde poſt ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὂν non agnoſcit, recte. SOLAN. Solanus ὂν delerat: ego certe non intruderem, ſi & in cett. abeſſet. At nondum reiicio, cum probabile non ſit, librarios id, quod difficilius eſt, tam diligenter ingeſſiſſe: nam neque inſolitus eſt Atticiſmus, ſive πλεονάζειν putes, ſive participium pro ἐστὶ poſitum accipias, (cuius exempla ſatis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλέας. Sed vel magis abundat verbum εἰμὶ ibid. V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε, quod Stephan. expungendum cenſet, vel mutand. in ἦν ὅ. At forſan eodem modo hic in Luciano abundat ὄν, atque infra Pſeudol. cap. 6, ἡ ἀναισχυντία οὖσα, quod ibi expoſitum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδελφή τις οὖσα. REITZ.

Pag. 46. *l.* 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euſeb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diſerte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina uſurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, ſed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim eſt cum *Aulete*, cui ſucceſſit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Niſi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, ſi id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, ſed a nobis eſſet inditum, qui exſecramur. SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionſius in Hiſtor. Philoſophica. Toll. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. Solan.

ead. l. 4. Γυναικεῖα) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & ſeq. Solan.

ead. l. 6. Ἕωθεν ἔπινε) Quo nihil viro gravi turpius, niſi cum res poſcit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inuſitatum, ut etiam Apoſtolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit ſuſpicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino ſaucia cum ſuis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo ſtupro corpus emancipa-rat.* Toll.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: *καὶ μὴν τόγε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Eſt autem pellucida veſtis, Tarantinidion, ita a Tarentinorum uſu luxuque appellata.* Heſychius: Ταραντινὸν, ſive, ut alii legunt, *ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Tarantinidium, veſtimentum muliebre tenue, fimbrias, ſeu villos habens ab una parte.* Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: *Οὐκ αἰσχύνῃ μόνη τῶν ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.* Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum eſt veteris poëtae, Παρθένος δ᾽ εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτοὺς, καὶ γυναικείαν στολήν. *Virgo eſſe videtur, gerens fimbriatas veſtes, & muliebrem ſtolam.* Muliebri autem veſte Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omneſque Dionyſiaci artifices, quorum nota *ſyrmata.* Apud eundem Pollucem, Λυδῶν χιτών τις βασσάρα, *διονυσιακὸς, ποδήρης.* Et apud Heſych. *βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι.* Hinc & Bacchus Βασσαρεὺς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Baſſareus *dictus eſt Liber pater a genere veſtis Baccharum:* unde *& Bacchae* Baſſarides *dictae Perſ.* Baſſaris *& Lyncem.* Baſſaris *enim genus veſtis eſt, ad pedes uſque demiſſa, dicta a* Baſſara, *loco Lydiae,* ubi fit. Ubi *Baſſara* pro *Baſſaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipſa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Baſſaris* apud Perſii Scholiaſten inveni, ad Sat. I, v. 101. *Baſſarides,* inquit, *Bacchae. Quibuſdam videtur a genere veſtis, qua Liber pater utitur, demiſſa ad talos, quam Thraces* Baſſarin. *Quidam a vul-*

pibus, quarum pellibus Bacchae ſuccingebantur. Vulpes Thraces Baſſares *dicunt.* TOLL.

ead. l. 7. Ἐκυμβάλισέ τε) Cymbala namque cum ſaltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praeſertim in feſtis Bacchi, Herculis, & Matris Deûm Cybeles. Iuſtinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, *adduntur inſtrumenta luxuriae, tympana & crepundia;* ſive, ut alii malunt, *crepitacula.* Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete eſſe cenſuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiuſmodi feſtis ſolemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Mileſ. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis perſonantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucretius lib. III: *Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, rauciſonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentis.* Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo colliſu non ingratum ſonum edebant. Auſonius in Epiſt. ad Paulinum XXV: *Cymbala dant flictu ſonitum: dant pulpita ſaltu Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.* Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: *Laevis odorato cervix manabit olivo, Et feries nudos veſte fluente pedes. Mollia Dircaeae pulſabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiante canent. Vertice turrigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.* Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὅπλα Νεβρὸς, λεοντὴ, κύμβαλα δὲ, πλαταγή. *Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, hinnuleus, cymbala cum ſtrepitu.* Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *At quin alius & ſericatus & crepidam aeratus inceſſit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid ſubtinniret, cymbalo inceſſit.* TOLL.

ead. l. 8. Ἀντισοφιστὴς) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obſequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi ſcelus viderentur, ſi aliter viverent.* Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Iſocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, ſi quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaeſtionem deferebatur.* TOLL.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praeceſſit Melanchthon in vertendo, *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit.* Et ſequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipſa ſic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & verſionem eius tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorſus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλουργία non patitur, ut de impenſa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec conſideratio magnificentiae funeris poteſt hic locum habere. Maiora deſiderantur, quae habebis, ſi recte vertas mecum *ad reliquam rerum ſuarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus.* Inter alia ingentia acta ſua referri voluit, ipſum ex mortuo feciſſe Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. *l.* 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Druſillam documenta nunquam deinceps niſi *per numen Druſillae* deieraſſe. Idem in morte Iulii Caeſaris narrat, controverſias quaſdam a plebe *interpoſito per Caeſarem iureiurando* diſtractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* ſibi *neque ſanctius*, neque *crebrius* inſtituiſſe, quam *per Auguſtum*: quin & violata periurio numina iſta gravius vindicata, quam ſi quis per ipſum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caeſaris, peieratur.* TOLL.

ead. l. 6. Ὀνείρατα) Id enim inter divinitatis ſigna. Unde & aegrotantes, & futura praenoſcere cupientes, in Deûm, Aeſculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, ſeſe templa conferebant, per ſomnium illorum voluntatem, reſponſave expiſcaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illuſtravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Diſſertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatiſſimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαντείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus eſt in Antinoo Hadrianus, quem non ſecus ipſe, ac Hephaeſtionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum conſecraverunt, oracula per eum dari aſſerentes, quae Hadrianus ipſe compoſuiſſe iactatur.* TOLL.

ead. l. 9. Παρέδρῳ) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius eſt numen coniunctum Dianae, ut matri Deûm Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id eſt πάρεδρος. Πάρεδροι etiam

σύνθρονοι dicti, teſte Heſychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores exiſtimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus ſeſe apud Noſtrum in dialogo ſui nominis πάρεδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον, id eſt, πάρεδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. *Salmaſius.* Unicuique Deorum ſuos tribuebant παρέδρους. Matri Deûm Idaeos Dactylos, Aeſculapio Ὑγίειαν, Ἰασὼ & Τελεσφόρον. Et ſic aliis alios aſſeſſores. SOLAN. Πάρεδρον hic eſſe praeſentem auxilio, & tanquam *aſſidentem mortalibus aegris* Deum vel Heroëm, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρέδροις cap. 27, cuius obſervatis adiiciendum, quod Salmaſ. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iuſtino M. & Euſebio, iungi etiam ſolere παρέδρους & ὀνειροπομποὺς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de ſomniis dici, ibidem monet vir ſummus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollio Spanh. diſſ. VII, divini operis p. 425 ſeq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pauſanias in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστευε) Iuvenal. Sat. IV: — *Quid apertius? Et tamen illi Surgebant criſtae. Nihil eſt, quod credere de ſe Non poſſit, cum laudatur Dîs aequa poteſtas.* TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἁπάντων θεὸν) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, ſeu gentibus Dii. Auſon. in Caeſaribus: *Aeneadum generis qui ſextus & ultimus heres, Polluit, & clauſit Iulia ſacra Nero.* Inprimis heroës in Deûm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina deſiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Auguſtini de Civitate Dei, cap. 8, & paſſim; Sermon. VIII Theodoreti ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Λέγεται Λέοντα) Magiſtri fuit ſumma dignitas in aula Conſtantinopolitana, de qua vide Meurſium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Iſauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiaſtam noſtrum ſaltem ante 1229 annos non vixiſſe, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. *l.* 3. Ταξιαρχῶν) Verte: *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθείρχθη λέοντι) Alludit ad hiſtoriam Lyſimachi, quem Alexander leoni obiecerat. Toll.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus uſus, interfecto, ſeu diſcerpto a Patribus Romulo, quo deſiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. Toll.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἤδη. Verum τὸ ὅτι eleganter ſaepe παρέλκει. Toll.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis ſimilitudine uſus eſt Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὕδοντας δὲ κίχησε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν·
Ἔνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες·
Ὡς τότε &c.

Ac veluti inſidiae media ſub nocte propinquant
Hoſtibus occulto, & curis ſomniſque ſolutas
Excubias arcis nactae ſub Marte quieto,
Caedunt; & ſternunt cuſtodum corpora paſſim:
Hinc propere vadunt ſumma ad veſtigia muri,
Audaceſque locant flammas in arce micantes,
Urbis caſurae ſignum, torremque ferentes,
Qui ſit robuſtus iam prenſae malleus arcis:
Sic tunc &c.

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. *Tunc nocte iam portis patentibus nudatum ſororis animum facinoroſae mulieres, omiſſis tectae machinae latibulis, diſtrictis gladiis fraudium ſimplicis puellae paventes cogitationes invadunt.* Toll.

ead. l. 15. Ἀλλ' ἐν ᾗ) Non ſatis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Poſſis quidem intelligere χώρᾳ· ſed uſum formulae huius deſidero: ac malim legi ἀλλ' ἔνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἴ πῃ, quod forte omnium proxime ad ſcripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & ſic interpretatus ſum. Gesn.

Pag. 49. *l.* 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themiſtius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἴσθηται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἠρέμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἄφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. *Quae ubi ad votum ſuccedere ſibi conatus ſuos ſenſerit, perblande irrepens paulatim eum ſubruit, & ſcrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens eſt.* Toll.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique ſuas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσλιπάρησις) Non eſt *obſecratio*, uti reddidit interpres: ſed eſt *aſſiduitas* in calumniando; aut, ſi ita mavis, in aſſentando ſimul & calumniando, qua quaſi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themiſtius, *emiſſariam ſimulationis.* TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) Et hic ſecutus ſum ed. *I.* quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam poteſt, cum ſtatim ſequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.

Pag. 50. *l.* 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII Nat. Hiſt. cap. 1: *Eſt natura hominum novitatis avida.* Plin. Iunior lib. VIII, Epiſt. XVIII: *aures hominum novitate laetantur.* Hinc Homerus: Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, Ἥπερ ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίκορον) Propert. lib. II, Eleg. 33: *Elevat aſſiduos copia longa viros.* Monetque Iſocrates ad evitandam illam ſatietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, *ne ſaepius eoſdem alloquamur*, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum eſt apud Ciceronem de amicitia cap. 19. *Non enim*, inquit, *amicitiarum eſſe debent, ſicut aliarum rerum, ſatietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetuſtatem ferunt, eſſe debent ſuaviſſima: verumque illud eſt, quod dicitur, multos modios ſalis ſimul edendos eſſe, ut amicitiae munus expletum ſit, novitates autem, ſi ſpem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non ſunt illae quidem repudiandae: vetuſtas tamen ſuo loco conſervanda eſt.* TOLL.

ead. l. 8. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Locus depravatus. GUYET. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxi fauſtis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus noſtris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὅ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorſus ſenſu. Quid ad id viri docti? quid Tollius? Conatus eſt quidem emendare, eo uſque laudem meritus eſt; ſed friget eius emendatio. Noſtra ſcribentis mentem ipſam iam liquido praeſtat. Nec ullus iam ſcrupulus, pauculis tantum literis mutatis, ſupereſt. Quod iam Lucianus dicit, nemo eſt, qui non a ſe dictum, aut ſcriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis ſignum eſt. Haec autem cum ſcriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demoſthenis l. habuiſſe videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hiſt. I, 1: *Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Hunc locum eſſe corruptum, ipſa inſignis varietas indicat. *Ald.* 2. ſic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοάς. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caſelius, qui ſeparatim hunc libellum dedit Helmſtadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo ſic: *Neſcio enim, qui fiat, ut omnes clandeſtinis ſermonibus capiamur, & avide arripiamus, quaecunque ſuſpicionum plena ab aliis inſuſurrantur.* Melanchthon tranſtulerat: *Neſcio enim, qui fit, ut omnes amore ſui immodico admiratio furtim rapiat, & ſuſpicionibus illectet.* Benedictus: *Neſcio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas ſuſpicione delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, niſi fallor, ex quo τὸ οὖς vel τ' οὖς adeo obſcure ſcriptum, tranſiit in τάς. Nempe dediſſe puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ καὶ πρὸς τ' οὖς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam ſuam ſententiam non addiderit, idem occurrere ſupra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Geſnero eadem emendatio in mentem venerit, iſte conſenſus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac ſi πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curaſſem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὖς vel τοῦς ſemel tranſiſſet in τὰς, quid mirum, ſequentes librarios etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupiſſe? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν. *Suſpicio grave eſt hominibus malum.* Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad triſtem partem ſtrenua eſt ſuſpicio.* TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, *tollendam ex animo ſuſpicionem & coniecturam, fallaciſſima irritamenta;* lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aſpis exſurgit: urſos leoneſque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida ſunt, conſternantur ad vana. Idem inquietis & ſtolidis ingeniis*

evenit; rerum ſuſpicione feriuntur. Auſonius in Epiſt. ad Paulinum: *Nec quae compoſitis male ſuada & credula cauſis Concinnat veriſimilis ſuſpicio culpas.* Ita enim illic legendum: non *male ſuadae credula cauſis*, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compoſitae cauſae* ſunt fictae calumniae. Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis cauſis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἤδ. πάντες πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. *l.* 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam eſt adverſarius, facile cavendo vitare poſſis: hoc vero occultum, inteſtinum, ac domeſticum malum non modo non exiſtit, verum etiam opprimit, antequam perſpicere atque explorare potueris.* Facete Hiſpani, *Del agua manſa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id eſt, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praeſtet: A torrente facile me ipſe tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid eſt iniquius, quam ſecreto credere, palam iraſci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris noſtris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid abſurdius dici poteſt? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si *praeſentit*, *praecipit.* Cur adiicitur τέλος; Suſpicor, ſcripſiſſe Lucianum προσιέμενος, *admittens*, vel ſi quod verbum eiuſdem poteſtatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi poteſt, quod ſatisfaciat, vitioſam lectionem exhibeo, donec Codd. ſubſidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροις) Hoc eſt, non ex animo. Sic *ſummis labiis hoſpitem invitare*, dixit Hieronymus. Noſter autem, ἀπ᾽ ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Eraſm. in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. *Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.* Et Ὀδυσσ. θ, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Eſt & ap. Heſiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, *dolum mente occulens.* Heſych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλεύεται, καὶ ἐκ βάθους. Noſter in Philopatride cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικώς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, *Ira, quae tegitur, nocet: Profeſſa perdunt odia vindictae locum.* Toll. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Heſiodus, ά. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phraſis. Solan.

ead. l. 14. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: *Nam ii ſunt inimici peſſimi, fronte hilari, Corde triſti: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, ſcias.* Toll.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Eraſm. in Adag. *Mordere labium.* Toll.

ead. l. 16. Ἕτερα μὲν κεύθοντα) Achillis verba ſunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλησιν, Ὅσγ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ. *Ille mihi inviſus, non ſecus ac inferni portae, Qui aliud in animo verſat, aliud autem loquitur.* Hinc Phocylides: Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, *Neque aliam occultes in corde ſententiam, alia proloquens.* Et tamen, ut P. Syrus ait, *Homo ſemper in os fert aliud, aliud cogitat.* Toll. Iliad. I, 312. Solan.

Pag. 52. *l.* 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpres. Repone igitur: *& hilari mimicoque vultu triſtia & tragica conſilia verſat.* Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: *Fingit placidis fera pectora dictis.* Toll. Salmurienſis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in ſe commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triſte patientem.* Sed tamen περιπαθὴς non eſt *triſte patiens*, ſed potius cum de homine loquuntur, eſt graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὄψοις apud Athenaeum lib. I Dipnoſoph. eſt qui obſoniis valde movetur & delectatur, obſoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγῳδία eſt Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκινεῖσθαι τραγῳδίαν, Graecis eſt inſolens loquendi genus. Sed ſcribendum ſine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Mſ. meam coniecturam veram eſſe deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν, *tragoediam agendam.* Ὑποκρίνεσθαι eſt proprium hiſtrionum fabulam agentium in ſcena, unde ὑποκριτὴς eſt hiſtrio. In Pſeudologiſta cap. 19: κἀκεῖνα μέμνηνται ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. Salmurienſis: *Ea etiam meminerunt, ut eſt conſentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum ſaltatoribus reſpondebas, atque una chori dux eſſe cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίνεσθαι non eſt

reſpondere, ſed eſt hoc loco *ſecundas agere* ſeu *facere.* Sic interpretandum, *cum hiſtrionibus ſecundas faceres, & gregis dux eſſe cuperes.* Plautus Aſin. II, 1: *Iam nunc ſecundas mihi facis.* Proprie autem *grex* de hiſtrionibus. Petron. *Grex agit in ſcena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet.* GREX ROMANUS in antiqua inſcriptione de pantomimis. Ὀρχησταὶ autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* hiſtriones. Nondum tamen locus eſt ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα *plena Tragoedia?* Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum ſcripſiſſe γέμουσαν μίσους, *plenam odii.* Et ſic totum locum vertendum, *agentem ſub perſona laeta & comica Tragoediam valde aſperam & plenam odii. Aſpera Tragoedia;* ut apud Sueton. in Auguſto, *aſperrimae literae:* ſed *ſub perſona*, ut apud Mimum Syrum, *Heredis fletus ſub perſona riſus eſt.* Clariſſimus vir Iacob. Tollius coniecit, legendum eſſe κακῶν γέμουσαν· quod non improbo. GRAEV. Ὑποκρινόμενον) Mſ. Gr. & *V.* 2. In reliquis prave ὑποκινούμενον. SOLAN. Ὑποκινούμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam Caſeliana lectio ὑποκρινούμενον. Ac de ſententia nullum eſt dubium. Illud non auſim negare, ὑποκινεῖσθαι forte ipſum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori ſubſtituerit aliquis alterum ſolemne. Κινεῖσθαι certe ad ſaltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Ariſtophan. Νεφ. 296, Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς, loqui videtur de modulato ingreſſu & ſaltatione, id eſt choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῷ προσώπῳ τραγῳδίαν videtur idem ſignificare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίαν, motus tragicos edere ſub perſona ridente. Τραγῳδίαν γέμουσαν ſimpliciter verti *plenam*, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis uſus eſt vir doctiſſimus, de illis non idem per omnia exiſtimem. GESN. Ὑποκρινόμενον recepi, quia veriſſime reſpondet κωμικῷ προσώπῳ· nam Comoedorum propria hypocriſis, cuius mentio etiam hoc Dial. frequens. Geſner. vulgatum ὑποκινούμενον verterat, *agere.* Ego *ſimulare* repoſui. REITZ. Etiam ut nunc conſtituta eſt lectio, verbum *agere* in verſione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane reſpondens. GESN. *in Add.*

ibid. Ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ) Claudianus in 1 Conſ. Stiliconis lib. II, v. 34: *Inviſos odiſſe palam; non virus in alto Condere; non laetam ſpeciem praetendere fraudi: Sed certum mentique parem componere vultum.* TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν) Cum ſimpliciter & pari vocum ordine reddidiſſet Melanchthon, *agitque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triſte patientem;* Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam ſe extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant ſupplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etſi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν, ſimul tacite intelligit *plenam* eorum caſuum, qui ſolent eſſe proprii tragoediarum. Quod ipſum ſolent ſaepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus eſſent repletae. Sic in Sympoſio, οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεισαν. Utique nec hic ſpeciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἄννωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omiſſum, tam Mſſ. quam impreſſis. Sed genuina omnino ſcriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentleius repoſuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam ſtruit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus eſſe viſus, eodem modo facit.* TOLL.

ibid. Ἐπειδὰν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδὸν,
  Ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα.
  Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθρῃ
  Τὴν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium ſuum prae ſe fert,
  Atque ille, qui ſinceram ſimulat amicitiam.
Nam inimicum praeſcientes evitamus.
  At ab eo, qui ſe amicum profitetur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum
Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus ſum, quaſi legeretur ὅμως, quod placuit etiam Caſelio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνὴν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim ſemel & concuſſa mens ei ſervit, a quo impellitur.* TOLL.

ead. l. 10. Αὐτός τις ἔνοχος) Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720: *Regeramus ipſi crimen, atque ultro impiam Venerem arguamus. ſcelere vincendum eſt ſcelus. Tutiſſimum eſt inferre, cum timeas, gradum.* Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obtruncaſſet, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, *magnum ſe effugiſſe periculum, vixque evaſiſſe incolumem*, parricidio immanem ſuperaddens calumniam, ut eſt apud Herodian. lib. IV, cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempſalem interfici curaſſet, & Atherbalem bello invaſiſſet, ſcelere velabat ſcelus, mentitus, *Hiempſalem ob ſaevitiam ſuam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, poſtquam ſuperatus ſit, queri, quod iniuriam facere nequiſſet;* teſte Salluſtio cap. 15 belli Iugurth. TOLL.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium eſt; ſed ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe monet Wetſtenius. REITZ.

Pag. 53. *l.* 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν) Themiſtius Oratione III: φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν; οὓς ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Exiſtunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, ſive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes ſecum attrahentes: alii vero non vulpes, ſed ſerpentes difficilis & horribilis veneni plenos, arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obtectos, qui longiſſime abigendi & expellendi ſunt.* Ita apud Syneſium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, & per calumniam Oſiridi necem ſtruens, eorum ſeſe fingit miſereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Oſiride pernicies: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, εὔνοιαν οἴκτῳ προσποιουμένη, *ſimulque eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam hac commiſeratione aſſimulans.* TOLL.

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniuſtitiae nulla capitalior eſt, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni eſſe videantur.* Origines lib. VI contra Celſum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis perveniſſe notatur, cum ſpeciem ſibi virtutis induit.* P. Syrus: *Malus bonum ubi ſe ſimulat, tunc eſt peſſimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mſ. Ox. ordinem vulgatum impreſſorum mutavimus, in quibus prave legebatur τολμῶσι προσβλέπειν. SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίης) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Neceſſario, ideoque vel ſine auctoritate alia parui. REITZ. Ἔθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris noſtris eſt, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notiſſima Fauſtae & Criſpi Caeſaris; minus celebris illa Damaſippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Eſt & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Mileſiacor. Plura exempla Muretus congeſſit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magiſter μάχλης in ſuo Codice videtur legiſſe. Sic iterum uſurpat Noſter Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & ſupra, Aſin. cap. 4, habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχλος· quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. *l.* 3. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipſa Phaedra apud Senecam:

— Falſa memoravi; & nefas,
Quod ipſa demens pectore inſano hauſeram,
Mentita finxi. Vana puniſti, pater:
Iuveniſque caſtus crimine inceſtae iacet,
Pudicus, inſons. TOLL.

ead. l. 8. Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος) Unde hoc Lucianus acceperit, neſcio. Plutarchus certe, in Ariſtidis vita, negat ab eo Themiſtoclem vel dicto, vel facto laeſum. TOLL.

ead. l. 9. Ἧς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἧς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: *eiuſdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus:* vel *eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans.* TOLL. Poſt inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & poſt φασιν in plerisque erat, ſublato, nihil opus eſt Marciliana τοῦ εἶχε inverſione. *Aldina* & *H.* uno tenore ἧς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὑ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἧς φασιν ἐκεῖνος &c.) An ſic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel ſic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑπὸ κεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἠλέκτρου πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam ſanam eſſe, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἠρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, ſi ſpatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mſ. Ox. ſed verba haec, cum Luciani non ſint, ſed ſcriptoris Anonymi, ita reſcribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) *Ad alios comparatus.* TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἴγε ἀληθής ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo ſilet Homerus: cui obiectioni quid reſpondeatur, apud Philoſtratum, docebit te Caſaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyſſis, cuius fraude perierat Palamedes, conſuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, *noverat mendacia multa dicere veris ſimilia,* ut ait poëta. Fecit autem has inſidias Palamedi, adiuvante Diomede. Dictys Cretenſis lib. II: *Per idem tempus Diomedes & Ulyſſes conſilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adverſum dolores animi, & invidiae plenum, anteiri ſe a meliore haud facile patitur.* Apuleius lib. X Mileſ. *Vel cum falſis inſimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditionis damnatur.* TOLL. Ulyſſes. Hiſtoriam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. *l.* 1. Ὁμαίμου) Quomodo conſanguinei Palamedes & Ulyſſes, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) *In eandem expeditionem profecto;* vel, *eiuſdem expeditionis ac periculorum ſocio.* TOLL.

ead. l. 2. Ἔμφυτον — ἡ ἁμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἔμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphr. τὴν ἔμφυτον ἁμαρτίαν, affert I. Elſn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illuſtrat, non omiſſo etiam hoc Luciani teſtimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: *immerito, iniuria.* TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota ſatis haec ſunt, nec indigent explanatore. At, ſicubi poenitentia locum habuit, ſicubi ſera licet in irae locum ſucceſſit, in huius ſanctiſſimi viri damnatione ſe totam oſtendit. Non enim haec tantum reſciſſa eſt, ſed & illius damnati ſunt ab Athenienſibus accuſatores, ipſiuſque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπίβουλον) Hoc vult, accuſatum eſſe *corruptae ab eo iuventutis.* SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caſelius, & interpretes. GESN. Adſcripſerat vir doct. χρῆν legendum; (forſ. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρὴ appoſuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemiſſo τις λέγοι. Ni malis χρὴ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum cenſeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyſſ. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὦτα) Themiſtius Orat. III: Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥστε πόῤῥωθεν αὐτῆς ἀφεστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδῦσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, επηλυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερὸν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὄψει γὰρ ἰλιγγιῶσαν εὐθέως, καὶ λυγιζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἥσθησάν τι προσιούσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμηνότων &c. *Obſtruendus igitur illi eſt, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus noſtris arce conſtructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipſo acceſſu*

reiicienda ac propulſanda ſit, tamen ſi forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, ſed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam ſubita vertigine correptam, ac tergiverſantem, & verbis haeſitantem, ac prorſus attonitam. Quod ſi ſemel perpeſſa fuerit, in poſterum moleſta eſſe deſinet. ſed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa ſtolidi atque inepti homines gaudent, benigneque ſuas illi fores aperiunt, fructum humanitatis ſuae minime ferunt. De poteſtate enim ab ea deiiciuntur, ut nihil ab furioſis diſſideant &c. P. Syrus in mimis: *Difficilem oportet aurem habere ad crimina.* Nilus Epiſc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρχεται, *muni auditum & oculos: per ipſa enim omnia tela malitiae ingrediuntur.* TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι) Photius Epiſt. 1, ſectione λη'· ἔχε τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεῳγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισμένα. *Aures praebe patulas iniuria affectis; clauſas contra ad afficientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones.* TOLL.

Pag. 56. *l.* 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. *amplecti, colligere.* Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι &c.) Simillima legas apud Iſocratem ad Demonic. pag. 34: ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, *rem ipſam apud te.* Malim: *rem ipſam per ſe expendas.* TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod ſi damnanda perſcrutatus crimina
Paterfamilias eſſet; ſi mendacium
Subtiliter limaſſet a radicibus;
Non evertiſſet ſcelere funeſto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam ſtulta prave iudicet ſententia.

Et mox:

Nil ſpernat auris, nec tamen credat ſtatim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere ſimplices etiam poteſt,
Opinione alterius ne quid ponderent.
Ambitio namque diſſidens mortalium

Aut gratiae ſubſcribit, aut odio ſuo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus ſenior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατά τινὸς τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἔλεγχον ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconſiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut ſocii accuſatio aliqua delata fuerit, diligentiſſime ut omnia prius inquirat, quam accuſationi fidem habeat. Nam & regium hoc eſſe, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iuſtinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρᾳ πείρᾳ τἀληθὲς βασανίσασα, *accurata namque rerum inquiſitio etiam ea, quae antea bene ſe habere videbantur, ſaepe aliter affecta eſſe oſtendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque.* TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. *dicendi facultatem.* GUYET.

ead. l. 14. Κεκινημένον) Forte κεκινημένον εἶναι. Sic interpres legiſſe videtur. GUYET.

Pag. 57. *l.* 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omiſſa ſunt ab interprete. Id eſt, *ut in initio diximus.* TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) *nihil eſt veritatis luce dulcius.* TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. *l.* 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophiſtam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Voſſianus verba κατὰ Τιμάρχου, non eſt temere. Reſpicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμματος ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum eſſe, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem ſuae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediat, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Conſtantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratiſſime ſane cum aetate Suidae a Kuſtero conſtituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemtum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulſus, negat credibile eſſe, Polyeuctum Suidae eſſe Conſtantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in ſolis *Venetis* exſtant, niſi quod Scholia etiam agnoſcunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Nolui omittere, licet in omnibus fere abſit, ſuſpicioque ſit, editorem Iuntinae id adieciſſe ex c. 27, ubi ipſe ſignificat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat La Croze, notae Marcilianae adſcribens: Immo in Timarchum, ut ipſe infra p. 446 éd. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in uſu eſſe probat. Heniochus enim Comicus fabulam conſcripſit, cui titulus eſt *ἀποφρὰς*, i. e. dies inauſpicatus. Olim vocabantur inauſpicati, quibus publica non licebat agere. Ἄνθρωπος ἀποφρὰς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Gloſſema videtur. GUYET. Sententia manifeſta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. *Fl.* & *B.* 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἕνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accuſativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phraſi cum Belgiciſmo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. agens pag. 447, Noſtrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemſt. ac rurſus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τόδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. *l.* 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει· & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mſ. Hipponactis χωλοὶ ἴαμβοι ab antiquis memorantur; unde ſubierat fortaſſe hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impreſſis prave ante hoc ſcriptum eſt σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγωνότερον) Conf. ſupra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis eſt mutatio, ſic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forſan πόθεν γὰρ quaeſivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemſterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & ſic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraſeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyſiae Orat. adverſ. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam ſignificare, *longe abſum*; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, *parum abeſt, quin dicam.* Verum fruſtra mihi videtur haerere in verbis Lyſiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὦ βουλὴ, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi ſignificare debent, *plurimas gratias debeo accuſatori*; (quod ſcilicet diu optatam occaſionem praebuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipſe: quando autem addit, *ſed profecto* πολλοῦ δέω *&* δεῖν *tam eſt huic ſententiae adverſum, quam quod maxime,* videtur non attendiſſe eodem redire, ſi negative ad Graeca reddideris, *non ſatis poſſum gratias habere adverſario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, ſe multum abeſſe, non neceſſario dicit, ſe alienum eſſe ab illa re agenda, vel ſe nolle facere, verum, ſe *imparem*, ſive, *non ſufficientem* declarat: adeoque cum ſe nunquam ſufficientes gratias habere poſſe adverſario declarat, eo ipſo fatetur, ſe maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceïo hic diverſus. SOLAN.

ibid. Ἱππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter ſcripſerat, ut ſuſpendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 2. Ὀροδοικίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Lycambae ſpretus infido gener, Aut acer hoſtis Bupalo.* Ubi quod de Bupalo habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celſ. 74 f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. ſcribitur Ὀροδοκίδην. In *Fl.* Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Iamborum illorum cauſam, i. e. qui malitia ſua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτέων. Vult enim dicere Lucianus, Pſeudologiſtam ignorare etiam ea, quae vel viliſſimi opifices ſciant; quod clare patet ex cap. ſeq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phraſis ſupra in Quom. Hiſt. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Paſt. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἴκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obiicit Lucianus, ſymbolum. Ariſt. Hiſt. anim. V, 19: Οἱ κάνθαροι ἣν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσί τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι. Diſertius etiam Aelian. Hiſt. Anim. X, 15: Ὁ κάνθαρος ἄθηλυ ζῶόν ἐστι. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἣν κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλψας αὐτὴν, εἶτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Auſonii Epigr. 70, 7, *Perverſae Veneris* &c. per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,
Non caper, aut aries, ſed ſcarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. *l.* 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς) Οὕτως ἀσφαλὴς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφὴς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error ſublatus. GUYET. Ἀσαφὴς) Menagii emendationem in textum recepi. Mſ. tamen cum impreſſ. omnibus ἀσφαλής. SOLAN. Ἀσφαλὴς) Ἀσαφὴς memini iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων ſimiliter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφὴς praefert, me hic non refragante, ſed ſine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντῆν) Conf. ſupra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Eraſm. in proverb. *Sero ſapiunt Cumani.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aeſopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exſtantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* ſuum reſpicere video. Sophiſtes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophiſta* cap. 9. *Rhetor & Sophiſta* c. 19. SOLAN. Mſ. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando ſecutus eſt cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teſte Ariſtophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinveniſſe videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Triſt. II, 417, & Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum ſit Βάσσον, de quo ad Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN. Βάσταν ignotum ait Solan. Sed vid. Heſych. Βάστας ὁ Χῖος, quod monuit Weſſeling. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Ariſtoph. Equit. v. 1278, unde haec ſumta; & reliqua omnia emendanda a verſu Ariſtoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. *l.* 1. Προλόγων εἷς ὁ Ἔλεγχος) Sine dubio eſt, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari verſus ipſius Menandri, recte (quantum ad cauſam, demta verborum aſperitate) eo nomine reprehenſum Io. Clericum a Philel. Lipſ. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, perſonam iam adhibuit Noſter in fine Piſcatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἔλεγχος) Μενάνδρου πρόλογος. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum eſt: Ἔλεγχος γὰρ θεὸς τῇ παῤῥησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος· totique fabulae, ſi Diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis cenſore Anonymo iam obſervatum eſt pag. 26; ſed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amſtel. videre eſt, ſenarium eſſe pronuntiarat, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ θεός. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥ. θεὸς) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus ſupra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. ſup. pro Imag. c. poſtremo. REITZ.

Pag. 63. *l.* 2. Αἰτιάσασθαί σε) Sic libri omnes impreſſi & Mſ. M. ideo autem repetit, ne de ſe intelligatur dictum. SOLAN. Obſcuriuſculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accuſabit veritatis & libertatis cauſa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere ſtudebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accuſabit. Ita, quae ſequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiſcebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipſa lectori feſtinanti fieret manifeſtior, ipſam Elenchi proſopopoeian Prologi inſtar argumentum & occaſionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Noſtrum in Herodot. habes, c. 1. Philoſtratus paſſim meminit in vitis Sophiſtarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοιὸν) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἕωλα) I. e. *vetera, meditata.* GUYET. Conf. ſupra Bis Accuſ. c. 25, μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἑώλους ἄρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. *l.* 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Iſaeus*, qui & ipſe *poſcebat controverſias plures, electionem auditoribus permittebat. Poſcebat*, inquam, non *ponebat;* quam ſententiam noſtram contra illuſtrem Cuperum nuper ibi defenſam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poſcebant Sophiſtae plures controverſias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noſter quidem fraude uſus, quae hic deſcribitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino cenſebam ſcribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perſpicuum eſt. Sed non diſſimulanda eſt ſcriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil eſt, quod non probes; & ἐκείνου poteſt ἐμφάσεως cauſa eſſe additum, quemadmodum notum eſt, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris ſic adhiberi. Sed ſi locum ipſum, & praecedentia praeſertim, inſpicias, forte vulgatiorem ſcripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκεῖνον λόγον ſic neceſſario videatur debuiſſe dici, quandoquidem ſpectat ſingularem quandam de Pythagora hiſtoriam, cuius mentio ſupra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. *Fl.* τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκεῖνον λόγον. Si *Fl.* ſequaris, ἐκείνου non Pythagoram, ſed ſtolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκεῖνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophiſta, ut actio ipſa fidem ſibi derogaret extemporalitatis: quod diverſis modis accidere poſſe conſtat. V. g. recitabat, ut adoleſcentuli, cum penſa reddunt: aberat ille aeſtus, illa ſollicitudo, illa viciſſim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia teſtimoniis, argutiis, ſententio-

lis &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. Gesn.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan μεγίστη. Guyet. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλεῖστος χρυσὸς Aeſop. fab. 128; ὅτι μεγίστη φωνὴ apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὅτιμεγίστη ὠφέλεια γένοιτο· tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἡ πρὶν ἀστοχία, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτιμάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeri poſſit. Reitz.

ibid. Ἡ ἀναισχυντία οὖσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. Solan. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen παράκλητος, συνήγορος, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyllabam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendumque παροῦσα, atque ita interpretatus ſum. Gesn. Etſi Geſn. non male παροῦσα coniicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ ὂν etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciphr. Ep. I, p. 1, χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν· ubi Bergl. plura ſimilia. Addo etiam Long. Paſt. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωσι. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficient, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed ſi haec non eſſe prorſus ſimilia huic οὖσα dixeris, ſuperius ὂν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὖσα, hic non efficax plane ſit, pro *vera*, uti ex Demoſth. ἡ οὖσα ἀρχὴ, *verus principatus*, & οὐκ οὖσα, *falſus*, ab Lexicogr. affertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. Reitz.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε συγγράψ.) Lucianus ſcilicet. Guyet.

Pag. 65. *l.* 3. Καί πως) Quo πως illud referri debeat, incertum eſt. Solan.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. Guyet. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matis Elenchus, qui Lucianum *poëtam ſuum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἑτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη) Romano ſtilo III Non. Ian. ſolemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam ſ. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici poſſunt ea de re, occupavit omnia, nec ipſum hunc locum praetermiſit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 ſeq. Ceterum quod hic ipſe dies quoque ἱερομηνία vocatur, nihil inſoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρᾳ τρίτῃ τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὔχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obſ. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum ἱερομηνίαν vocat, ubi III Non. accipit Lipſius, quod non probo; vid. Lipſ. excurſ. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum ſumma & eruditione, & induſtria conſpicuum miror hunc Luciani locum fugiſſe, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, ſcriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, *is, qui tunc in Olympia riſit ſuper ſuppoſititio Pythagora.* Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ſub *ſuppoſititio iſto Pythagora*, inquiunt interpretes, quod quid ſibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπί. Sic autem diſtinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. *ſuper Pythagora.* GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma poſt ἐκεῖνος ſuſtuli. REITZ.

Pag. 66. *l.* 15. Καθ' αὑτοῦ) In omnibus libris noſtris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὁπόσα κᾂν) Forſan καὶ ὁπόσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφέσῳ νῦν) Hinc eſt, quod Epheſi hunc libellum ſcriptum fuiſſe colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεὺς ὢν τραγῳδοὺς) Proverb. p. 892. Bourd. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyaen. Strat. III, p. 229, Ilienſium meminit. Solan.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, *dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben*, abſurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον eſſe Veneris epitheton; nimirum eſt, quae Lucretio dicitur *vulgivaga Venus*. Hinc & in Mſ. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic ſane & Ariſtoph. in Θεσμοφοριαζούσαις· Ὡς ἡδὺ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, Καὶ θηλυθριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, *quam ſuavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & laſciva*. Sed tamen Γενετυλλὶς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ſc. ὄζει. *Haec vero unguentum, crocum obſcoena baſia, Et ſumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem* olet. Dicuntur eſſe Dii ſive Deae praeſides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβήβη docti viri emendarunt. Non eſt Venus, ſed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inſcriptionibus, & in antiquis membranis, ſic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remenſi, ut olim mihi oſtendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae eſt a conſiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poëtas ſecunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, reſcribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod veriſſimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinſius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia laſciviſſima fertur fuiſſe, ut ipſe Lucianus in dialogis Deorum indicavit. Graev.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταὶ, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἑκατέρᾳ βωμοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἁγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Noſtrum Ἑτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. Solan.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obteſtatio, ſeu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλὶς parum honeſta iam Ariſtophanis aetate fuiſſe, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipſam ob cauſam auſus ſum non *Genetricem* hic reddere, quod honeſtum Ro-

mae, ac tantum non ſeverum numen eſt, ſed *Genetriculam.* Gesn. Non ſatis video, cur articulum neceſſario inſertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut ſupra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων· infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae aſſeveratio eadem eſt, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς θεῶν· item c. 28, πρὸς θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipſ. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo ſupra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος. Sed ideo non inſerendus, ubi ab libris abeſt. Reitz.

ibid. Γενετυλλίδος) In *I.* uti in Mſ. Gr. Γενετυλλίδων· quam ſcripturam ſciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legiſſet, & hic ita legendum eſſe credidit: ſed longe alia ratio eſt; ſervandaque omnino vulgata, quamvis Pauſanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. Solan.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβήβης. Heſych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Heſych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Euſt. Guyet. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. Solan.

Pag. 68. *l.* 2. Νὴ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda eſt. Solan.

ead. l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἔθνους, aut ſimile quid, ſubauditur. Guyet.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρεχθέα) Ita Mſ. Reg. 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Miſc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus eſt (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius ſcriptis cognoſcimus, quod vocem hanc ἀποφρὰς, perinde ac barbaram uſurpaſſet: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare poſſem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυθρωπῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλῆ Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionyſ. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαινάν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id eſt, atram, inauſpicatam & nefaſtam. Dicitur & ἀποφρὰς ἄνθρωπος, meo iudicio parum ſcite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: *Religioſi dies dicuntur triſti omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum eſt.* Ego, pace Gellii, faſtos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba ſolemnia, *Do*, *dico*, *addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, ſecundum ad facta vel rei vindicationem, poſtremum

ad exſecutiones pertinet, ſicut & *adiudico*. His contrarios *nefaſtos* recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefaſtus erit, per quem tria verba ſilentur*. Horat. *Ille & nefaſto te poſuit die*. Varro: *vocantur dies nefaſti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico* &c. (Horatii ille locus eſt 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Faſt. 47.) Sed haec poſteriora iam pueri ſciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. *l*. 10. Νὴ Δία) Hic aliquid deſiderari videtur. GUYET. Deſideratur quidem; ſed ſtudio omiſſum, ἀποσιώπησις enim eſt. Et in marg. Pariſinae additum: *Praeciſio*. REITZ.

ead. l. 11. Ἔξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κᾂν ἀγνοῆσαι) Κᾂν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; ſed non plane neceſſarium, ſi comma, quod feci, auferatur, ut conſtruatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι. REITZ.

Pag. 70. *l*. 3. Τοὔνομα) Poſt τὸ, τοὔνομα, τελεία στιγμὴ ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φησει) Ita emendandum fuit, pro φησὶ, quod in omnibus libris noſtris eſt, etiam in M. SOLAN. Φησὶ) Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, ſi auctoritas librorum accederet. Interea cum eo ſentio, cum librorum vulgo ſcribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὁπόσα) Cur ſequente vocali adſpirata, non ſcriptum eſt οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel ſaltem vox quieſcit poſt οὐ, & vel punctum minus potuiſſet poni, ideo non opus erat οὐχ ſcribere, quia ſic adſpiratio ſequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris noſtris ἕως· quod cum ferri non poſſet, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) A σύνειμι, unde συνουσία, non a συνίημι, συνῆκα &c. *converſor, converſatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hiſt. c. 15, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phraſi Hemſterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. *l*. 5. Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphr. I, Epiſt. 6, etiam comparativo utitur, ſcribens: *ἀλλ᾽ ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνών.* Reitz.

Pag. 72. *l.* 1. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuiſſe, veterum multi prodidere. V. Suid. & ſupra Ἐρωτ. cap. 50. Solan. Pollux VII, 90 ſeq. inter genera calceorum, *ὁ δὲ κόθορνος ἑκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν.* Gesn.

ead. l. 3. Λυπάνην) An *Δυσάνην*; quaſi *δυσαῆ ἄνεμον*. Placet. Guyet. Quo hic reſpexerit, ut & in ſequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Athenienſi, qui *χώνη* etiam audiebat. V. H. II, 41. Solan. Quid rei, aut vocis, aut formae ſit *λυπάνη*, neſcio an aliquis temere dixerit. Illud ſatis docet orationis tenor; poſtulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad ſignificandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum ſit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, ſuſpicari licebit, fuiſſe a Luciani manu *λύσσαν*. Qui ad luxuriem librariorum circa ductus geminati ſigma & caſus in *αν* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura noſtra videbitur, quam reſpectu ipſius rei commendat ſimilitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod *λύσσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morſus aut ſalivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter ſeditioſos demagogi alicuius aut tribuni *furores*, quibus implere & quaſi inficere velut contagione quadam alios ſolent. Vid. inſignis locus ſupra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopſeudis, & tertius in Philopatr. c. 22. Gesn.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: *Rurſus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri ſeptimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae ſeptimae dies non ſunt ſabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus diſputare ſabbatis Rhodi ſolitus, venientem, ut ſe extra ordinem audiret, non admiſerat: ac per ſervulum ſuum in ſeptimum diem diſtulerat,* ut exiſtimat vir magnus: ſed ſeptimos dies cuiuſcunque menſis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies ſacri erant Apollini, quia ſeptima luna Thurgalionis natus erat, ut conſtat ex Heſiodo in *ἔργοις καὶ ἡμέραις*, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies poſt recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocrationem in ἑβδομενόμενος. Sed haec ſeptima dies huc non pertinet, ſed illa ſeptima menſis. De qua vide viros doctiſſimos, Meurſium Graecia feriata in ἑβδόμη, & Seldenum de iure naturae & gentium III, 17. GRAEV. Fruſtra ſunt, qui ex hoc Luciani loco, aliiſve ſimilibus, morem per ſeptimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, menſis ſeptimus eſt, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini ſacer; (v. Graev. not. ad Heſ. συμπ. 770.) non in orbem recurrens ſeptimus quiſque. Quod eo magis monitum oportuit, quia ſummo viro H. Grotio fraudi fuiſſe video. Adde Plut. Συμπ. VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurſ. Gr. fer. in ἑβδόμη. Et Spanh. 657. Et Noſtr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ) Δῷς οὖν κἀμοὶ, extrita negatione. MARCIL. *Non dederis?* &c. interrogative. GUYET. (Bene, & ſecutus ſum; adeoque μὴ iam ſervandum. REITZ.) Μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vindicanda eſt prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iubet Marcilius. Etenim ſi recte attendatur, adeo ea non exterenda eſt, ut, ſi abeſſet, inculcanda neceſſario foret, ad fulciendum ſenſum. Diſputat Lucianus contra eum, a quo accuſatus fuerat, inepte & barbare locutus eſſe, qui ipſum appellaſſet ἀποφράδα. Poſt multa tandem dicta, ita pergit: *Tu vero animum adverte, (niſi plane non curae tibi ſit, ignorantem eſſe) ſi veteres ante nos in eos, qui tibi ſimiles tum erant, talia multa, quale eſt* ἀποφρὰς, *iactarunt; (erant enim etiam tum, ut veroſimile eſt, aliqui abominandis moribus, peſſima & ſiniſtra indole; atque alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod orator tumultuoſus conciones ſoleret turbare; alius dixit alium Hebdomen, quod perinde atque pueri ſeptimis diebus, ipſe etiam in concionibus luderet & rideret, ſeriumque populi ſtudium in ludum verteret) nonne itaque, per Adonin, & mihi conceſſeris, hominem, omni malitiae aſſuetum, comparare diei atro ac inauſpicato?* Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei univerſae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuſcarat. Duae, quarum notas inſerui, parentheſes inſunt, &, eis conſideratis, ſenſus eſt planiſſimus. Liquet quoque, per ſignum interrogandi hanc orationem claudendam eſſe; quod & in Graecis fieri debet; idque diligenter obſervatum eſſe video a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obteſtatio iis, quas per Πάνδημον & Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χωλους τῷ δεξιῷ) Intell. ποδί. Plin. XXVIII, 3, ſ. 7: *Deſpuimus comitiales morbos, hoc eſt, contagia regerimus. Simili modo & faſcinationes repercutimus, &* dextrae clauditatis occurſum. GESN.

ead. l. 10. Χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes noſtri; haud ſane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto converſi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἢ εὐνοῦχον ἴδοι) Vid. ſupra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miſcel. P. II, p. 509, qui veterum de hac ſuperſtitione teſtimonia, Chryſoſtomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At ſupra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat ſcriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & conſtans, & cum Suida aliiſque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἅπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

Pag. 73. *l.* 4. Κύφωνα) Κύφων κυρίως eſt κυρτὸς, ſeu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφὸς, κύφων, &c. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro cataſta, ſeu numella, aut collari aliove inſtrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de ſcelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer*, *crux*, *ſcelus*, & ſimil. GUYET. De propria vocis ſignificatione, in quantum notat lignum, cui collum inſeritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus eſt, plura Salmaſ. de Mod. Uſur. p. 814 ſeq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut ſupra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic ſingularis? At ſubſtantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemiſſo ὄλεθρον, κύφωνα, patet; ſed & alibi ſic ſolet, ut de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος. Ac Paraſ. cap. 42. Et quis neſcit, ſubſtantiva eiuſmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *peſtis* pro homine peſtilente Act. Apoſt. XXIV, 5: εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν. Et ſexcenta ſimilia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθείρου) Scholium ad hanc vocem habet Conſtantinus in Lexico pro *συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς*. Ego tamen *συμπεριεφέρου* legendum cenſeo. SOLAN.

Pag. 74. *l.* 2. Ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. ſupra T. I, Tim. c. 32, *ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον*. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemſterhuſii. REITZ.

ead. l. 3. Μέμνηνται) Sic neceſſario ſcribendum, non *μέμνηται*, quia non ad *ἐκεῖνα*, ſed ad *πολίταις* pertinet, de quibus *ἴσασιν* plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) *Talia de te*, te rhetorem eſſe & Sophiſtam ſcilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et ſolem geminum, & duplices ſe oſtendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 ſeq. *Καὶ μὴν ὁρᾷν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ.* quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furioſos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. *l.* 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indoctus; de quo ad cap. 19 illius opuſculi dictum eſt. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Heſiod. Ἐργ. 638. SOLAN. Alludit ad Heſiodi Ἐργ. 640, qui patrem ſuum habitaſſe dicit, *ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ᾽ ἐσθλῇ*. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν ſc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de induſtria ſuppreſſum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. ſupra Bis Accuſ. c. 16. Et Ienſ. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. *l.* 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. *εἰς τὰ γόνατα*. Infra *ἐν γόνασι κείμενον* dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic *ὅ, τι*. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte *ἐπιφανεστέρα*; nam altera vox eſt inſolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes *ἱστ. β.* 25; *ἐμμανέστατα* autem *φιλοψ.* c. 14. Quare non eſt ſollicitanda haec ſcriptura. Certe conſentiunt Codices, & aptiſſima eſt vox. SOLAN. Cum praecedat *γυμνοτέρα ἀκολασία*, ſequa-

tur τοὔνομα μεῖζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, credibile mihi ſit, non ἐπιμανεστέρα legendum, ſed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operui caput.* GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἷς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. *Unus ille ſolus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quaeſtorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Poſterius verum eſſe exiſtimo; nec, ubi pro quaeſtore ſumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. *l.* 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) *Grand bien te faſſe.* GUYET. Conf. ſupra Philopſ. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc ſcriptum oportet; quod ſuperius iam ad cap. 10 annotatum eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ᾔδεισαν) Interpres οὐκ ᾔδεισαν legiſſe videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non noſſent*, Benedict. dederat. *Noſſent*, Micyllus. Lectio quidem Guyeti adiuvatur ſigno etiam interrogandi addito. Poteſt interim & οὐκ ita accipi, quaſi, *quomodo non mirarentur, ſi priora noſſent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, ſenſu eodem manente, ac ſi omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) ſed vulgata hic tamen rectius exponitur, *quî fieri poſſet, ut non admirarentur*, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε· *quis dubitet, quin nunc tantarum acceſſione virium — facile profligaturi ſitis?* Nec ibi poteſt abeſſe negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πόδα) Hoc verum eſſe, vid. ad Aſin. c. 20. Etſi & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. *l.* 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemſterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemiſſam, vel potius Ienſii, qui etſi refutatur ab Hemſterhuſio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philopſ. cap. 40, ubi ἀπέλαυσα per *abſtuli* recte Geſnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρωμολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, *ſonitus, fragor.* GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *funda emittere*, σφενδικίζειν dixerat homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημᾶσθαι voluit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias ſugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. *l.* 1. Τροπομάσθλητας) Μάσθλης, *lorum, flagrum.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Omiſit *Fl.* & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημᾶσθαι) Ψηλαφᾷν, χειροτρίβειν. GUYET.

ibid. Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poteſt I. Elſn. ad Act. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ἰαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγγραφε. SOLAN. Ialemum frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Ζ, p. 494, 43 *Baſ.* atque adeo proverbio Ἰαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luctus etiam, θρήνου, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non poteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l. c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, etſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit Ἰαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. Ἰαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina Ἰαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: *Ialemo frigidioribus.* Alluſione facta ad proverb. *Ialemo frigidior.* Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum edd. morem, etſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἕνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβρεως) Si haec vera eſt lectio, oportet ἀδίκημα etiam ſpeciale, & gravis quidem criminis, nomen fuiſſe, forte *impietatis*, ut in illa Socratis accuſatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius reſpectu ὕβρις poſſit μετριώτατον videri. Lingua, res ſancta ac divina, turpiſſime profanata &c. Alioquin tranſpoſitione levi ita concinnari poſſit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam poſſit, relinquatur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, διώκοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praeſertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Caſaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heinſ. ad Heſiod. pag. 210 ſeq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam obſervat. GESN.

ead. l. 14. Μητίοχον) Forſan Ἀντίοχον. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίχου tribunal; de quo conſule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non poteſt. *Fl.* ed. Μητίσχον. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντίοχον. LA CROZE.

Pag. 80. *l.* 1. Εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo ſupra ad c. 6, ad ἀναισχυντία οὖσα. De duplici infinitivo ad Philopſ. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. Τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noſter, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, *qui ſanctiſſimam quoque ſui corporis partem contra fas omne polluant & profanent.* Rurſus L. VI, 23: *Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, ſed inſaniam potius exercent? Piget dicere: ſed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum eſt, quia fit. De iſtis loquor, quorum teterrima libido & exſecrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas proſequar? vincit officium linguae ſceleris magnitudo.* SOLAN. Vid. ſupra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque Hemſt. Et Noſtrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui fruſtra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accuſ. iungat Noſter Gymn. c. 6, ſcribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, ubi alia quoque ſimilia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An *exſequi?* GUYET.

ead. l. 9. Μιαίνομαι) Excidiſſe in edd. prius ι, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina verſio habet *contaminor;* nam nemo, credo, μαίνομαι *furo* hic volet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim ſe

non ita conculcari ſinunt. Reitz. Quemadmodum non dubito, *μιαίνομαι* eſſe praeferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι*· ita puto, eo minus ſuboluiſſe errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non abſurdam habet ſententiam. Sermo eſt de ea turpitudine, quae furor merus & ſumma inſania eſt. Solent inſanire homines a magna iniuria. Quidni lingua ſe dicat inſanire, quae infando eiuſmodi negotio adhibeatur? Gesn.

ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας) An haec paria eſſe poſſunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decreviſti?* Certe ſic illi penitus omittunt voculam ἀντί· quae quidem ſane perincommoda eſt, niſi bene inſpexeris. Legendum enim, καὶ ἂν τί γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Eſt enim exprobratio per interrogationem excitatior, *& quid lingua aeque ut manu uti decreviſti?* Gron. Verſionem Benedicti caſtigat Gron. Sed & ipſe alium errorem committit, vertens: *quid lingua aeque ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσσῃ ſaltem etiam tum ſcribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae eſt, qua ceu manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat iſta & verſio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam reſtare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. Reitz. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet converſionis: ſed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. Gesn.

Pag. 81. *l.* 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. Guyet. Propius ad literas accederet, ſi πόθεν οὖν legas. Reitz.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτὴ, ſubaudito ἡ γλῶσσα. Sic autem cum ſuperioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα &c. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. Guyet. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa eſt oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque ſuſpicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. Gesn. Καταριθμήσειν καιρὸς ἤδη coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἔξυρες) Quia deinde barbam promiſit; vide & cap. 31. Solan.

Pag. 82. *l.* 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo *Timarchus;* mi-

rarique ſubit, cur mutatum iverint, cum famoſus Aeſchinis *Timarchus,* qui vitam tandem laqueo finivit, ſatis notus eſſet. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κἀκείνου τι περιττότερον) Athenienſes (dicit ad Timarchum) literae unius appoſitione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερόν προσεῖναί σοι, h. e. *nam & illo amplius quid habere debebas.* Obſcurius interp. *nam hoc tibi illo inſignius decebat eſſe.* Nihil aliud vult auctor, quam, non ſatis erat, appellari te Timarchum; ſed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non ſatis clarum, quo referatur κἀκείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exſtat Aeſchinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic noſtro obiiciuntur, ſumma praeſertim perverſae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem veniſſe Athenienſibus, cum ſpurciſſimum hunc mortalem viderent, ſui Timarchi illius antiqui: ſed cum vellent indicare, hunc illo multum eſſe peſtilentiorem, non Timarchum vocaſſe, ſed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut ſimul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Voſſiani Codicis inſcriptio, an ex hoc ipſo loco tracta ſuſpicio eius, qui illum titulum poſuit, non facile dixerim: niſi quod melius apparet ratio auctoris noſtri, ſi re vera Timarchus appellatus eſt, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κἀκείνου) Parodia eſt ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. Il. Λ, 233: Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Il. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Verſus ſublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita ſpurcam ac deſpuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud eſt, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad ſpeciem verba intempeſtive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipſo eſſe ratione ipſius Luciani deſinit, quod committitur a ſciente & volente. GESN.

ibid. Παραὶ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη; quod verum eſſe, Scholiaſtes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διῆλθε. Nam ſi ἐξελύθη inveniſſet, non,

credo, expoſuiſſet id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & ſic alibi ſolet, ut Il. O, 542, Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα. Verum quando nec ἐξελύθη abſurdum eſt, quid prohibet hoc ſervaſſe? REITZ. Pro ἐξελύθη facit gloſſa Heſychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) An αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. *l.* 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Heſych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Eraſmus in Chiliadib. pro *phoeniciſſare*, memoria lapſus, *phicidiſſare*, & φικιδίζειν pro φοινικίζειν ſcribit. Ortum autem eſt adagium a ſpurciſſima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄῤῥητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caeſaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄῤῥητον μίξιν. Haec in Miſcell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, ſpectat ed. Baſil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: ſed cum ex Cognato ſelectum tantum iniit *Par.* eamque ſecutus *Graev.* plurima omittentes, poſſem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. *l.* 4. Πόθεν) Item γὰρ ſuppreſſum, ut ſupra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris ſuae moechos deprehenſos: maritum poſcere non gladium, ſed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu poſſet confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricaranum urbs, cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obſcurus, cui tamen ſi non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid diſcutere forte licebit. Theopompus hic eſſe videtur nobilis hiſtoricus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros hiſtoriarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuiſſe perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 ſeq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praeſertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον eſſe ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo ſuae aetatis hiſtoriam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepiſſet) commemoraſſe actionem aliquam ſuam Theopompus, qua de Tricarano (quaſi tu *Tricipitem* dicas, quorſum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudaſſe inimicus Luciani iis verbis, quorum ipſa eum τρίαινα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλωχὶν & τρίαινα eiuſdem ſignificationis ſunt: & ad tridentem illum piſcatorium pertinent, quo maiores piſces percutiunt; a quo etiam fictum eſt illud ἐκτριαινῶσαι, h. e. τριαίνᾳ ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci ſermonis non ſatis periti, quid reprehendatur, ſentire melius poſſint. GESN.

ead. l. 10. Λύχνον ἅψας) Alludere videtur ad Diogenis hiſtoriam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id eſt, amaſium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falſa ſunt, quae hic Scholiaſta habet. Iuvat itaque e Thoma Magiſtro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coaleſcit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob adſpiratam ε tranſeat in ϑ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit craſis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἅτερος, ἁτέρα, ϑάτερον, ϑατέρου, τῆς ἑτέρας, ϑατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἅτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem ſuum Sophiſta emendaverit. GESN.

Pag. 85. *l.* 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, *volo*, rectum eſt & uſitatum; ſed pro πετάννυμαι inuſitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inuſitatum fuiſſe notandum. Ἐκχεῖν uſitatum. GUYET.

Pag. 86. *l.* 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὖ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum eſt. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὁπότε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδὼς, τὸ Δ. &c. GUYET. Tiſiae ars eſt Sophiſtice. Fuit enim Tiſias inter primos Sophiſtas, quem Ariſtot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixiſſet omne omnis artis principium eſſe tenue ac difficile, ſed illo reperto, facile poſtea creſcere & augeri, quod & factum ſit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, *Tiſias quidem poſt primos*, ſcil. *Sophiſtas*,

Thraſymachus autem poſt Tiſiam, Theodorus autem poſt hunc. Graev. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Iſocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tiſias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. *Fl.* & *B.* δυσκ— quod minime ſpernendum, quamvis verum & genuinum putem δισκ—. ut alium illum nequitia antecedebat Timarchus. Solan. Narrat intelligentibus, & ſcientibus aliunde hiſtoriam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, eſt. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt aſſequi, *primo* fraudem commiſſam, circa Artem, h. e. librum de inſtitutione Rhetorica Tiſiae illius Siculi, qui diſcipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, κόρακα, eſſe *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque δὶς κόρακα vocat Lucianus inimicum ſuum, *bis-furem* appellare: *tertio* luſum verborum eſſe in τισίας & ἐξέτισε. Gesn.

ead. l. 10. Χρυσοῦς τριάκοντα) Eadem ſumma in drachmis enuntiata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Inſignis locus ad confirmandam auri & argenti comparationem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. Gesn.

Pag. 87. *l.* 7. Μόνα ἐκεῖνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. Solan.

Pag. 88. *l.* 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾷν) Prov. Bourd.

ead. l. 3. Ὡς τό γε ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. *De ma part, quant à moi.* Guyet.

ead. l. 4. Τὴν ἅμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. Bourd.

ead. l. 5. Ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος) Irridet ſtultitiam hominis, qui aſtutus ſibi videretur, nominibus Atticis ab Ariſtophane repetitis, qui Ὀρν. 429 ſeq. in deſcriptione magni rhetoris haec ita iungit, πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ᾽ ὅλον· qua notione etiam παιπάλην dixerat Νεφ. 259. Nempe παιπάλημα pollen eſt: eo nomine ſubtilitatem quandam a tritura fori & uſu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Friſchlinus in Nubibus, ſervavi. Κίναδος vulpes eſt. Nempe κίναδος legendum, non κίναιδος, ex ipſo vocum Atticarum connubio iam ſuſpicaretur aliquis. Sed inſuper τὸ κίναδος & caſus prodit, & praeſertim illud, quod ignotum aeque ac παιπάλημα imperito Sophiſtae nomen dicit: κίναιδος autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori ſubſtitueret, cum praeſertim *operum* inimici ſui *nomina* ea paulo poſt appellet auctor: quae res etiam Scholiaſten vide-

tur moviſſe, ut retineret κίναιδος, & παιπάλημα etiam ad obſcoenum ſenſum traheret. Nos non tam ſententia huius loci detinuit, quam ea moleſtia, quod non occurreret Latinum, idque abſtruſius paulo nomen, quod τῷ κίναδος ſatis reſponderet. *Cercops* veniebat in mentem: ſed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναιδος) Forſan κίναδος, i. e. bellua. Heſych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. Κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Conie&turam Guyeti iuvat Alciphr. III, Epiſt. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores deteſtata ait: ἐγώ σε, ὦ Γέβελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans.* Et ap. Ariſtoph. frequenter inter convicia numeratur κίναδος. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potiſſimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediſſe κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & ſcortatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio κίναιδος illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Heſych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. Κίναιδος) Forſan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. *l.* 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δυστυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἁλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαλιά. MARCIL. Non totam *domum* eſſe, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus;* tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσῳ ἣν ἐνόσησεν) Ita & Ariſtoph. Av. v. 31,

νόσον νοσοῦμεν. De repetitione huiuſmodi verbi cognati conf. ſupra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo eſt frequens, ut pluribus non opus ſit. REITZ.

Pag. 91. *l.* 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Reſpondet Gallicum proverb. *Les plus grandes paſſions ſont muettes.* REITZ.

Pag. 92. *l.* 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus eſt, quam ſolo viſu immorari; ſed quaſi non poſſe ſatiari admirando atque laudando. Conf. ſupra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μειρακίῳ) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. *l.* 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὅ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus ſine ullo ſenſu legas, Ὅ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, ſicut conieceram, in antiquiſſima illa editione legitur, ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἔμοι) Antea legebatur ὅ μοι in omnibus impr. excepta *Fl.* & *V.* 2. In L. etiam recte ἔμοι. SOLAN. Ἐμοὶ legendum videtur. *Guyet.* Omnino. Ideoque ſic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμῆσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel ſine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. Τ, 16 & 365. SOLAN. Il. Τ, 15. Attulerat Thetis arma filio ſuo. Reliqui fulgorem eorum ferre non poſſunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν. GESN.

Pag. 94. *l.* 3. Πλάτανος εὐφυὴς) Haec de platano, de Iliſſo, de Muſis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipſius diſputationis Socraticae, quae Lyſiae oppoſita eſt. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληψομένας) Lege σὐνεπιληψομ. GUYET.

ead. l. 9. Συνεψομένας) Impr. plerique συνεσομένας. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit ſcriptura *Fl.* & *V.* 2. quam ſecutus ſum. Ab eius enim manu credo fuiſſe συνοψομένας. SOLAN. Legendumne συνησομένας; an συνίημι poteſt etiam eſſe futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνησομένας a συνίημι legendum videtur. *Guyet.* Recte; nam licet Geſn. & συνεσομένας a συνίημι forte formari poſſe ſuſpicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, conſueto more η adhibere; maxime cum & ſic habeat Pell. Verum quia alii aliud ſuppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam deſignet, invenire non poſſum, cum Arſacidarum mox meminerit. SOLAN. Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν) Haec eſt illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, ſ. 47, ubi reliquos, qui huius utriuſque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. *l.* 4. Ἔμελε) Sic *S.* & *A.* recte. In reliquis ἔμελλε. Saepiſſime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachroniſmus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arſacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan ἀλαζονείαν quaeſivit Solan. haud immerito. Nam ſic ſcribi amat. At quia ſcribae ει & ι ſaepe promiſcue in aliis exarant, nihil mutare ſuſtinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod eſt praemiſſum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. *l.* 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: ſed magis placeret, ſi reperiatur in libro bono παρά· *praeter uſus neceſſarios, certe decoros.* GESN.

ead. l. 11. Εὔφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα ſc. GUYET.

Pag. 97. *l.* 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. *l.* 8. Ὑψόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. *l.* 1. Τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλεπομένων, quod inter dictantem & excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, ſi eſt ex libro: coniecturam non temere receperim; cum δερκόμενος vix aliter quam apud poëtas, & ſignificatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταὼς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem deſcriptam in Dionis Chryſoſtomi Or. XII περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. *l.* 6. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forſan legendum. GUYET.

ead. l. 15. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN.

Pag. 101. *l.* 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. Τὸ ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi ἀποσπᾷν pro *recedere*, *abire*, recte defenditur ab Ienſ. Adde & a nobis ibi indicatam Hemſt. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec inſititia videntur & ſpuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἴϋγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσόν μοι τὴν ἴϋγγα, ἵνα. Scholiaſtes Theocriti filiam Ἠχοῦς facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἴϋγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etſi memini ſupra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 ſqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ ſaepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepoſitt. & facillima ſcribarum ac typothetarum in his eſt aberratio, ſuſpicio non eſt diſſimulanda, & hic ὑπὸ praeſtare. REITZ.

ead. l. 13. Ὥς φησι) Ὅς φησι. MARCIL. *Ut ait.* Immo, *ut ait ipſe.* GUYET.

Pag. 102. *l.* 8. Μεταστήσομαι) *Migrabo, ſecedam, ipſi locum dabo ſecedens.* GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non ſatis notam fuiſſe hanc ſignificationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit *ad praeſtantiores commigrare*, cum deberet, *cedere fortioribus.* Sed quis finis fuerit, ſi quis caſtigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum ſcribendae eſſent? Caveamus nobis eo diligentius, in ſimili ſtadio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου ſcil. GUYET.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίος legit interpres. GUYET.

Pag. 103. *l.* 7. Ἐς τὴν Σαρδὼ) Σάρδιον λίθον. *Sardam* Plinio. *Corneolam vulgo. Corgnivola* Italice. Σαρδὼ, σάρδιος λίθος, σάρδινος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδὼ νῆσον omnia, ut & Σαρδόνυξ, ſeu Σαρδώνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. *P. H.* & *I.* plene: τ' aliae

per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τὴν pleniſſime *Fl.* ſine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis ſaepe maſcul. eſt. Vid. Burm. ad Ovid. 2 Met. 24. Inveniri etiam ζμάραγδος, vid. ſupra T. I, Iud. Voc. cap. 9. Veluti & Burm. *zmaragdis* edidit, vide ibid. ab Hemſt. notatum, cui tamen aſſentior, euphoniam cum Priſciano ſervandam, neque conſonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 104. *l.* 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitioſe quoque ſcribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactiſſime exſtructa ſit, largam eloquenti ſpectatori praebere laudandi materiam, & admirationem ſuam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur,* inquit, *contrarium facit* iſtiuſmodi domus. *Percellit enim & terret*, *ac mentem conturbat* &c. IENS.

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri noſtri, ſed ita emendarat iam *B.* 2. SOLAN.

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ) Ulyſſes. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini ſunt verſ. de Ulyſſe Homeri Il. Γ, 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά δ' αὔτως.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adſcripſi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, ſtatim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praeſertim verſum, qui plane ſententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyſſe*, *nemo amplius ſpeciem illam & habitum cogitat: toti ſunt in verborum ipſius conſideratione.* GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Εἰς Πάριν &c.) Errat Scholiaſt. niſi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyſſe ſermo eſt. Vide l. c. in nott. SOLAN.

Pag. 105. *l.* 1. Ἀΐδρει φωτὶ) Hom. Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. GUYET. Itaque ſic edidi invitis edd. REITZ.

ead. l. 9. Ἔπαινον) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem eſt, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus eſt; pro ἔπαινον ergo dicere debuit ϑαῦμα, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδόκος) De hoc & ſequente Suidas in ἀοιδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulyſſes apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀλλ' — ἔοικεν) E poëta quopiam ſumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 9. Λύξου) Urſinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. ϑύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae deſcripſiſſe ſe teſtatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum teſtimoniis, & inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepiſſe ſe Tzetzes ſcribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὦτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. paſſim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Iulian. in Epiſt. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epiſt. Graecanic. πάντως που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται πανταχοῦ φοιτᾷν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ᾗ ἂν ἐθέλωσιν, ἄττοντες. Non addam, quae Scholiaſt. Hom. atque Euſtath. habent. REITZ.

Pag. 108. *l.* 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν eſſe ſphalma typogr. ſuſpicor ex *P.* quae *nos dicimus* tamen exhibuit in Latinis, etſi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit ϑαυμάζετε· quod per ſe, ut cuivis facile pateat, redarguitur. *Nam vos ipſi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum ſuſpiciebatis, parietes mirabamini, picturaſque examinabatis.* IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Ienſ. recte ſentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & ſequuntur, & narrat, quid factum ſit, fierique ſoleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράψωμαι) Lege γράψομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dediſſem, licet ſciam aor. ſubiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. *l.* 2. Σχημάτων καὶ τόπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τόπου edd. conſentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

Ff 3

ead. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Caſſiope, & Andromede Aethiopes. Guyet.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, *atque ut extra inſtitutum, volatus ad Gorgonas.* An credimus, ſic inſignem virum diſtinxiſſe? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expreſſiſſe ſententiam, quam largius ediderat Micyllus, *atque hoc parergon quoddam, ſive extra propoſitam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex Benedicto oportet certe tolli abſurda commatis diſtinctio, ut *volatus* ſit genitivo caſu. Gron.

Pag. 110. *l.* 1. Ἐκείνω) Verbum in duali numero poſitum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali eſſe cum poſtularet, in omnibus libris noſtris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. Solan. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam ſi ἐγραψάτην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκείνω mutandum fuiſſet, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non viciſſim. Etſi αἱ κῆρες ἑξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam ſequi, quae a *Fl.* ſuppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non ſemel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. Reitz.

ead. l. 3. Δοκῶντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus ſic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασίλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω &c. Guyet. Verti, ac ſi legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Caſus ſimiles fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confuſio. Gesn.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amaſius, alias filius. Guyet.

Pag. 111. *l.* 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus eſt; quem, ſi pro πω, legas εἰ μὴ, vel ſimile quid, forſan ſanitati reſtitues. Ulterius abſque Mſſ. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid ſcripſerit Lucianus, ſatis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν ſcriptum fuiſſe non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicior erit coniiciendi facultas. Solan.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat hiſtoriam facti, ille hic aliquid deeſſe ſentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Perſei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipſo nimirum clypeo politiſſimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipſe Perſeus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae* &c. Itaque omiſſam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus ſum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν ſcil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, ſeu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντίθυρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντίθυρος τοῖχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται) Sane quidem poſt vocem tertiam video in editionibus poni parvam diſtinctionem, non ſecus ac ſi inde ſupponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati ſunt, in Graeco ſermone agnoviſſe ἡ ἀντίθυρ, cuius ſecunda inclinatio foret τῆς ἀντίθυρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos ſatis bene voces Luciani conſideraviſſe. Itaque cum puer eſſem, inſiſtens illorum veſtigiis cenſui ſcripſiſſe auctorem ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς, *in mediis parietis ſuperiore parte obverſum oſtio templum Minervae poſitum eſt.* Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctiſſimo infra Symp. c. 8 ſic tractari, quaſi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum eſſet: quorum utrumque non eſt immune vitii; cum nec prius bonam efficiat ſententiam aut ſyntaxin, nec etiam poſterius, cum ſi μέσος fuerit ἀντίθυρος, non fuerit neceſſe id rurſus exprimi; ſed recte dicit in medio pariete fuiſſe ἄνω aedem Minervae ἀντίθυρον. Quin etiam cum illic ſcribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, non debet ſupponi ellipſis pro ἀντίθυρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, ſed ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ſcilicet κλιντῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praeceſſiſſe illic manifeſte legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc uſque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adverſum, & quod ſupra ianuam priori oppoſitam erat, deſcribit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντίθυρον in omnibus libris noſtris ſcriptum inveniri; in poſteriori autem in Mſ. O. ſolo; at reliquos prae ſe

Ff 4

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντιθύρου ſcriptum fuiſſe, ſicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, eſt poſticum. Cum enim neutro genere uſurpatur, ſubauditur ſemper τεῖχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς eſt aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverſo ianuae, ad ſymmetriam nimirum obtinendam, poſita. Ναὸν vel νεὼν non ſemper eſſe iuſtum templum & aedem, ſed machinationem auguſtam, recipiendo ſigno Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praeſertim, ad Actuum Apoſtolicorum 19, 24, oſtenderunt, tum luculenter ipſe Lucianus docet ſupra Amor. c. 13 f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεὼς deſcribitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lyſiae opere quodam, quod in Palatio ſuper arcum Divus Auguſtus dicavit. in aedicula columnis adornata;* lib: XXXVI, 5, ſ. 4, 10. Add. XXXVI, 13, ſ. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Chriſtianorum ſuperpoſita, ubi intra thecas quaſdam & valvas vel ſigna Divorum, vel reliquiae aſſervantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, ſtructurae interdum inſignes & magni operis, ab ναοῖς hiſce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντιθύρου Solan. Τις pro τῆς Gron. ac Geſn. quibus aſſentior, cum emendatio ſit facilior. Edi tamen paſſus ſum vulgatum, cum & alii coniicere queant, articuli tranſpoſitione haec ſanari poſſe, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Niſi vel ſine tranſpoſitione ita conſtruere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus ſupra, Alex. c. 16, ubi Solanus noſter animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Maſcul. genere, & uſitatiore, legitur infra Sympoſ. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἄνω ἀντὶ legat quis, qui verſionem priſtinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverſo ianuae Minervae aedicula quaedam eſt.* At quorſum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mſſ. emendatiores nanciſcamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia eſt Minerva, aut ſurreptitium eſt illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἥφαιστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, ſeriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rurſus continuari. GESN.

ead. l. 11. Κἀκ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Lactan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba ſunt: *In illa*, inquit, *colluctatione*, *Vulcanum profudiſſe aiunt ſemen*, *unde ſit Erichthonius natus*. Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopſeuden pro hoc opuſculo affert; quod ideo moneo, ne fruſtra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius* dicitur, ſed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα) Quia haec fabula non eſt vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, ſi aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expoſitus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, & humeris impoſito eo ductore uſus eſt, ut ad orientem ſolem ab eo duceretur, ubi ſolis calore viſum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Euſtathius ad Iliad. Ξ, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, ſed hanc hiſtoriam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἥφαιστος Λημνόθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, ſua officina, proſpiciens Vulcanus oculis proſequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inſpexerit*, Hyginus explicat poët. Aſtron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de inſula Chio eiectus, *exiſtimatur Lemnum ad Vulcanum perveniſſe*, *& ab eo quendam ducem*, *Cedalionem nomine accepiſſe* &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστρατ. — μὴ θέλων) Legendum eſt, niſi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. GESN. Ἅτε legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque Geſn. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleti ὅτι θέλει. REITZ.

Pag. 112. *l.* 3. Ὑπεζευγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, aut ſimil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem eſt, quod πρόσκωπος, Grammaticis; ſed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *remex* eſt, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Paſt. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες· ubi fruſtra Mollius coniicit προκώπους forſan legendum. Noſter Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. Cum πρόκωπος ſit, *promtus*, *ſtrictus*, *nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντές τε αὐτὰ πρόκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιὰν, *manu capulo admota*. Quinam vero Grammatici idem

eſſe dicant πρόκωπος & πρόσκωπος, neſcio; niſi quod male apud Poll. I, S. 95, πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. *l.* 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Demonactem ſcriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxiſſet. De eodem argumento ſcripſit etiam Phlegon, cuius liber exſtat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hiſt. 1696, p. 317, & ſeqq. & alibi paſſim. SOLAN.

ead. l. 2. Ὄναρ τι) Ex ipſa ſomnii commemoratione coniicit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non eſſe Lucianum, ſed forte Ariſtidem, cuius ſuperſtitio nota eſt. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipſo primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, ſed ὀνείρατι. GESN. Ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, *per ſomnium*, frequens aliis, frequens Noſtro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος· & vel centies alibi. Probe ſcivit hoc vir doctiſſ. probe etiam meminit: quare igitur ὀνείρατι malit, neſcio; niſi quod τι forſan alibi non addat Noſter. De accentu v. Κυϊντ. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. verſionis Geſnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inſeram, quas ille in Diſſert. ſuper hoc Luciani libello, Gieſſae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Profeſſore, edidit. Sed cum bibliopolae ſerio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriuſque petitioni aliquid dem, potiſſima ſaltem indicando, vel excerpendo, inſeram. Ὄναρ igitur Maius hic notat de *vero*, ἐνύπνιον de *falſo* dici, ex Macrob. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero diſcrimen haud eſſe perpetuum, ex Luciani Somn. aliiſque recte probat. Dein phraſin ὄναρ κελευσθεὶς pro κατ' ὄναρ Noſtro aſſerit ex Pſeudom. Gall. Chronoſol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte coniicis, Reitzi doctiſſime, illud τι ad ὄναρ adiectum, eſſe, quod me ſollicitet, ut malim legere ὀνείρατι. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER. *in Addend.*

ibid. Κυϊντίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philoſtr. p. 545 & 559) ea autem coepta eſt circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; ſiquidem, referente Philoſtrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuiſſe Pythiorum ſolemne, quod diverſo iudicio concentum muſicum auſcultaſſent. Id enim Pythium ſolemne ad annum CLXXV, quo ſubſequens ſolemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex ſequentibus liquebit. Philoſtratus enim veram altercationis huius cauſam enarrans ibi ſcribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintiliorum literis accuſatum: poſtea ipſum atque adverſarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiiſſe; atque coram eo cauſam egiſſe (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Fauſtina A. C. CLXXV ſub hiemem obiit; atque paulo poſt Marcus epiſtolam ad Herodem ſcripſit, in qua cum de belli hibernis verba feciſſet, in quibus tum erat, & uxorem defleviſſet *recens mortuam*, addebat ἀπολογίαν pro iudicio, quod ante adverſus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. Masson. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant ſub M. Aurelio clariſſimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodo c. 4, quem vide, & in eum Caſaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter conſul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Caſſ. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philoſtr. l. c. Κυντίλλιοι vulgo ſcribitur. Ed. poſtrema ex Mſ. Κυντίλιοι habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. Solan. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diſſ. dicta, qui demonſtrant, *Quintillus* & *Quintilius* non diſcrepare; ſed quia nimis multa, & Solanus potiſſima iam dixit, non inſero. Reitz.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. Marcil. Libros etiam diebus natal. aliaque occaſione donari ſolitos, ex Lucian. Cronoſ. Iſocrat. ad Demon. obſervat Maius. Reitz.

ead. l. 4. Ὄναρ ἰδὼν) Sic Alciphr. III, Epiſt. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre.* Maius.

ibid. Ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui ſecundo geniti. Guyet. Vid. Elſn. ad Evang. S. Luc. I, 62. Reitz.

ead. l. 5. Συμβαλεῖν) *Divinando aſſequi.* De qua ſignif. leg.

Iac. Elſn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praeſentem auctoris locum indictum praetermiſit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεὸς) Homer. Il. A, 63, — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν. Et ex illo Plin. I, Epiſt. 18. Syneſ. initio lib. de Inſomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique ſcriptum hoc circa M. Aurelii extrema neceſſe eſt. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquenſis in nott. Mſſ. & res clamat ipſa. MAI.

Pag. 115. *l.* 3. Ἐν ὑγιαιν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum eſt, ut ſit mens ſana in corpore ſano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὑτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν· quod ut saepiſſime feci, ita ne monerem quidem, niſi Maius id animadverti iuſſiſſet, qui de αὑτὸν pro ἑαυτὸν ſuadet videndum Euſtath. ad Il. E, p. 522 ed. Roman. & Hemſterhuſ. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliiſque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Diſſert. ſuper hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius diſcretim ſcribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etſi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram cenſuram exiſtimo. Nam licet & alia ſic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & ſimilia; eadem tamen in edd. vetuſtiſſimis disiuncta reperias, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδὼν, quod & ἐκ ποδῶν ſcribitur, non ſemel vidimus. Talia connectuntur, ſeparantur, pro arbitrio deſcribentis, & de his litigare non maioris eſt momenti, quam ſi ambigas, *priuſquam*, *antequam*, *quomodo*, & ſexcenta ſimil. iunctim an ſeparatim ſint exaranda. Quod vero Maius pro argumento aſſumat, etiam Amſtelodamenſ. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitioſiſſima & noviſſima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam ſequi, & *Fl.* lectionem ſervare, niſi iam alibi ἐπιμήκιστον edi paſſi ſimus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemſterh. ad Dial. Mort. VI, 5, quo vetuſtiores ſint membranae, eo magis talia ſeparare; ſed nihil referre, utrovis more ſcribas. Ita & ὁτιμάλιστα & ὅτι μάλιστα promiſcue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forſan monebimus. REITZ

ead. l. 12. Ὅμηρος λέγει) Il. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, ſeptem, immo novem duraſſe aetates Tireſiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, Iſ. Tzetz. ad Lycophr. pag. 76, Barneſ. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Euſtath. Il. A, p. 97, & Cenſorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, *religioſum, Diis devotum*, auctoritate Pollucis I, ſ. 20. Unde ſimul conſtat, quare ſtatim Noſter de magis ſcribat: γένος — θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. *l.* 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Diſſert. de ſcribis, Hugoni de prim. ſcrib. orig. annexam. Multa quoque Maius in diſſert. ſaepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mſſ. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaſque in horum libris diſciplinas traditas fuiſſe, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inſerantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aeque ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice ſolerent diſputare, ut ex Theodoreto in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiguedades de Eſpanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς *doctores, commentatores, gloſſularios* exponit; qua ratione opus haud eſt receptam ſollicitare lectionem, & pro μύθων ſubſtituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Geneſ. V, 27, pag. 46; inprimis cum conſtet, ipſa rerum & naturalium & ſacrarum myſteria fabulis cooperta fuiſſe apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putaſſe, ex Ambroſ. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaevorum meminit Iſocr. Buſir. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hiſt. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμίοις) Stephan. de urb. Χοράσμιοι, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae* μακρόβιοι dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. *Hyperborei*, teſte Plinio IV, 12. *Numidae*, fide Appian. 64. *Arcadum* reges; vid. Cenſor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. *Britanni* ſenium anno CXX inchoan-

tes, Plut. de placit. philoſ. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in Κύρνος, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, ſ. 7. *Eſſeni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centeſimum ut plurimum annum exceſſiſſe ſcribit Ioſephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Baſ.* fuitque illis potus ὕδωρ ναματιαῖον, ſecundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noſter de Seribus etiam refert. Excerpſi ex Diſſert. Maii, nonnulla omittens. Reitz.

ead. l. 11. Σῆρας) De his dicenda praeripuit G. H. Urſinus Diſſert. miſcellaneis paternis annexa, p. 360 ſeqq. Maius.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. deſcript. ita de Seribus pag. 4: θνήσκουσι δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν. Maius.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epiſt. de Longaevis ad Sereniſſ. ducem Auguſtum Brunſvic. Maius.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος) Mſ. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. Graev. Theae uſum huic genti hodieque familiarem reſpexiſſe videtur; quamvis non invitus conceſſerim, hac voce vulgo abſtinentiam a vino tantum deſignari. Solan.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, teſtis eſt. Mirum, ſi Noſter hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας, legendum Ἀθώους. Ita enim Steph. Byzant. in Ἄθως· τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθώους τοὺς ἐνοικοῦντας. Maius. Cetera omittere cogor. Vide Steph. Ἀκρόθυνοι, & not. Berkel. Reitz. Ἀζώτους coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis ſeiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim ſacris operabantur, *haruſpicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi aſtrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myſt. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hiſt. Philoſ. Orient. voce *Magus*. Maius.

Pag. 117. *l.* 1. Ὀξυδορκίας — φάρμακον) Vir inſignis I. Clericus Art. crit. part. II, ſ. 1, c. 12, § 9, ambiguam hanc ait conſtructionem, quia ſignificat *medicamentum, quo perſpicaciores fiant*, non quo detur perſpicacia; recte quidem,

ſed mens Noſtri ex ſeqq. ſatis perſpicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. Maius. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον ſignificatu, ſatis noto, ſed ad conſtructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius conſtructione ambigua ſatis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας· quod & ibi plane oppoſito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. Reitz.

ead. l. 12. Τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mſſ. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. Maius.

ead. l. 13. Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας) Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἀνδ. Marcil.

ibid. Βασιλικοὺς) Eos Noſter innuit, qui aut regio ſanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἄνθρωπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. Maius. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. Reitz.

ead. l. 14. Ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη) Ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. Marcil. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic ſermo eſt, annos LIX: cum haec ſcriberet Lucianus, annum agebat circiter... Solan. Quis ille *unus?* Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Caſſius* erit, ſtrenuus ſub M. Antonino Philoſopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipſum Commodum reveritum fuiſſe. Et haec vivente ac florente adhuc illo *uno* ſcripta ſunt, quem divellit ab Imperatore Noſter, eiuſque favore ad ſupremam dignitatem evectum fuiſſe ſcribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo ſuo inſeruit, addere non licet.) Maius.

ibid. Καὶ εὐσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὐσ— vertoque εὐσεβεστάτην τύχην, *benigniſſimam* fortunam, quia εὐσεβὴς quandoque *benignum*, *clementem*, denotat; v. G. Cuper. append. ad Hom. apotheoſin pag. 286 f. Niſi potius legend. ὧν ἕνα καὶ εὐσεβέστατον ἡ μεγάλη. Porro αὐτοκράτορος τύχη eſt periphraſis pro *Imperator fortunatiſſimus*. Vid. Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag. 39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lect. III, 4. Mai. Sed quid ſi ſolo καὶ tranſpoſito ſanetur locus? Reitz.

ibid. Εὐσεβεστάτη μεγάλου) Poteſt fieri, ut hoc nomen

ſpeciatim ad *Antoninum Pium* reſpiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphraſin eſſe dicamus tralaticii tituli, *Pius, Felix, Auguſtus.* Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, poteſt quidem locum habere illa itidem uſitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipſo Imperatore poni conſtat; ſed neque eſt, quod impediat, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θειότατον, de vivo acceptum, reſpondere Auguſto, non eſt dubitandum. Nempe non verſamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, ſervant etiam certa nomina; ſed in Sophiſta, quem alias quoque multum ſibi indulgere in his novimus, qui *ἁρμοστὴν* dicat Praeſidem provinciae, qui *νουμηνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, ſed Romanis Graeca ſtudeat. GESN.

Pag. 118. *l.* 1. Ἕξεως) *Habitudo corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mſſ. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum geſſit, contentus domi res ſuas agere, & ſacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀγδοήκοντα) Conſentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnaſſe, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Caſſiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. Σέρβιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperii. Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumſcribit magiſtratum eius. Liv. I, 48, adiicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegienſis diaconus L. I, p. 44, & Caſſiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. Ἐνενήκοντα) Conſentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.) Excidit hic pars magna ſententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, ſcilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, ſed nondum ſic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. *l.* 2. Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα) Hinc colligere licet, ſcriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus ſcripſerunt Io. Baptiſta Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & noſtra memoria Io. Maria Lanciſius in ampla Diſſ. edita Rom. 1711, qua ſalubritatem aëris iſtius adſtruit. MAI.

ead. l. 3. Τελείους — εὐχὰς) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγκαίου τροφῆς*, item *γυναικεῖοι σύνοδοι*, & ſimilia, defenſa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα) Sic diſtinxit Benedictus, addita ineptiſſima verſione, *longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, iamque in ſuo ſolo regnantem & ſeneſcentem aſſecuti.* Quid enim? an Lucianus, terſus ille & liquidus, dicit ſenectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in ſuo ſolo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obſopoeus, *& longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, iamque in ſuis locis regnantem & ſeneſcentem conſequamur.* Fatue de ſe vel aſſecutis vel conſequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare ſonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longiſſimam ac plenam ſenectutem veniat terrae univerſae ac maris dominus, orbi ſuo imperans nunc iam ſenex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat ſenex, maturam quoque adepturus eſſet ſenectutem. GRON. Λιπαρὸν &c.) Ita hunc locum per inciſa diviſimus, (uti & ego iam feci) qui ſine ſenſu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus diſpoſitionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Mſ. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phraſis λιπαρὸν γῆρας Homerica eſt, quam illuſtrat Euſtath. ad Odyſſ. Λ, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) *M. Aurelium* iam ſenem, paucos ante mortem annos, cum ad ſexageſimum vix perveniſſe tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ) Romanum denotat orbem, qui ſic paſſim vocatur ab Hiſtoricis, Polyb. VI, 48, Zoſim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Chriſtianis ſub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noſter paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philoſ. ſub cuius imperio extremo ſcripſiſſe videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησσίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impreſſis reperio. SOLAN. Ταρτησσίων ſcribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipſa Tarteſſo fuſe differentem Aldrete, lib. III, c.

12, *Del Origen, y principio de la lengua Caſtillana.* Reitz.

ibid. Πεντήκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impreſſis hodiernis ait vixiſſe; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexiſſe ait, cum ad imperium ſexaginta annos natus acceſſiſſet. Cuius rei certos eſſe auctores ait. Aſinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos impleviſſe commemorat. Solan.

ead. l. 8. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. Benner.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Teſtes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non hiſtoricis aut poëtis. De Herodoti loco iam dictum eſt. Exſtat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. Solan. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Aſin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. Benner. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipſum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod ſonat πολυχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adſcripſit *Benner.* Trecentos ei aſſignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. Reitz.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iuſtin. 23, 2; Ael. V. H. XI, 4. Non niſi 72 annos vixiſſe contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. Maius.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voſſ. de Hiſt. Gr. I, 11, p. 68. Periz. ad Aelian. III, 7. Meurſ. Biblioth. Att. T. X Theſaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. Maius.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noſter iterum infra, & Schol. ad Aſin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, ſcripſit Athenis; Plut. de exſilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de ſublim. S. IV. Conſule & Voſſ. & Meurſ. ad Heſych. Mileſ. p. 203—4. Maius.

ibid. Ἱέρων) Nonageſimo obiiſſe anno teſtatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. Maius.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανὸς) Mendum eſt in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Calliſta urbe, nec de hiſtorico illo Calliſtiano mentio facta eſt. Lege confidenter Καλλατιανὸς, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum ſcripſiſſe de Aſia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus ſcripſiſſe patet; alii plures. Calatis vero ſeu Callatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. Palm. Corrigendum Καλατιανός. Vide nos ad Laërt. Menag. Καλατιανὸς) Variant hic emendatorum ſententiae. Voſſius Καλαντιανὸς legit, de Hiſt. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi Καλατιανὸς, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita ſcribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & ſecuti ſumus. In libris enim noſtris omnibus hic legebatur Καλλιστιανός. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in Ἀντίκυρα. Solan.

ead. l. 15. Ἀντέας) Ἀτέας nondum auſus ſum edere, etſi omnino ſic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Diſſert. Maii probante ex Plut. Apopht. pag. 128, & de fort. Alex. ſerm. p. 248, ac Iuſtin. III, 2, eundemque eſſe, cuius epiſtolam ſatis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet Ἀτοίας ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. Ἀντέας habent, ut monet ed. Oxon. Reitz.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Ita plerique impreſſi. *l.* Βαρδύλλιος. *V.* 2. Βάρδυλος. Solan. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chreſtom. col. 955 Βράδυλλις, quod tamen in Βάρδυλλις mutandum. Maius.

ead. l. 3. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc eſt, *nonagenarius*, ut recte Scholiaſta, & locutio τελεῖν εἰς ἄνδρας, quam affert, exſtat apud Noſtrum in Fugit. c. 12. Maius. Adde T. I, Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Reitz.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν) Ὀδρυσῶν. Marcil. Ὀδρυσῶν) Uti legendum cenſuerant viri doctiſſimi, Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, ſic legitur in Mſ. ut tam foeda menda diutius non ſit toleranda. Graev. Ὀδρυσῶν recte in Veneta utraque legitur, ut Ἑτ. Δ. IX. In reliquis prave ὁ Δρυσῶν. Solan. Ὀδρυσῶν firmat etiam Maius, Odryſarumque regem *Teren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. Reitz.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc hiſtorico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurſ. ad Heſych. Mileſ. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voſſ. de Hiſt. Gr. I, 7. De eius opere θαυμάσια inſcripto Mauſſac. Diſſ. Crit. p. 387. Maius.

ibid. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lect. XXI, 38, p. 838. Maius.

ead. l. 10. Ἱερώνυμος) Et miles, & legatus, & hiſtoricus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenem fuiſſe diſcimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripſiſſe de ſucceſſionibus tradit Ioſeph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo poſuiſſe Noſter infra innuit. Maius. Immo de ſucceſſoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voſſ. de Hiſt. Gr. I, 11, I. Gesn.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) Iuſtinus XVII, 1, *quatuor* & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. Maius.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Lariſſaeum, hiſtoricum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόνου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. Maius.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis Obſopoeum, vertentem, *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum poſteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in hiſtoria Macedonica audierat. Nam licet id ita ſit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuiſſe, quod in eius nepote, filio ſuo renovavit. Gron.

Pag. 121. *l.* 6. Ζῶν δὲ) Idem aſſerit & Plut. 607, 2, ſed de duobus Luciani annis, ad rem ſuam non facientibus, nihil habet. Quod ideo obſervo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de verſione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. Solan.

ibid. Δυοῖν) Non ſperno *Fl.* lectionem: nam δύο ſaepe indeclinabile eſt, ut Aſin. c. 9, δύο μηρῶν σπάσας. At ſi quis hoc aliter conſtruendum velit, videat Aeſop. fab. 145, ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. Long. Paſt. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noſter rurſus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις· & 55, στρατιώτας δύο· 2 Ver. Hiſt. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Aſin. 12, δύο χόνδρους λαβοῦσα. Reitz.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus noſtris libris legebatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. Solan.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod ſi Spanh. de Uſ. & praeſt. num. Diſſ. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuiſſet, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliiſque conſtaret.

Maius. Idem iam vidit Almelov. in ed. *Amſt.* eundem advocans Spanh. Adde ſupra Scholion ſecundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. Reitz.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ eſt ipſum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν *regio*, ap. Iſocrat. in Areop. ab init. &c. Maius.

ead. l. 11. Ἄτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Iſag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hiſt. antiq. p. 50 ſeq. Maius. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, oſtendit Spanhem. Diſſ. VIII, p. 512. Gesn.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. Solan.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. Solan. Hunc titulum egregie illuſtravit laudatus modo Spanhem. diſſ. IX, p. 561 ſeq. Gesn.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic diſtinguunt viri docti, & ad hunc diſtinctionis canonem formant quoque verſionem, quaſi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuiſſe: quod mihi ab hoc ſermone alienum videtur, & diſtinguendum eſſe φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus eſt.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occaſione regni Pontici conditor exſtiterit. Et ſane ſic loquitur rurſus auctor in Navigio: Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς. Et alibi plura de hac conſtructione dicentur, cum perſuaſerint ſibi viri docti debere hanc poni in quarto caſu, ſed temere. Gron.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari *fugiens in Pontum*, ſuaſit Gronov. non ſatis recte, cum Graeca vix eum ſenſum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Noſtro, ubi προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδὸν, & ſyntaxis tota alia eſt, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at noſtrae conſtructionis alia eſt neceſſitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, poſt ſe habet accuſandi caſum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

εἰς & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipſa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At poſſem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, *domum abierunt;* & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οικου, aliaque, ſi opus foret hic ita cònſtruere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. *l.* 5. Ἀνεσκολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philopſ. ac de mort. Per. idemque eſſe, quod ἐκρέμασε, oſtendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem hiſtoria vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monſtrat Lipſ. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Geſn. id reddidit *in palum agi.* REITZ.

ibid. Κῦρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant ſcriptores. Adi Cellar. Hiſt. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὅροι) Quid hoc ſit, haud facile, credo, adſtruent, qui hic ad *cippos* confugiunt. Ego, ſi ſcriptura haec genuina ſit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos.* SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mſſ. *Ipſi cippi, qui limites deſignabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aeque ut tabulis aeneis, inventa artium, reſque notatu dignas inſcribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holſtenium ad Porphyr. de vit. Pythag. p. 5 ſeq. Reineſ. var. lectt. I, 22, p. 97; Huet. demonſtr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad ſecul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀνησίκριτος) Huius hiſtoria exſtabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc ſupra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philoſophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam hiſtoricus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, oſtendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Oneſicrito Aeginenſi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc noſtro (niſi idem eſt) Aſtypalenſi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem ſe conieciſſe & periiſſe, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείνων) Scripſerat hic *Perſica;* eique plurimum ſeſe de Perſicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a ſe ex Mſ. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voſſ. de Hiſt. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. Solan.

Pag. 123. *l.* 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratiſſime de hoc agit Dodwell. peculiari Diſſert. inſerta T. II Geogr. minor. cura Hudſoni editorum. Maius.

ead. l. 4. Σιναρθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & ſtatim de *Mnaſcire* habet Noſter, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum eſt, quod Scalig. can. Iſag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum ſucceſſione, quam ſatis exploratam non habemus &c. Maius. Anne Σιναθρούκης; vid. Vaillant hiſt. Arſacid. pag. 78, adſcripſit Weſſeling. Reitz.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τόπου. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετοικίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, *Parthyaeos* a Parthis alios haud eſſe; quod ubérius probat Salmaſ. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & ſeqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. Maius.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obſcura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαύλων, qui *in Sarracis* ſ. plauſtris *pernoctare*, & habitare adeo atque vivere, ſolent. Fuerint itaque τῶν ἁμαξοβίων cognati. Barbarum plauſtrum *Sarracum*, cuius hunc talem uſum oſtendit Scheffer. 2, 31. Firmat praeſertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 ſeq. Gron. Sed eſt etiam *Saraca* Sarmatiae Aſiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. Gesn. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed *multitudo Scyth. populor. innumera*, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forſan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαυρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαραύλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. Maius.

ibid. Καταχθεὶς) Marini vita Procli. Solan. Quid ſibi velit hoc verbum, in ipſius hiſtoriae obſcuritate, incertum eſt. Videtur tamen notare *reditum ab exſilio*. Notum eſt, ſaepe exſulare, qui propter ſpem imperii ſuſpecti aut exoſi ſunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exſulaſſe

apud Scythas; ut paulo poſt Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque ſuorum hoſpitum opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑσπασίνης) Leopard. pag. 153 Σπ— legere iubet. SOLAN. Non auſim damnare diverſam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hiſpaniae*, *Spaniae*, *Eſpagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* ſuum praepoſuere Itali? Itaque ſervet per nos *Hyſpaſines* ſpiritum illum ſuum barbarum, quem Graeci primo per ῠ expreſſere; alii deinde omiſerunt propter aſperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. GESN. Ὑσπασίνης, pro vulg. Σπασίνης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Diſſert. ſaepe laudata. Menag. vero in ed. *Amſt.* addiderat: Χάραξ Πασήνου. Ptolemaeo Suſianae oppidum ad ſinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina ſitum. Male interpres, *Characus*. De Iſidoro Characeno mox ſermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miſcell. part. I, Diſſ. 2, & Arabicum ſinum ita nominari, & vaſtum id mare, quod Arabiam, Perſiam, Indiam, totamque Aſiam alluit; & ſinum Perſicum, cui *Charax* includebatur, eſſe maris rubri ſinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀρτάβαζος) Qui XCV annum agens tradidit ſe Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσανισσᾶς) Valerius Maximus ad centeſimum uſque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum exceſſiſſe ait, VIII, 14. SOLAN. Μασσανάσσης ſcribitur apud Appian. in Pun. ſaepiſſime, & Μασανάσσης apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Noſtro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. *l.* 1. Ἄσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Auguſtos *Dei* titulo ornandi in inſcriptt. & ſermone etiam, dum viverent; ſed quae exſcribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An ſic legendum, ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: *ut autem vidit eos, qui ſub ipſum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant.* Ea hiſtoria exſtat apud Di. Caſſ. L. 54. Scribonius, qui ſe a Mithridate ortum gloriabatur, re-

gnum Boſpori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad anguſtias maximas redactus: Aſander rex Boſpori inedia mortem ſibi conſcivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis ſuae & regni affectati Auguſtum auctorem mentiebatur. Sed paulo poſt a Boſporanis ipſis, qui dolum deprehenderant, caeſus eſt; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipſanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. Palm. Non puto Graece dici poſſe τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ *milites in procinctu ſtantes*, vel *proelium iam ingreſſos*, quod poſtulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diſſ. 8, p. 488, *rem militarem Scribonio creditam.* Neque bene iunguntur iſta, *cum videret milites in proelio a ſe deficere, inedia vitam finivit.* Bene iungas, *manus ſibi intulit*, vel aliud celeris mortis genus. Auſim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii ſermonem eſſe, neque oſtendi poſſe, qui ſic vel *aciem*, vel *rem militarem* deſcripſerit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid ſi igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat ſenem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, *cives ſuos, imperio ſuo ſubiectos*, paulatim ſe conferre ad Scribonium, ventoſum hominem, & ementitis Auguſti promiſſis homines, forte ipſam quoque coniugem Aſandri, Dynamin, ſollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe poſuiſſe in translatione, ſine fraude fuerit. Gesn.

ead. l. 6. Γόαισος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος) Iſidorus hiſtoricus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: ſed deinde, mea ex ſententia, ſcribendum Ὀμάνων, ita ut Goaeſus *Omanorum*, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiuſdem nominis populis diſtinguantur, quomodo & Plin. *Canam turiferae regionis* dixit) inhabitant, fuerit rex; totuſque locus ita vertendus ſit: *Goaeſus vero, Iſidori Characeni, ut ipſe narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex.* Sic ſenſus clariſſimus, qui alioqui nullus. *G. Cuper.* Obſ. L. 4, c. 18. Almel.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impreſſis ὁ Μάνων. Kuſterus Ὀμανῶν reponit, Omanenſium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανὰ, quod ego ſecutus ſum. Solan. An legend. Ὀμάνων plur. genitivo? *Menag.* Idem habet Guyet. in notis Mſſ. Reitz.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos caſus nominum in εὺς non contraxiſſe, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἱππεῖς ſoloeciſmus pronuntiatur. Reitz.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falſum, *omnes* literarum ſtudioſos longaevos fuiſſe. Suſpicor itaque legendum πάντως, quo adverbio oſtendat auctor, non philoſophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum *omnino*; vel *in univerſum* homines literatos, ſe commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, poteſt πάντας ſumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον ſanaſſe Dominus noſter dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. Ἱστορουμένους) Audis profitentem, ſe dicturum de philoſophis *longaevis* ἱστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex hiſtoria iam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centeſimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano ſcriberentur, fuiſſe exiſtimo. SOLAN. Ἱστορούμ— ſcripſit Solan. neſcio num caſu, an de induſtria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noſter viciſſim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius abſque dubio ſcriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum inſania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Act. Philoſ. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσάρων καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama eſt apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum eſſe in numeris, ubi ρθʹ, pro ρδʹ, legitur, monuit Meurſius, qui obſervat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum ſecundum, vid. Lactant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem ſine ullo corporis incommodo: quod ſolitarium eſſe, & id ſolitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Ariſtoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuſcul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illuſtrandae miror non eſſe additam ſcriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblicho concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recenſetur, pag. ed. Kuſt. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidenſem dixiſſet. Quin ipſe Pythagoras CIV annos vixiſſe traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

Pag. 125. *l.* 1. Ἀριστόξενος) Muſicus & hiſtoricus, de quo, ut alios taceam, videndus eſt Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meurſii conſule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatis veterum teſtimoniis diſſerit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conſpirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXVIII, & Soſicrates nonageſimo ad plures eum abiiſſe volunt apud Laërt. I, 38. Attigiſſe an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακὸς) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν) Itaque de iſtis ſapientibus dubitaſſe videtur Noſter. Nec paria de numero, nomine arteque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; ſ. Larraeus in hiſt. VII Graec. ſapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Conſentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Perſaeum exiſtimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoſcit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum diſcrepat Diog. Laërt. loc. cit. e ſchola enim prodeunti id accidiſſe ait, exclamaſſeque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ᾽ ἀΰεις; ſed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, niſi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Noſtro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Theſ. T. II, 1598. Exſtabat titulo ἀποκαρτεροῦντος olim Philemonis Comoedia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyaen. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειρᾶτο, vertente Vulteio, *Porcia — inedia vitam finire conabatur.* Eod. ſenſu eſt ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene ſupra cap. 12 f. Et infra de Iſocr. Alciphr. III, Epiſt. 28. Nonnunquam reti-

cetur βίος, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zoſim. I, 70. Maius.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιὸς dicitur pater vel Ὀρθομένης. Solan. C amplius annis vixiſſe, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. Maius. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipſe Xenophanes, XCII aetatis ſuae annum commemorans in verſibus, quos ſervavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam ſcriptum a librariis ϛια' pro ϙα'.* Reitz.

ibid. Δεξίνου) Δεξίου ſcriptum eſt ap. Laërt. Menag. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditiſſimus Aegid. Menag. Almel.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuiſſe praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Athenienſi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. Solan.

ead. l. 16. Ἓν καὶ ἐνενήκ.) Cenſorinus de die natali ultra centeſimum vitam produxiſſe tradit. (Certe Xenophanes ipſe in verſibus apud Laërtium ib. E. ait ſe vixiſſe LXVII & XXV, hoc eſt XCII. *I. de la Faye.*) Conſule Scalig. ad Euſeb. Chron. Solan.

Pag. 126. *l.* 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meurſius neutrum probat, quem conſule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixiſſe contendit. Solan.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatum ferunt ad XC uſque. Solan.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogeſimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadrageſimum inchoaſſet, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. Solan.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. ſed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenſis nonagenarius prope deceſſit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermiſſum. Solan. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius ſenecta nihil aſſervatum eſt in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. Maius.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate ſilent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magiſter, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voſſ. I, 24. Fuit etiam alius Poſidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis diſcipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Conſulendos de Poſidonio, patria Syro, ex Apamea, ſed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philoſophiam profeſſus eſt Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc luſus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum eſſe, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De ſeceſſu huius in patriam locus eſt Dion. Chryſoſt. illuſtris ſane, in Or. ad Tarſ. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Caſauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, ſi Caſauboni emendationem admittas. SOLAN. Noſtrum ſequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχατόγηρως vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων) Omiſit inter alios philoſophos Theophraſtum, qui teſte Hieronymo Epiſt. ad Nepot. ultra ſeptem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei aſſignat. Sed optime coniecit Caſaubonus pro οθ' ſcrib. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Conſule Cenſorinum, qui pleroſque longaevos philoſophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. *l.* 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἑκατὸν τεσσάρων, omiſſo εἴκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Noſtro recenſitis, (ſi Neſtorem, Arganthonium, ac Tireſiam, ad fabulis conſecrata ſecula pertinentes, demas) vivendo

Cteſibium ſuperavit, qui ultra CXX annos ſuperſtes fuit. Eſtque is terminus vitae longiſſimus. Pollio in vita D. Claudii poſt init. *Moſen ſolum CXXV an. vixiſſe: qui cum quereretur, quod iuvenis interiret, reſponſum ei, neminem plus eſſe victurum.* Adde Lactant. Inſt. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Auſon. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi verſus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Cteſibio, nec ſupergreſſus eſt CIV annos. Diſerte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ad quae Meurſius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem noſtrum lemma capitis tuetur:* οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι. *Itaque ſine ullo dubio corrigendus Lucianus, ſcribendumque,* ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἱερώνυμος) Conf. ſupra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. ſcribentem: Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὥς φησιν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 ſeq. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, ἀνὴρ πολυΐστωρ vocatur; & talem fuiſſe, coniicimus ex innumeris eius ſcriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuſe Voſſ. de Hiſt. Gr. IV, 5; in compendio autem Willhelmus Worth in Tatiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) Voſſius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum ſtatuit G. Worth. ad Tatian. 14. Vid. Salmaſ. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphyr. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Daviſium ad Tuſc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurſ. ad Heſych. p. 212, & ad Hellad. Chreſtom. 969. Unde coniici poteſt, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu noſtro legi poſſe Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασανδρεὺς) Omnino ſcribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occuparit. De

Ariſtobulo illo vid. Voſſ. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. Maius. Nihil repugno; at nihil muto, quia & Κασάνδραν ap. Noſtrum ſupra Imag. cap. 7, & alibi, item Κασάνδρου uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Baſ.* ac ſaepe alibi. Licet Κασσάνδρη Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. Reitz.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voſſ. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. Maius.

Pag. 128. *l.* 2. Ἀμισηνὸς) Phoenicii Hypſicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. ſcripſiſſe narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισηνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emiſa* urbs ſit Phoenices notiſſima. Solan.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Cenſorinus cum noſtro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pauſan. ed. poſter. c. 17. Solan. Vid. Philoſtr. in vitis Sophiſtar. I, 29, & Olear. p. 494 a. Reitz.

ead. l. 5. Ἔτη) Octavum & nonageſimum impleviſſe annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI uſque perveniſſe ait. Philoſtratus fere centenarium obiiſſe p. 506. Pauſanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. Solan. Inter ſenes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei aſſignat Pauſan. Eliac. poſter. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Cenſorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philoſtr. pag. 494. Novem ſupra centum, Suid. v. Γοργίας, & Quintil. Inſt. III, 1. Maius.

ead. l. 9. Ἐνενήκοντα καὶ ἕξ) Diſcrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita ſcribit: *Iſocrates nobiliſſimum librum, qui inſcribitur* Παναθηναϊκὸς, *quartum & octogeſimum agens, ita ut ipſe ſignificat, compoſuit... neque hoc ſtilo terminos vitae ſuae clauſit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error eſt in numeris, *nonageſimum* enim pro *octogeſimo* legendum eſſe, ex ipſo Iſocrate patet; quam veram eſſe ſcripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de ſenectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipſe Iſocrates diſerte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiuſdem poſt exactum XCVI editum eſſe, conſtat. Solan. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voſſ. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. Maius.

ead. l. 10. Ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixiſſe, haud dubitandum. Cum enim nonageſimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixiſſe fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adſcribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philoſtr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum ſecutus fuiſſet Dan. Neſſelius, cenſuram experiri debuit Reimmanni in diſſert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contractos p. 97. MAIUS,

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Verſus hic etiam adducitur ab Ariſtoph. Ran. v. 1255, Heſych. v. γλυκερῷ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculſum finiiſſe, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc verſum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, ſed & duo alia fabularum eiuſdem initia p. ed. Steph. 1539. Exſtat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam Dionyſ. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barneſ. Addantur eiuſd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. *l.* 3. Ποτάμων) Multa ſcripſit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Heſychium Mileſ. & Senec. Suaſor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, miſceas illum cum Potamone Alexandrino philoſopho, de quo in Act. philoſ. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 ſeqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur Π, cuius latere uno obliterato, facile ex quinario unitas facta eſt. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum ſecutus, XC ſolum tribuit not. ad Euſeb. Chron. 108 b. Hoc modo obſervari velim ex Plut. l. c. LV egiſſe annum Sophoclem, cum mortuus eſt Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centeſimum attigiſſe tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεις, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Theſ. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος &c.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. verſ. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illuſtrare poſſunt hunc Luciani locum, quae Scholiaſtes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μέν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. BOS. Conf. Cic. de Seneɫt. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiuſdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum ſuperſtes eſt. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερθαυμάσαι) Fruſtra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen ſumtum illud eſt ex hominum doctorum ſermonibus. Utitur eo Noſter in Zeux. c. 3 f. Ver. Hiſt. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reiicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurſ. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἑπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; ſed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixiſſe annos XCIV Suid. ait, & riſu ſuffocatum obiiſſe, & mortuum in lectulo iacentem fuiſſe repertum. Poſterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In ſcena certantem clauſiſſe diem ultimum, refert Plut. tractatu, an ſeni ſit gerenda Reſp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρεσκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte Baſileenſis παρέσκευασμένα. IENS. Corruptiſſime omnes, praeter *B.* habere παρασκ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

rum aut editorum aberratio: at ſi integra augmenti ſyllaba abiecta fuiſſet, nihil mutaſſem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. *l.* 2. Ἀκράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non aſſequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Teſtimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemiſſa. Val. Max. eodem, quo Noſter, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius perceuſet & Meurſ. ad Hellad. Chreſtom. col. 973 ſeqq. MAIUS.

ead. l. 5. Ἀνακρέων) Veterum recentiorumque teſtimonia de numero annor. morteque eius, congeſſit praeſtantiſſ. I. Barneſ. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη ſpeciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὔτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ᾔσθη Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τήϊον, carmen eſt Anacreonticum, ſive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Miſopog. ipſo exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo ſupra Noſter Sect. IX, p. 26, ipſum Anacreontem, & ſtatim appellat Steſichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν ſignificatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στησίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurſ. ad Heſych. Mileſ. p. 193 ſeqq. Voſſ. de poët. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuiſſe docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipſe Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Euſebius inconſtans eſſe videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogeſimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina deſcendit, Val. Max. VIII, 7, teſte. Attigiſſe annum LXXXIX ſcribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae poſt Zenodotum, unde & *Beta* audit, ſive *ſecundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaevorum exempla haec addenda ſuppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hiſt. med. col. 51 narrat, ſe *in Verbani pago Malcorabia fabrum vidiſſe CXVI annos agentem, non integris ſolum ſenſibus, ſed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi ſoleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam univerſa illa regio*, inquit, *teſtis eſt*. Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militaſſe dicitur, & CCCLX annos vixiſſe, anno Chr. 1139 obiiſſe traditur. Addi meretur, qui hoc ipſo menſe Febr. (dum notas haſce tandem aliquando edendas relego, deceſſit an. MDCCXXIII) Io. Erneſt. Scholts eques, qui olim ſub Carolo Guſtavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Riſvici prope Hagam comitum degens, ad extremum uſque proſpera uſus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec ſcribo, veniebat & remeabat, ut ſacris intereſſet more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & ſtipendio publico gaudens, ad CXIV uſque annum vitam produxit. Solan. Pretium operae erit Cenſorinum adire, qui c. 4 & Eratoſthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano hactenus expoſitorum enarrat. Maius.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γραμ. &c.) Ex vero hoc ipſum elogio ornari conſtabit evolventibus teſtimonia, quae virorum doctiſſimus — inſignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 ſeq. plena manu collecta ſubminiſtrat. Maius.

ead. l. 11. Λυκοῦργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipſe enim Lycurg. Strabone teſte X, 464, cum Homero in Chio inſula congreſſus eſt, eius certe poëmata deſcripſit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politiis Graecor. poſt init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, ſecundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiiſſe ea aetate, *qua & vivere & quieſcere volentibus maturum eſt*. Maius.

ead. l. 16. Θεῶν βουλομένων) Xenoph. frequenter uſurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Maſſil. p. 262, & in ſacr. lect. I, c. 1, p. 5, ac Briſſon. form. I, p. 69. Maius.

ead. l. 17. Ἱερώτατε) Ἱερὸν etiam ſignificare εὐσεβῆ, hic probat Maius ex Inſcript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi poſſe, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur ἱερόν. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Etymol. in ἱερὸν ἰχθῦν, ac Fuchſ. ad Nic. Myrepſium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diſſ. Maii. REITZ.

ibid. Κυϊντίλλε) Hoc accentu edd. omnes etiam ſupra, initio huius Dial. Et ſic Περίλλος ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen Κυϊντιλλος, ut Πέριλλος ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ) Iſte liber vel periit, vel a Luciano non eſt ſcriptus, ut rectiſſime cenſet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte ſupplere poteſt Phlegon Trallianus, qui potiſſimum μακροβίους Romanos recenſuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 ſeqq. & Iul. Barbaranus in officina, ſive promtuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ſſ. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc eſſe Dialogum exiſtimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in diſſert. ad Luciani Macrob.) Additque, conſulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Chriſtianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opuſculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo exiſtimat, ſed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inſcribitur* Philopatris, *& inter opera Luciani edi ſolet, Luciano licet videatur aliquanto vetuſtior* &c. Vidit idem illuſtr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In poſteriore cuius verſu etiam eſt ἧς πατρίδος, ne putes γῆς forſan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουσι) Etſi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod ſingularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῷ στέργω accuſandi caſum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abſtinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inuſitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auſcultandum Iuntinae. Reitz.

Pag. 132. *l.* 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. Guyet.

Pag. 133. *l.* 13. Καὶ νῆσοι θειότεραι &c.) Conferendum iubet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipſo princ.

Pag. 134. *l.* 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam cauſam inſtrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατῄσχυναν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' οὗ ἡ πληγὴ, *per quem percuſſio facta.* Sed quia locum potiſſimum hic ſignificari credo, ubi didicerit, i. e. *in patria*, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etſi illa defendi poteſt, διὰ τὴν πατρίδα exponendo *patriae beneficio, ope*, ut Long. Paſt. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. *per hunc Cupidinem flumina fluunt*, ſive, ille auctor eſt. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, *Nympharum beneficio vixiſſet.* Atticis autem frequens eſſe διὰ accuſativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, *per me* (Plutum) *ei ſacrificant.* Ac plura de illa permutatione, in Obſervatt. Eckhardi ad eiuſd. Plut. p. 12 & 13. Reitz.

Pag. 135. *l.* 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accuſ. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito paſſa eſt. Hic vero conſtructio illa cum genitivo in ſe ſpectata eſt ambigua, vel reciproca, poteſtque tam ſignificare iniurias a parentibus commiſſas, quam quas illi patiuntur. Sed ſi nexum ſpectes, poſterius ſignificari, patebit. Reitz.

ead. l. 16. Ἀνδρίας) Sic etiam ſcribitur ſupra Muſc. cap. 5, atque alibi apud Noſtrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία viciſſim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. Reitz.

Pag. 136. *l.* 12. Ξενίας ἁλίσκεσθαι) Subaudi αἰτίᾳ, κρίσει. Guyet.

Pag. 137. *l.* 7. Ἀλλὰ κἂν — ἀνειμένοις — ἐπαινοῦσι) Haec ſubdititia videntur. Guyet.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένοις) Neſcio, cur *interquieſcentes agros* dederint interpretes. Certe ea laus non eſt regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* & quaſi ef-

fuſos, id eſt, ampliſſimos campos intelligere malui. Gesn.

ibid. Ἀνειμένοις) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, paſcua Diis conſecrata. Guyet.

ead. l. 10. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adſcribam verba L. Bos Obſ. Crit. p. 79. Peſſime, ait, haec translata, *ſed equorum iuvenumque altricem ſuſpicientes laudant.* Senſus enim eſt: *Spernunt autem equorum altricem* (regionem), *iuvenumque altricem laudant.* Oppoſita ſunt ὑπερορᾶν & ἐπαινεῖν, quae interpres pro ſynonymis ſumſit. Ὑπερορᾶν eſt *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppoſitae ſunt regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος· & dum dicit auctor ἱπποτρόφος, reſpicit ad ea, quae paulo ante dixerat, σεμνυνομένους πεδίοις ἀνειμένοις. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, *campi patentes*, equis paſcendis habiles, non vero *agri interquieſcentes*, uti vertit interpres. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non ſuſpectum fore, ſi pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ ſic poſitum inter duo oppoſita pro *adverſativa* valet. Demoſth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte *ſed* vertitur. Long. Paſt. III, p. 87, πεῖσον — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν πάντως, *perſuade — te nihil magni petere,* SED *ducere velle.* Conf. eund. L. II, p. 42, notaſque Mollii p. 50 a. Sed quia Geſneri emendatio aeque eſt facilis, ei cedo. Reitz.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27. Solan. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim ſibi ἱπποτρόφος & κουροτρόφος· illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulyſſe ſuo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ᾽ ἀλλ᾽ ἀγαθὴ κουροτρόφος. Gesn.

ibid. Καὶ σπεύδει) Hom. Od. E, 219. Solan.

ead. l. 15. Καπνὸς) Quo reſpexerit, ſatis indicat locus Homeri Odyſſ. A, 58. Clementis Alex. locus eſt huc apprime faciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκιά τινα ἐνάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγωροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρων, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἱμειρόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I, & Philoſtratus 786. Solan.

Pag. 138. *l.* 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod ſenſum quidem commodum ſic exhibet, οὐδεὶς, ſc. ἐστὶ, ὅς τις ἂν ἀκούσας — θέλῃ. Sed nec Florentina lectio diſplicet. Cum vero utrumque bonum, numerum ſequimur maiorem. Reitz.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιὰ περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἄκαρπος &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo deſcribit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. niſi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen ſuſpectum, neque conſtantis lectionis eſt. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. *l.* 1. Ὕσαντα τὸν θεὸν) Nota phraſin poëticam: ὕει μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris eſt, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, *acui ab humore ſolis radios*. Sed, ſi tollas metaphoram, illud relinquitur, intenſiorem ſentiri aeſtum poſt pluviam, ſive quod deſueverunt, per ipſum refrigerationis tempus, corpora, aeſtum ferre; ſive quod vapores copioſius ſane, quam de ſiccis arenis, ſurgentes, ſulphurei praeſertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. *l.* 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic eſt ille apud Lucanum IX, 715, *Concolor exuſtis atque indiſcretus arenis Ammodytes*, quem in Hammoditen quaſi poſtliminio mutatum nuper nolim. Eſt omnino Troglodytis analogus *Ammodytes*, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὁδίτην dicas, poſteriore parte compoſiti, quaſi *viatorem arenae*, nimis generale eſt, & omnibus commune harum regionum ſerpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρήστεις) Βούπρηστις eſt animalculum ex cantharidum genere, ſic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτῖσι) Notandum eſt, ἰκτίδας ſeu viverras abſurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτῖσι καὶ τέττιξι, i. e. *viverris & cicadis*, omnino legendum ταῖς ἀκρῖσι καὶ τέττιξι, *locuſtis & cicadis*, quod miror vidiſſe neminem. Bochartus de Animal. Sacr. ſcript. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτῖσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτὶς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen eſt; non poteſt profecto hic locum habere. Bocharti, ſummi ſane viri, ἀκρῖσι, nimis a ſcriptura & ſono vocis ἰκτῖσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, ſ. 81: *Veſpertilioni membranaceae pinnae uni.* Sed ſcilicet conferendus etiam eſt alter locus II, 39, ſ. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα ſunt) *fragilibus inſecta, humentibus hirundines in mari, ſiccis inter tecta veſpertilio.* Nimirum *hirundines* illae *in mari*, & *piſces* alii plures volant & ipſi; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δείσωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἵ τε τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita ſint, puto Lucianum dediſſe τοῖς ἰχθῦσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigiſſe potuit inter dictantem, qui adſpiratas tenuius iuſto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adſpiratas, & υ pronuntia exilius, ut ſolent Iotaciſtae, & pro ἰχθῦσι exſiſtet ἰκτῖσι. Ita in Ἑταιρ. VII poſt med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuiſſe, non ſine cauſa ſuſpicatur Ienſius. GESN. Ἰκτῖσι) *Viverris* Bened. verte *milvis. Guyet.* Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam noſtram ſeq. REITZ.

ibid. Ἀκρῖσι) Bochartus recte emendat ἀκρῖσι· vide omnino Noſtrum ſupra Μυι. c. 1. KUSTER. In omnibus impr. & ipſo M. legebatur ἰκτῖσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & conſuetudini ἀκρῖσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθῦσι non poſſim recipere, ſuadet tam articulus ταῖς, iam recte reſpondens tribus femininis, quam quod ſequitur, his avibus infeſtam Lybiam; quod de *piſcibus* minime praedicari poteſt. REITZ. Nondum damnare poſſum *piſces* illos meos: certe non ea ratione, quaſi *piſces* non poſſint comprehendi *avium* numero *Libyam infeſtantium.* Neque enim hoc dicit Lucianus, niſi de ſcorpionum genere volucri. GESN. *in Addend.*

Pag. 142. *l.* 4. Παχὺς) Quid hoc ſit, quave ratione cum ſequentibus conciliari poſſit, medicis, quorum ea eſt provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχύς· nec me movet, quod mox c. 5 diſerte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio eſt. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etſi cap. ſeq. παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expreſſis verbis addit, id potu dilui, & παχὺς etiam aliter defendi poteſt, ut exponatur *tumens veneno,* veluti Ovid. de Pythone ſerpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno;* tamen ταχὺς hic praeferrem, propter adiuncta βίαιος & εὐθύς,

inter quae παχὺς poſitum languet. Nihil tamen contra libros auſus ſum, ut Solanus π. iam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elſn. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα) De dipſadibus, cauſam inexſtinguibilis ſitis eſſe, quae ex morſu dipſadis oriatur, ait Lucianus ex ſententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. *Quod craſſum cum ſit venenum, quando poſtea potu madeſcit, celeriter movetur, humidius, ut vero ſimile eſt, redditum, & latiſſime diffuſum.* Sic interpres, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδαψιλευόμενον ποτῷ, *abundanter potu irrigatum.* Nam ἐπιδαψιλεύω eſt largiter & copioſe praebeo. GRAEV.

Pag. 143. *l.* 6. Ἐπὶ στήλης) Columna ſive baſis, cui affixa ſtatua; in baſi planicies apta inſcriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omiſſum prius fuerat, ſed additum eſt ὃς a recentiore manu, quod & impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de *ſodali* Luciani ſermo eſt, non de *viro morſu dipſadis confecto,* unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. Ὃς ἐκ Λιβύης) Recepiſſem ὡς vel contra libros, ſi ſumma neceſſitas id poſtularet; at cum ὃς ſic ſatis commode intelligi queat, non ſtatim cum Solan. ὡς reſcripſi ſine auctoritate; ſed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, ſuſpicio tamen ſubeſt, eoſdem & ὡς voluiſſe: quod ſi itaque ποιεῖσθαι arripias, tum ὡς quoque neceſſario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἐξεῖναι, *licere.* GUYET.

ead. l. 14. Περιεσπειρᾶσθαι) Περισπειρᾶσθαι augmento deleto dederat in *l.* Solan. & ſic etiam ſcribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forſan praeſenti infin. uſus eſt ad phraſin indicandam, non ipſa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet abſurdi, quandoquidem & κεκολάφθαι praeceſſit, & mox γεγράφθαι etiam ſequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνεσπειραμένος, & ſupra Philopſ. c. 22, ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 144. *l.* 4. Τοῖα) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, ne-

ſcio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni.* BOURD. Verſus Bourdelotii in *pravitate* claudicat. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πίδον) W. Τὰς τὸν πίθον οὐκ ἀναπλήσαιεν· ἐπαντλοῦσαι· (ſed exſtitit puto in Mſ. ἐπαντλούσας· nam alia manus iota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Ienſ. REITZ.

Pag. 145. *l.* 5. Νίκανδρον) Huius opera ad noſtram uſque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius verſiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 ſeqq. Pluſcula ſane ſunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipſis cum Noſtro ſatis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per iſtum ſtatuarium iuravit? Mſ. optime & certiſſime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praeſidem. Oſtenſurus magnitudinem ſui erga eos ſtudii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, ſe illorum maiore in dies flagrare ſtudio, quo ſaepius eos videat, eo ſaepius videre deſideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης eſt ſimilitudo a feris ſumta. GRAEV. Φιλίου praeter Mſ. Gr. L. & Veneta ſecunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, niſi quod in *I.* eſt Φειλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis incluſa ſunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid ſibi velint, ſatis aſſequor. SOLAN. Pro priore οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 2. Ἡσίοδε) Heſiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Heſiod. Theogon. p. 30 & ſeqq. de qua tamen, an Heſiodea ſit, fuere, qui dubitarent; (Pauſ. IX, p. 581.) ſed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείοις) Hinc patet, Lucianum legiſſe κλείοιμι

pro κλύοιμι; vid. v. 105. Totum autem verſum ut nothum, nulla ratione reddita, reſpuit Guyetus. SOLAN. Apud Heſiodum legitur κλύειν, ſuadente etiam metri ratione. Sed praeſtat totum locum apponere Θεογ. 30 ſeq.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. *l.* 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum ſit, non aeque proclive eſt divinare. De *Polyido* vel ex Noſtro conſtat, vaticinatum eſſe, vide Ὀρχ. c. 49. De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis ſolatium conceſſam ei fuiſſe divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Weſſel. reſcripſit Τήλεμον, aſſentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύϊδον) Conf. ſupra de Salt. c. 49, ubi quoque ſic ſcribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὡς ... In W. deeſt οὐχ, & a recentiore manu ſuper inductum ὡς. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἡ ὡς videtur, aut deficere poſt ὡς verbum εἶπας vel ſimile. GESN. Si οὐχ deleas, ſalvum erit ὡς, quod ſaepiſſime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, ſatis notum. At ſi tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & ſic forſan apparebit, unde οὐκ natum ſit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, ſervavi ſuſpectam lectionem, ſed uncis ſecluſi negationem. REITZ. Forte ſanari poteſt hic locus, ſi legas ὡς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitaſſe debeo, cum interpretatus ſum, *cum non promiſerint tibi Muſae.* Ἡ ὡς aſſeverat, non aſſimilat. GESN. *in Addend.*

ead. l. 13. Ὑπὸ κόλπου) Et ſic eſſe in *Fl.* aliiſque, adſcripſerat Solan. Sed bene habet vulgatum, etſi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piſcat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

Pag. 149. *l.* 8. Δοτῆρες ἑάων) Heſiod. Θεογ. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες eſt Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus ſubtilis doctrinae Dan. Heinſii, qui in Heſiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit* ἐῢς *Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii ſinguli, cum dona* ſua *largiuntur, quae alio nomine* ἑὰ (id ipſum nempe eſt *ſua*) *dicuntur, & ipſi* δωτῆρες ἑάων. Non excogitaſſe hoc videtur Heinſius. Sic enim Euſtathius ad Il. Ω, 528: Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἡ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑὸν, τὸ ἴδιον. GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. *l.* 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoſcit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de induſtria ſuppreſſit. Sed procul dubio legendum eſt ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum eſſe οὐκ ἀπορήσω πρός σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mſ. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctiſſimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggreſſus eſt hunc locum Palmerius; ſed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam ſcripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipſe diu eſt cum corrigendum ſuſpicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille ſupponebat. Quin & ſignificatio vocis meae huc melius convenit, ſi modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto aſſecutus ſcripturam. Prorſus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. *Fl.* uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία ſcribitur. Kuſterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραῤῥυὲν λάθῃ) Hemſt. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραῤῥυῶμεν, docet, id reddi non poſſe *perfluere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαῤῥεῖν vel διαῤῥυεῖν exprimi ſolet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραῤῥυὲν λάθῃ, i. e. *ſi quid in poëſeos curſu per imprudentiam omiſſum fuerit*, aliiſque, monet, idem eſſe, quod ἀμελεῖν & παρακούειν, oppoſitum τῷ προσέχειν· idque

apud LXX, Proverb. III, 21, opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: υἱὲ, μὴ παραῤῥυῇς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. Reitz.

Pag. 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. Guyet. Σκινδάλμους) Antea ſcribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Ariſtoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. Solan. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμοὺς vocat Ariſtoph. Νεφ. 130, ubi docet Schol. proprie ſic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro ſubtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμοὺς eſſe reſtituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Heſychius; ſed eſt etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Νεφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμὸς) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum ſignificant, dici σκινδαλμὸς & σκινδαλμοί· ſed σκινδάλμον, κ. τ. λ. Verum poteſt fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλμὸς aliquid dicere voluerit Scholiaſtes, quod vel ipſe male explicaverit, vel corruperit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. Gesn. Solani emendationi adverſatur ſcriptura Scholiaſtae. Sed ſi & Ariſtoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inſpicias, videbis, in Ariſtoph. σκινδαλμοὺς quidem ob metrum recte legi, omiſſo altero α. Verum Biſetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Heſych. triplicem ſcripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος ed. *Hag.* male, credo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etſi σκινδαλμοὺς uſitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obſ. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. Reitz.

ead. l. 2. Ἀλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σύ. Marcil. Οὐ iam erat in edd. noſtris. Reitz.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. Solan.

ead. l. 13. Οἴσεις &c.) Heſiod. Ἐργ. 480. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omiſſum, quod exſtat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Cler. Quod etiam agnoſcunt C. G. Solan.

Pag. 152. *l.* 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Neceſſum eſt omnino, ut perſona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeſte apparet has voces eſſe, qui vult concedere, vaticinationem eſſe utiliſſimam hominibus, ſed longe contendit ab ea abeſſe Heſiodum, cum paſtoralia quaedam monita conſcriberet. Sic igitur poſthac mutandae editiones. ΛΥΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitioſe accepit pro ſingulari accuſativo *cum praeſignificavi*, quae tamen eſt pluralis & referenda ad ὅσα. Obſopoeus, ad ipſum poëma qui retulit, *poëmate ſucceſſus manifeſtante laborum*. GRON. Nihil mutandum eſſe circa interpunctionem huius loci, ſatis, puto, interpretatio noſtra oſtendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὑρεθ. τὸν καρπὸν) Poſſit aliquis ſuſpicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod ſane ex libro allatum non reſpuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπὸς, *vanus, inanis*, qui ſpeciem quidem habet, ſed ob mollitiem & teneritatem paulo poſt exareſcens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. *l.* 7. Μίνωϊ) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoï a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. eſt ἐστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. & *Fl.* melius, quam ut in impr. ἀποπνιγόμενος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. Α, 93. Et ad ſtatim ſequentia conf. Il. Β, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, οὐκ ἂν φθάνοι κᾀμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem verſionem, *quae ſi quis illi adſcripſerit, neque me vatem dixerit?* Eſt enim praeterquam inepta, tum plane contraria ſenſui auctoris, quem longe melius expreſſit Obſopoeus: *At ſi quis & ea, quae tu iactas, illi adſcribere voluerit, & ille me quoque vatem rectiſſime dicere poterit.* Eſt enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipſe novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipſum crimineris.* Et rurſus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris.* In Sympoſio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies.* GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere*, i. e. *quin me vatem dicat.* GUYET.

Pag. 154. *l.* 5. Ἤδεις) In W. & *Fl.* ἤδεισθα· quod obſervatu dignum eſt. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελίμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Heſiodi diſputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus Pauſaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδαχθείη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικὰ, ὁπόσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuiſſes, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorſus exterminandum fuit. In *Ven.* 2. pro ἀπιέναι, παριέναι eſt. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & diſtinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. Διὰ τοῦτο ſuperioribus eſſe adiungenda, nec, ut adhuc factum eſt, trahenda ad membrum ſequens, apertum, niſi fallor, noſtra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἔδει καὶ ποιεῖν) Etſi commode abeſſe poteſt καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita ſaepiſſime abundat ap. Noſtrum. Supra Pſeudol. c. 8 f. οὔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hiſt. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paraſ. c. 51 f. Item Long. Paſt. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδοὺς ἐγχυντὴν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Et alia, quae Hemſt. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et ſic virorum doctorum coniecturae facile cum ſcriptura vulgata conciliarentur, ſi de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Iſthm. Odyſſ. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: *Quin & foecundas tibi conferat Africa meſſes.* Sic Africa cum ſpicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonenſi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice ſcriptam, 211; ubi de claſſe frumentariarum navium plura. Solan.

Pag. 156. *l.* 1. Εἵπετο μεθ' ἡμῶν) Phraſis Ariſtophanis Pl. 824, Ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. exiſtimat, ſervum tamen non reſpici, ſed filium, quia de ſervo dixiſſet ἕπου μοι, *ſequere me*, *non mecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probaſſet, cui quidem favet Hom. Il. K, 516, Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem ſenſu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἕπεσθαι μετὰ τινὸς pro τινὶ, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. Reitz.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με uſurpari, pluribus monet I. Elſn. ad Evang. Luc. XV, 15. Reitz.

ead. l. 8. Ἀνυπόδητος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Aſin. c. 16, ubi utrumque probatur. Reitz.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; conſule Poll. & Baif. 140. Solan.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. ſupra Bis Accuſ. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. Reitz.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἐνδεδεκὸς) Mendoſa ſcriptura Scholio huic anſam, ut & multis aliis, dedit. Solan.

Pag. 157. *l.* 1. Περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον) Benedictus, *navim circumagenti*. Quod quis intelligat? & quanto melior Micyllus, *per navigium circumcirca praeeunte?* Gron. Similis phraſis ſupra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. Kuster. Vid. N. Δ. XX ipſo initio. Solan.

ead. l. 10. Ἐπισεσυρμένον) Puto hunc locum illuſtrari poſſe ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον. Sine dubio ibi ſignificat, *de imo pulmone tractam pituitam emoliri:* itaque hic etiam ad *vocem ex imo quaſi receſſu attractam & prolatam* refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim ſibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen *confuſionis* notionem auſim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισεσυρμένα γράμματα, per feſtinationem varie tractas & ſibi permixtas. Gesn.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένος) Confer ſupra hoc Tom. ad Dipſ. cap. 6. Reitz.

ibid. Ἐλεύθερον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris noſtris erat, ἐλευθέριον. De coma Athenienſium. Solan.

Pag. 158. *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. Guyet. Ἔμπαλιν ἢ) Genuina haec ſcriptura, quam *Ven.* edd. debemus. Reliquae depravatiſſime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienſes ſenes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Noſtro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudſono placet, & confirmari luculenter poteſt ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Euſtath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis iſtis, & Meurſ. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philoſtr. 837. Solan. Ἔμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum neceſſario; importunam hic eſſe Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare conſtructionem; peſſime interpunctum eſſe: vera dicam equidem, ſed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus ſum, cum ipſum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aeque imperite interpunctum eſt, ut appareat, non eſſe a correctore, ſed ſumtum ab archetypo. Nempe ſic optime ſibi conſtant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienſes antiquos id faciebant ſenum lautiores. Res manifeſta nimis. Itaque nihil opus eſt, quam ut adſcribamus verba, ad quae hic reſpicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Athenienſibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς (obſerva hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcunque illuſtrant obſcura ſane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἴωσιν, quorum an vera ſit lectio, an ego ſententiam aſſecutus ſim, aſſeverate nolim dicere. Iones antiquam Athenienſium coloniam eſſe conſtat, vel ex ipſo Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρώβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen deſinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Athenienſium Greg. Nazianzen. Κεκροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἱέα γαίης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Ariſtophan. ad Nub. Tzetz. hiſtor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρώβυλον, ſeu κρωβύλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo inſtructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad uſum, quem Pollucis verbis licet deſcribere I, 120: Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὼς δέῤῥεις καὶ διφθέραι— πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀντεσοφίζοντο, βύρσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a deſtinatione ferrum, cum irruit in oppoſitum ſibi quiddam, quod contra niti non poteſt, ſed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in coriis iſtis poſſunt αἱ ἐπιβολαὶ, veſtigia impetuum, ipſique adeo ictus, ut in ſcuto ſcilicet veſtigia, quae in iis haeſere, telorum. Quod ſi cui nimis hoc durum videatur, praeſertim in navi σιταγωγῷ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat ſimpliciter iniectiones vel impoſitiones coriorum, ipſaque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepiſſe Micyllum video. Sed neque diſſimulanda Schefferi ſententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipſa vela e pluribus pellibus conſuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aeſtimaretur. Eligat, quod quiſque voluerit. Me praeſertim movit ſolemnis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς ſignificatio, quam illuſtrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροιάκων) Hic certe κεροίακες non ſunt extrema ſ. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; niſi putamus poſſe aliquem percurrere ipſas antennas, & eadem earum extrema comprehendere: quaſi tu dicas funambulum extrema eius funis, per quem currit, manibus tenere. Sed ſunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque ſuo cornu ſuſpenſa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic ſignificationi: neque enim ipſa tantum extrema ſ. cornua antennarum ſunt οἴαξ quidam, clavus, ſ. gubernaculum; verum vel maxime ille tranſverſus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte ſic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius baſis ſit in ipſa antenna, angulus autem vehementer obtuſus, unde breviſſimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ Schefferiana oſtendit. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Κάρια) C. Κάρυα· quod & adſcripſit Voſſius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teſte Gronovio. SOLAN. Immo κάρυα ſine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. *l.* 4. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπεύδοντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, ſcil. τὰς χεῖρας. Caſaub. ad Char. Theophr. GUYET. Hic locus oſtendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctiſſimus editor ſentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus ſit, etſi id in σοβεῖν, & in παρασείειν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro *faceſſere, abire*, non infrequens. Vid. ſupra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Paſt. I, pag. 73 ſ. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi converſum, *citato abire gradu decreverat.* Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Noſtrum infra Sympoſ. & Thom. Mag. tria haec Luciani teſtimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Sed & σοβείτω παῖς τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς, *properat puer* &c. aliaque de περισοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciphr. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἔλεγεν) Ἔλαχεν corrigit Haſaeus in nov. Theſ. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humaniſſime indicavit clar. noſter Iac. Odé) ac plane perſuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non poſſit, cum navis haec eſſet Athenis, illa in Aegypto ſit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῷ, ſed cum ναυκλήρῳ & *nautis*, ſermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: *ſed interea, dum ſermones caedimus, quanta navis? Longitudinem conſtituit* (tribuit, dedit) *navis fabricator viginti & centum cubitorum* &c. Pariſinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omiſit; forſan quia ſenſum non ineſſe vidit. REITZ.

Pag. 160. *l.* 1. Προτόνῳ) Mirum ſane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & reſtitui poſſet; ſed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur κέχρηται καί. Sed neque Ox. nec *Fl.* agnoſcunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen eſt χηνίσκον. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro χοινίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum eſſet inſigne. Sed Ox. Cod. χηνίσκον agnoſcit, uti emendare iuſſerant bene multi. Vid. Salmaſ. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. Χηνίσκον) Invitis edd. ſic dudum edi volui; hac enim male, χοινίσκον, cum verſiones tamen recte, *anſerculum.* Qui dubitat, conferat modo ſupra, 2 Ver. Hiſt. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam ſic corrigendam, Theſ. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & χηνίσκον in Ox. reperiatur, nullus haeſitationi amplius locus. Guyetus adſcripſerat: i. e. ᾗ ἐπίκειται χρυσοῦς χηνίσκος. Sed de illa conſtructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεώς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuiſſe Iſis, quae duo alias diſtinguuntur. Vid. Salmaſ. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meurſio ad Lycophr. p. 131 ſeq. Sed omnium diſertiſſime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἔχουσα) Non agnoſcit Ox. Cod. voces ἡ πρῴρα, quae in impr. omnibus cernuntur; ſed abeſſe ſine ſententiae damno non poſſunt: unde conficitur, in prora quandoque ſignum navis fuiſſe, & quidem ita poſitum, ut aut duplex eſſet, aut ita emineret, ut utrinque facile agnoſci poſſet; quod vulgari ea de re ſententiae adverſatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: —— *Aeneia puppis Prima tenet, roſtro Phrygios ſubiuncta leones; Imminet Ida ſuper profugis gratiſſima Teucris.* SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγὲς) Salmurienſis, *cetera enim ornamenta, picturae, veli paraſium flammeum.* Quid παράσιον Graecis, Latinis *paraſium* ſit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione reſcribendum cenſeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit ſumma pars mali,

per quam funes traducuntur teſte Servio. Paulo poſt in hoc ipſo dialogo: *καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, ſtellam quandam ſplendidam, Dioſcurorum videlicet alterum, in carcheſio conſediſſe.* Vide Polluc. l. 9. Macrob. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, ſummam vero partem carcheſium nominari.* De τῷ πτέρνα & καρχήσιον idem notavit Pollux, ſed de carcheſio addit, illud aliter etiam dici ἠλακάτη, & θωράκιον. Fuerant autem carcheſia picta & minio illita, ut flammei eſſent ſplendoris. Apul. XI Metam. *Malus inſurgit, pinus rotunda, ſplendore ſublimis, inſignis, carcheſio conſpicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *ſplendore ſublimis, inſigni carcheſio conſpicua.* Sed quid ſplendor facit ad ſublimitatem? Puto legendum: *ſplendore ſublimi inſignis, carcheſio conſpicua*, h. e. qui malus in ſublimitate, ſeu in cacumine ſplendet, conſpicuum carcheſium ferens. Catullus: *Lucida qua ſplendent ſummi carcheſia mali.* GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adſcripſit Hemſterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiaſt. Thucydideum σημείοις interpretetur καταγραφὰς τῶν τριηρῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, ſed & de παρασήμοις ac tutelis navium cogitari poſſit. REITZ.

ead. l. 6. Ἱστίου τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, neſcio an ſatis cognitum Scheffero, qui *Paraſiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον eſt. Sed licet ipſum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obſcura. Παράσιον ergo puto illud eſſe, quod alias vocatur σιφάριον, ſupparum, velum minus, ſplendidi coloris, maiori impoſitum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat ſolis navibus, ut haec eſt, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba conſiſtit, & ex ipſo genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet* ſupparum *intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aeque adiuvat curſum, quam ſumma pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur eſſe contentae:* ſupparum *Alexandrinarum inſigne eſt.* Convenit color ſuppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt ſuppara velo.* Convenit ſitus in ipſo velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic ἱστίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuiſſe impoſitum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo ſ. angulo *uno*, ſuperius ad malum alligaretur. Suadet hoc non iſta modo perpetua cum velo ſocietas, (quin *ſummam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) ſed illud quoque, quod Iſidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diſerte tribuit, & Scholiaſtes ad Lucani l. c. deſcribit ſuppara, *vela minora in modum deltae literae.* Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *ſupparis* cum *Topzeilen.* Unum illud addo, ex hoc ipſo forte loco hauſiſſe Schefferum, ut *Paraſiam* pro παρασήμῳ diceret, quod acciperet aliquam ſpeciem, ſi in *ſupparo*, ut hodie in vexillis ſ. *vlaggis* inſigne quoddam, unde noſci poſſet navis, intextum pictumve fuiſſe conſtaret. GESN. Τὸ παράσειον) Haſaeus Theſ. Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae καρχήσιον amplectatur; cum id ſit gloſſema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, ſed ſolum καρχήσιον, ut Lucian. ipſe mox dicat, & nuſquam ſit in navi καρχήσιον, niſi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παράσειον, intellecto μέρος, i. e. *verſatilem mali partem*, verbaque Luciani eſſe periphraſin τοῦ καρχησίου, ut Scholiaſt. bene ceperit. Quare de ſcriptura Haſaeo aſſentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* ſcriptura, quae non καρχήσιον, ſed παράσειον, aeque ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Haſaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet ſententiae de παρασίῳ ſ. παρασείῳ noſtrae, poſtquam tuo indicio, vir praeſtantiſſime, de Haſaei ſententia edoctus ſum. Ἱστίον non *malus* eſt, ſed *velum*. Scholiaſtae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & ſi lubet omnino a verbo παρασείω derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *ſupparo*, *Nulla res aeque adiuvat curſum, quam ſumma pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur*, promovetur, παρασείεται. Sed hoc de etymologia non praeſtiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσιον, unica vocali mutata, & transpoſitis literis, fuerit σιπάριον, aut συπάριον. Res ipſa de *ſupparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. *in Addend.*

ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris uſurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipſa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic uſurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo eſt ſcrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuiſſe σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer ſupra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναφαλαντίας τις) Omiſſam in edd. voc. τις adſcivimus ex Mſ. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τοῦ ἱστοῦ) Sic legitur pro ἱστίου, neſcio, errorene typographico, an ſic in Scholiaſta ipſo, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. *l.* 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto verſus Rhodum & Aſiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονέας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & *Fl.* optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) Conf. ſupra Prometh. ſub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemſterh. non retulit in ſuum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι eſſe in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et ſupra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & *Fl.* τὸν Μαλέαν, quod ſecuti ſumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adſcripſit eſſe ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, ſervavi, quod indicat Caſaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. *l.* 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἠλ.) Mentem Luciani hic non ſatis aſſequor, aut cur Nereum hic adſciſcat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσομεν praefert, cum prave in omnibus impr. ſit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσομεν, penultima brevi. Verum ideo non haeſitavi ἐμβ. ſaltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic poſtulatur, non *exclamare*, id-

que firmatur etiam locis Noſtri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἢ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Gloſſema videtur. GUYET. Optime. Eiiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρῷ ἡ κουρὰ) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod *I.* praefixum ἐμ omiſit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi verſum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phraſis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. *l.* 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etſi iocetur, hoc veri ſubeſſe oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Mſ. Ox. σέγ' ἂν, pro σιγᾷν. Sed nihil mutato opus eſt. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους.ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare poſteriora inde adſcivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεῦσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἃ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetſten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. *l.* 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini *in commune.* Seneca Epiſtola 120: *Quoties aliquid inveni, non exſpecto, donec dicas in commune, ipſe mihi dico.* BOURD. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς poſtularetur. Caſaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; ſed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque ſcribit. Ego, etſi Doricum eſt Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione ſic dediſſe videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο) Benedictus, *ſi quis ad minima uſque ſupputarit.* Ergo putavit ille, maximam eam ſummam eſſe, quouſque aſcendere queant reditus eius, &, ſi omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in ſupputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter cenſuit Micyllus, qui vertit, *etiamſi quis communiora tantum computaret:* quae tamen verſio ſubobſcura eſt, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an ſubintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca ſignificare duodecim redigi talenta, ſi quis craſſo modo colligat; ſi ad minimum, non ſummum quis ſubduxerit, ſi non accuratiſſime ſingula in rationem mittantur, ſed rudius generaliuſque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικὰ) Quid reſpiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. *l.* 11. Οὐρίῳ) Hanc emendationem noſtram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim ſcribitur οὐρείῳ. SOLAN. Οὐρίῳ reſcripſi, quia ſic ſolet ap. alios, & ap. Noſtrum. Supra 1 Ver. Hiſt. c. 5, οὐρίῳ ἀνέμῳ &c. REITZ.

Pag. 167. *l.* 4. Εἰ καὶ) Vocula εἰ, quam hic vides, in omnibus maximo ſententiae damno, hactenus omiſſa, a me addita eſt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) Ὅς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* ſic bene habet, id omnino recipiendum duco, etſi id non feci, quod & vulgata ſuos defenſores eſt repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμενα) I. e. μεγάλα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Ariſtoph. Pac. 144, licet metri cauſa detracto iota, ἐν Πειραεῖ. Eſt enim caſ. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX ſub init. Alciphr. I, p. 258; ne credas Πειραιοῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ ſine praepoſ. Alciphr. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε) Sic ſupra Quom. Hiſt. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea uſui promiſcuo dialecti Doricae adſcribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. *l.* 4. Ὑποστάντες) I. e. *ſubſidentes*. An ἐπιστάντες; ut reſpondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An ſic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησομένους — ἀκμῆτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus eſt mutato. Vidimus eiuſmodi nominativos non ſemel. Adde & infra Geſnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. πρῶτον. Sed ſcribendum eſt aut πρὸ τούτου, aut πρὸ τοῦ, ut c. 30, & Μεν. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελετὴν) Horum myſteriorum meminit Pauſan. p. 72, 23, non quidem titulo Ἐνοδίας, ſed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζᾷς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζᾷς γὰρ, ὦ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phraſi confer Alciphr. I, Epiſt. 18 pr. Reitz.

Pag. 169. *l.* 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισϑ. c. 6, cum nota noſtra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες . . . ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Vid. Hartung. 657. Solan. Conf. idem ſupra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odioſam dici, exponentem. Reitz.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιῤῥέον) Subaudi κῦμα. Guyet.

ead. l. 13. Σταδίους) Quadraginta ſtadiis diſtabat Piraeeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, ſi totum iter ab ipſo initio diviſiſſent, aſſignanda fuiſſe; ſed audis iam magnam partem emenſos, antequam id conſilii initum eſt. Triginta iam erant confecta, cum ſecundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus eſt tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac ſi inter quatuor totum eſſet ab initio diviſum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani ſodalibus ſomnia ſua enarrantibus. Solan.

Pag. 170. *l.* 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλειψ.) Benedictus, *paulo ante dimidium ſtadium, quod uſque ad Dipylum ſupereſt.* Micyllus, *paulo ante quam ad Dipylum perveniemus, circa extremum hemiſtadium.* Neſcio, cur illis ſic placeat obſcuris eſſe & vagari; cum clare dicat, *vel exiguum ſemiſtadium, quod ante Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *aſſumam.* De morte Peregrini: οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Gron.

Pag. 171. *l.* 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philopſ. c. 24 f. Reitz.

ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, ſed diviſum ὅ, τι, ut ſit *aliud quodcunque ſuaviſſimum:* nam εἴ τι comparativum potius requireret, *ſi quid ſuavius.* Verum ideo non illico in contextum recepi; poſſit tamen recipi, quia ex Codice eſt. Reitz.

Pag. 172. *l.* 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur ruſticus Lycinus, ſi dicat ὑμέτερα· vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes ſe navim Adimanti conſcenſuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapſu adeo facili, & pronominum horum ſolemni fere confuſione. Gesn.

ead. l. 8. Κιθαρῳδὸν) Amphion hic eſt, cuius hiſtoriam habes Ἐν. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. Solan.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam deſignat, qui Deus factus Palaemon vocitatus eſt. Vid. Ἐν. Δ. IX, & Philoſtr. in Herode p. 551, de ſtatuis Iſthmi ab eo poſitis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appuliſſet Melicerta, in eius honorem Iſthmia Siſyphus Corinthiorum rex inſtituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illuſtrat. Solan.

Pag. 173. *l.* 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Reſpicit hic theſaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philoſtr. Herod. p. 547. Uti ex quibuſdam manifeſto in ſequentibus liquebit. Solan.

ead. l. 5. Ἡσίοδον) Iubet Heſiodus Ἐργ. 405, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ᾽ ἀροτῆρα comparare. Solan.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον forſ. legend. Heſiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. Guyet.

ead. l. 7. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Abſurdum hoc: de Attica enim ſermo eſt. In Ox. Mſ. καὶ λιθοῖ, ſine Ἰσθμοῖ. In *Fl.* Ἰσθμοῖ quidem, ſed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiuſmodi vulnera abſque Mſſ. Codd. ope ſanare poſſit? Solan. Locus obſcurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum eſt, an Iſthmus, Pytho, ſuburbana ſunt, & comprehendi poſſunt ſub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleuſi nihil moror: vicina eſt, Dîs ſacrata eſt. Si πλὴν ſuperioribus adiicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix eſt, ut ſanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & ſecare nolim. Gesn. Cl. Bel. de Ballu, Mſſ. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem ſecutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. *J'ai déja acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleuſine qui eſt ſituée ſur le bord de la mer, un petit eſpace autour de l'Iſtme* &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum abſurdis non ſint abſurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἔνυδρον) Forſan εὔυδρον, quod & Guyet. adſcripſit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix ſtatuas, quid ab Luciani manu ſit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὔκαρπον. Ut recte εὔυδρος ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea ſaepe permutari. Reitz.

Pag. 174. *l.* 15. Δημοκράτης) Demoſtratum innuere vide-

tur Herodis inimicum, Philoſtr. pag. 554, & alibi, ut 559... (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. *l.* 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: ſic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, niſi forte ſcribendum ἥκειν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἔλαιον) Antiphanes μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἄκαπνον, quam iſtud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, ſe, ſi ex voto diteſcat, curaturum, ſibi ut in promtu ſint ſalſamenta ex Hiſpania, vinum ex Italia, oleum ex Hiſpania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, *mel vero noſtras ſine igne*, ut non male interpres, hoc eſt, mel Atticum, quod ſine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor eſt Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: *Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utiliſſimum, ne iraſcantur, aut ipſae avide vorent* &c. *Rurſus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam ſentiunt mella, vel minimo contactu roris aceſcentia. Et ob id inter genera ſervatur, quod acapnon dicitur.* Latini ſcriptores poſteriores appellarunt *mel ſine fumo*, ut docuit ὁ πάνυ Reineſius L. III Var. Lect. 4; hoc vero Noſtro eſt μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγὼς) Λαγὼ ſcribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. I. e. ubi νεὼ quoque pro νεὼς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταὼς, ἀλεκτρυὼν, ſingulari num. proponuntur, λαγὼς quoque ut ſingulare ſervari, & σῦες quoque in σῦς contrahi poſſe putabam; at quia ſequentia ſingularia tamen conſtituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto aſſentior. REITZ.

Pag. 176. *l.* 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus factitavit, teſte Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem ſit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & *Fl.* ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici teſtamentum ſugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim diſtribuendam quotannis reliquerat. Vide Philoſtr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de foſſa ipſa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem ſpectare puto:

lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, ſuper terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, ſenties. SOLAN.

Pag. 177. *l.* 2. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, ſubaudi χοίνικα. GUYET. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται) Interpres: *ergo ſcis, Adimante, quam tenui de filo puer iſte Plutus dependeat, quod ſi rumpatur, omnia evaneſcent.* Mendum eſt inſigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo eſt animadverſum. Nam quid, amabo, eſt παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de *puero Pluto.* Neſcio ſane, quem ſibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpiſſimum unius literulae litura tolli poteſt, & neceſſario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Anteceſſor ordinarius, Collega mihi coniunctiſſimus: nimirum ſi pro παῖς legas πᾶς, hoc ſenſu, *quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant.* Atque ſic ſenſus planus eſt & facilis. Addam, quem ego obſervavi, ſimilem ex Herodoto locum, qui eſt lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, ſi iſthic legas παῖς στρατός; ſed aeque ridiculum eſt illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adſcripſerat Guyet. quare id recepi; nec opus eſt magno conatu ad id probandum, adeo ſe id ſponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὑτοσὶ πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro ſphalmate tantum Hagenoënſis libri haberem illud ι intruſum, quod olim, neſcio meo, an ſuperioris alicuius poſſeſſoris, obelo confixum videbam. GESN. *in Addend.*

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo ſi ἔτι ſimpliciter pro *adhuc* acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At ſi pro *iam tum*, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari ſignificatu retento, *ipſo momento, quo accubas*, ſive *coena nondum peracta*, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, *eo adhuc loquente*, i. e. *inter loquendum.* Ἄρτι tamen non reſpuerem, ſicubi invenirem. Sed poſſis & ἤδη coniicere, quod dictantes ἴδι pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. *l.* 6. Ἐκπεσόντας) De hac phraſi agit I. Elſner. Obſ. ad Galat. V, 4. Reitz.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλὲς, firmum, conſtans; ſed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. Guyet. Hoc probem: etſi enim τό, τε cum ſeq. καὶ bene convenire videtur ad ſonum, non tamen annexum eſt τε ei verbo, cui debebat: ſic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. Reitz.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoſcit Ox. Et ſane odioſum eſt. Solan.

Pag. 179. *l.* 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo inſolentior editori *l.* viſa eſt, adeoque χοίνικα repoſuit. Solan.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. Guyet. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. Reitz.

Pag. 180. *l.* 6. Πεντακισχιλίους) *Quingenta millia* pro *quinque m.* dederat Bened. Reitz.

ead. l. 7. Ἄρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἄρχων ἄριστος &c. Reitz.

ead. l. 13. Ὅμοιον) An ὁμοίως; Guyet. Ὁμοίως) In omnibus ſcriptum eſt ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. Solan.

Pag. 181. *l.* 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. Solan.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Aſini nempe, Arcadiae pecuaria Perſio. la Croze.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικὸν) *A la Perſane.* Guyet. Sic εἰς τὸ κρεῖττον, *optimo modo.* Et ſic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινὸς, vel εἰς ζῆλον τινὸς ποιεῖν, *ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere,* Herodiano frequens. Reitz.

ibid. Περιαγαγὼν — τὼ χεῖρε) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Briſſon. Perſic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Perſas eſſet, praetereunte rege, vidit hodiernos Perſas manus ita manicis inſerentes, ut altera alteri applicetur. Non aſſecutus eſt Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. Solan.

ead. l. 16. Οὐδὲ ὅλως) Mirum ſane, in tot peregrinationibus equo nunquam uſum. Solan. Ad haec cl. Bel. de Ballu: *Duſoul, qui croit que tout ceci eſt dit ſérieuſement, s'étonne de ce que*

dans tant de voyages Lucien ne s'eſt jamais ſervi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag 182. *l.* 13. Ὦ Ἀδείμαντε) In Mſ. Reg. 2954. ὦ Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu perſonam Adimanti huc inſerendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ.

ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphraſi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim eſſe ſentio. Forte iam adſcripſit hunc locum vir doctiſſimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opuſculi ſui de Dîs παρέδροις. GESN.

Pag. 183. *l.* 4. Τὰ ὅπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχρεαῖς) Sic edd. Κεγχρειαῖς emendat Solan. vid. eius rationes ſupra Quom. Hiſt. c. 29. At Κεγχρεαῖς ſine diphthongo affert Waſſ. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi ſic ſemper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philoſtr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam ſcripturam, quia & ſupra l. d. in Quom. Hiſt. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum ſervavi, & Th. Mag. indicante ibid. ſenſio, utrovis more ſcribi, etiam obſervat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic viſum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥᾳδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, *captis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile relictis:* cum Micyllus pariter dediſſet, *ac civitatibus nullo defendente captis, praefectiſque ibidem facile relictis.* Mihi ea ratio loquendi videtur abſurda, & diſtinguendum eſſe λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & ſolent ſcriptores loqui, & ſenſus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, *utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam.* Si enim ὀρεινὴ non eſt παράλιος, non poteſt ferri *ora:* & cur non ſimpliciter *maritimamque ac montanam Ciliciam?* GRON.

Pag. 184. *l.* 6. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phraſin alibi obſervare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpres. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro *alii vero* uſitatum eſſe, permultis docet I. Elſn. Obſ. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. *l.* 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi poteſt ex Hom.

Il. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeſchyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliiſque multis, quae profert doctiſſ. Abreſch. animadv. ad Aeſch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἴκοσιν) Μυριάδας ſcil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλησίων) Etſi οἱ πλησίον alibi rectius & uſitatius, ut ſupra Necyom. c. 16 med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν eſſe exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu poſitam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, *conſcripſit*, *delegit*, quod ſolemne in hac re verbum eſt, unde paulo ante κατάλογον dixerat. Λ facile in Α tranſiit, poſt quod Ε ſequens librarii ſtilo forte confoſſum eſt, factumque ex ΚΑΤΕΛΕΞΕ, ΚΑΤΕΑΞΕ. GESN.

Pag. 186. *l.* 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeeus portus XL ſtadiis ab urbe: quorum in quatuor partes diviſorum tres iam emenſi erant; quarta reſtabat Luciano. Vid. c. 16, & notam noſtram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγρ.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & ſim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid ſibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non eſt facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici poſſunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. *literata*, *inſcripta*, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad aſſidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines ſedeant, στήλη, *columella*, *cippus*, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua ſedetur, literae? Scilicet impoſuit antiquo alicui librario ſimilitudo maxima, quae intercedit inter Τ & Γ literas: viderat idem literata ſaxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella*, *cippus*, *pila*, cum ſtant, ſcriptis ſervandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum everſa iacent, ſive literata ſint, ſive minus, ſeſſionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

Pag. 187. *l.* 5 Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non ſine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes conſentiant: forſan ἐμὲ καὶ σέγε, vel ſimile quid, ſcriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam ſententiam*, i. e. tuum eſt iam ferre ſententiam. Si quid mutandum ſit, poſſis καὶ σοὶ πάρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, *tibi adeſt*, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & ſimil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipſ. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. *l.* 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mſ. Ox. & *Ven.* 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili eſt. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείτωσαν· ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino neceſſariam hic amplector: nemo enim dandi caſum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum ſcriptorem Graecum oſtendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, poſtulat ἄρξω· moris autem, quem tangit, illuſtre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Ἀναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio ſuum προσκυνέτωσαν, etſi προσκυνείτωσαν forſan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi ſcript. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei aſſentior, modo ὑμῶν dediſſet. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppoſitionis ratio ſuadet, aliquid hic omiſſum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita cenſeo dediſſe Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 10. Αἲ ἂν) Etſi aliquis ſenſus ineſt vulgatae, coniicio tamen αἲ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compoſitum μετελεύσομαι etiam Noſter non ſemel, ut forſan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod ſciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemſt. T. I, p. 181 ſq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) *Extra ſtadia tua iam es, ſtadia imperii tui peracta ſunt.* Male interpres cum ἑξαστάδιος confundit, *ſex ſtadiorum* vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte ſcribitur in *Ven.* 2. *B.* 1. & 2. & *P.* ut ἔκσπονδος, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & *Fl.* ἑξστ—.

In O vero & reliquis ἑκστ— neque Graece, neque vere; cum unicuique *decem ſtadia*, ex ratione ſupra ad c. 16 inita, aſſignari oporteat; & re ipſa aſſignata ex 35 pateat, cum Luciano remanſerint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. *l.* 14. Ταινία λευκὴ) Hoc erat, quod diadema vocabant, inſigne regium. SOLAN.

Pag. 191. *l.* 15. Νεὼς) Νεὼ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam ſupra c. 23 λαγὼ pro λαγώς. Nam cum οὓς hic addatur, facile ſuſpiceris, etiam νεὼ plurale dediſſe auctorem. Et quamvis maſcul. plurale οὓς per ſyllepſin alii dicent accipiendum, comprehenſo εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, ſed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. *l.* 2. Ἐπὶ πλεῖστον) Gloſſema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) *Mutationem* dederunt. Redde *deceſſum*. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει, & ſimil. GUYET. Habimus ſupra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat ſuperſtitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes ineſſe putarent; vid. & Φιλοψ. SOLAN.

Pag. 193. *l.* 13. Μηδένα) In L. ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in ſequentibus erit mutandum. Ego μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ &c. exiſtimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, ſic etiam uſurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶναι) Non adderem, ſi in pluribus abeſſet. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pſeudol. c. 6, ubi ὄν, οὖσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. *l.* 3. Ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον) His utitur Iac. Elſner. ad exponenda D. Apoſtoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI. 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτούς. Sed ut ellipſis iſta rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta ſunt haec verba: qua enim ratione, quaeſo, qui Graece ſcit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum ſupereſt, cum alia ſuppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Conf. μηδὲν δέῃ ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δεήσῃ

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δεόμενος, *commoratus eſt ſine ulla neceſſitate;* ſtructura quidem ab hac diverſa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. eſt, οὐδὲν δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim perſuadet Solan. vulgatum hic eſſe corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id eſt, deſtituit, aèque dicunt, ac *tela noſtris deficiunt* apud Caeſ. legimus, ita δεῖ & δεῖσθαι quoque interdum cum accuſativo perſonae conſtrui, non ἀδύνατον videtur. Senſus certe ex analogia perſpicuus, *nihil me deſtituet haec habentem.* Cum accuſativo perſon. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accuſ. rei, ex eod. ἓν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus perſonae non inuſitatus. Noſter de Salt. cap. 3 pr. σοι δεήσει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δεήσει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciphr. III, Ep. 49 f. Lyſ. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δεήσειν χιλίων νεῶν. Quod ſi quis igitur hic legat, μοὶ ἔχοντι, nihil quidem difficultatis reſtaret; ſed quia & accuſ. perſ. & accuſ. rei vidimus ſeparatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. Reitz.

ead. l. 14. Γρὺψ) De gryphis ſupra dictum eſt ad ultima verba Dial. ult. Mar. Solan. Vid. Vol. II, p. 393 ſeq.

Pag. 195. *l.* 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι repetendum ex ſuperioribus. Guyet.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Mſ. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. Solan.

ead. l. 14. Ἂν ἐξῇ) Legendum ἐξῆν. Guyet.

Pag. 196. *l.* 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc ſcriptum eſt: aequales enim eſſe, qui colloquuntur, omnia ſuadent. Solan.

Pag. 197. *l.* 1. Κατὰ δάκτυλον ἕνα) Suſpecta videntur. Guyet.

ead. l. 4. Ὅς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα) Neſcio, quid velit Benedictus, *qui obductus te a ſtultitia cohibeat.* Interim probo Micyllum, *qui te indutum a ſtultitia cohibeat.* Gron.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemſterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio tranſponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abſtineo. Reitz.

ead. l. 8. Ἀνεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiuſd. Pſeudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epict. idem

adiectiv. affert Elſn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15, ſignificare cum Heſych. ἄμεμπτον, ἀκατάγνωστον, *quod reprehenſione caret.* Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) An δέκα σταδ. Bene monuit I. I. Wetſtenius.

ead. l. 16. Ὑπηνέμιον) Metaphora ab ovis ſubventaneis. GUYET.

Pag. 198. *l.* 3. Οἴχηται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. *l.* 3. ΓΛΥΚ.) Nomen perſonae loquentis, initio horum Dialogorum in pleriſque impreſſis omiſſum, ſedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέλησαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἁλώοις) Ἁλῶα feſtum Athenienſium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium perſonabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter expoſui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fecerat Euripides fabulam, cui Ἁλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc feſto, myſteria Cereris, Proſerpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiaſt. ad Dial. Mer. VII. Et Alciphr. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adſpiratur, non addita ibi varietatis cauſa. Verum cum etymon a Scholiaſte traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἅλως, commorarentur, adſpirationem requirat, & apud Noſtrum Dial. Mer. VII alioſque ſic inveniam, eam ſervavi, etſi ex Luciani edd. prioribus non perſpicias, quo ſpiritu id ſcripſerint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum ſpiritum addunt. Sed ecce ad Alciphr. I, Ep. 33, Bergler. ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: *Feſtum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἅλω, ab area horrei. *Tunc ubi venerabantur Cererem* Ἁλωάδα· *de qua Theocr. in Thalyſiis, quae ſunt itidem* Haloa, *v.* 155. Βωμῷ παρ' Δάματρος Ἁλωάδος. *Meminit Noſter* (Alciphr.) *aliquoties huius feſti. Sed ſemper ſpiritu leni ſcriptum, ut ſaepe & alibi.* REITZ.

Pag. 201. *l.* 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Ariſtoph. in fine Pacis, Τρυγήσωμεν αὐτὴν, τρυγήσωμεν αὐτήν. L. BOS. Gallice *plumer.* SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. *l.* 15. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac ſtructura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. *l.* 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demoſth. περὶ Ἁλοννήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

Pag. 204. *l.* 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praeſidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. *in Schol. col.* 1. *l.* 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de ſuo hic Scholiaſtes, niſi quod textum reſtituiſſe videtur, & poſt συνεκάθευδες voculas duas interſeruit, quas ideo uncinulis incluſi. REITZ.

Pag. 207. *l.* 4. Ἀνακλάσας) De poteſtate huius verbi, interdum non bene intellecta, vid. ſupra ad Gymn. c. 7. Adde hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique Bergl. p. 115, docentem erraſſe Budaeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεὶς poni putarint. REITZ.

Pag. 208. *l.* 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. *Ain', quaeſo, Aeſchine, tu hic regnum obtines?* BARTH.

Pag. 209. *l.* 11. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. Ariſtaenet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. *l.* 7. Κεραμεικῷ) Duo Athenis fuiſſe Ceramica, docet Meurſius: unum intra urbem, de quo hic ſermo, in quo proſtabant ſcorta; alterum extra urbem, ubi ſepeliri ſolebant, qui in bello occubuiſſent, idem, cum Academia de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 16. Ἀλλ' εἴ τινα εὕροιμι — γραῦν) Non opinor, iſta notare, aut bene verti ab utroque interprete, *ſed ſi quam anum invenire poſſem*, aut, ut alter, *habere*, quod nullius ponderis eſt in hac oratione; verum, *ſed utinam invenirem vetulam!* quo ſenſu frequenter ea particula etiam ab Luciano ſumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα. GRON.

Pag. 213. *l.* 1. Ὅ, τι χρησίμη) Ita diſtincte ex praecepto Grammaticorum ſcribere iubemur. Phraſis eſt cum ſuperlativo tritiſſima, cum poſitivo rariſſima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὠμὴ ἔτι) Vide notam noſtram ad Μισθ. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forſan ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic *Fl.* uti Barthius emendare iubet Ad-

verſ. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοψ. c. 12. In reliquis libris ϑύον. SOLAN. Conf. ſupra Philopſ. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. *l.* 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mſ. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου. Quam interpretationem, utpote falſam, recte reiicit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendoſe, ni fallor, in omnibus legitur hic *αἰτούσης*, aut certe aliqua vox excidit: nam *πολλὰ αἰτούσης* eſt Graece *magna petere;* cum dicere debuerit, *enixe, ut apud ſeſe maneret, orante.* SOLAN.

ead. l. 8. Μίσηθρον) Aliud odii poculum eſt apud Origenem lib. 7 contra Celſum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ ϑύον) Caſp. Barthius putat legendum eſſe ϑεῖον, & *ſulphur* capiendum, quod in luſtrationibus & incantationibus prorſus uſitatiſſimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adverſar. ALMEL. Θεῖον *Fl.* &c. SOLAN.

Pag. 215. *l.* 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) *Per Cererem.* Heſych. in *κουροτρόφος ὑφ' ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ.* MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Heſych. *Ἑταιρίστριαι, τριβάδες.* GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 7. Πότον) Πότος ὁ, *compotatio: ποτὸς potulentus, potabilis: ποτὸν, τὸ, πόμα potus.* GUYET. Πότον — συγκροτοῦσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata ſunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgiter labra.* BOURD.

Pag. 217. *l.* 1. Μαστοὺς ἔθλιβον) Plaut. Pſeud. *Teneris labellis molles morſiunculae Papillarum horridularum oppreſſiunculae.* Ovid. 1 Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi.* BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυής· καὶ ἐν χρῷ ὤφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη) Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae ſic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipſa autem incumbebat ſimilis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robuſto, & cute ad vivum detonſa.* Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυὴς, quae de ipſa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adſcititia ſint intelligenda, & parentheſi potius includenda, hoc ſenſu: capiti demſit comam adſcititiam, quam impoſitam habebat valde ſimilem & aptam: *atque ipſa viſa eſt inſtar robuſtiſſimorum athletarum ad vivam uſque cutem detonſa.* L. Bos.

ibid. Πηνήκην) De comis adſcititiis copioſe dixi alibi. Iunge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Aſtro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. Bourd. Πηνίκην, *la perruque.* Guyet. Ut *Iunt.* πινήκην, ita Lexicogr. viciſſim etiam afferunt πηνίκη hoc ſenſu; ſed & πηνήκη infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, ſcribitur. Et ſic ap. Pell. bis ſine varietate reperio. Reitz.

ead. l. 5. Ὁμοία) Ἡ πηνίκη ſcilicet. Guyet.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημώνασσαν) Ex Mſ. Reg. 2955. admiſimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: *Et quaerendum unde, unde foret nervoſius illud.* Menag. Idem habet Guyet. ex quo omnia ſurripuiſſe Menagium video. Reitz.

Pag. 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile eſt divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exſpectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene ſe habet ea lectio, videtur ab ἐφεστρὶς ea vox deduci debere: eſt autem veſtis quaedam ſpecies, quae ſuperinduebatur. Suidas μανδύαν & βίῤῥον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανὶς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere veſtis τὰ ἐφέστρια dicuntur, ſuſpicor eas veſtes texi ſolitas a mulieribus ſimul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Noſtrates dicunt *les contes du veilleri.* At forte mendoſa eſt ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστία, i. e. *ad lares, ad focum*, vel Ἡφαίστια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum eſt) Ἥφαιστος ſaepe pro igne ſumitur: & erant Ἡφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum ſeu ignem aſſidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani feſto, quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in ſermone de myſteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & nobis impertiaris! Palm. Vide, an feſtum notet. Solan. Marg. Pariſinae: *Epheſtris veſtimenti genus militaris eſt, unde Epheſtria*

derivari videntur. Utrum autem poëma, aut canticum, aut etiam feſtum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari poteſt. Reitz. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix poſſit aliorſum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτίᾳ comprehenſos; idque ipſum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adiunctum ſit proxime, neque trahi ad aliud poſſit: putavi nihil eſſe commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, & intelligere *domeſtica, patria, memorabilia & ſingularia patriae ſuae.* Ἐφέστιον eſſe, qui eandem nobiſcum Veſtam colat, eoſdem lares, penates &c. habeat, notum. Gesn.

ead. l. 15. Πάρεχε) Ariſtophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκυνήσομαι. Menag.

Pag. 219. *l.* 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. Guyet. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. Solan.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris noſtris legebatur hic ὃ, quod neceſſario ſic mutandum fuit. Solan. Ὃ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. *Quod putaſti* enim aeque rectum, ac *ceu putaſti*, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praecedat. Reitz.

Pag. 220. *l.* 1. Μαννάριον) A μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum eſt μαννάριον. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. Heſych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν. Νάννη μητρὸς ἀδελφή. Ἀννὶς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννὶς κυρίως *matrem* notare videtur, & νάννας *patrem*, ut & νάννος, unde Italicum *Nonno.* Guyet. Sic iterum Dialog. VII uſurpat. Solan.

ead. l. 5. Ἀποστροφὴ) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impreſſi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. Solan.

ead. l. 13. Σφύραν) Σφύρας forte. Guyet.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) *Lanam trahens*, unde *tractum* τολύπη. Gl. Ph. Guyet.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phraſin probaturus L. Bos in Epiſt. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, ſcribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & ſi παραμένουσα legi voluiſſet, id indicaſſet. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. Reitz.

Pag. 221. *l.* 1. Τὴν μνᾶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. Guyet.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα ſcribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae cauſa femineum nomen ἡ Δαφνὶς vult formari, uti ἡ δαφνὶς, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob conſenſum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνὶς minus frequentatum: ſed ſolent illa mulierum in ις eſſe oxytona, ut Θρυαλλὶς, Θαΐς, Βακχίς. Vid. Alciphr. I, Epiſt. 39. Quare Guyeto omnino aſſentior, ut res ſit parvi. REITZ.

Pag. 222. *l.* 9. Προπέμψειε) Μεταπέμψει fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβανομένη) An prenſans? GUYET.

Pag. 223. *l.* 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδὲν) Apoſiopeſis eſt. Volebat laudare pulchritudinem filiae ſuae, qua multum Daphnidem ſuperet. Sed in mentem venit Adraſtea, Nemeſis, Rhamnuſia, invida laudibus. Itaque abrumpit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, ſed ἀλλ', id eſt ἀλλά. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, ſ. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. *Guyet.* Immo καλλίων ſupplendum, quod ſtudio ſupprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ ſimpliciter cum genitivo iunctum ſignificare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *ſpe minus*, vid. Viger. de Idiotiſm. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Mſ. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος.

Pag. 224. *l.* 23. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane ſimilis epiſtolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui poteſt conſuli pag. 160 ſeqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ᾗ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνεταστικόν (συνουσιαστικὸν Mſ. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Sic ad oram Mſ. Regii, quam notam ſequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα eſſe ſacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερὲς, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam noſtram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. *l.* 1. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui caſtior illa Venus perhibebatur. V. ſupra finem Dial. V. De utraque Ven. Pauſan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum eſt ſupra ad Εἰκ. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino ſic reſtituendus hic locus ex Mſſ. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omiſſo ſcilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ poſt δάμαλιν, quae ſenſum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legiſſe videtur Guyetus, quem vide ſupra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδότειραν) An *Aphroditen?* GUYET. Immo *Cererem.* Vid. Hemſterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead l. 7. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi θνήσκοι, θάνοι. GUYET.

ead. l. 11 Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Mſ. Regii ſcriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαὶ, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων· οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὀμνύουσιν, νὴ τὼ Σιώ. BOURD. Cererem & Proſerpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iuſiurandum fuiſſe, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & ſeq. Sic οὐ μὰ τὼ Θεὼ, *non, per Cererem & Proſerpinam*, Chorus mulierum ap. Ariſtoph. in Theſm. v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεαῖν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaſte Minervam faciemus? V. 16. *Spanhem.* Ego mallem Κωλιάδος. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam ſtatuere neceſſe eſt. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copioſe Iſaacus Caſaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Deeſt in Mſ. BOURD.

ead. l. 2. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam — dependere*, dederat Micyll. Sed non abit inde Geſn. Neque video, quin ἐδεῖτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (ſcil. his donis) *ad coenam* reddideris, vel ſimpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat ſymbolam conferre, quid intererit? Et ſi ἔδει legas, idne imperſonale cum nominativo conſiſtere poteſt? REITZ.

ead. l. 3. Ὀθόνας γὰρ) Subaudi σὺς δέδωκας, ut ſupra.

Guyet. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem ſpiritu iam dixit γάρ. Sed eſto muliebris ſermo, per me licet. At alibi ſatis eleganter Noſtro loquuntur mulieres. Reitz.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. Solan.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deeſt in Mſ. Bourd.

Pag. 227. *l.* 1. Ταραντινίδιον) Vid. rurſus, ſi operae exiſtimas, Bergl. ad Alciphr. I, p. 160. Reitz. Ad hoc verbum in Mſ. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον· διαφανέστατον ὕφασμα ὃ περιεβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσιέσαι Attice. Guyet.

ead. l. 8. Ἀκαρνανεὺς) Ἀχαρνεὺς omnino leg. videtur. Guyet. & Menag. Quare? An quia ſyllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adſpirate ſcribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεὺς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεὺς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compilator Menagius, ita ſine Codd. ope mihi nihil mutare licet. Reitz.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias obſervatum verbum. Suſpicatur Ienſius legendum eſſe ἀπεμύχθισας· cum μυχθίζω ſit apud Heſychium, μυκτίζω nuſquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτῖσι ſubſtitutum ivimus ſupra in Διψαδ. c. 3. Sed quidquid ſit de forma verbi, cognatum eſſe τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & ſignificare *ſuperbe & cum ſtrepitu quodam inflatarum exploſarumque narium aliquem reiicere.* Gesn.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρ.) Ἄδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτηται. Sic ad oram Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Heſych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. Guyet.

ead. l. 14. Λεῖός μοι) De hoc proverb. Eraſm. Bourd. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. La Croze.

ibid. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεὺς forte. Guyet.

ead. l. 15. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνείτω legendum. Guyet.

Pag. 228. *l.* 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conſpirare videmus Mſ. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσῃς, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris ſacerdotes caſte vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἁλῶα) Conf. ſupra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut ſupr. (Dial. VI.) An μαννάριον eſt a μάω, μάννω, μάννα; quod idem eſt τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 229. *l.* 3. Οἴει) In Mſ. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. *l.* 1. Περιέκειρεν) Vid. Hemſterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἔρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. *l.* 1. Πλούσιον) Aut nomen ipſum hoc ſtatuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phraſin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; perſuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem ſupra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba cenſeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorſqu'on leur cauſe beaucoup d'inquiétudes.* Ac ſi legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum cenſeo. *Fl.* quidem πείθοιντο habet, ſed neque ſic ſana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον οὖσα τυγχάνεις) Perſpicue legendum ὀκτωκαιδεκαέτις. Fit ſermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Ienſius, hanc vocem emaculandam, quod nos ſedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Ienſii firmat Mſ. Reg. 2955.

Pag. 232. *l.* 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μου eſſe in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falſo; nam *Fl.* ἤρα δὲ diſerte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex verſu praeced. huc feſtinanti oculo referens. At mutato nihil opus eſſe, patet ex iam praemiſſo ἤρα μου Δημόφ. Cui μου iterato ſubiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philoſtr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιάδης) Quamquam ficta fere haec nomina ſunt, Callinum petere videri poteſt, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adoleſcentis amorem reſuſcitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.

ead. l. 16. Ἅπαντα ἐποίει) De irrito conatu; ut apud Martialem, *omnia cum fecit.* BOURD.

Pag. 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, perſonas habeant edd. optimae, & in ipſo Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adeſſe, priorem in inſcriptione omiſi. REITZ.

Pag. 234. *l.* 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, ſi illud μοὶ & ἡμῖν ferme πλεονάζον, ſed tamen familiaritatis ſignum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum ſi cui πράττειν pro degere, vivere, non ſatis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kuſt. ad Ariſtoph. Plut. 341, etiam I. Elſn. ad Epiſt. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. Τῶν πολέμων) Coniiceres forte πολεμίων; ut ſit, *num quid ab hoſtibus reportaſtis ſpoliorum.* At nihil eſt mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολεμίων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾷ στρατείᾳ) Huius cognominis Pauſanias, qui ultra triginta alia paſſim affert, nuſquam, quod quidem ſciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρός γε Παρμένονα &c.) Sed ſcribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter uſus & Grammaticus canon poſtulat. IENS. Bene emendat, ſed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Ienſius ſic recte ſcribere iuſſit, cum in libris omnibus eſſet Παρμένονα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetuſtus ille error, qui noſtra etiam aetate multorum mentes inſidet. SOLAN.

Pag. 235. *l.* 8. Ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ) Specie proverbii pro immenſis divitiis. Sic in Epiſtol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν) Hoc etiam ſpecie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. *l.* 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forſan πάντων eſt natum. Neque mihi quiſquam, *de ſumma rerum* vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὅλων tum potius dixiſſet. Sed de *praeſenti rerum ſtatu* deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum ſatis ſanum videbitur. Reſponſum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipſum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. Reitz. Παρόντων) Reſtituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Mſ. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philoſtratus, ſi Io. Ienſio credas, (de Script. Hiſt. Philoſ. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris eſt ſcriptor vitarum Sophiſtarum, quae exſtant. Ridiculum! Solan.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδημονῶ. Leg. Ariſtaen. Epiſt. 28, lib. I. Bourd.

Pag. 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Pro *Pannychide* inepte in quibuſdam legebatur antea Polemon. Solan.

ead. l. 9. Τοὺς Θρᾶκας) Subaudi ἄγε, aut quid ſimile, an ὧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. Guyet. Parum intereſt, quid ſuppleas: eſt ille accuſativus ſubito imperantis, poſcentis, ubi varia verba ſubaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, ſi pro ὦ Παρμ. invenirem ὧδε. Verum quo brevior locutio, eo imperioſior. Sed cum vel ipſum ὦ ſic abeſſe poſſit, non iam, cum adſit, peccaverit, qui ὧδε pro eo legat. Reitz.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis perſona, neceſſario hic requiritur; neque enim ut cum pleriſque libris Pannychidi haec tribuas committendum eſt. *Fl.* novam perſonam non inducit. *P.* & *S.* quod mireris, Parmenoni quidem in verſione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. Solan.

Pag. 239. *l.* 1. Διμοιρίτης) Sic Chronoſ. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. Bourd. Nauticum eſt vocabulum, ſed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui ſua ſola nota. Solan. In marg. Pariſ. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem ſic: ſubaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῆ μοῖρα. Reitz.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protenſis haſtis, ut haſtas ſuas quaſi ſequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod eſt inter παραγγέλματα ſ. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 ſeq. ubi ἐπὶ δόρυ *in dextram!* ἐπ' ἀσπίδα *in ſiniſtram!* ſignificat. Sed huc convenire non arbitror. Gesn.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur eſſe τῷ τῖφυς, a τῖβυς, τίβυς. *Tibur Argeo poſitum colono.* Guyet. Τίβιος) Sic *Fl.* optime. In reliquis Τιβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum ſit; quae nota loca innumera profert, ubi ita ſcribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere *πολὺν χρόνον*. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noſter ita loquitur; ſed videtur eſſe locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti ſolent. Ἐστὶ autem additur deinde Dial. XI ante med. *πολὺς δὲ χρόνος ἐστί σοι ἐρῶντι*. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. *l.* 2. Νευρίδα) Νεβρίδα ſcribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae *palaeſtra* converterat, haec gloſſa Micylli addita: alias *porticu*, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, ſic rurſum ποικίλῃ vel παλαίστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, ſe ποικίλῃ edi velle, nihil haeſitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen ſaepius apud Noſtrum; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι) Deerant in Mſ. BOURD.

ead. l. 13. Ἔστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo verſabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem ſupra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. *l.* 2. Ἐπισεσυρμένα) Mſ. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Caſaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharſi, p. 37. MENAG. Conf. ſupra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemſterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. *l.* 6. Τί σοι) Uſque ad ἔχει aberant a Mſ. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. ſed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅλως) Forſan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepiſſime enim eodem redire, aut certe ſaepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Ienſ. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciphr. I, 13, pag. 54, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἶ τοῦ ἄστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res eſt. Nam ſine περὶ vix aliter poteſt, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. *l.* 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem*, *ſaburrare*, *ventrem ſaturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ *ſaturare* placet. Guyet. Pro *ſaginare*, Alciphr. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. Geſner. ad Rhet. Praec. c. 24. Reitz.

ead. l. 5. Κέκνισται) In margine Mſ. Cod. κέκνισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρύχθαι. Bourd.

ibid. Νεβρίδος) Quia id ſupra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. Reitz.

ead. l. 7. Κεραμεικῷ) Intra urbem. V. Meurſ. AG. IV, 999. Solan.

Pag. 247. *l.* 4. Ἃ εἶδες Φιλημάτιου) Inſititia videntur & inepta. Guyet. In ora Mſ. Reg. 2954. adſcriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiaſtae annotationem ſecutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum cenſet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερὰ ἃ εἰ εἶδες (ſic *Fl.*) Φιλημάτιου . . . . καὶ (ſc. εἰσίν· niſi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὡς ἐχρῆν &c. *à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, ſi tu avois vu celles de Philemation . . . . Elles ſont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.*

Pag. 248. *l.* 3. Παρδάλει ἔοικεν) Maculis diſtincta eſt, i. e. τοῖς ἀλφέσι, inferius. Guyet.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) *Capularem ſenem.* Guyet.

Pag. 249. *l.* 18. Θρύπτῃ) Ex eo Ariſtaen. Epiſtol. 16, lib. II. Bourd. Alciphron, a quo Lucianum ſua mutuatum ſuſpicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. Reitz.

Pag. 250. *l.* 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatiſſimae formae abiit ille Sapphûs amaſius, de quo nihil opus eſt dicere, poſt ea, quae ingenioſa Wolfii diligentia conducta ſunt ad Sapph. n. 124 ſeq. Gesn.

Pag. 251. *l.* 7. Μήλου ἀποδακὼν) Conf. ſupra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuiſſe, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 ſeq. Long. Paſt. I, p. 19. Reitz.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini eſt dubium. Eurip. Androm. 223, Καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον. Et ſic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Oreſt. 842. Phoeniſſ. 313 &c. At ſupra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in μαστῶν, quia μαζοὶ virorum, μαστοὶ mulierum eſſent. Cumque ibi promiſerim; me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi μαζῷ πέλασεν de viro dicitur. Poſſem & alia ſimilia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur παρὰ μαζόν. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam ſtatuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex iſtis Homeri nihil probatur, quia inde non ſequitur, etiam μαζοὺς ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falſo; tamen videmus eos ab ſignificatus ratione non abhorruiſſe.) Immo Long. in Paſt. θηλὴ ſemper adhibet de ubere caprae oviſque, an hinc ſtatim ſequitur, non etiam θηλὴ de mulieribus quoque dici? Sed μαζοὺς, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, μαζοὶ δὲ στέρνων ἠρέμα ποκύπτοντες· ἡ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζοὺς — ἔκλειεν. Rurſus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὖσαν τὴν τράπεζαν. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam ſugente; — ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν. Item in Dian. 214, de Nympha, — καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aſpaſiam amante: ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο. Ne plura congeram. Verum & viciſſim μαστοὺς de puero, Noſter ſupra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana ſit Grammaticorum diſtinctio; niſi, quod ſuſpicor, de paucis tantum ſcriptoribus intelligenda ſit. Reitz.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. Küster. Vid. omnino Ἐρωτ. c. 41. Solan.

ead. l. 15. Ἔστι τὶς θεὸς ἡ Ἀδράστεια) Catull. Bourd.

Pag. 252. *l.* 10. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. Bourd. Sic Ariſtophanem in Nub. vulgus ſtupidum vocare — ὄντες λίθοι, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid ſtas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obſ. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. Reitz.

Pag. 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκῃς) Emaculavi mendum omnium impreſſorum, qui hic καταγιγνώσκεις habent. Solan.

ead. l. 9. Ἄτεγκτος) Sic ſola *I.* ed. optime. Reliquae ἔγκοτος. *V.* 2. quae *I.* fere κατὰ πόδας ſequitur, venuſtatem

huius ſcripturae non aſſecuta, neglexit. Lege Ἀλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. *l.* 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὔλιον) Sic edd. non hic modo, ſed & infra Dial. XV, ſive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο. Conf. & ſupra Tox. cap. 17. Nam aliis αὔλειος vulgo ſcribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἑώρων) Mallem οὐχ εὗρον. SOLAN.

Pag. 255. *l.* 2. Ἐν χρῷ κεκαρμένον) Paulo poſt quid hoc ſit docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput* eam *raſiſſe*. Diſce etiam hic morem fuiſſe, ut iuvenes ἐν χρῷ κεκαρμένοι eſſent, cum iuvenem eſſe crediderit, quem ita habere palpando ſentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνήκην) Conf. ſupra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνήκην dederim, & hic ita ſcribendum erat. Πηνίκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. *l.* 12. Τὸ δεῖνα) Τὸ δεινὸν ſcribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. *l.* 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, ſine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεὶς) Etſi frequentius οὐδεὶς ſcriptum invenio apud Noſtrum, nihil tamen obſtat, quin & οὐθεὶς hic ſervem, quia & promiſcue apud alios, ut ſatis dictum ad Paraſ. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciphr. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὁπότε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Heſych. BOURD.

Pag. 259. *l.* 15. Σαρίσσῃ) Ita ſcribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus ſequentibus in locis, ſimplici ſigma in omnibus impreſſis ſcripta eſt. SOLAN. Bergler. ad Alciphr. III, pag. 351, recte quoque affirmat, uſitatius gemino σ ſcribi; ſed quia mox ter quater ſe offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; ſed Iungerm. ad I, S. 138, teſtetur in Mſ. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud Alciphr. l. d. edi paſſus eſt Bergl. quod ſic ſcriptum invenerit, etſi σαρίσσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, σαρίσσῃ edd. conſtanter habere recognovi, nil amplius haeſitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμησα) Ita ſcribendum cum *B.* 2. & *S.* ut apud Heſiod. Θεογ. non ut in pleriſque ſcribitur ἀπεδηροτόμησα. SOLAN.

Pag. 261. *l.* 4. Ἐς δύο) De hac phraſi Germanis Belgiſque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 459. Et ſupra Tox. c. 54; ac I. Elſner. ad Div. Marc. XV, 38, qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elſn. ad Evang. Luc. XXIII, 53, τοὺς κειμένους interdum ſimpliciter de *mortuis* dici probat, ex Ariſtoph. Neb. 550, Eur. Rheſ. 670, & Heliod. II, pag. 66. Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod poſterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiuſmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Λημνιάδας) De his dictum eſt ad Ἐρωτ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem φονεύε, ſi per ſequentia liceret: certe in *Fl.* ὁπόσον eſt. SOLAN. Si olim φόνει ſcriptum fuiſſet, ultima per compendium exarata, id, accentu omiſſo, facilius migrare potuit in φονεῦ, quam ut ε imperativi omitteretur. Sed eod. redit φόνει a φονέω, an φόνευε a φονεύω eligas, modo tum ὁπόσον cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum φονεῦ vocativus ſit ab ſubſtantivo φονεὺς, & ὁπόσων genitiv. inde pendens. Sed vide notam ſeq. REITZ.

ibid. Ὁπόσων) Florentina lectio magis placet; modo φόνευε tum ſimul legas: nam etſi vocativus φονεῦ cum ἄριστε convenit; melius quadrat imperativus cum ἔῤῥωσο iungendus. REITZ.

Pag. 263. *l.* 23. Βιθυνὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* Hor. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. *l.* 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) Γυναικεῖα haec ὑποδήματα, ut vult Heſych. De his Cic. I de Orat. *Ut ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non uterer, quamvis eſſent habiles & apti ad pedem, quia non eſſent viriles.* In Memmiano Cod. erat: Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὡς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου. Dicuntur hi calcei etiam ἰφικρατῆρες. BOURD. Heſych. Σικυώνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια. Cic. L. I de Or. *Ut ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non uterer, quamvis eſſent habiles & apti ad pedem, ſed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux hiſtoriae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοὶ) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati ſumus. REITZ.

Pag. 265. *l.* 3. Σαπέρδας) Quid ſaperdae, notum ex interprete Ariſtophanis, Polluce, Suid. Heſych. & interpretib. Perſii. In Cod. Memmiano ſaperdae ſunt ἀφύαι ταριχευμέναι διειρμένα καλάμῳ, ἢ ὕεια τεμάχη ταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκαι εἶδος ἰχθύος ταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Heſych. Βίκος· στάμνος ὦτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Caſei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non auſim mutare quidquam ea ſola cauſa, quod Κύθνιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certiſſimus in Cretam curſus &c. quidni potuerint etiam inde caſei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. *Menag.* Luc. Holſten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθνος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in ſeq. binis locis legendum eſſe Γύθνου. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noſter etiam Z. τρ. cap. 49; ſed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾷς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *poſtquam amari ſe ſenſit, ſupercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, ſupra Philopſ. c. 20, quam lectionem conſtanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere auſim, cum ποδοῖν dativi caſus ſit, cui πρὸς adiunctum ſignificare *apud*, *ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non ſpernerem πρὸ, ſed non ita neceſſarium ducerem, ut vulgata ſit movenda. REITZ.

Pag. 266. *l.* 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronoſol. Plutarch. Theophraſt. Dico cetera ad Pauſan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata eſſe, adſcripſit Solan. At in mea ed. *Ald.* 1. qua beneficio P. Weſſelingi noſtri utor, nihil amputatum eſt, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo ſupra, & rurſus infra verſu huius Dial. ultimo, aeque ac in ceteris. Sed Γυθνιακὸν vult etiam Almelov. REITZ.

Pag. 267. *l.* 1. Ἔγημεν) Lege ἔτη μέν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκόρω) Sic libri omnes noſtri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur ſic obſervaſſe, ut in exclamatione ſic efferretur, quamvis Διόσκουροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκόρω) Conſtans edd. lect. ut ſupra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκούρω, quod uſitatius, ut illic indicatum. Sic Διοσκούρων, Navig. c. 9; Διοσκούροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, *Gythnio.* ALMEL.

Pag. 268. *l.* 9. Ἐπεισπαίσας) Sic libri omnes noſtri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσὼν, ab aliis rurſus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὦ Κοχλὶ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte perſonis conveniant, dictum alibi a me: lege interim doctiſſimum interpretem Ariſtaeneti; nam Ariſtaenetus Epiſtolarum ſuarum nomina mutuatus eſt a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii ſcriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. *l.* 13. Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψηλάφων, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Graviſſimus hic, nî fallor, omnium modus. Quî fit ergo, ut ad eum tam laſcive hic ſaltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὔλιος) Ἡ αὔλειος dicitur, vel ἡ αὔλειος θύρα. Τὸ αὔλιος non placet. GUYET. Sic & ſupra Dial. XII poſt med. Solanus addit: *Deſunt haec (praeter Aldinam, de qua ſupra) etiam in exemplari Venetae ſecundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquiſitoribus aut ſuperſtitioſis hominibus reſciſſa eſt.*

In mea Aldina 1. nihil deeſſe, iam dixi ad Dial. XIV. Reitz.

ibid. Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) Kuster. In omnibus noſtris libris ἐπεισέπεσον legebatur, ſed Kuſteri emendatio placuit. Solan. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kuſtero, ut reciperem, quia ſic paulo ſupra bene legebatur, & nil facilius, quam αι, η & ε, inter diſtantem & excipientem confunditur; & ſupra Tox. c. 61, διεκπαίσας in pleriſque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Poſſet quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro *irruere* dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem ſignificant, & non male ibi verſum, *caſtra attigit.* Confer & infra Sympoſ. cap. 12, ubi forſan ſimiliter ἐπεισέπαισεν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεσεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptiſſimum, Lucianoque proprium, Ariſtophani aliiſque hoc ſenſu uſitatum ſit. Vid. tamen παρεισπεσεῖν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. Reitz.

Pag. 270. *l.* 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum ſupra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid ſi fuit Μεταπεύς; certe in literis maiuſculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut ſolemne eſt, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς ſunt ſine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam obſervatum Berkelio. Gesn. Nomine Μεγαρεὺς non ſolum notari *civem Megarenſem*, ſed & apud Athenienſes deſignari quemvis hominem ruſticum & inhumanum, contra Geſnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαρα, qui ſic dictam putat urbem *propter aſperitatem regionis*, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic ſane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκφθείρου) *Faceſſe hinc, abi in malam rem.* Vid. Bergl. ad Alciphr. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφθείρεται, *abit ad* — in mal. partem. Conf. Noſtrum ſupra Aſin. cap. 56. Reitz.

ead. l. 14. Τὴν σύνταξιν) Quid ſit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, ſcil. eſt εἰσφορὰ ἣν τοῖς στρατιώταις διένειμον· περίμεινον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous payerai à la monſtre.* Bourd.

Pag. 271. *l.* 3. Ψόφοι) Alciphr. II, 3, pag. 236, συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiuſmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forſan hic ψόφους praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa glorioſa, quae ſunt inanes ſonitus: at poteſt ſtare ψόφοι relatum ad οὗτοι, ut ipſi Thraſones dicantur ψόφοι eſſe, veluti & apud Alciphr. de perſonis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Chriſtianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius inſignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philoſophus Cynicus fuit, (ſi tamen huiuſmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohoneſtari) imperante M. Antonino deſiit vivere. De quo viro diverſa prorſus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noſter, vir, ſi quis alius, in deprehendendis hominum moribus ſagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitiſſime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade ſolvens, conſcenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου maſculas nuptias ſubodoratus eſt; illum mortis formidine expalleſcentem vidit; illum oborta noctu tempeſtate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non poſſum expiſcari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe conſtat) non auſus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui eſſet tamen? Quaſi non alibi paſſim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, ſed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον cap. 14, ubi ſimpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipſum obiurgante*; ſed ibi, ut ſexcentis aliis locis lapſus eſt. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, ſub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, ſi ampliori teſtimonio, & circumſtantia fata eius conſignata fuiſſent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. εἰς τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ. Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic aſſerenti, non integrum ad nos perveniſſe hoc opuſculum: erraſſe enim eum, oſtendam ad c. 11 ultima verba. Repertus eſt, qui ſuſpicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Chriſtianam religionem, *peregrinam* ſcilicet, & a ſacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Abſurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Helleſponti Pario, ut ex Noſtro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diſſ. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euſeb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. ſerm ad Graec. Ad hunc Proteum reſpexiſſe Pollucem apud Philoſtratum pag. 593, vix dubito. Peregrinum quendam inter Martyres ſub M. Antonino Vero recenſeri in Reginonis Chronico, teſtatur Vindingius p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philoſophum veneno ultro hauſto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluiſſe* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipſo forte anno cremati; atque *eo tantum fine & conſilio traducendum ſuſcepiſſe* Peregrinum, *ut Chriſtianos eodem argumento traduceret*, *qui ad martyrium ſponte ruere videbantur, & qui de martyrum ſuorum*, Polycarpi praeſertim, *fortitudine gloriabantur & triumphabant.* Hunc Peregrinum non minus, quam Simonem Magum, Apollonium Tyanenſem, Satanae artibus ſuſcitatum,. qui invidiam Chriſtianis faceret &c. Neſcio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingenioſiſſimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos ſolere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epiſtolam eſſe πραγματείαν hanc. In Mſ. tamen λόγος dicitur, id eſt, hiſtoria ſive narratio, quemadmodum Herodotus libros ſuos λόγους vocat: lib. V, ὡς δεδήλωταί μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii paſſim. Ceterum in pleriſque Mſſ. hanc ſive hiſtoriam ſive narrationem fruſtra quaeſieris. Qua cauſa id factum, ſi lubet ſcire, audi, quaeſo, quod in uno ex Mſſ. Reg. adſcriptum

eſt: Ἐνταῦθα παρείθη ἑκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Conſulto ſcilicet omiſſum fuiſſe huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Chriſtianiſmum. Sed Muſis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores noſtri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconſultam pietatem coluerint. Oſtendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum perveniſſe hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem ſit Cronius philoſophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barneſ. poterit ex hac ipſa inſcriptione aetas utriuſque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περεγρῖνος) De hoc impoſtore multi Chriſtiani & profani ſcripſerunt. BOURD. In marg. *A.* 1. adſcriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεὺς) Apollonius etiam Tyaneus, *Proteus* haberi voluerat. Vid. Philoſtrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philoſtrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philoſtrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus ſit liber, Πρωτέα, κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meurſio in Νέρωνα θεατὴν feliciter factum eſt, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius ſcriptoris argumentum, quo ſententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philoſtr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὁμηρικοῦ Πρωτέως) Eos verſus reſpicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαὲς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus ſane εὐφυῶς, ut & Lucianus in libello de Saltatione, (c. 19) neque ſane infeliciter Euſtathius, qui illum cenſet θαυματοποιὸν fuiſſe, quales olim accepimus Calliſthenem Phliaſium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philiſpidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἅπαντα — γενόμενος) Diceres traduci verba Apoſtoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyſſ. Δ, 418. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem ſe in Aetnae flammas dediſſe praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis ſcriptoribus aſſeritur; verum more ſuo faciunt, dum aliquid circa ſummos viros τραγῳδοῦσι· illum & ſua ſapientia, & Lucretii, praeſtantiſſimi philoſophi & poëtae, teſtimonium facile tutantur, cum praeſertim ſcripſerit olim Timaeus, eum in Peloponneſo diem ſuum obiiſſe, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapſum crus ſibi perfregiſſe, contractoque ex eo caſu morbo, periiſſe. Quorſum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? γυργάθος λήρων. De Pythagora quot praeſtigias ubique legas? de Ariſtotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quiſquam poſſit, niſi & otio ſuo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμαθὲς prodat. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) *Niſi quod.* Verte, *praeterquam quod.* FABER.

ead. l. 10. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχοάς. FABER.

Pag 273, *l.* 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem reſpiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam* & *ſtoliditatem*, quam *arrogantiam.* Ita ἐν νεκρικοῖς (D. XX, cap. 4) dixit, κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pſeudomanti, (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα. FABER. Quid proprie ſignificet, diſce ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab inſulſo hiſtorico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam ſe non nominato habitam a quodam refert capite 7 & ſequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευὴ) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus ſcenicis, ducta utitur; quippe ſubiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα, & mox, ἐτραγῴδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & ſub finem libelli (c. 37) αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non eſt, quod quis de emendatione noſtra poſſit dubitare. FABER. Δράμα-

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris noſtris omnibus, recepimus, in quibus eſt πράγματος. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. *l.* 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεῖ. Sic inferius pag. 741, ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. *Illorum gymnaſio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νὴ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur μανικὸν ὅσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnaſium tranſiſſe*. Pauſanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, huius gymnaſii, quod ipſe vetus gymnaſium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾷν καθέστηκε. FABER. Suſpecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, ſeu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male eſt expreſſa, aut ex ed. deſumta, quam nos non poſſidemus; ſed invenitur hac Diſſert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud eſt, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil niſi de virtute loquebantur iſtaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde eſt, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetiſſime dicit, ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ φωνῇ ξυνειρόντων. Quo loco vocula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philoſopho, neſcio quo, loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Niſi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι, locum illuſtriſſimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus eſt, poſſem emendare: — *conferunt ſermones inter ſeſe drapetae, Obſtant, obſiſtunt, incedunt cum ſuis ſententiis;* verum id alibi a me praeſtitum eſt. Quippe legendum demonſtravi, — *conferunt ſermones inter ſeſe de arete.* FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωριεῖς) Interpres, *tu vero haec plane ita ſe habere cognoſces.* Atqui non ita eſt, ſed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne ſibi a quoquam oratio Cynici adſcribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *quam orationem facile agnoſces, qui huiuſmodi canes ſaepe latrantes audieris.* Quae ſententia longe alia eſt. FABER.

ead. l. 11. Ὦ γῆ καὶ ἥλιε) Ridet Lucianus τὴν ὀγκηρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρῷε Ἡράκλεις) Videlicet Herculem quaſi πατριάρχην, ſeu familiae ſuae principem, haberi volebant Cynici, ſeque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactitabant. FABER.

ibid. Δεθέντα) Ob Chriſtianiſmum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram ſummam c. 14. Haec autem Cynici ſumma efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id eſt, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγῳδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα conſtabit, XV talenta non exſuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διΐ. GUYET.

Pag. 275. *l.* 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi glorioſum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui ſe ultro incendio obtulit, cum iam mori decreviſſet. Nicolaus Damaſcenus & philoſophus & hiſtoricus ſcribit, a ſe viſum Zarmanochegam Indum, qui ſatis fortunatus Athenis ſe cremavit, quod abunde vixiſſet: in cuius tumulo ita inſcriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόσης κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὑτὸν ἀποθανατίσας κεῖται. COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης Ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφότεροι. FABER. De Aeſculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legiſti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combuſtam fulmine matrem, ſervatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi exiſtimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philoſophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Paſt. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciphr. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curioſum & iam philoſophorum acrem ſpectatorem; ignoraſſe, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

deſignata eſſent & promiſſa, etiamſi ludis ipſe non interfuiſſet, quod tamen haud temere ſtatuendum eſt ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut ſcenae ſerviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, ſub quo ipſe latere voluit, abunde praeſtitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba häec plane amittunt elegantiam, ſi reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, ſe audiviſſe quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo ſeu Peregrino dixiſſe. Sane qui clamat voce magna & aſpera, gravate verba, & non niſi magno cum labore niſuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui promta, facili, atque plena oratione utuntur; ſic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Piſon. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; εὔροια λόγων apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani eſt, exprimant; niſi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam *cum magno conatu reliqua dicentem.* Quo reſpiciunt etiam illa, quae ſequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον, *ego relinquens illum, qui ſe vociferatione rumpebat.* Adde, quod ἐξαντλέω ſemper de re moleſta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τό δ' ἐξηντληκέναι, *priuſquam illud malum exhauſtum ſit.* Et Alceſt. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. Quomodo *exhaurire dolorem*, & alia apud Latinos paſſim leguntur. Giſb. Cuperus Obſerv. l. III, cap. 2. ALMEL. Clariſſimus quidam & ampliſſimus vir, ut patet ex eius nota *Amſt.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legiſſe ἐξαντλοῦντος, cuius cauſam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadverſio in ἐξαντλέω eſt poſita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω ſunt diverſiſſima: illud eſt *exhaurio*, hoc *infundo.* Id quod patet ex tritiſſimo proverbio, ἐς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noſter; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, *quare in Danaidum dolium aquam ingeſturus mihi videor, & incaſſum infuſurus, fundo non continente.* Male quoque cul-

patur hic interpres, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, *cum verba funderet.* Interpretem ſatis defenderit Budaeus, ex Syneſio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone *fundere*, cum Plauto *funditare verba* interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere, copioſe de re quapiam dicere*, ab ipſo Luciano noſtro eſt uſurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, *Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia ſuper alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit.* Sic Charon ſermoni ſuo multos immiſcens verſus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem uſu poſuerunt Graeci & καταντλέω. In Demoſthenis Encomio cap. 16, ἦ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; *Num in animum inducis implere mihi aures, inſtar balneatoris, reliquum ſermonem exhauſtum in me fundens?* In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντλησάς μου μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου, (male in Salmurienſi hic εἰργασμένον excuſum) *Tantum coeni undiquaque corraſum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudiſti.* Paulo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι· ait enim illic, Καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων, *ac niſi quamprimum omnia illa, quae recitaſti, evomuero, certo ſcias, videor mihi mox inſania fore correptus, circumſtrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudiſti.* Sic in Eunucho cap. 2, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, *integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderunt.* Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum reſtituendum eſt Scholiaſtae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. Α, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν· idque congruens eſt cum verbo ſequenti προσσωρεύσειν, *accumulaturum eſſe*, quod ab Scholiaſta expoſitionis cauſa additur. Iens.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium eſt τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Guyet.

ead. l. 13. Σινωπέα) Diogenem. Solan.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaeſivit? Ut ſupra Paraſ. cap. 19. (ubi tamen *Fl.* etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam eſſe oſtendimus l. d. Reitz.

Pag. 276. *l.* 3. *Δία τὸν Ὀλύμπιον*) Opus Phidiae, ex ebore & auro. Deſcribitur a Pauſania. FABER.

ead. l. 5. *Τὸ ἄγαλμα τοῦτο*) Nota duriorem metaphoram, ſed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Iovis Olympii ſimulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. *Ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπ.*) Reſpondent haec verbis Evang. Ioan. XIV, 18, *οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς·* ad quae Elſner. *ὀρφανοὺς* tam parentes, quam liberos *orbos* dici probat. REITZ.

ead. l. 8. *Τὰς τρίχας ἐτίλλετο*) Th. Mag. v. *τίλλω*. SOLAN.

ead. l. 10. *Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος*) Hic anonymus, quo velut *ὑποκριτῇ* utitur Lucianus, *ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος*, Peregrinum ſuis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. *Ἀλλὰ ἐπ᾽ αἰθομένοις*) Metaphora a ſacris ducta: non poterat *χαριέστερον* hic noſter. FABER.

ibid. *Ἐπ᾽ αἰθομένοις*) *Μεταφορικῶς*. GUYET. Non damnaverim repetitionem praepoſitionis, *ἐπ᾽ αἰθομένοις ἐπέχει·* ſed ſine fraude etiam fuerit, quod interpretatus ſum, ac ſi legeretur mutatione tenuiſſima *ἔτι αἰθομένοις*. GESN.

ead. l. 13. *Ἐπὶ πολὺ*) Delerat Solan. *ἐπί*. Ego nondum, niſi auctoritas acceſſerit; etſi *ἐπὶ πολὺ*, *diu*, hic revera minus placet, quam ſimplex *πολὺ*, multum, id eſt, *effuſe* riſit. REITZ.

ead. l. 14. *Νειόθεν*) Homericum. BOURD. Poëtica vox eſt. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K: *Νειόθεν ἐκ κραδίης* — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. *Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα*) Iuvenalis X de Democrito & Heraclito: *Iamne igitur laudas, quod de ſapientibus alter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?* FABER.

Pag. 277. *l.* 6. *Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα*) Iterum ridet *φορτικὴν* illam metaphoram Theagenis. Eodem mox ſpectat, cum de canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. *Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών. Ἐπεὶ*) *Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεί*. MARCIL. Plinius XXIV: *Idem* (Polycletus) *& Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam.* Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75) Lucianus: *Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ*. FABER.

ead. l. 14. *Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος*) Supplicium deprehenſorum in adulterio. *Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν*

ἤλαυνον κατὰ τὰς ἕδρας. Heſych. Huic ſupplicio inſuper addit depilationem & cineris calidi aſperſionem Scholiaſt. Ariſtophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miſerum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem eſt ac πρωκτὸς) *Percurrent raphanique mugileſque.* Sed rem omnem optime deſcribit Ariſtophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc verſum, τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; Οὕτω γὰρ, ait οὗτος &c. Neque enim vacat tranſcribere. Ceterum mihi obiter monendus eſt lector, verſum illum corruptum eſſe. Qui pote, inquies, cum ita planus ſit, ita facilis ſit? Atqui ita eſt. Nonne una ſyllaba modulum ſui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθείς σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt *tribus nummorum millibus redemit*: in quibus vocem ſecundam ſubducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeſte ſic intelligere appareat ipſum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι; ubi interpres ſimpliciter *mille petenti*, cum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pſeudologiſta cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, *ſeptingentas & quinquaginta drachmas*: & ex Aſini loco manifeſtiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis.* Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt *talentis & decem nummûm millibus.* GRON.

Pag. 278. *l.* 1. Ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox ἁρμοστὴς olim nomen fuit magiſtratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem deſierat uſus eius magiſtratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, *Proconſul* a Latinis vocabatur magiſtratus, qui Roma miſſus Aſiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut deſignaret Romanum proconſulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconſulem. Diodorus Siculus lib. XIII exiſtimavit, vocem eſſe Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἁπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

uſurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum hiſtoricum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuiſſe conſtitutum. Harmoſtae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστὴς, & ſexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλὸς) Legend. Caſaub. ad illud Perſii, *udum & molle lutum es.* BOURD.

ead. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non eſt, quod moneam. Sed vel ſic ſanctitatem Chriſtianae religionis huic ſcurrae agnitam ſatis patet, qui neque hic, neque in ſequentibus, ullius eam ſceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia inviſos, & odio humani generis noviſſima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitiabilem ſuperſtitionem.* Ipſi poſtea Chriſtiani ſuam religionem *Philoſophiae* nomine ſaepe appellarunt, uti apud Chryſoſtomum paſſim, alioſque Patres, videre eſt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱερεῦσι καὶ γραμ.) Chriſtianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime verſatus ornat; quorum poſteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, Β. πρ. c. 14, Φιλοψ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud noſtros illa aetate invenimus. Apud Chriſtianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Epiſcopi* tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpres harum vocularum venuſtatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentiſſima illa de Ageſilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. FABER.

ibid. Προφ. καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto ſecundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus ſingulis haec paucis accipe. Duplex apud Chriſtianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu ſancto actis futura praedicere dabatur. Ceſſaſſe hi cum Apoſtolis videntur. Poſteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis inſtructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoſcunt, non perfunctorie legenti, ſacrae novi Teſtamenti ſcripturae. Quoſnam, cum ſecundo loco θιασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a ſacris Ethnicorum deſumta, in quod Chriſtianum munus quadret, non

ſatis conſtat. Cum tamen ipſi Chriſtiani nomen θίασος de ſuis conventiculis non reſpuerint, *principem Eccleſiae*, ſive *Epiſcopum* voluiſſe, vero abſimile non eſt. Συναγωγεὺς idem ferme ei ſub alio nomine deſignat. Solan.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, fruſtra eos eſſe, qui Lucianum noſtrum contendunt olim fuiſſe Chriſtianum. Bourd. Alciphr. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura ſimilia. Sed habuimus etiam apud Noſtrum in Tyrannic. c. 4. Reitz.

ibid. Τῶν βίβλων) Hinc diſce, quanta veneratione ſacros tum proſequerentur libros, quibus explicandis tam inſignem ſui cultus partem, ut vel alienis res innoteſceret, tribuerent. De *ſacris* enim *cum veteris*, *tum novi Teſtamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquies, nullo diſcrimine libros Peregrini ipſius mox his annumerat, cum addit, *& ab eo multos ſcriptos*. Quid mirum, ſi vir ab his ſacris prorſus alienus diſcrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Chriſtianis habitos diſerte ait: aut, ſi diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a ſe conſcriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut ſuos edidit; nec, ſi pro ſacris obtrudere voluiſſet, tam oſcitanter circa has res verſabantur Chriſtiani, quin mox fraudem & ſenſuri fuiſſent, &, ut par erat, reſpuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro ſacro obtruſus eſt, paulo poſt, re rite ad examen revocata, reiectos ſcimus; nec quemquam in Canonem admiſſum, de quo non abunde divinum eſſe conſtaret. Solan.

ead. l. 15. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Mſ. R. G. eſt: omnes enim impreſſi ἐδιηγοῦντο, corrupte. Genuinam eſſe, quam ſequimur, ſcripturam, ex ſequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Chriſtianae fidei prorſus ignarus, omnes a Chriſtianis pro Diis cultos, qui religionis ſuae ſtrenuos ſe gererent aſſertores; quia conditorem eius Chriſtum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. Solan.

ibid. Ἐκεῖνοι ἐδιηγοῦντο) Reſtitue ad fidem Mſ. R. ἡγοῦντο. Res per ſe patet. Faber.

Pag. 279. *l.* 1. Προστάτην ἐπέγραφον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Chriſtianis fere ignota ſit vox προστάτης, deceptum credo Lucianum προστάτην audiviſſe, quem illi προεστῶτα dixerant; quo titulo inſignitos ſcimus illius aetatis Epiſcopos. Retinenda itaque vulgata ſcriptura, ſi ge-

nuinam Luciani ſcripturam velis; ſed de iis, quos dixi, praeter uſum, intelligenda mens ſcribentis. Occurrit quidem προστάτις Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, τῆς Ἐκκλησίας προστάται, dicuntur. SOLAN.

ibid. Τὸν μέγαν γοῦν) Iſtaec vocula γοῦν, & ſenſus repente abruptus ſatis indicant, multa hic a Luciano adverſus Chriſtum ſcripta fuiſſe, quae a maioribus noſtris, hominibus nimium piis, ſublata fuere. Hinc itaque eſt, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ, (melius dixiſſet ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mſſ. Codd. non amplius exſtet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Ioſephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribuſve locis aſſerit contra Chriſtum ſcripſiſſe, & tamen hodie laudat. Quî factum? Nil enim facilius. In locum κατηγορίας ſuffecere ἐγκώμιον. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemiſimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare ſolita, nihil, quo referatur, habere ei viſa eſt. Non ego is ſum, qui de rebus leviuſculis ultro controverſiam movere amem: ſed in re praeſenti, ne cui fraudi ſit viri docti auctoritas, in ſententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hiſce viſum eſt. Duo ferme praeſtat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificioſe rem quaſi in medio relinquens, partem aliquam cauſae ſuo ſibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam ſive argumentum inde peti velis, quia Chriſtum colunt Chriſtiani, vero ſimile fiet cultum etiam ab eiſdem Peregrinum: quamvis enim diſpar ſit, longe diſpar! cauſa, neſcivere id Ethnici, ſimilemque ab omni parte putarunt. Sive rem quaſi in medio relinquens, id ſaltem de Chriſtianis aſſerere, in alio factitatum, voluerit; & ſic etiam optime ſibi conſtat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν uſum, apud Noſtrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri ſequentes indicabunt (Θυσ. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi paſſim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & ſequentia apte cohaereant, reſtat ut expendamus. Negotium autem faceſſere videtur, quod mox ab exemplo Chriſti a ſuis culti ad hiſtoriam Peregrini rediens ſic

infit: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui feſtinantius legunt, mox aliquid deſiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quaſi de Peregrino facinus aliquod inſigne narraſſet, quod ſimul cum aliis nonnullis (de Chriſto, ut ille ſuſpicatur) e medio ſit a ſuperſtitioſe piis hominibus ſublatum. Verum ut non abnuo, in aliis ſcriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus deſignata, quorum opera prorſus e medio ſuſtulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo ſubfarcinata, reliquerunt; ita hic ſane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad ſcelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaeſtionibus de Chriſtianis habendis uno opus erat hoc crimine, ſi *Chriſtiani* deferrentur; ſeu quod adeo invaluiſſent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter ſe ſcelera patrare; ſeu quod religionum ubique receptarum ſubverſio, & adeo atheiſmus falſo iis affictus, omnia exſuperans ſcelera, nefas habebatur. Conſule, ſi lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaeſtionibus vero, Plinii epiſtolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id ſolum deſignat, quod ſupra dixit, nempe quod Chriſtianus & Chriſtianorum doctor maximi nominis: quod per ſe iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex ſequentibus; dimiſſus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Chriſtianus eſſet, crimini tunc datum eſt. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commode lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Chriſtianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumelioſum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui poſſunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, ſed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.) Quam obſervantes fuerint praecepti, quod Apoſtol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentiſſimo hic Lucianum declarare teſtimonio, monet I. Elſn. in Obſ. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει eſſe proverb. a Graecis ortum, vid. in Eraſmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus uſitatum, ut κινεῖν τέχνην, *artem adhibere*, Aphthon. Fab. 4. Pro *admonere* Noſter Aſin.

cap. 48. Κινεῖν παιδευτὴν, *magiſtrum urgere*, Liban. Epiſt. 18. REITZ.

ead. l. 13. Γραΐδια, χήρας τινὰς) Duplex hic, & utrumque ſane inſigne, Chriſtianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipſo inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui ſe ſic offerebant Chriſtiani, cum Chriſtianum eſſe vulgo capitale eſſet. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii conſolaturi, aut neceſſaria praebituri. Ut niſi ſuperſtitio mentes excaecaſſet, laudaturi fuiſſent vel ipſi Ethnici religionem Chriſtianam, quae, quod ipſi in perquam paucis, iiſque eximiis amicis, mirati ſunt, viliſſimorum in ſpeciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipſe Lucianus officia eiuſmodi amicis praeſtita in ſuo Toxari laudibus extulerit! Quî fit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rurſus rideant & exſibilent? ſummique heroës videantur, qui amico in carcere adſint malorum participes; Chriſtiani, eadem aut maiora praeſtantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum ſatis mirari poſſit, qui inter alias multas eiuſdem farinae calumnias, hanc operi ſuo inſeruerunt, *Quod Chriſtiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconiſſae* videntur fuiſſe, de quibus conſule G. Cavum in libro, quem *de primis Chriſtianis* ſcripſit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Celſ. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. Δεῖπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapſiles, opiparas, & quas Terentianus paraſitus, &, poſt illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. Δεῖπνα ποικίλα nil aliud ſunt, quam quod primi Chriſtiani ἀγάπας vocitabant: *coenas ſacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem ſit ita intelligendus hic locus, perquam facile poteſt demonſtrari vel hoc uno argumento, quod mox ſubiungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *ſacras ibi conciones habitas fuiſſe.* Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de naſcentis Eccleſiae temporibus ſcripſere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias.* FABER. De Chriſtianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; ſi ſimul obſervetur, oratorem illum Lucianeum, ſeu Lucianum ipſum ſub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non ſatis perſpecta Chriſtianorum inſtituta eſſent. Ar-

repta ergo *epularum* occaſione, in *comeſſationes* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite obſervatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire cenſendi ſunt. Frugi, omnino, ſobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Chriſtiani fuere; quis dubitet? At hic, quiſquis eſt, nimis lautos fuiſſe etſi falſo aſſerat, ut non aſſeruerit, nemo efficiet. Non ſecus ac ſi caſtam aliquis, homo nequam, ſtupri inſimulaverit; probam, pudicamque eſſe evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam caſtamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos miſſa. Quin Iulianus ipſe Apoſtata (apud Sozom. V, 16.) Epiſtola ad Arſacium Sacerdotem Galatiae, *αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταιτεῖ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους.* (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una conſumerent: hinc *ποικίλα*, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. *Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν*) Latius haec verba patent; nec ſermonem tantum aut inter familiares ſolitas confabulationes notant, ſed cultum religioſum Luciano alibi etiam deſignant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *myſterioſum.*) De Chriſtianis itaque hoc loco dicta, ſermones primo connotent neceſſe eſt, quibus ſpem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus ſuos agnoſcat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His ſolabantur ſcilicet Chriſti cauſa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praeſtantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid inſignius Socratis habuit carcer, Paganiſmi totius admiratio? Quod ergo huic unico philoſopho eximium fuit, id a Chriſtianis vulgo factitatum videmus; tantoque praeſtantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem diſſerebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Chriſtianos. Adde, quod Peregrinus iſte impoſtor erat inſignis. Sed cur hoc Chriſtianis crimini detur, nulla ratio eſt. Quaſi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & ſceleſti homines? Nec diu tamen eos, ut ex ſequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 1. *Ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο*) Poſtea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo θειότερος. FABER.

ibid. Καινὸς Σωκράτης) Vix quiſquam factum credet, qui Chriſtianos illius aetatis norit, qui ſuos martyres confeſſoreſve longe philoſophis praeſtantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu riſum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emiſſum audies: quod ideo obſervo, ne quem itineris ab eis ea cauſa ſuſcepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Chriſtianorum celeritate & in univerſum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βοηθ.) Nihil ſane magnificentius de Chriſtianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac ſollicitudo non corpori tantum, etſi corporeis etiam neceſſitatibus ſubvenit, ſed animo potiſſimum conſulit; quem ratione & conſolationibus adverſus mala inſtruit & armat. Quin, quod maius eſt, ex ore hoc audis hominis id ipſum agentis, ut cum Peregrino Chriſtianos ludum iocumque habeat. Pauſanias in vita Ariſtomenis eadem ferme verba uſurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita ſubiuncta eſt: Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίους &c. *praemiſſis civitatum principibus, qui ſocios conſolarentur.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἀμήχανον) Hoc propter ſuſceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Chriſtianorum, ad ſuam hiſtoriam magnopere facientem, oſtendat. Qua in re, dum prae ſtudio detrectandi, ut fit, res in medio poſitas male interpretando corrumpere enixiſſime conatur, eximium imprudens Chriſtianorum decus praedicat; & *ut ſapere videatur, coelum ipſum*, ut ait ille, *vituperat.* SOLAN.

ead. l. 6. Γένηται, δημόσιον) Commate haec diſtinxit Solan. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων) *Illico enim nulli rei parcunt.* Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis abſolvam, nulli rei parcunt.* Id παιδαρίων ἕνεκα monemus, niſi tamen ipſi per ſe viderent. FABER. Ego commate poſt γὰρ addito ſenſui conſului. REITZ.

ead. l. 9. Πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο) Corru-

ptus locus, ſed qui facile poteſt emendari. Legi quippe debet ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Chriſtianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius cauſam mox affert, πεπείκασι γὰρ &c. Cum haec ſcripſiſſem, animadverti, non aliter fuiſſe in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat.* Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποιήσατο. GUYET. Ἐποιήσατο) Emendationem T. Fabri ut neceſſariam in textum admiſimus. Quid enim eſt, quod omnes libri noſtri praeferunt, ἐποιήσαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεπείκασι γὰρ &c.) Chriſtianorum dogma. GUYET. Chriſtianos hucuſque levi quaſi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furioſos, mox callido & nequiſſimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae graviſſima in ſpeciem Chriſtianorum inſectatio, re ipſa praeſtantiſſimum teſtimonium. Quae enim duo ut dementiae ſtultitiaeque ſumma proponit argumenta, ea ipſa, rem recte putantibus, ſumma laus & eximia videbuntur merito ſapientia. Prius enim illud de fide Chriſtianorum quantum ſit vide; quos ait *mortem ideo contemſiſſe.* Non id agam ſane nunc, ut fidei noſtrae ſanctiſſimae certiſſimaeque fundamenta, quam ſolide iacta ſint, oſtendam: maioris id, quam harumce notarum, eſt molis, neque huius inſtituti; id modo mecum obſerves velim, nihil a noſtris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine ſuorum unquam dici aut praedicari potuiſſe, quam ea ſunt, quae huic veritatis extorſit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis ſpe contemnerent, eique ultro fere ſeſe offerrent.* (Huius conſtantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euſeb. IV, 13. Noſtros enim hic non allegabimus. *Vinding.* p. 13.) SOLAN.

ead. l. 13. Ἑκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόασιν) Martyres noſtros deſignat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους· quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin ſint Chriſtiani, lib. IV, cap. 7. FABER. Ἑκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophiſtae, & ipſi graviores philoſophi, contemtum mortis prae ſe ferebant; quorum pauci, cum in rem praeſentem ventum eſt, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Chriſtiani; apud quos mortis contemtus ex ipſa morte conſpiciebatur, non ex ſermonibus orationibuſve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus ſcilicet inimicorum inſana & impotenti prorſus rabie, ſupplicia omniſque generis tormenta imminebant. His non delati ſolum ac deprehenſi cervices alacriter ſubdebant; facile, ſi libuiſſet, abnegando Chriſtum ſubtracturi; verum reperti etiam, qui ſeſe morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Chriſtianos, qui illius aetatis hiſtoriam proximi ipſi ſcripſere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod reſpexiſſe hunc noſtrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iuſtinus Martyr, quem vide. De eodem argumento conſule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Eccleſia ut temerarios reſpuebat. Sed caute hic, ſi uſquam alibi, iudicandum cenſeo: ut enim temeritatis culpa abſolvi non poſſe arbitror, qui ſe ultro, nulla cogente neceſſitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non poſſum quin ſuſpiciam fidem, qui ſe palam Chriſtianos, nullo cogente, profeſſi ad ſupplicia mox rapti ſunt. SOLAN.

ibid. Ἔπειτα) Quemnam voluerit *primum Chriſtianorum legislatorem* eſſe, qui verba hic facit, aut ſub eius perſona Lucianus, haud multum ſane noſtra intereſt; cum utrique parum nota fuerit Chriſtianorum diſciplina. Sive enim *Moſem* ſive *Chriſtum* innuere voluerit, quos ſolos legislatores agnovere unquam Chriſtiani, aut imperitum ſe prodiderit, aut ſibi non ſatis conſtabit. Moſes enim *pro fratribus habendos* eos ſolos ſancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumciſionem alioſque Chriſtianis iam abrogatos ritus, inſititii eſſent: Chriſtus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille eſt, qui adorandus Chriſtianis proponitur; cum ille diverſos faciat. Unde & nonnullis Paullum deſignare viſus eſt. Sed fruſtra laborant, qui, quod neſcivit, qui dicebat, facere volunt ut ſciverit. Sed pergamus. Chriſtianorum eam fuiſſe dicit diſciplinam, ut ſe pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris ſui, quiſquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, veriſſime. Quid dixerit, vides: quid veri ſubſit, minime monendus, quiſquis Chriſtianus haec legis. SOLAN.

ibid. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic primus legislator Chriſtianorum? ipſemet Chriſtus, inquies. At non ita ſentit

Lucianus. Quippe legiſlatorem hunc alium eſſe vult ab ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς, quod ſane in primis conſiderandum videtur. Paullum Apoſtolum deſignari exiſtimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud ſi intelligat Lucianus, fortaſſe alluſerit ad aliquod Pſeudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando teſtimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάντες) Quid facias homini ſibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum ſuorum in omnibus opuſculis inſectatorem, nunc ſub neſcio cuius perſona Chriſtianos in invidiam ſummam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστὴν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophiſta*, quod *ut maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iſte, qui *Sophiſtae* titulum Chriſto affingat, ab iis artibus alieniſſimo, quibus Sophiſtarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia ſpectandus noſter Ieſus fuit, ut in invidiam hac de cauſa adducatur. At id cum ignorarent iſti, ſimulque Chriſtianis orbem iam plenum conſpicerent, nec qua ratione tot hominibus perſuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promtum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophiſtam inſignem*. Quibus ſi notior paulo fuiſſet, miracula potius, quibus fere ſuam invexit religionem, carpenda fuiſſent: carpendae prophetiae, quarum implemento ſe Meſſiam eſſe, tot ante ſeculis humano generi a Deo promiſſum, demonſtravit: carpenda praeceptorum ſanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum ſuo ſplendore illuſtrat & trahit. Haec Celſus, aliique, ſed fruſtra, tentarunt, a Chriſtianis doctoribus ſolidiſſime, & a rebus ipſis refutati. SOLAN.

Pag. 281. *l.* 3. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etſi verti poteſt, eo ſignificatu accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi foederis uſurpatur, mihi tamen ſeſe probat emendatio, nempe κενὰ ἡγοῦνται, *vana & futilia eſſe exiſtimant.* Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita uſurpant κοινός. FABER. Huius loci ſenſum, ſcripturaeque huius veritatem iam pridem in diſſertatiuncula aſſerui, quam *de ſtilo novi Teſtamenti* in Academia Franequerana editam, aliis eiuſdem argumenti

aſſuere dignatus eſt Iac. Rhenferdius in eo ſyntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem poſſem, ne tamen hac in parte operam noſtram deſideret, in pauca conferam, quae fuſius illic a me ſunt iam dudum obſervata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix ſatis aſſequor: nihil enim huic loco voce *κοινὸς* convenientius. Miſſo namque priore illo accuſationis capite, ad poſterius ſe iam accingens, a legislatore monet edoctos Chriſtianos, ſeſe mutuo *pro fratribus* habere. *Idcirco*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (ſua bona, ſcilicet, ſuas facultates) & eadem illa omnia *communia habent* vel *ducunt*, (ut inter *fratres* decet.) Egregium ſane encomium, primis illis Eccleſiae temporibus debitum, & ab infenſiſſimis Chriſtianae religionis hoſtibus vi veritatis extortum. Agnoſcis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apoſt. II, 44, *omnia habuiſſe communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* eſſe pronuntiavit, & reapſe inter ſuos comprobavit. Vide Porphyr. N°. 33.) At in ſequiorem id mox partem inſectator trahit Noſter, cum continuo ait: *ſi itaque tranſeat ad ipſos impoſtor, callidus, verſutus, quique foro ſciat uti & ſuis conſulere rebus, repente dives fiet, uſus hominibus facilibus, largis, & ſimplicibus.* Quae cum ita ſint, & omnia uſque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repertus, qui vocem *κοινὸς* hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid abſurdius aut inſcitius excogitari poſſit, non video. In G. tamen Paſoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, *κοινὰ impura.* Huius diſcipulus Pſochenius arripuit. Sed, his miſſis, de re ipſa vide Iuſt. Mart. dial. cum Tryph. 308. Solán. Propter ſpem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota eſt vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur ſequentia, quam ut vel de illa Helleniſtica notione *τοῦ κοινοῦ*, h. e. *profani*, vel de emendatione in *κενὰ*, in mentem venire nobis debeat. Gesn.

ibid. Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πίστ.) Chriſtianorum tam effuſam in ſuos beneficentiam cum elevare aliter non poſſet, ſtultam fuiſſe ex eo oſtendere conatur, quod quaeſtoribus aerarii ſui temere pecuniam publicam committant, nec ſatis ſibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Chriſtianis

peccatum fuiſſe nullibi lego, caviſſe tamen videntur Apoſtoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipſi paterent, cum, menſarum a ſe ablegata cura, verbi ſibi ſolius miniſterium reſervarunt; Eccleſiiſque, ut ſibi viros quam probatiſſimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Act. VI. V. Celſ. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, iſtud ἐν βραχεῖ poſſe eſſe gloſſema τοῦ αὐτίκα μάλα· ſed ut Graeci dicunt αὖ πάλιν, & βάσκ' ἴθι &c. ita hoc quoque ſtare poteſt. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, ſed plane ſimpliciter. Vertere enim debuerat, *ſimplices homines illudens.* Ita Ariſtophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει· quo loco quia, ſi ſatis memini, nil Graecus Scholiaſtes dixerat, turpiter vero ſe dedit Nicodemus Friſchlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti.* Bis peccat. Verte: *fruſtra ego tum flevero, tu enim me illuſo morieris.* Locum ipſum adire operae pretium erit. Eum ſi legiſſet H. Stephanus, non crediſſet Lexicographis quibuſdam male conciliatis, immo eos refutaſſet. Ceterum non hic tantum ea vox eſt ab Ariſtophane uſurpata, ſed in Ἱππεῦσι quoque tribus ante act. V verſibus: — ἐγχανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuſerit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἐγχανεῖται — Scholiaſtes ἐγγελάσει. Ita enim uſurpaſſe τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non ſuccurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim ſenſum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum ſimplicitate abuti queat.* Eat nunc iuventus, & ſpecioſae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγχανὼν) Credebam olim, eodem ſenſu hic uſurpaſſe, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχανὼν ſcribendum eſſe; ſed emendatione opus non eſt. Vide, quid ex Ariſtophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Μισϑ. cap. 14, ἄπειμί σοι πλατὺ ἐγχανὼν, emuncta ſcil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praeſidis tribuit, quod fortaſſe reſcripto Imperatoris referri debuit. Conſule Euſeb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non eſt. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Mſ. Cod. Bibl. Reg. legitur planiſſime, οἰκείαν, *patriam*, ſcil. γῆν. FABER. Οἰκείαν) Ex Mſ.

Reg. G. In impreſſis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. Solan.

Pag. 282. *l.* 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. Guyet. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euſeb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir ſummus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adſtruere conatur; eo ipſo, quo ſe Peregrinus combuſſit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem ſummae a Theagene dictae, quae, ut ſupra monitum eſt, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius cenſus octo ad ſummum millia efficeret. Solan.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Helleſponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. La Croze.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἤδη) Corrupta eſſe haec verba exiſtimo. Reliqua enim omnia Cynicum ſapiunt, ſola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In deſcriptione autem cetera huic ſimili ἐν χρῷ κουρίας diſerte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui ſtatim additur ἐν γενείῳ βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο· ſed ego levi mutatione ſcrupulum illum ſuſtuli, dum, ut illic oſtendam, doceo legendum eſſe ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum ſcriptorem κομᾶν ſimpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exſtant p. ed. Steph. 516, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod ſine Mſſ. ope ut coniicere non adeo difficile eſt, ita cum aliqua audacia coniunctum, ſi frequenter id fiat, videri poſſit. De locis ex Cynico ad hanc rem ſpectantibus vide nos ad illius opuſculi cap. 1. Solan.

Pag. 283. *l.* 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnoſophiſtas aliosque, ut liberius philoſopharentur, itidem interdum relinquere ſuas opes ſolitos; quod & diſcipuli Chriſti factitarunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omiſſo hoc Luciani, probat I. Elſner. l. d. p. 90, 91. Reitz.

ead. l. 2. Εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonaſmum verbi εἶναι vide etiam ſupra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pſeudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Euſtath. ad Hom. Il. Λ, 20. Hemſt. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἰατροὺς εἶναι. Reitz.

ead. l. 8. Ἐφόδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Chriſtiani fuerint hoſpitalitatis, ex acerbiſſimorum hoſtium Iuliani & Luciani teſtimoniis apparere, tradit I. Elſn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Νιγρ. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam uſus eſt Philoſtr. V. Soph. p. 582, in Ariſtid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνως βιοῦντας· leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἴην. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὤφθη γάρ τι, ὥς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Chriſtianos ſaepe ſuggillat, licet eos & eorum legem ſanctiſſimam non noverit. Hoc loco manifeſte confundit Iudaicos ritus cum Chriſtianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere; at Chriſtianis (ut Petrus Apoſtolus docet) cibi nulli polluti exiſtimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & ſceleſtum hominem deprehenderunt Chriſtiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς) Accuſat hic Tan. Faber auctorem, quod Chriſtianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Chriſtianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπόῤῥητα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi poſſunt εἰδωλόθυτα, aut αἷμα, aut πνικτόν· quae primis Chriſtianis ex decreto Apoſtolorum erant ἀπόῤῥητα. Et ab illis diligentiſſime ſeſe abſtinuiſſe Chriſtianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iuſtinus, Minutius Felix, Tertullianus, aliique, ab εἰδωλοθύτοις ſedulo ſibi caviſſe Chriſtianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. *l.* 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem eſſe exiſtimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euſeb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ξυρόμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον) Sic de Creſcente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὄψεως δαιμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὄψεως de Creſcente Cynico loquens pag. 81. Quo vero conſilio id egerint Cynici, non ſatis aſſequor; non enim *ſordes* tantum notant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, *qui pellice laeva utuntur*, ut ait hominum omnium impudentiſſimus Martialis. Alluſio facta ad ἀναφλᾶν locum dedit ioco Ariſtophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλᾶν, παίζει. Quod equidem non video cur Meurſio diſplicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, ſed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, *oratione habita probans*, (id enim eſt ἐπιδεικνύμενος) *hoc eſſe ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, ſeu indifferentia apud philoſophos vocitantur.* Quod autem in Mſ. Reg. legitur ἀδιάφθορον, neminem ſanae mentis morari debet. FABER. An ſcribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea ſententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔθει παραδεδόσθαι. Ceterum foediſſimum illud ἀναφλᾶν ipſi habitum eſſe ἀδιάφορον, diſertius, quam vellem, oſtendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non *Chryſoſtomus*, Orat. VI, ſ. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: *nec mirum ſi in plateis & in foro rerum venalium fictus ariolus ſtultorum verberet nates.* Sed hoc prorſus diverſum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi *vehementiora.* Haec ſaepe verbi vis eſt, illuſtrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, ſ. Papin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Boſio Diſſ. ad 2 Tim. II, 22, ſ. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυματοποιῶν) Adi Caſaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμποσίῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρᾳότατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non ſinit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni interceſſerint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum eſt. Antoninum ergo Pium deſignat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρᾳότατον) Deſignat Imperatorem Marcum. Alii Veſpaſianum eſſe volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, ſuſcipientem philoſophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phraſi vide Μισ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. *l.* 3. Ἀπονοίᾳ) *Aſtutiam* interp. peſſime, alioqui eſſet περινοίᾳ. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. ſed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si ſub Veſpaſiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi ſecus videtur. FABER. Τὴν πόλιν) Romanam rempubl. fortaſſe. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, *urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex hiſtoria, mihi non conſtat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium* &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαύνειν homini impoſuit. Sic autem intelligendus eſt locus: κατὰ τοῦτο (ſcilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id eſt, exſilium, de quo loquitur) προσήλαυνε τῷ Μουσωνίῳ &c. *hac re fiebat, ut ad gloriam Muſonii* (qui ſub Nerone pulſus in exſilium fuerat) *acceſſiſſe, aut perveniſſe videretur*, vel, ſi ita mavis, *hac re adaequabat Muſonios, Dionas* &c. Ne quis autem dubitandi locus ſit, conſtat, ea tempeſtate Muſonium exſulem non fuiſſe. Teſtem ſi vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Muſonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταὐτὸ ſcribend. videtur, i. e. & eodem tranſibat, quo Muſonius, Dio, Epictetuſque, & ſi quis alius &c. *eodem*, i. e. in eundem ſtatum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Νερ. c. 1, & Philoſtr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Muſonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίωνι) Sub Domitiano etiam hic notus, exſul, quamvis ſponte exſulaſſe dicatur a Philoſtr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum ſcripta ſuperſunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Poſt iter in Italiam, in Graecia, quae mox ſequuntur, geſta ſunt, VIII annis ante ultimam illam, qua ſe combuſſit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda ſuperiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄνδρα) Herodem Atticum deſignat. Adi omni-

no Philoſtratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διῒ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ· unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam diſcas, quam gravis Olympiae ſpectantibus fuerit ſol; apud quem herus ſervo cum minari graviſſima vult, ſpectatum ſe Olympiam miſſurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philoſtratus diſertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philoſtr. vit. Sophiſt. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam*, *in Athenas ivit*. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. *l.* 10. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum eſt Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἐτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipſum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνῃ χρῶνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταετῆρα ἑορτὴν, quae tu facile conciliabis, ſi Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & luſtrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri ſecuti ſumus. In impreſſis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. *l.* 5. Δεινήν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum eſt, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non eſt neceſſe. FABER. Hic quidem T. Fabro obſecuti non ſumus, quia ratio mutationis etſi aliqua ſit, non eſt tamen neceſſaria. Ferri enim vulgata poteſt, cum nondum in rem ipſam ventum ſit. Si autem omnia ſic levibus de cauſis apud veteres ſcriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum ſit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκτήτην) Res ex fabulis nota eſt. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν) *Solum non in tabernaculo torrebit ſe ipſum*, interp. Sed vertendum fuit, *quodammodo ſe* (vel *fere ſe*) *in theatro cremabit.* Arguit φιλοδοξίαν ventoſi hominis, qui frequentem adeo panegyrin elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in ſolitudine potius, &

in remoto aliquo ſaltu, ut infra dicet Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conſcendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) *Hoc modo*, interp. Neſcit, quid ſit. Gallice diceres, *& en cette qualité il devoit être brulé il y a long temps*. Senſus eſt: Cremari debuiſſe Peregrinum, non ſponte & ultro in flammas inſilientem, falſa quadam philoſophicae mortis imitatione, ſed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. *l.* 2. Χανόντα) Hom. Odyſſ. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forſan ſcripſerit ταχύτερος, vide Δραπ. c. 22. Nam ὀξέως quidem uſurpant *de tempore*, ὀξὺς vero raro aut nunquam probi ſcriptores. Vide tamen Νεκ. cap. 5. Sed & quid ὀξεῖα ἡδονὴ ſibi velit Ἐροτ. c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξὺς celeritatem ſaepiſſime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noſter Amor. c. 25, ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαυμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forſan quia & dolor ὀξὺς *acutus* Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus eſt, cum ſeqq. ſatis declarent, de celeritate ſermonem eſſe. REITZ.

ead. l. 8. Ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic ſedulo obſervanda: agrum Olympicum ſacrum fuiſſe; vid. Pauſan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuiſſe illic quemquam ſepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus oſtendit, multa templa ſepulcra fuiſſe virorum inſignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Hiſtoria nota; tempus etiam notum: eo enim ipſo die, quo Alexander Magnus natus eſt, conflagraſſe hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τις ἔνδοξος γενέσθαι) Heroſtratum innuit, cuius nomen oblivione fuiſſet obrutum, niſi Theopompus in hiſtorias ſuas illud retuliſſet. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ) *Adeo inexpiabili amore gloriae tenebatur*. Interpolator peſſime. Retulit enim ad Heroſtratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor*

ineſt. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. *l.* 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, *& mortis contemtum & aerumnam, & id genus metus non horrere diſceretis;* plane contra mentem ſcriptoris: neque enim iſtaec ad patres & dominos ſunt referenda, verum ad liberos & ſervulos eorum, qui ibi aderant. Sententia eſt: *Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non* παμμίαρον *illum Peregrinum, velitiſne, ſceleratos homines, qui uſquam ſint, huiuſcemodi praeceptori tradi? Ah! cavete iſtuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum veſtrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto ſcelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres ſunt, liberos ſuos in diſciplinam vellent tradere huiuſcemodi magiſtro?* &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. *Numquid etiam,* ait, *maleficos & facinoroſos, eius diſcipulos fieri cupiatis in eiuſmodi tolerantia perdiſcenda & morte contemnenda?* Paene omiſeram, legi in Mſ. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis obſervandum. FABER. Καύσεως Mſ. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impreſſis erat, eo ſenſu a probatis ſcriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etſi κακώσεως per ſe commodum ſenſum exhibere videtur; tamen quia ſic ſupervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haeſitavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ πρᾶγμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξασθ') An δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἂν) Εὔξαισθ' ἄν. KUSTER. Nihil emendatione opus eſt, quam hic offert vir doctiſſimus. Hoc tantum a me hic praeſtitum, quod cum in pleriſque impreſſis legeretur δέξασθ', ego *B.* 2. ſecutus δέξαισθε reſtitui, quod elegantius viſum eſt. SOLAN. Δέξασθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὔξαισθ' ſ. εὔξαισθε. Blandiebatur maxima ſimilitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mſſ. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu ſaepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum eſt; retineamus primam ſyllabam, ſed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθέ, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut aiunt, profecto.* Peſſime. Vertendum enim fuit, *ut ipſe ait, proficiſcenti. Ipſe,* inquam, non, *illi aiunt.* Praeterea *proficiſcenti,* non *pro-*

ſecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quiſquam eſt omnium, qui iſtuc ἀπιόντι ad ſignificationem elapſi temporis hoc loco traduci poſtulet. Ceterum & ratio & Mſ. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς, eiiciam iſtud καὶ, & emendem verſionem, *poſſet brevi* feliciſſimus evadere, ſe in ignem cum ipſo praecipitem mittens. Faber.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσών. Solan.

Pag. 290. *l.* 1. Σικύνων) Corrige συκίνων. Guyet. Συκίνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, ſed in omnibus, excepta ſola *B.* 2. Ἀλεξ. c. 47, & tranſlate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Ariſtophanem Veſp. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. Solan.

ead. l. 6. Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus eſt corruptiſſimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adſtantes omnes dignos eſſe, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuiſſe & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum eſt non ὑμῶν, ſed κυνῶν, id eſt, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philoſophos Cynicos, in quibus eſt Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim paſſim ſunt κυνικοί. Sed, (ut ſemper doctus eſt Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetiſſime dicit, Cynicos dignos eſſe, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινοὺς, quales hic deſcribuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Σφῆκας, & Suidas in καπνός· inde Aeſchines cognomento Capnus. Vide, ſi te amas, Ariſtophanem. Faber. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos eſſe ſignificat? Videtur autem ſcribendum ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνον ἂν γ. Guyet. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris noſtris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exſtet. Solan. Ὑμῶν μόνον) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, ſi relatio quaedam eſſet inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos ſ. philoſophos Cynicos. Quidni per apoſtrophen quandam hic dirigatur ſermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνὸς, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod ſi hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promtu, cur ei ſuadeatur, ut fumo ſe potius, quam igne, interimat. Gesn.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Neſſi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum reſciveram) Hemſterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καόμενον) Cic. Tuſc. D. V, c. 27: *Quae barbaria India vaſtior aut agreſtior? In ea tamen gente primum ei, qui ſapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt ſine dolore; cumque ad flammam ſe applicaverunt, ſine gemitu aduruntur.* Conſule ibi Daviſ. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, alioſque ſimilia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero ſcripſerit Tuſc. II, 21, & Daviſii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime ſentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν) Falſum eſt. Neque enim ſe Theagenes cum Hercule & Aeſculapio comparavit, ſed Peregrinum, quod ex ſuperioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat converſus, *illis enim praeceptorem ſuum aſſimilare contendit.* FABER.

ibid. Ἑαυτὸν ἠξίου) Αὐτὸν ſcribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is eſt, quem in hac narratione ſecutus eſt Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo ſcripta fuere, his plane ἀδελφὰ ſunt. Erit itaque operae pretium locum ipſum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ᾽ ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id eſt, *Ita cum eſſet locutus, decubuit, ſeque operuit, neque, appropinquante igne, ſeſe movit, ſed eum ſervans habitum, quo decubuerat* &c. quem Plutarchi locum ſi quis diligenter conſiderabit, facile ei fuerit intelligere, quid ſibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum ſcripſit, *deinde ordine dignitatis ingreſſi uruntur.* At non ita vertendum fuerat, ſed, *cremantur immoti & corporis habitu ſervato;* quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adſcribam

Luciani ipſius locum ex libello ſequenti, ubi de his ipſis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Faber. Egregias hic agnoſce interpretationes. Obſopoeus: *veluti Oneſicritus claſſis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, ſicut fama eſt, conſpexiſſet.* Benedictus: *at Oneſicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidiſſet.* Vidit ergo Benedictus, Obſopoeum largiorem eſſe, quam patiuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non niſi alterutrum poſſe, vel *ait*, vel *ſicut fama eſt.* Quid decrevit ergo is ipſe? nempe accepit pro *ut aiunt*, pravo ſane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagraſſe, quam Oneſicritum id vidiſſe. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, *illi enim non inſiliunt in ignem, ut Oneſicritus Alexandri gubernator*, quaſi vero & Oneſicritus inſiluiſſet. Quin immo Lucianus Oneſicritum unum auctorem huius hiſtoriae citat, & ideo non poteſt imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane ſufficere debet, ſi vertas, *ut Oneſicritus Alexandri gubernator viſo Calano ardente refert.* Maxime miror, Benedicti iſtam verſionem placuiſſe Tan. Fabro, tam minute ſingula haec quondam recognoſcenti. Gron.

ead. l. 17. Φησὶν) Hanc vocem vir doctiſſimus dum oſcitans legere omittit, mortis genus Oneſicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. Solan.

ibid. Ἐπειδὰν νήσωσι) Ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι, ut ſupra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι ſolitarium non placet. Guyet.

Pag. 291. *l.* 1. Εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & inſititia, ut ex praecedentibus & ſeqq. videre eſt. Guyet.

ead. l. 2. Ἐντρέψαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέψαντες. Faber. Ἐντρέψαντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέψαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iiſdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. Guyet. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέψαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte ſcribitur. Solan. Ἐκτρέψαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. *B* 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. ſeq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, conſtanter legitur. Reitz.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An ſic reſcribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπε-

σῶν οὐ τεθνήξεται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate appoſito ſenſum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni* ſcil. *eſt*, veluti *τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. *ποιεῖ* infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquieſco; nec Gronovianum *μετανα*πηδ*ήσεσθαι* ſatisfacit, niſi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum eſt, *ſpem exſiliendi* requiri, & negationem abundare; niſi *μὴ* hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis ſolet, vel pro *quin* valere poſſit, i. e. *non deſperabat, quin exſilire poſſit.* Quod pluribus indagare temporis anguſtia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. *Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον*) *Non a ſpe non reſiliturum ipſum & ſemiuſtum.* Interpol. Hoc quid ſit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra ſpem non ſit, quin ſemiuſtus quoque* (aut, *quin vel ſemiuſtus*) *ex igne ſit reſiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magiſque elegans videretur, ſi legeres *μὴ οὐκ ἀναπηδήσεσθαι.* FABER. Certe Benedictus, etſi in priorum ſententia aberrarit, in poſterioribus voces, prout ſunt, expreſſit, quod Tan. Faber prorſus non facit, cuius verſio plane par foret Graecis ita conceptis *οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν*, cum extra ſpem non ſit, quin ex igne ſit reſiliturus. Nedum ut admitti poſſit, quod tentat, gemina negatio ante verbum *ἀναπηδήσεσθαι.* Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem ſcripturae corrigendum eſſe, & pro *μὴ ἀναπηδήσεσθαι*, reponendum *μεταναπηδήσεσθαι.* Nam in ſententia verbi *μεταβάλλεσθαι* idem Faber toto coelo errat, cum rectiſſime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. *Μὴ ἀναπηδήσεσθαι*) *Δὴ ἀναπηδήσεσθαι.* GUYET. *Μὴ ἀναπηδήσεσθαι*) Phraſin apud Noſtrum huic ſimilem fruſtra quaeſivi. Vid. *Μισθ.* cap. 33, *οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη.* SOLAN.

ead. l. 7. *Μεταβάλλεσθαι*) *Mutatum iri.* Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare ſententiam.* De re praeſenti loquitur: iam enim tergiverſabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. *Διηγεῖσθαι*) An ſcribendum *διηγοῦνται*; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. *Ἦ μὴν*) Lege *ἠμήν*. GUYET. Nihil muto: nam disiunctim apud Noſtrum alioſque ſcribi amat, licet parum intereſſe putem, utro more ſcribas, (vid. ſupra Toxar. c. 50) & pro lubitu ſcribas modo *ἦ μὴν*, modo iunctim *ἤμην* dediſſe; quare vulgatum ſervandum: ſed ne *ὀξυτόνως* quidem, ut

Guyetus voluit, apud Noſtrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo ἀμὴν derivant, exemplaque τοῦ ἦ μὴν, in iurandi formulis uſitati, quaedam affert. Apud Hom. Il. I, 57, Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, recte edd. licet Seber. ἡμὴν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνοι) Sic plerique impreſſi. *H.* & *P.* ἀποθάνει prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδῦναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco ἀναδῦναι eſt *ſubterfugere*, *tergiverſari*, ut ii faciunt, quos promiſſi poenitet. Quod vel Homerus docuiſſe potuit Iliad. H: ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον. — Ita in Odyſſ. ἁπλῶς· μή τις μοι ἀναδύῃ. — Itaque dixit Euſtathius, τὸ, ἀναδῦναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ, ἀναποδίσαι, εἴτουν, ὑποχωρῆσαι, *idem eſſe*, *atque* ἀναποδίσαι *ſeu* ὑποχωρῆσαι. Heſychius autem vertit μεταβουλεύειν, *conſilium mutare*. Ceterum interpolator corrupit interpretem, qui ſic verterat: *Neque promtum iam illi eſt a propoſito regredi.* Eat itaque corrector, quo dignus eſt. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod ſupra dicebam. FABER.

Pag. 292. *l.* 4. Παλαιοὺς δὴ) Τὸ γέλοιον eſt in hac particula δή· innuit enim, non eſſe antiqua illa oracula, ſed εἰρωνικῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adverſus terrores nocturnos, lemures, larvas, ſpectra &c. Eſt quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & paſſim apud veteres Nox Dea; ſed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, ſtatuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas ſibi erectum iri*, interpolator. Ridicule. Exiſtimavit videlicet, χρυσοῦς eſſe caſus quarti, quod εὐθείας eſt. *Sperat Peregrinus, fore ut aureus ſtet,* id eſt, ut aurea ſtatua ſibi ponatur. Quod ita tritum eſt, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipſo non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστῆναι τὸν Τίμωνα, *Senatui populoque placuit aureum Timonem ſtatuere*, id eſt, auream Timoni ſtatuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fecimus.* Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream.* Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is ſuam peritiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα ſumi quandoque pro perſona; ſed nihil hic tale. Ingenioſa Lu-

ciani facetia eſt. Debuerat dicere, Proteus ille Deus *προπάτωρ* fuit noſtri Protei; ſed quia ille Sophiſtes *κυρίως* vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere *προπάτωρ τοῦ ὀνόματος*, *nominis progenitor*, vel *nominis primus auctor*. Nam quid ſit *propater*, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καυτηρίων autem quod additur, videri poteſt favere ſententiae eorum, qui inuſtam hederae folii figuram ſtatuunt a Ptolemaeo Iudaeis. Qua de re vide noſtram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam verſionem T. III, p. 178 & ſeq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam ſuam hac de re ſententiam, argumentum petere volent, Lucianum *aliquid novi cruciatuſque talis herois ſacerdotibus dignos* comminiſci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero ſaltem ſimilis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio ſi non everſa, certe concuſſa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δᾳδουχίαν) Quae de futuro oraculo iam dicta ſunt, Alexandri Abonotichitae oraculum reſpicere mihi videbantur: nunc cum δᾳδουχίαν etiam memoret, res certa eſt. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV inſtitutum hoc ſolemne. Vide Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quae pro re nata ex ſua iam obſcuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingebantur, quae quantum ipſis Chriſtianis fraudi fuerint, non noſtrum nunc eſt inquirere; & a viris iam doctiſſimis abunde praeſtitum eſt; quamvis non deſint inter Chriſtianos, qui eis aequam cum ſacris ipſis voluminibus fidem, incauti ſane & ſuperſtitioſi homines, adhibeant. Conſule eruditiſſimi H. Prideaux, quae poſt haec ſcripta prodiit, Hiſtoriam toto iam Chriſtiano orbe notiſſimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuiſſe, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere eſt, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorſus fictam eſſe, aut, ſi quae fuit, recuſam: talia enim ex tempore fundi carmina veriſimile non eſt. Quamquam cum dies aliquot interceſſerint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ὁ Βάκις) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Ariſtophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἱππεῦσιν. Scholiaſtes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiaſtae locum in

ſeſe tranſtulit. Eiuſmodi hominem aetas patrum noſtrorum vidit, Noſtradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pauſaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Ariſtophanicum. Intelligit Lucianus impoſtores. FABER.

Pag. 294. *l.* 5. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) deſignat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν· inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucuſque anonymi continuata oratio eſt. Cetera Lucianus veluti ex ſeſe. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut ſupra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Eſt autem primus verſus τῆς ξῖ ῥαψωδίας. Huius loci venuſtas ei non apparet, qui verſum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem ſe habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, id eſt, etiam ſi biberet Neſtor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. Il. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror ſane, rem huiuſmodi curioſitatem Luciani effugiſſe; quin potius ipſe Lucianus ſub eius perſona latere voluiſſe cenſendus eſt. SOLAN.

Pag. 295. *l.* 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Conſulendus hic Pauſanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte aſſequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίῳ) Circo, interp. Retinendum fuit, *in Plethrio*; locus erat in Gymnaſio Eleorum. Pauſanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς &c. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μέν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι ſic abundat, defendit Ienſ. in Lectt. Lucian. pag. 62, occaſione verborum in Timone T. I, c. 52, τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi perſuadeo, vulgatiſſimum illum pleonaſmum latuiſſe Fabrum; ſed τοι hic elegantius ei viſum, ac melius reſpondere ſequentibus, in quo me non habebit adverſantem, ut primum auctoritas Codd. acceſſerit; ſed cum & vulgatum probum eſt, quod recte contendit Ienſius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὀπισθόδομος) Credibile eſt, fuiſſe magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim ſuas recitavit hiſtorias, ut auctor eſt

Lucianus alibi. (Ἡρ. c. 1.) Ceterum ὀπισθόδομος & πρόναος opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi hiſtoriam hanc ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. poſterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui ſint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pſeudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim ſimpliciter interpretandum eſſet, *Ceryces & Eumolpidae*, (quemadmodum paſſim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* eſſe maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiuſmodi κήρυξιν. Non eſſe autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, ſi probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid ſit *retro praeconum certamen?* Verum quidem eſt, ἀγὼν ſignificare non *certamen* tantum, ſed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Euſtathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Polluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δεῖγμα duplicem ſignificationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: ſed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, ſed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Audi, quaeſo, Pauſaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοὰ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἠλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a Pauſania dicuntur. In huiuſmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam ſaepe peccent exſcriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec noſtra eſt de hoc loco ſententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum ſollicitavit vir doctus, & contendit legendum eſſe κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Ignoſcat, ſi non poſſum accedere ſuae ſententiae: locus enim Luciani ſanus eſt, nec minimam recipit mendi ſuſpicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Teſtis Diodorus lib. XVIII, ubi de epiſtola regis Alexandri,

quam miſerat, ut in Olympica celebritate recitaretur, ſic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι, id eſt, *eam autem iuſſit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuiſſet.* Iulius Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοῖ δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκών τις ἦν αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ Εὐκλέος υἱῷ
Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ὃς τρὶς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
Οὐθ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὔτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id eſt, *Primum autem Olympiae, cum ſoli eius regionis praecones, qui in ſacris miniſtrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exſtat eius quaedam imago Pythica:*

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii
Accipe ſtatuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,
Qui ter ipſe certavit praeconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certaſſe, & inde ſequitur, fuiſſe illi certamini locum aſſignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208, poſt Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id eſt, *tubicinum & praeconum certamen aliis certaminibus additum eſt Olympiae.* Videſis Ioſephi Scaligeri epiſtolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, ſi quis certiora docuerit: nam ex ſola noſtra coniectura eas interpretatus ſum ſine auctoritate, niſi quod Heſychius habet ἀναδείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod ſatis firmat noſtram interpretationem: ſcilicet collum faſciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, & ut ſonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex ſola coniectura interpretatus ſum, exſpecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Heſychius in voce Σάλπιγξ haec habet: σιγηνοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. Unde conieci, praecones uſos fuiſſe quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

tavit pater quoque hic conie&turam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iuſſit inſpici Ciceronis epiſtolam ad Lucceium. In ſchedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Euſebii pag. 420. Fabrum priorem in Agoniſtico pag. 293 & 294. Et ſane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν; GRON. Ὀπισθόδομον Iovis Olympii fuiſſe auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7 ſatis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuiſſe inſtitui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus poſſe referri, tralaticium eſt. Itaque *poſt agonem praeconum* ſignificat, vel, poſtquam certarunt praecones; vel, poſt ſ. pone eum locum, ubi certare ſolent. Utrum hic verius, difficile dictu eſt, & parum ad ſententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non ſatis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta ſcriptura ideo mutetur; quamvis corrupta eſſe poſſit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inſcriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναθήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Noſtrum Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accuſ. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) *Tunc magnum hoc audivi*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* ſignificat, & qui ita exiſtimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἴπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθεν, & Ioſeph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσούτου δεησόμεθα &c. ſub finem cap. 111, quomodo verteres? Videſis, haec una vocula ſenſum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil eſſe aliud in huiuſmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare teſtes; tamen ſi vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrupit interpolator. FABER. Plane non neceſſaria temporis illa definitio, & opinor ſcripſit πλὴν τόγε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. Χρυσῷ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus *aureolos pedes* puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. *l.* 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod ſupra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec eum in ignem mitterent.* Interpolat. falſo. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adſtantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) ſed non arbitrabatur permiſſuros unquam, ut ſeſe in ignem ſponte & ultro coniiceret: qui ſenſus longe alius eſt. Interpretem ſequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Reſtitue, ut in Mſ. R. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὠχριᾶν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mſ. Bibl. Reg. ὠχριᾶν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur.* Ποινὴ enim hoc loco Furia eſt: res notior, quam ut probari debeat. Inde ſupra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννύϊ. FABER.

Pag. 297. *l.* 6. Τετράκις) Olympias, qua ſe Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Chriſtianae CLXV. Vid. Euſeb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas ſpectaſſe ponas, in Graeciam appulerit poſt annum Chr. CL: ſi quando vero peregre fuiſſe, cum celebraretur, quod vero proprius abeſt, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iuniorem autem, necdum clarum, veniſſe conſtat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixiſſe; hunc denique librum ante quinquageſimum aetatis annum ſcripſiſſe. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non eſt pro νυκτὸς, ſeu νύκτωρ· ſed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promiſitque diem.* Apud Ciceronem eſt, & apud Varronem & Livium, *prodixit* ſeu *praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei deſtinavit.* FABER.

ead. l. 11. Ἁρπίνης) Quid ſit Harpina ſeu Harpinna, docebit Pauſanias in Eliacis. FABER. Pauſaniae locus eſt Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἁρπιννάτης καλού-

μενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἁρπίννης ἄλλά τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἁρπίννης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Piſam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen diſtincta & Piſae & Arpinae rudera poſſent illa adhuc aetate oſtendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni eſſe reſtituendam pro Ἔπινα, videre Caſaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, ſ. dimenſione a ſolo ad auras aſſurgente, (ut Obſop. convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem eſt novi: ſic βάθος ἀέρος, de ſummo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non eſt tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde arridet. Interim βάθος de latitudine, ſ. denſitate hic accipi poteſt, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi paſſim, de ſegete denſa, & βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, ſatis ad verbum, cum *denſae* potuiſſet; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem ſignificatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de denſitate phalangis, ſive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres ſic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam deſcribit. Putavit interpres, δᾴς non aliud ſignificare, quam *fax*. Sed eſt arboris ſpecies, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius paſſim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum conſtabat.* PALM. An δᾷδες ἐστήσαντο πολλαί; ſic certe mallem: nam etſi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. *l.* 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audiſti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut poſt XIum lunaris menſis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei ſolemnitati concedas neceſſe eſt: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus ſecutus eſt. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) *Ille Patranus*, interp. Stephanus; ſeu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoſcit Πατρεὺς, at Πατρανὸς non agnoſcit. Itaque dicendum fuerat *Patrenſis*, ut uſur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene eſt intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti poſtea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, ſi non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔστη ἐν ὀθόνῃ) Pontius in paſſione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Verſus meridiem nempe Zodiacus, ſolis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quieſcunt daemones, facile, ſi turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1; 15, & illa μεσαμβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ό, ψ. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipſi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθείᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαήμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipſum hoc indicant, quae ſtatim ſequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Oreſtes in Electra p. 66: ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περιεσχέσθη) Περιεσχέθη a περιέχομαι, ut ἐσχέθην ab ἔχομαι, ſine litera ſerpentina in medio uſitatius, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχήθω poſſit eſſe formatum, expungere non ſuſtinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. *l.* 8. Ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς) *Odore malo affectus*, interpres; ſed nil tale. Ubi enim, quaeſo, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, niſi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano deſcribuntur? Sed ignoravit interpres, quid ſit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπῳ, aut quid tale, praeſertim vero apud Atticos, quos hic Noſter ſtudioſiſſime imitatur. Exempla ſunt paſſim apud Ariſtophanem, & Demoſthenem, &, (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipſummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Eſt autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit*, *me enecat*. Terent. *uro hominem*. Horat. *uror ſeu tibi candidos* &c. Ariſtophanes κάομαι. Sed in re ita perſpicua ſit φειδὼ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber diſputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixiſſe Lucianum cauſam aliquam Phyſicam ſui diſceſſus. Ridere ſe horum hominum ſtultitiam profitetur; vix ergo eſt, ut eo-

dem ſpiritu dicat, ſe ab illis ſ. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene ſuffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum moleſtus ſibi eſſet ſuffocans ille vapor vel fumus, diſceſſionem ſe paraſſe. Interpretationem dedi, quae utrique ſenſui ſic ſatis convenire videtur: nam *ea res* poteſt eſſe affectata illa Cynicorum triſtitia, poteſt eſſe fumus & nidor uſtulati Protei. GESN. Sic diſtinguendum: ἀποπνιγεὶς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. ῶ μ. i. e. *poſt haec, his peractis*. GUYET. Non inepta videtur Guyeti diſtinctio, eamque amplecterer, donec melius quid ſuppeditent libri. Ἀποπνιγεὶς autem ſine effectu recte intelligitur, pro *paene ſuffocatus ſum*, ut in fab. Aeſop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic *moriens* pro morti proximo, qui tamen ſanatur. Phalar. Epiſt. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἔσωσεν. Iterum Epiſt. 52, ὅτι πρότερον τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, *cum — telo venenato ictus eſſet, eoque vulnere* MORERETUR; eundem tamen ſanatum eſſe, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tit. *Facio*. Addo Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theſeo aliter ſuadere conanti, at ſine ſucceſſu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἧξαν) *Ad fuſtes venerunt*, interpol. Iſtud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter ſcribendum, ſcilicet ἧξαν, *irruerunt, involarunt* &c. Eſtque Attica ſyncope ab ἀΐσσω, ut apud Ariſtophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ· Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, *Exſiluerunt e templo dracones duo*. Ita alibi Ariſtophanes, & ei ſynchronos Euripides. Atque ita legiſſe interpretem, fidem fecerit eius verſio. Sic enim habet: *A nonnullis quoque eorum ad fuſtes concurſum eſt*. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpres. Quid ſi libellum aliquem abſque ullo duce interpretandum ſuſcepiſſet? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ᾖξαν) Sic edidi ex *l.* & Fabr. Nam eſt ab ἀΐσσω. Conf. ſupra Bis Accuſ. c. 6, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες. Nam etſi vulgatum ἧξαν, quod verterant, *ad fuſtes concurſum eſt*, omnino defendi poteſt, & *venire ad manus, tela*, Latinis ac Graecis uſitatum fateor: tamen quia aoriſt. ἧξα ab ἥκω mihi quoque ſuſpectus, eo magis alterum arripui. Ἧκον & praeterit. ἧκα frequentiſſimo quidem in uſu, at ἧξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam ſignificet ἀΐσσω, quam ἥκω, adeoque hic aptius. Eandem ob cauſam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ᾖξαν recte praetulit ex Mſ. cum alii quoque ἧξαν ab ἥκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ᾖξεν, ubi certe ἧξεν locum vix haberet. Sed punctum ſubſcript. & illic operae male omiſere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. Ἧιξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendoſe in *Amſt.* ed. impreſſam: cum enim in omnibus ſuis Luciani impreſſis ἧξαν inveniret, ᾖξαν reſtituit ab ἀΐσσω· quod in *I.* ed. niſi me oculi fallunt, etiam exſtat. Vid. apud Noſtrum ipſum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες· & Νεp. c. 3; quin Δραπ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam noſtram. SOLAN.

Pag. 300. *l.* 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum eſt voce unica προσανίσχοντα, id enim poſtulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, *orior.* Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus eſt. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id eſt, *orienti*, ut ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea ſequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum eſſe Luciani puto, hunc ipſum, inquam, qui nunc nobis in manibus eſt. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἕωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; ſed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum ſit, dubito. Non ſaltem illico id facio: etſi phraſis hic paulo alia, & ἀσπάσασθαι πρὸς ἥλιον ſine ſubiecto, quod quis adorat, ſalutatve, inſolentior videtur; tamen προσανίσχων aeque hic incommodum videtur ac προσανατέλλων, dum ratio duplicis compoſitionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compoſitum, cuius exempla non habeo; ſed analoga προσαναπίπτω & ſimilia obvia. REITZ.

Pag. 301. *l.* 1. Χαρίεντα) *Gratum*, interp. Satis prodit, neſcire ſe, quid ſit χαρίεις. Eſt enim praeter ſignificationes vulgares *doctus, peritus, eruditus.* Id fuſe oſtendit Caſaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laborioſis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus eſt, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita ſcri-

bit (cap. 16:) *πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς.* Vide, *τὸν χαρίεντα* & *τὸν ἰδιώτην* inter ſe opponi. Sed is locus Luciani peſſime converſus eſt. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata ſcriberet, ei Archidamus, *τί δή ποτε*, inquit, *ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς*; Ubi iterum videre eſt, *κακὸν ποιητὴν* opponi *χαρίεντι ἰατρῷ*. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. ſupra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hiſt. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non ſemper tamen viros *literatos* intelligendos; ſed generaliter omnes *honeſtiores* & *gratioſos*, quo ſenſu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. *χαριέστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 2. *Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην*) *Eorum, quae geſta erant, vel tenuiſſima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Ubi, quis riſum vel indignationem teneat? Hiſcene licere hominibus bonos ſcriptores attingere? & quae optime ab interprete erant converſa, depravare? Sic enim plane & diſerte interpres: *illi rem omnem nude & ſimpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. *Βλάκας*) Hos Dial. Alex. ſ. Pſeudom. vocabat *παχεῖς*. BOURD.

ead. l. 7. *Γὺψ ἀναπτάμενος*) Non opus eſt, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, ſuſpicemur, rideri hic Chriſtianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perſtringi, qui ignis ſupplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter inſultat Chriſtianis: nec cauſa, cur nomini parceret a ſe contemtiſſimo. Quid erat porro vulgatius, quam aquilam emitti in conſecratione Romana? Vultur *canis* inſtar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire ſcurrae noſtro poterant. Et quid ſi fabella ipſa Chriſtiana eſt recentior? ſ. gratis conficta, ſ. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipſe emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. *Ἔλιπον γᾶν*) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere *γᾶν* potius, quam *γῆν*; Facit ea res *πρὸς τὸ σεμνὸν*, novaeque apotheoſi magis convenit. Somnium, inquies. At audi Euſtathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienſes praetuliſſe *τὸ, ὦ Δάματερ* Doricum, *τῷ, ὦ Δήμητερ*, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipſum praeſtat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὦ Δήμητερ, κοίνου ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικὸν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Poſſem addere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος· ſed non vacat tranſcribere. FABER.

Pag. 302. *l.* 2. Ἑπταφώνῳ στοᾷ) Pauſanias in Eliacis auctor eſt, dictam quoque fuiſſe ποικίλην, (cave cum Attica eandem eſſe putes) & a nonnullis Ἠχοῦς Στοὰν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἡ φωνὴ ἐπὶ τάδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδοται· p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοὰν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) *Quem ego paulo ante volare omiſi,* interpol. quo quid poteſt eſſe deterius? Luciani facetiſſimum dictum aperiam. Dixerat ſupra χαριέστατος ſcriptor, ſe, dum Peregrini mortem fatuis quibuſdam & κεχηνόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγῳδῆσαι· inter cetera autem evolaſſe vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures ſparſa eſt, ut eſt *humanum genus avidum auricularum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic ſenex, credulus & religioſe mendax, vidiſſe ſe dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuiſſe illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuiſſe; nam, neſciens ne ſis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e ſinu emiſeram, id eſt, mendaciolum illud deridendis iſtis fungis aſperſeram &c. Interpres corruptus ab interpolatore ſcripſerat: *Quem ego paulo ante volantem dimiſeram.* FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾷν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν neceſſario cum Fab. legendum duxi; ſed ne periret ſyllaba, (riſum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi coniicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a *Fl.* adiuvari deinde cognoſcerem, quae καταγελῶν τα diſpeſcuit, etſi accentu in τὰ omiſſo, (quod ſeqq. edd. occaſionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi ſic edere. Nam licet non abſurdum ſit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; ſed manifeſtum eſt, riſum eſſe hominis. Non videtur intellexiſſe Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam eſſe, & Fabro ſemel obſecutus forſan obnubilata mente invenire non potuit, quî τὰ τὸν τρόπον cohaererent. Sed non opus iſta connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων ſcil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελᾷν etiam accuſativo iungitur? GESN. *in Addend.* Iungitur accuſativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλα ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa ſimilia a κατὰ compoſita & genitivo & accuſativo iunguntur, ut obſervat etiam Abreſch. in anim. ad Aeſchyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi caſu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; ſed veniam oro, quod Solani mentem feſtinans non viderim, & recte ſentientem caſtigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadverſionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis ſcriptorum teſtimoniis confirmat legendum eſſe τίνας χελιδόνας, quae veriſſima & maxime congruens lectio eſt. ALM. Nihil mutandum eſſe, monet Kuhnius ad Pauſan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad ſepulcrum Heſiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἅπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis ſymbolum eſſe poſſit. Quid ſi etiam luſit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici ſepulcro addere? quid ſi ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infeſtae cornices. Quidquid eius ſit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Heſiodi ſepulcro certum genus avium ab Luciano hic aſſignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, ſimilem olim de Heſiodi tumulo fabellam percrebuiſſe: quod genus avium eum celebraverit, neſcio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκών. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἐπηκόῳ θεῷ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῳὰς) Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδριὰς τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philoſophum, eiuſque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearſonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuiſſe, cyclicas quaſi epiſtolas dimittere, ſatis conſtat. Huc etiam referendi, quos appellaſſe ait Lucianus Protea ſuum νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir ſummus comparabat. Exſtat erudita commentatio Erdm. Rud. Fiſcheri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris eccleſiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἔλεγον) In impreſſis omnibus ἔλεγεν. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad ſequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) *Teſtamenta*, interp. Διαθήκας καὶ παραινέσεις, verte, *praecepta & admonitiones*. Alludit ad Pythagoreos, a quibus ſua praecepta ita vocitabantur. At fortaſſe, dixerit quiſpiam, alluſerit ad καινὴν διαθήκην Chriſtianorum Lucianus, ut eſt ſemper deriſor. Et ſi id concederem, non tamen inde ſequeretur, vocem hanc verti per *teſtamentum* debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη ſignificat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus eſt, cuius ea lex dici queat teſtamentum? FABER.

ead. l. 16. Καί τινας ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς) Legendum eſt ἐπὶ τούτοις· finem enim & προαίρεσιν deſignat iſtuc ἐπί. Cum haec ad oram libelli adſcripſiſſem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis ſententia eadem plane eſt. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mſ. R. & G. In impreſſis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. *l.* 9. Ἧκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet neceſſario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere interceſſerint anni. De voce ἧκον monendus es, noſtram eſſe *l.* edit. emendationem; in reliquis enim libris eſt ἥκων. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus ſcriptorum exiſtimat; ſed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus & ſanctiſſimus, ſatis ſuperque oſtendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipſius vita nuper a viro doctiſſimo, & linguae Graecae peritiſſimo D. Carpentario conſcripta. Hoc itaque auſim aſſerere: *Si quis morte obita ſenſus tellure ſub ima eſt, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elyſium, tanti ſcriptoris honore.* FABER.

ead. l. 14. Γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος) *Caligine oborta & fluctum ingentem excitante.* Interpol. peſſime. Γνόφος enim hoc loco *turbo* eſt. Idque ſatis oſtendit nomen appoſitum καταβάς. Deinde, qui quaeſo fieri poſſit, ut *caligo attollat mare*, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuiſſe. Videlicet ſunt haec aegri ſomnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Euſtathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Pleriſque omnibus dici videtur δνόφος, quaſi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. Quae tu paſſim reperies: neque iuvat tranſcribere. FABER.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc ſit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. *l.* 1. Θανάτου κρείττων) *Morte potior.* Interp. Quid ſit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid ſit *vir morte potior,* non item. Vertendum itaque fuerat, *vir morte ſuperior, quem mortis metus non deprimit, non frangit,* ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is eſt, qui mortis pavore debilitatur, proſternitur & plane abiicitur. FABER. *Fortior, robuſtior* ipſa morte, ſ. *victor mortis*, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus ſupra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείψει, Etymol. in νεαρόν. A νεαρὸν eſt Νερὸ Graecorhomaïcum. GUYET. Supple ὕδωρ· ellipſi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρόν. A νεκρὸν, eſt Graecorhomaïcum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forſan καί γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte ſic legendum:

'Εγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae verſio haec eſt, quam nobis offert Benedictus & ſequitur Faber? *ceterum ego neque ipſe ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid eſt? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Obſopoeus, *ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies conſpexi.* GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, ſi auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca conſtructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, ἐπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένωνται; item Philopſ. cap. 22, Paraſit. c. 16 & 2, Bis Accuſ. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; ſic tamen pro lubitu tranſponere negandi particulam, periculoſum eſt: verum & infra Tragopod. v. 313, Οὐκ ἐρίσας ἔχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. E, 150, Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiaſt. atque Euſtathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, *quibus non, ad bellum proficiſcentibus, ſenex interpretatus eſt ſomnia,* ſive, *quibus nequidquam, cum ad bellum proficiſcerentur, interpretatus eſt ſomnia.* Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ ſic tranſponitur, quando ait, οὐχ ἑώρων τὸ ᾆσμα ἕν· ubi οὐχ omnino pertinet ad ἕν, nam non negat ſe vidiſſe, ſenſiſſe, ſed non unum fuiſſe affirmat. Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. *l.* 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Huius loci venuſtatem corrupit interpolator. *Quid tibi*, inquit, *videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi haec vidiſſet? merito virum irriſiſſet.* Interpres autem, antequam interpolatus fuiſſet, quanto melius? *Quid tibi*, inquit, *facturus fuiſſe videtur Democritus, ſi horum ſpectator contigiſſet? numquid pro dignitate virum deriſiſſet?* Senſus eſt. Cum tanta in Peregrino gloriae ſitis fuerit, cenſen' tu, Croni, ſatis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρωπίσκου deriſurum fuiſſe Democritum? Dii boni! unde illi tantus riſus ſuppetere potuiſſet? Haud dubie prius ei fuiſſet emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuiſſet. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de riſu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti ſcripſerat Iuvenalis: *Mirandum eſt, unde ille oculis ſuffecerit humor.* FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. *l.* 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non eſſe Luciani. BOURD. Non videtur eſſe Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur.* Nihil eſt in hoc Dialogo Luciano indignum; ſive ſtilum, ſive rem ipſam ſpectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum eſſe Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Perſonarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B.* 1. quae Ἀπόλλωνος, Ζηνὸς &c. Latina adſcivi ex *P.* Inſcriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etſi in medio Dial. inſerta perſonarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. *l.* 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige ὀπτωμένων. Eſt enim ab ὀπτάω, *aſſo.* Recte id obſervatum in Epiſt. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. IENS. Ὀπτωμένων recte ſcribitur in ſola *V.* 2. ut Μεν. c. 14, Ἱστ. Β, c. 29, Κρον. c. 23 & 35. In reliquis enim prave eſt ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κηλῖδα) *Foeditatem.* GUYET. Quis ante aut poſt hunc *odoris* ſibi *maculam* finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἢ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etſi Mſ. ſileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; *quid prodeſt in pyram inſilientem conflagrare?* In vulgatis eſt contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσών. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσὼν) An ἐμπεσόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam uſitatius ita dici, ut ſupra Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26, ἐμοὶ — ἁμάξαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4, ἠσεβηκέναι φαγόντα. Rhet. Praec. cap. 1, ὡς ἄμαχον εἶναι, ſcil. σε. Et Evang. D. Marc. IX, 47, δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἠμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum & ſimilia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi caſu in alia conſtructione ſit uſitatiſſimus, idque Grammatici ſatis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; ſed nominativo perſonae praemiſſo,

vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibuſd. modo nominativo, modo accuſat. utitur Noſter, ut, *μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accuſ. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Paraſit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Ienſio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amſt.* *ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et ſic p. 1434; nec non p. 963, *ἑτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενηθῆναι*. At in his Polybii, nominat. perſonae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus ſequens. Vitioſum autem eſſe vulgatum *ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι*, docuit Ienſ. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi ſtructura, in Lectt. Lucian. p. 72 — 83.) aſſentiente Hemſterhuſio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inſerente, & fruſtra improbante Geſnero ad Philopatr. nam non modo *κακοῦργοί τινες* improbarat Ienſius, per ſe, ſed *εἰσὶ* pro *εἶναι* requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum *καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι* &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Geſn. affert, ubi *φημὶ κατανεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων* &c. huic noſtro Fugitivor. probando convenit, aeque ac infra Philopatr. c. 4, *ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι*. At quod Geſn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, *σῶσαι δεήσει χαρισάμενος*, id iam nihil probat; nam *χαρισαμένους* ex Codd. ibi reſtituit Hemſterhuſius. Verum addi poſſet Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, *δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ὀνείρατα ἐκφέρειν*. Et Xenoph. p. 458, *οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι*, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; ſed quia & in iis ad nominativum perſonae reſpicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accuſat. ſimul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Epheſ. IV, 1 & 2, ubi *παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων*, ubi & Elſner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, *πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι·* & ex eodem, *Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν*, pro *τὸν δὲ Ἀσσύριον*. Addo rurſus Aret. Capp. verſ. fin. L. I, p. m. 92, *καὶ τόδε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν*, pro *προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν·* cum tamen *ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν* ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104, οἶνος γὰρ ὠκὺς — ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς ἐῤῥῶσθαι, pro χυθέντα· in quo poſteriore exemplo tamen ad nominat. praemiſſ. poteſt eſſe relatio, aeque ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ᾠήθη δεῖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. ἐὰν δὲ οἱ δήμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον· ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum uſitatiſſimum, de quo prius diximus. Sed ſatis eſt oſtendiſſe, vulgatum Luciani non temere movendum; etſi nec diſſimulandum, ſaepe a ſcribis peccatum eſſe in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. Reitz.

ead. l. 15. Ἥλατο) Adſpirate ἥλατο in fab. Aeſop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἅλλομαι certe adſpiretur, ut patet ex compoſitis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adſpirationem contra edd. vett. aſſumſi. Reitz.

Pag. 310. *l.* 9. Ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι) Verto, *dato negotio, ut eos curarem,* vel *ſanarem.* Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis uſurpatur, qui ſaucios curant & ſanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Sympoſio cap. 47, Διόνικος ἐπεμελεῖτο· de quo paulo ante dixerat, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἴασις ut ſynonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἴασις ἔσται τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· & v. 22, ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρξί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις. L. Bos.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. ſupra dicta ad Gall. c. 28. Reitz.

Pag. 311. *l.* 7. Ἧξα) Sic *V.* 2. niſi quod iota non erat ſubſcriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. Solan. Conf. paulo ſupra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic ſcribendum, cum de volante ſit ſermo. Sic & mox ὁρμήσασα utitur. Reitz.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occaſione monet Ienſ. ſcilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic exſpectaſſe nihil etiam opus; adeo res eſt manifeſta: neque enim ſignificatio τοῦ εἴργω *prohibeo*, hic locum habet, neque ſi haberet, εἰργάσασθαι, ſed εἶρξασθαι in aor. dicendum foret. Reitz. Ienſii emendationem firmat Mſ. R. 3011.

ead. l. 12. Τῷ ζυγῷ) Αἴρειν ζυγὸν pro doctrina mandatiſque obſervandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & veriſſima haec philoſophiae hiſtoria eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. *in mundo*. GUYET. Conf. ſupra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Geſn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciphr. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer ſupra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχραίοις) Quaenam iſta gens? Quid ſi Arachoſios reponas? SOLAN. Νυσσαίοις coniiciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. *l.* 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipſe ſedentis habitus atque ſitus, ut κατάκλισις ſupra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipſam ſedem, ſ. id, in quo ſedetur, notat, ſed ſeſſionem, moram deſidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, *propter moram*. Oſtendit ibi Waſſius, ſynonymon eſſe καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἕδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviſcitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἥτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπισθόδομον) Ne cui forte Scholiaſtae auctoritas imponat, non eſt hic ſermo de illo Palladis in arce Athenarum opiſthodomo, ſed de poſtico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuiſſe praeconibus, philoſophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad ſuperiorem de morte Peregrini libellum ſatis oſtenſum eſt. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίαν) Quinam ibi philoſophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Μέρος τῆς ἀκροπ.) Non vidit Scholiaſtes, de opiſthodomo Olympico hic agi. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 313. *l.* 11. Ἑταίρους καὶ μαθητὰς) Honeſtiores diſcipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; ſed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Epheſius ille Heraclitus eſt, Abderitanus Democritus, quem & Mileſium quidam tradidere. V. Diog. Laert. In Scholiis impreſſis perturbatiſſima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Ἐξ Ἀβδήρων) Hic omiſſum Δημόκριτος. Cler. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deeſſe hic Ἀβδηρόθεν, cuius Scholium eſt ἐξ Ἀβδήρων. Solan.

Pag. 314. *l.* 7. Ἂν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες, ᾤοντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vett. Guyet. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec deſidero. Οἱ δὲ enim non ſemel ſic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ inſervit. Vid. Aſin. cap. 30 ſub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, ὃς δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε. Herodian. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἠμέλει· τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδίδου. Reitz.

Pag. 315. *l.* 4. Ὤφελον) Ὄφελον Th. Mag. Noſterque ὡς ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentiſſime, prima correpta, ſive poteſtate interiectionis, ſive augmento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; ſed quia re vera eſt aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὤφελον etiam ſcribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demoſth. παθόντων, ἃ μή ποτ' ὤφελον, aliaque ita ſcripta exhibet. Quare in vulgato Luciani nihil mutaſſim. Reitz.

ead. l. 14. Ἐκεῖναι στρ.) *Filer de la trame au rouet.* Guyet.

Pag. 316. *l.* 9. Τέχναι δὲ γλίσχραι) I. e. *tenues, ieiunae, egenae.* Guyet.

ead. l. 12. Ἀγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Tragoedo. Bourd.

ead. l. 15. Ἀμαθίαν) Vid. ſupra Ῥητ. c. 15. Kuster.

Pag. 317. *l.* 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτούς. Guyet.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. Guyet.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. ſupra Ἀναβ. c. 32, ubi eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφρ. c. 3. Solan.

Pag. 318. *l.* 15. Ἐθέλῃς) Praeeunte Mſ. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοις. Sic mox ante ἦν — ζητῇς.

ead. l. 16. Ἐμπέπλησται — ῥᾳδιουργίας) Th. Mag. v. Ῥᾳδιουργὸς haec afferens, πᾶσα omittit, (ſaltem in ed. Blankardi) qui hinc emendandus, ſi quid opus. Reitz.

Pag. 319. *l.* 3. Οἱ — οἷον) L. οἱ illud habet, quod recte a *S.* erat pro vulgato ἣ reſtitutum. Οἷον, quod ſequitur, ex *Fl.* eſt, quod etiam recte habet *S.* cum ante eam editionem omnes, excepta *Fl.* οἳ haberent. Solan.

ead. l. 6. Λιχνείαν) Sic ſcribi ſatius eſt, quam quod in omnibus impreſſis antea erat λιχνίαν. Solan.

ead. l. 14. Ἀφθόνοις) Sic iam emendare iuſſerat ad Περ. c. 16 T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. SOLAN. Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ. Ἀφθόνοις Mſ. Reg. 3011. teſte cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. *l.* 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Chriſtiano Iudaeove ſcriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. *Mellis* quidem *rivos fonteſve* apud hunc (ut Κρον. c. 7) & alios legimus; ſed hiſce ſimilia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) Plat. Πολ. V. pag. 459 E. SOLAN.

Pag. 321. *l.* 3. Γναθωνίδην — Στρουθίαν) Inſignium aſſentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μίμησις. GUYET.

Pag. 322. *l.* 3. Οὐκ ὀβολοὺς — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοίδε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ᾽ ἀοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσειν. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλοῦτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4, ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V, c. 20, πλούτους μεγάλους ἤθροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλήσειεν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτεῖεν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν ναῦν. SOLAN. Πλουτήσειεν legend. videtur. *Guyet.* Parum abeſt, quin ſic edam. Sed quia & Scholiaſt. vulgatum habet, & aliquis ineſt ſenſus, contextum immutare non ſuſtinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) *Vicos.* GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) Homer. Od. Β, 94. SOLAN.

Pag. 323. *l.* 1. Ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum ſcripſiſſe τοσοῦτο. Ratio clara eſt. IENS.

Pag. 324. *l.* 2. Παρὰ — δοκεῖ) Diſplicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente eſt, & δόξει dictum oportuit. In libris noſtris nihil eſt ſubſidii. SOLAN.

Pag. 325. *l.* 12. Ὑποπεπταμένον) Ita ſolet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531, ubi πεπταμένας πύλας Scholiaſt. interpretatur ἀνεῳγμένας, & ſaepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. *l.* 5. Ἕβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo ſupra dixerit de eadem hac urbe, καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non eſt difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

tea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, ſita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata eſt eo, quod tres montes ſuorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. ſupra ad Vit. Auct. c. 26, & Gron. ad Diſſ. cum Heſ. c. 8. Infra Conviv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipſe Guyetus lectionem prioris iſtius loci iſthic probarit, non videtur ignoraſſe phraſin, ſed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam neceſſitatem video. Verum & alibi etiam a ſe diſſentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. *l.* 2. Κτήσωνας) Poſidonios... aut poſſiſundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Expoſuit hunc locum Meurſius Miſcellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurſ. in Miſc. Lac. I, 16, p. 76. (Reſpexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium inituræ, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem *uſque, ſicut viri, radebantur.* Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Ἑτ. δ. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικὸν) Σχῆμα ſubaudi, aut ſimile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phraſin eandem habuimus Navig. c. 30, ἐς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, &, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris ſuae cuique ſatis recte partes aſſignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum ſequi *S.* editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abeſſet in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et ſane contra quam Marcilius ſentio. Melius enim cohaeret, eoſdem ſua inveſtigantes rationem addere, cur alii nullum ius in ſuos ſit fugitivos, quam alium haec ſubiicere: idque ex addito γὰρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum ſuaderem, ſi adeſſet in aliis. Et licet in Graecis adeſſet, in Latinis tamen etiam praetermiſit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἴσεσθε δὲ καθότι) Obſcuriuſculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod perſonae non ſatis diligenter appoſitae ſunt: quod ut intelligatur, ſcopus

& oeconomia totius libelli inſpicienda eſt. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini ſ. Protei grege Cynicum odio publico voluiſſe exponere. Exordium petitur ab ipſa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philoſophia, ac de Pſeudo - philoſophorum iniuriis queritur, eorum praeſertim, qui humili opificio, vel ſervili adeo conditione deſerta ad pallium & philoſophiae profeſſionem confugiant, eamque ſua humilitate atque flagitiis ſuis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehoneſtamenta ſui nominis, atque ulciſcenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites ſuos iubet Philoſophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήσει vel κτήματι nomen habeat. (Subſtituimus *habendi* nomen in converſione noſtra.) Credibile eſt igitur, *Cteſiam*, *Cteſonem*, *Cteſiclem*, *Cteſibium*, *Cteſippum*, *Philoctetum*, *Polyctetum*, *Euctemona*, aut ſimili nomine fuiſſe, quem perſtringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas eſt; licet conditio ſervilis una cum nomine in ipſum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet ſub Antoninis adhuc illum vixiſſe, Themiſtius Orat. 5 pr. ſ. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diſſ. 5 ad Geogr. minores Hudſoni § 9 ſeqq. Quare illud forte non abſurdum fuerit coniicere, fuiſſe tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, ſimiam forte illius maioris, ſervilis conditionis hominem & ipſum, ſed principum virorum amicitiis opes conſecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte poſteri miſcuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) ſi ad Antoninum Philoſophum ſupervixiſſet, omitti non poterat in Macrobiis noſtri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philoſophia, incidunt in viros quoſdam, qui ſuos aliquot fugitivos quaerunt, & ita deſcribunt, ut agnoſcat Philoſophia, eſſe in iis etiam illum ſuum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt noſtra*, hoc eſt, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & ſuos eſſe confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipſa adeo Philoſophia) εἴσεσθε δὴ (non δὲ) inquit: *Statim ſcietis*, καθότι, quo reſpectu, *quo nomine* & nos *illos quaeramus*, no-

ſtroſque eſſe dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (ſic enim licet interim dicere) dominus, qui eſt inter illos viros, negat ſe ex hoc praeconio intelligere, ſuum ſervum peti, & longe illum aliter deſcribit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις· ſed reducitur in viam a Philoſophia, quae eundem eſſe hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari ſui audaciam. Sed reliqui viri, ipſius comites, bonum ſucceſſum ſuae inquiſitioni inde pollicentur, quod Philoſophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, perſonam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc ſententiam noſtram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, ſine auctoritate Codicum; ſed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca poſſunt conferre, illis fraudi non erit haec noſtra licentia: quam pudenter ſumtam, uti demonſtremus, ſupereſt. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, ΕΡ. coaluiſſe poſſunt cum literis ει, a quibus incipit εἴσεσθε· ut ſaepiſſime literae bis ponendae ſemel omittuntur. De reliquis ſuo loco. GESN.

Pag. 328. *l.* 2. Ἐν χρῷ κουρίαν) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῷ κουρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Noſtrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοίδορον) Τὸ αὐτόνομον poſt τὸ λοίδορον ſubiungendum videtur. Interpres ita legiſſe videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam ſolitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad ſervum imperiis cap. 2 ſeq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ hanc puto ſententiam, quam indicat verſio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipſe ſtipulatus ſibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel condictum eſt potius: αὐτόνομον, quod in poteſtate vel ſub lege quaſi noſtra eſt. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ) Pro αὐτονόμῳ legendum μηνύτρῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεὺς, quaſi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, niſi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, ſic imaginabar. Cum ſcriptum eſſet, Δεσ. οὐ

νοῶ· legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta ſimilitudo ſit in MſT. quibuſdam inter π literam, & inter ϗ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari ſ. ſcarabaei vid. ſupra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid ſi ad eandem rem ac turpitudinem reſpicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὦ οὗτος. GUYET. Idque admiſi, cum invenirem in *Baſ.* Sed negationem ſine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Geſnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὃν κηρύττεις) Etſi ὃ ad praemiſſum ἀνδράποδον, vel per ſe, recte habet; melius tamen ὃν, quia nova haec perſona eum nomine maſculo incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκόμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philoſophus ἐν χρῷ κουρίας dicitur, & quae illic annotata ſunt. Hic vero, ut ſupra Περ. c. 15, κομᾷν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum eſt, & aliquid excidiſſe videtur, quo illud deſignabatur, vel potius levi mutatione ſanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forſan aliquis, qui factum ſit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recuſarint; dicam: in contraria omnia ituros certum eſt, quibus moroſa iſta ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Caſaub. ad Theophraſt. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntiandum fortaſſe: ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός· talis erat ſervus tuus antea, ſed nunc &c. ſine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, & ſic omiſſae, ut paulo ante ἐρ. ante ει. GESN. *Baſ.* 4. ſic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. ΕΡΜ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὥς φησιν, αὕτη.

ibid. Ἅπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἂν εὑρήσομεν, & ſubaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Ξυνίησι γὰρ ὥς φησιν αὕτη) An ξυνεῖσι, i. e. ſimul ſunt? Locus obſcurus, nec integer videtur. Sed inſititia & ſpuria videntur. GUYET.

Pag. 329. *l.* 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortaſſe. Vid. libb. vett. Guyet. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegiſſe? Perlegiſti tamen, & probaſti alibi ellipſin, nec meminiſti, perpetuo ἔχων in hiſce omitti, aeque ac apud alios. Vid. ſupra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accuſ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. Reitz.

Pag. 330. *l.* 2. Ἐκποδὼν) *B.* 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aeque ac *Fl.* & aliae, habet ἐκποδών. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia ſic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum ſcripturam ſervo. Ac nihil intereſſe, quidquid differentiae ſtatuant alii, vid. ſupra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδὼν ποιήσασθαι, *e medio tollere.* Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forſan legendum, eiecto ὑμῖν, adiecerat idem. At quae neceſſitas, quaeſo? Reitz.

ead. l. 5. Τῶν Ὁμήρου) Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. Solan.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera ſunt ex Iliad. 1, 2, & 5. Bourd.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ eiiciendum, ut verſus ſiet. Guyet.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψῳδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. Guyet.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. Solan.

ead. l. 12. ΥΠΟΔ.) *Maritum* vocarunt hanc perſonam interpretes: non male. Eſt enim ὑποδεξάμενος ſ. hoſpes philoſophorum, cui uxorem boni viri abduxere. Gesn. ΥΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. Guyet. Immo ὑπόδικος, ſi inſcriptio Dialogi vera. Reitz.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. Α, 225. Cetera ſunt ex Il. Β, 202, 246 & 214. Solan.

ead. l. 16. Εἰνὶ) Quia ſic metrum conſtat, ſervavi lectionem Pariſinae. Sed poſſes apoſtropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hom. Β, 202, legitur Οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ. Reitz.

Pag. 331. *l.* 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. Guyet. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum poſt κολοιῶν ſuſtuli. Reitz.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc eſſe verborum heri indignabundi ſententiam, Commode cadunt in ipſum hunc fugitivum nebulonem verſus, quos cantillat, Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥαψῳδοῦντα, & convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quaſi

uſurum illis in concionibus: ſed talia, quae in ipſum quoque convenirent; & quae proinde in hunc ſuum inimicum ipſe revera iaculatur Lucianus. Gesn.

ead. l. 4. Πρόσϑε κύων, ὄπισϑε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα &c.) Verſus hic ita legendus: Πρόσϑη κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. Iens. Depravate antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὄπισϑε pro ὄπιθεν, & μέση. Exſtant etiam hi verſus apud Heſiod. Θ. 323, quos, ut quid mutarit perſpicias, exhibebo: Πρόσϑε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Solan. Homer. Il. Z, 181, paulo aliter, ſcil. Πρόσϑε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed ſtudio ab Luciano mutatum eſt, ut philoſophos Cynicos tangeret. Reitz.

ead. l. 6. Τρίτου κυνὸς) An τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. Guyet.

ead. l. 7. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre ſcribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΥΠΟΔ. Solan.

Pag. 332. *l.* 2. Τοιγαροῦν — μιαρὸς ὢν) Frigida ſunt iſta, & ſuſpecta videntur. Guyet. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam alluſionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo ſuſpicor, non ita ſcripſiſſe Lucianum, & forte Χρέμητα ſcripſerat, ad quod alludebat κρεμήσεται, ut paulo ſupra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. Palm. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opuſculi videtur, quod ſuſpenſum innuat, cum inedia vitam finiiſſe ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. Solan.

ead. l. 12. Ὑποσάθρων) I. e. vetulus, ſenex, vetuſtate putridus, marcidus. Guyet.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλὲς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obſcura ſunt; nec Luciani eſſe videntur. Guyet. At ſi hoc non eſt urere & ſecare, quidvis licet amputare. Et ſi ſic graſſari velimus in ſcriptoribus vett. quid tandem ſani relinquetur? Reitz.

Pag. 333. *l.* 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Craſſus, Pompeius. Bourd. Τρικάρανος βιβλίον) Niſi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conſcriptum, quo tendat non aſſequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. Solan. Eſt inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* eſt, ad hanc Graecam appellationem reſpexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἷς) Si haec verba bene habent, ſequitur, Triphallem fuiſſe Comicum. Sed nuſquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, ſed libri. Porro τριφάλης, ητος, fabulae Ariſtophanicae nomen celebre, ſaepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibuſdam Pollucis libris vitioſum puto: ſive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; ſive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλης eſt. Sic Schol. Ariſtoph. Lyſiſtr. 772, itemque Euſtath. ad Od. A, pag. 50, 52, τὸν φάλητα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo ſenſu Τριφάλητα acceperit Ariſtophanes, e fragmentis fabulae vix eſt ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipſo forte Ariſtophane acceptus, ad poſteriorem rationem magis videtur accedere: eſt enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀῤῥενότητος. Hinc etiam laſcivo carmini reddere volunt Scal. in Priap. pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, ſ. Τριφάλης potius, non eſt τῶν Κωμικῶν εἷς. Supereſt, ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων εἷς λόγος, aut pro εἷς legamus ἐστὶ, eadem ſententia. Prius in interpretando ſum ſecutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis repoſui pro Δραπ. quod in omnibus libris noſtris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut ſervus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutiſſimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ. τὸν Λ. δὲ αὖθις ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus eſt, ut Myropnus nominetur, niſi Codices meliores praeeant; ſatis enim per καὶ τοῦτον intelligetur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam ſupra ad Mort. Peregr. c. 9, ex Interp. Ariſtoph. ad Nubes. Coniunxit haec omnia Lapith. c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρωκτὸν admitterem, ſi quis liber praeiret. Sed quia ſubſequuntur προσέτι & εἶτα, quibus τὰ πρῶτα bene reſpondet, nihil immuto. Ceterum res ipſa ſatis nota. Conf. cap. 9

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voſſ. ad Catull. p. 41. Reitz.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec ſcriptura habet. Suſpicor, ſcriptum fuiſſe τὸν πρωκτόν. De παρατίλλομαι dictum eſt ad Μισθ. c. 33. Solan.

Pag. 334. *l.* 1. Γυναικείᾳ τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus maſculum* eſt praeſtantius, neque apud Dioſcoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita eſt ad turpes uſus in femina. Gesn.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, reſpicere, tragicis eiuſmodi lamentationibus ridiculum. Gesn.

Date Due

BOSTON COLLEGE
3 9031 01241851 3

13785

Lucianus
Author
Opera Vol.8
Title

Lucianus

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.